YOMI ADEGOKE

TREI

CONNECTION FICTION

Yomi Adegoke

Lista

Traducere din limba engleză și note de
Anca Bărbulescu

3
TREI

În memoria bunicului meu iubitor,
cu toată dragostea

PARTEA ÎNTÂI

1

28 de zile până la nuntă

Ieșiseră să sărbătorească în seara dinainte să se întâmple. Masa lor, un altar neintenționat închinat zeului „Să moară capra vecinului", era plină de pahare de șampanie înalte și aurite, golite, și sticle goale, întoarse cu gâtul în jos în frapiere. O pereche fericită care toasta, fără să știe, pentru începutul sfârșitului.

Locul era slab luminat, aerul era sărat de transpirația petrecăreților cu pielea lipicioasă. Trecuse de nouă seara, așa că zona barului se transformase într-un ring de dans improvizat, în care elita creativă a Londrei, îmbrăcată într-un stil neglijent studiat, își potrivea trupurile unul într-altul ca pe niște piese de Tetris. Michael supraveghea scena, așezat în colțul unui separeu decorat într-un roșu-sângeriu, cu picioarele lungi ale viitoarei sale soții întinse în poală. Se simțea rege. Ola, într-o stare de beție somnolentă, căscă precum o felină din junglă, pe sub claia de codițe de un albastru-închis. Apoi se clătină puțin, în încercarea de a se îndrepta de spate, pentru a începe a treia ceartă prefăcută din seara aceea.

— Dar N-AM CUM să te cred, insistă ea, fals bosumflată, țuguind buza de jos cu o expresie care o făcea să pară cu ani buni mai tânără.

Nu ajuta nici faptul că rujul mov-închis îi era întins la colțurile gurii și îi făcea fața de fetiță să arate ca a unui copilaș care de-abia merge de-a bușilea și care a dat iama în trusa de machiaj a mamei.

— Și chiar nu ești în stare să spui asta? continuă ea.

Michael se întinse peste picioarele ei, să-și mai ia un pahar.

— De unde să știu ce să spun, frate? întrebă el.

Era amețit, dar nu băuse chiar atât de mult și își dădea seama că avea să mai dureze până s-o prindă din urmă. Trecuseră la vin, instalați într-un club cu acces doar pentru membri, al cărui nume nu-i venea în minte; nici măcar nu știa sigur cum intraseră. O muzică ștearsă, dance-electronică, răcnea de undeva din sala aglomerată, iar el simțea cum merlotul i se amestecă în sânge și-l încălzește. Toate se topeau într-o ceață fericită: a doua zi n-avea să-și amintească mai nimic, dar detaliile mărunte aveau să-i rămână în minte. Ținuta Olei — o bustieră de dantelă neagră, cu blazer gri și pantaloni pană. Râsul lor înăbușit la vederea mulțimii care umplea ochi sala și dansa pe lângă ritm, ca un tată de vârsta a doua la petrecerea copiilor. Mirosul gâtului ei, catifelarea pielii și a buzelor ei. Își petrecuseră o bună parte din seară sărutându-se prin colțuri întunecoase, ca adolescenții.

— Iubitu', e o întrebare simplă.

Ola își țuguie și mai mult buza, într-o încercare neconvingătoare de a părea serioasă și ofensată.

— Sinceră să fiu, faptul că nu răspunzi e un răspuns în sine.

Ola își descâlci neîndemânatic picioarele de ale lui și îi întoarse spatele, cu brațele încrucișate. Trase cu ochiul peste umăr, în mod foarte evident, să vadă dacă o privește.

— Dacă n-o să plângi cu lacrimi de băiat de cartier la nunta noastră, nici nu mă mai mărit, continuă ea cu limba împleticită.

Michael s-a prefăcut că oftează gânditor, știind că asta avea s-o scoată din sărite.

— Bine, stai un minut, să mă gândesc.

Ola întoarse fulgerător capul.

— UN MINUT? Șaizeci de secunde încheiate, ca să te gândești dacă 8 iunie o să fie sau nu cea mai fericită zi din viața ta? Ziua pe care *tu cu gura ta* ai zis c-o aștepți de când ai dat ochii cu mine prima dată? Și te mai miri când zic că bărbații sunt mincinoși!

— Păi, na, a mai fost și ziua când l-am văzut pe Thierry Henry pe aeroport, la Gatwick, în 2008, sugeră el viclean. Și a și dat din cap spre mine, ți-am povestit, nu?

— Ce bou ești…

— Așteaptă și tu măcar să ajung la biserică, să văd ce zice acolo, chicoti Michael. Știi că nu-mi plac nunțile de genul ăsta.

Ola țâțâi din buze.

— Mda, mă rog, dacă o mai ții mult așa, nici nu ajungem la nuntă. Dacă tu spui că n-o să fii fericit în ziua nunții tale…

— Ola! Când am spus eu asta, te rog frumos?

— … e ceva de neimaginat. Și ce e pe locul întâi la ora actuală? Luminează-mă.

Michael își mângâie barba.

— Și să NU spui „prima oară când m-ai lăsat să ți-o trag“, Michael! zise ea, scuturând paharul din mâna dreaptă și dându-i un pumn în braț cu stânga.

El îi aruncă o privire prefăcut uluită, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Vorbesc serios! Că să vezi cum fac ca-n *Real Housewives of Streatham* și dau cu ăsta după tine.

Râzând, Michael îi trase fața mai aproape de el. O clipă, o sorbi din ochi, cu pleoapele pe jumătate închise, apoi o sărută pe frunte.

Ola se trase din îmbrățișare și se șterse pe frunte, hohotind isteric.

— Du-te, domne, de-aici! Încerci să-mi distragi atenția, dar n-o să-ți meargă. Vreau răspunsuri, Michael. RĂSPUNSURI!

Deja ridica vocea; câteva capete de la bar se întorseseră și începuseră să se uite spre ei. Lui Michael nu-i venea să creadă cât se bucura să-i facă pe plac, chiar și când făcea o scenă. Azi simțea că poate spune fără ezitare c-o iubește din cap până-n picioare, până în cel mai mic detaliu. De fapt, chiar în clipa aceea era convins că o iubește mai mult decât pe oricine și orice pe lume.

Nu-și amintea vreo zi în care să fi fost mai fericiți împreună. Și nici n-avea să-și amintească. Avea să reviziteze în minte seara aceasta, în săptămânile următoare, și avea să se gândească la toate lucrurile pe care le-ar fi spus și le-ar fi făcut altfel, dacă ar fi știut ce urma să se întâmple. Avea să-și spună că, dacă ar fi știut ce-i aștepta în ziua următoare, n-ar fi îndrăznit să riște să glumească despre viitorul lor împreună. I-ar fi spus că-i era greu să aleagă cea mai fericită zi din viața lui, pentru că nu se putea hotărî între ziua în care acceptase să fie soția lui sau ziua în care îi spusese că și ea îl iubește. Că știa că cea mai fericită zi avea să devină ziua nunții lor, dar că într-o zi și aceea avea să fie depășită de ziua în care li se năștea primul copil.

Lăsă să-i scape un zâmbet strâmb, apoi o mai sărută o dată pe frunte, tandru.

— Și, zi, când m-ai lăsat prima dată să ți-o trag? întrebă, tresărind când pumnul ei îi rată brațul și ateriză în pernuța de pe scaun cu o bufnitură.

2

27 de zile până la nuntă

Pe Ola o trezi alarma la opt și jumătate, într-o luni de mai mohorâtă, în acompaniamentul piuitului mesajelor WhatsApp. Bipurile ascuțite nu o ajutau să iasă din starea tulbure de dimineață, încețoșată și mai tare de sticlele de șampanie comandate pentru două persoane (și golite mai mult de una dintre ele) în seara dinainte.

— Căcat, se auzi șoptind, fără să-și miște altă parte a corpului, în afară de buze.

Nu avea cum să fi dormit mai mult de patru ore. Rămase întinsă, savurând ultimele câteva secunde în care mai putea sta cu fața îngropată în pernă, înainte să intre oficial în întârziere. Își întinse leneș brațele deasupra capului și se întoarse cu fața la perete, unde un iPhone stătea la încărcat alături de ea, ca un iubit neglijat. Își trecu un deget lungit de o unghie falsă vernil peste ecranul crăpat, ca să-l reducă la tăcere, și se uită cu ochi mijiți la șirul de notificări.

139 de mesaje, să-mi bag. Ola putea ghici de la cine și despre ce erau — în seara dinainte se lansase ultimul episod al noului sezon din *Urzeala tronurilor* și își imagina deja comentariile exaltate de pe chatul grupului.

RUTH: Neah, pare rau, fetele, dar Dany e un simbol. NU AVEM DE ALES, TREBUIE SA FACEM GALERIE PENTRU KHALEESI 🐉🐉🐉🔥🔥🔥

CELIE: Pardon, eu am de ales. Nu fac nicio galerie.

Bla, bla, bla, Lannister. Bla, bla, bla, „Zidul“. Ruth, toată numai majuscule, cu gifuri și paragrafe încâlcite, și Celie, care puncta tiradele emfatice ale prietenei ei cu câte un „fată…“ solitar sau doar cu un șir tăcut de semne de întrebare. Cu cât mai tare se aprindea discuția, cu atât mai sigură era Ola că nu vrea să aibă nimic de-a face cu o poveste care ei îi suna ca *Stăpânul inelelor*, cu o doză de violență sexuală sumbră și un strop de discriminare nonșalantă în favoarea persoanelor fără handicapuri.

În mod sigur, câteva zeci de mesaje aveau să fie de la florărie, cerând detalii despre un lucru sau altul pe care Ola îl solicitase cu o zi înainte. S-ar fi simțit mai puțin deranjată de întrebările nesfârșite despre raportul dintre numărul de bujori și numărul de trandafiri din buchet, dacă nu ar fi cheltuit atâția bani tocmai în speranța de a evita să fie deranjată tot timpul. Se întreba dacă tipa de la florărie se străduia astfel să-și justifice onorariul de jaf la drumul mare, prefăcându-se cât mai ocupată, sau dacă avea cu adevărat nevoie de răspunsuri. Ola nu era sigură care variantă ar fi fost mai rea.

Se strâmbă când telefonul bâzâi de încă două ori. Treptat, i se contură gândul că sursa probabilă a majorității mesajelor (care acum ajunseseră la 141) era șefa ei, Frankie. Ola îi promisese să-i trimită prima versiune pentru o postare sponsorizată până la 7:30 în dimineața respectivă, „în cel mai și cel mai rău caz“. Termenul-limită fusese izgonit la coada gândurilor ei de pregătirile pentru nuntă: scaunele speciale, masa înaltă, șervetele, fețele de masă, mobilierul de lounge, ringul de dans demontabil, luminile. Apoi, de calculul cheltuielilor totale: însumau mai mult decât împrumutul ei pentru universitate. Cu o săptămână în urmă ceruse o amânare a termenului de predare pentru articol, fiindcă nu

găsea timp să se ocupe de textul destul de scurt. Primise sarcina de a găsi o legătură care să nu pară forțată între fondatorii de sex masculin ai unei mărci daneze de jucării sexuale infuzate cu CBD, numită „Kalmte Kut“, și perspectiva pozitivă asupra imaginii corporale. Ola amânase, în parte, și în speranța deșartă ca Frankie să-i paseze articolul altcuiva de la *Womxxxn*, care să se priceapă mai bine la deghizarea materialelor publicitare pseudofeministe sub formă de articole serioase. Dar nu se întâmplase, iar textul tot nescris era.

Șapte stații, de la Tooting la Victoria — Ola avea mai puțin de douăzeci de minute să se pregătească. Cu ochii cârpiți, introduse parola — anul nașterii tatălui ei. Telefonul reacționă cu o vibrație:

Dispozitiv #BLOCKEDT până la 9:30am (56 de minute)

Copleșită subit, trase aer în piept.

— Căcat. *Căcat.*

iPhone-ul Olei era plin ochi de aplicații de mult uitate pentru „adună-te dracului odată“. Aplicații nefolosite pentru insomnie. Aplicații pentru alergat, abandonate din vremuri imemoriale, pentru că avea un stil de viață sedentar 80% din săptămână. Și, bineînțeles, #BLOCKEDT, aplicația de restricționare, care funcționa cu o strictețe militară și pe care o instalase recent, ca să nu se mai atingă de aplicații dimineața, deoarece existau toate semnele că era dependentă de ele. Se săturase ca feedul de Twitter să fie primul lucru pe care-i cădeau ochii la trezire. Stătea cu ochii în ecran aproximativ șase ore pe zi, la ultimul calcul (de două ori mai mult decât media națională), iar după trei rezoluții de Anul Nou consecutive și eșuate, nu-i mai rămăsese de

ales decât între #BLOCKEDT și o tabără de dezintoxicare tehnologică. Aplicația funcționase — o fereastră pop-up îi ascundea ecranul telefonului și o împiedica să-l acceseze până la ridicarea restricției, la 9:30 dimineața. Dar acum, când telefonul îi vibra zgomotos fără oprire, era de părere că virtuțile ei erau eclipsate de faptul că era enervantă ca dracu'.

Ola se ridică în capul oaselor. Trase draperiile de un portocaliu-viu, în contrast cu cerul mohorât din sudul Londrei, și se întoarse să evalueze prăpădul din dormitor. Nu era *așa* rău. Hainele de ieri-seară erau aruncate la piciorul patului. Evită privirea Mayei Angelou, din tabloul pe care-l comandase de pe Etsy, având scris la bază, cu litere de mână, „Mă ridic mereu", și observă lângă cactusul zigzag o cutie cu steluțe și cu sigla Chicken Corner, plină de oase rontăite. O cană cu vin fără suport sub ea lăsase o urmă pe birou, dar, făcând abstracție de asta, scăpase ușor. Chiar și așa, urmele nopții erau împrăștiate prin cameră ca într-un loc al crimei, în care Ola cea beată lăsase indicii și sugestii care să umple golurile din memorie.

Intră în baie, ținând iPhone-ul cu bărbia, și își scoase cu grijă tricoul lălâu pe care-l purta pe post de pijama, prea mahmură să se miște mai repede. Își adună codițele bleumarin, nesfârșit de lungi, într-un coc mare, în vârful capului, pe care îl acoperi parțial cu o cască de duș prea mică. Lăsă telefonul pe marginea chiuvetei și rămase goală în fața oglinzii din baie, privindu-se lung. Ochii căprui-închis erau acum încercănați. Ridică buzele, să-și vadă dinții; gingiile și limba îi erau înnegrite de merlot. Intră sub duș zâmbind, cu gândul la seara dinainte. Fusese frumos. Nu chiar ca pe vremuri, poate mai frumos. Bietul băiat o însoțise în Uber, ca s-o culce, săracul (simțea încă mirosul aftershave-ului Tom Ford al lui Michael

plutind în cameră), și, chiar dacă nu mai ținea minte drumul spre casă, își amintea vag că-i scosese el pantofii cu toc, în timp ce ea îl trăgea de obraji și îi rostea numele cu voce cântată, când o acoperea grijuliu cu pilota. Ola simți o împunsătură de vinovăție: Michael trebuia să se trezească devreme de dimineață. Spera ca trăsnăile ei să nu-i fi stricat programul în prima zi la noul job.

Ola și Michael se cunoscuseră la un eveniment de networking pentru britanici negri din domeniul mass-media cu trei ani în urmă, în vara lui 2016, când topurile muzicale erau dominate de melodiile lui Drake, care combinaseră o mie de combinații — *Controlla, One Dance*, colaborarea cu Rihanna la *Work*. Se înțeleseseră de minune din prima. Ea fusese plăcut surprinsă când el o întrebase dacă nu vrea să iasă undeva, o săptămână mai târziu, și anunțase întâlnirea iminentă pe chatul ei de grup, ilustrând cu a doua cea mai tare fotografie cu el pe care o găsise pe contul lui de Facebook. În cea mai tare, Michael apărea la o petrecere de Ziua Independenței, cu cămașa descheiată până la buric și cu un drapel miniatural al Ghanei pe post de bandană improvizată. Ola voia să evite riscul oricărei acuzații că-l alesese pe post de jucărie sexy, așa că optase pentru un portret alb-negru nevinovat, în care arăta ca un vorbitor motivațional.

„Ce sa zic, e HOT", scrisese Ruth pe grupul lor de WhatsApp, intitulat „Crema promoției de la St. Augustine". „Dar, sincera sa fiu, ti-ai luat jucarie sexy LOOOL."

„Parcă a fost toboșar în formația bisericii", adăugase Celie. „Și știi că ăia sunt cei mai nasoi."

În orice caz, fuseseră toate de acord că era superb. Michael era mai înalt chiar și decât Ola, avea 1,88, ochi migdalați și pielea perfectă. Pe sub

barba meticulos îngrijită, fața îi era sculptată în marmură neagră. Se îmbrăca bine, era atent la detalii; niciodată nu-i lipsea un lănțișor subțire de aur și un cercel simplu, buclă, în urechea stângă, pe care mama lui îl detesta, iar Ola îl adora. Dar, în privința lui Michael, aspectul era singurul lucru asupra căruia prietenele ei erau în consens. Celie și Ruth nu erau niciodată sigure că tipul pe care-l plăcea Ola era demn de ea — reflexie a standardelor lor imposibil de înalte (de care Ruth nu se ținea nici ea, iar lui Celie nu i se aplicau, pentru că în majoritatea timpului nu avea partener), mai degrabă decât a gusturilor ei proaste. Prin urmare, aproape că nici nu clipise când își exprimaseră părerile despre el. Olei îi plăcea cum se simțea în compania lui Michael. Mai relaxată, nu tocmai ea însăși, dar, în același timp, mai aproape de ea însăși. Avea școala vieții, era amuzant și blând. În plus, deși nu era prea încântată că ea trebuia să plătească mereu nota la restaurant, îi plăcea și mai puțin ce ar fi spus despre caracterul ei faptul că l-ar fi putut penaliza pentru asta.

— Scrii mereu despre diferența de salarizare dintre sexe, așa că individul n-are nicio scuză, serios, spusese Ruth când începuseră să iasă împreună.

— Cam are dreptate, întărise Celie. La Biblie zice „și cei doi vor fi un singur trup“, nu „vor avea un singur cont în bancă“, nu?

Când Ola răspunsese că, în fond, fiecare avea în continuare contul lui, Ruth și Celie strânseseră din buze până când gurile lor deveniseră două linii severe. Nu păreau să se alieze decât în dezacordul față de alegerile ei, când venea vorba de bărbați. În cele din urmă, fetele puseseră umărul activ la pregătirile de nuntă și o ajutaseră pe Ola cu tot ce putuseră, iar pentru asta le era recunoscătoare. Dar știa că erau în continuare

rezervate cu privire la el. Acum spera să fie mulțumite, pentru că Michael urma să câștige mai mult decât ea, la noul loc de muncă. Ola nu se hotărâse ce atitudine să aibă față de această nouă realitate (în fond, ea contribuise financiar la nuntă mai mult decât el), dar se bucurase atât de mult de noua lui poziție, încât nu mai era nevoie să se gândească la asta.

Își pierdu șirul gândurilor când telefonul începu să-i vibreze din nou, cu o intensitate parcă sporită. Întinse mâna după el pe bâjbâite și, ștergându-și de pe față gelul de curățare cu aromă de vanilie, întoarse încet ecranul spre ea. Numele FRANKIE W clipea furios, ca un avertisment. Ola observă că, pe lângă cele 148 de mesaje îngropate sub un teanc de notificări de pe Instagram și Twitter, mai avea și 17 apeluri, care până atunci nu încăpuseră pe ecran. Era clar: o comisese grav. Înfrântă, Ola opri apa la duș, se înfășură într-un prosop turcoaz pufos și privi îndelung gresia din baie.

Până la încurcătura actuală de la muncă, pentru prima oară după multă vreme, se simțise împăcată. Sau pe cât de împăcată se putea simți. Pacea aceea adevărată, care însemna „țin pasul cu toate planurile de nuntă, am bifat tot de pe calendarul Google, am plătit toate facturile“, era o senzație atât de nefamiliară, încât nu reușea să se acomodeze cu ea, să aibă încredere în ea pe deplin. Se simțea mai în siguranță când sosea în sfârșit furtuna, decât în acalmia dinaintea ei.

În dimineața aceea, Ola credea că furtuna avea să vină sub forma lui Frankie, care o chema la o săpuneală deghizată într-o „mică discuție“ imediat ce ajungea la serviciu. Dar furtuna lovi la câteva minute după sosirea la birou, la 9:30 fix, când telefonul îi dădu în sfârșit voie să-l deschidă. Merse cu pași grăbiți spre biroul ei, cu privirea nedezlipită de podea, încât nici nu era sigură dacă

Frankie ajunsese sau nu. Își deblocă telefonul și descoperi că primele patru mesaje erau, după cum bănuia, de la Celie și Ruth. Al lui Ruth, animat cum îi era felul, spunea:

URGENTA. RASPUNDE DRACU LA TELEFON!

PLM OLAIDE!!!!! TE-AI UITAT PE TWITTER???

SUNA-MA ASAP

AI VAZUT???1 AI VAZUT LISTA?

Mesajul lui Celie, scurt și direct, în stilul ei tipic, consta din doar trei cuvinte:

Ești ok, Ola?

3

27 de zile până la nuntă

Era ziua în care Michael Koranteng ar fi trebuit să înceapă munca la compania CuRated, când apăruse pe net „Lista". Îl scotea din sărite faptul că așa punea lumea problema, de parcă s-ar fi lansat un model nou de adidași sau trailerul unui film Marvel.

În dimineața aceea se trezise înainte să sune alarma, la 7:17, cu emoții pentru noul loc de muncă. Avea mintea limpede, în ciuda serii dinainte — nu exagerase nici pe departe ca Ola, pe care fusese nevoit s-o care ca un pompier, pe umăr, și s-o însoțească în Uber până acasă. Când ajunseseră, reușise s-o îmbrace într-un tricou vechi și s-o pună în pat, dar mai trecuseră douăzeci de minute până să adoarmă. Îi murise bateria, așa că nu putea să-și comande un taxi, iar când îi ceruse parola Olei, acceptase să i-o dea doar cu condiția să danseze cu ea pe melodia lor de nuntă, *Yori Yori*, de la Bracket, și să-i spună „doamna Koranteng". Din fericire, reușise să scoată de la ea parola telefonului chiar înainte să alunece în somn, bălind pe pernă.

Sărbătoriseră noul lui loc de muncă bântuind prin Soho, din club privat în club privat, întrebându-se cu voce tare „Cine pula mea suntem noi?" Michael simțea cum i se întinde un zâmbet pe față când își amintea de cea care urma să-i devină soție. Ola era nemaipomenit de drăguță — ochi mari, căprui, pomeți înalți, genul de frumusețe sănătoasă, cu gropițe, căreia i-au dedicat discografii întregi creatorii de Afrobeats. La 1,80 metri, era înaltă și zveltă, cu o constituție

care n-o ajutase deloc în adolescența petrecută în Streatham, unde pieptul plat și șoldurile subțiri o plasaseră pe ultimele locuri în clasamentul „fetelor mișto“. După ce a ajuns la universitate, silueta care-i atrăsese porecla de „deșirată“ o făcea acum să fie numită „longilină“, ba chiar să fie luată drept fotomodel uneori — o ajuta și fruntea înaltă. Codițele ei distinctive, până la talie, în culori mereu schimbătoare, o făceau o prezență cu atât mai neobișnuită, ca și cercelul-buclă de argint din nasul mic și cârn.

Dar nu era doar o figură drăguță; o, nu! Ola era deșteaptă, ambițioasă și îl susținea. Mai mult, avea principii solide și era altruistă. Din miliardele de suflete-pereche posibile de pe planetă, își dăduse seama că al lui nu putea fi decât Ola Olajide. În 27 de zile aveau să declare asta în fața tuturor oamenilor pe care-i iubeau aproape la fel de mult cât se iubeau unul pe celălalt. Aproape. Trecuseră prin multe împreună, el și Ola, dar azi Michael spera să fie prima zi în care să demonstreze că o merită — atât în ochii lui, cât și față de toți ceilalți.

Michael deschise șifonierul și alese una dintre puținele cămăși mulate pe care le avea și o pereche de pantaloni negri eleganți, în loc de uniforma lui autoimpusă: pulover închis la culoare, pantaloni de trening asortați și adidași. Știa că avea să fie îmbrăcat puțin cam prea scorțos pentru start-up-ul care tocmai îl angajase și care era cunoscut pentru atmosfera relaxată, dar nu reușea să-și alunge din cap vocea disprețuitoare a mamei lui, care îl întreba sarcastic de ce voia să arate ca un șomer în prima lui zi de lucru. Se pregătea să meargă la bucătărie, să-și prepare micul-dejun, când s-a gândit să mai arunce o privire la telefon. Rămăsese la încărcat peste noapte, dar, de cum se aprinse ecranul, își dădu seama că ceva nu era în regulă. 21 de apeluri

pierdute. 59 de mesaje pe WhatsApp. Simți o piatră în stomac. Cine murise? Michael se gândi la bunica lui, pe care n-o suna nici pe departe atât de des pe cât ar fi trebuit. Ultima oară când vorbiseră, cu peste o săptămână și jumătate în urmă, tocmai se recupera după o intervenție chirurgicală minoră. Avusese grijă să-i trimită mesaje din două în două zile, de când cu operația, și totul părea să meargă bine, dar avea optzeci și unu de ani. Iar în spitalele din Ghana se întâmpla des ca pacienții să moară subit, după proceduri și mai puțin invazive.

Niciun mesaj de la mama lui, dar avea mai multe de la nume diverse, între care nu reușea să găsească vreo legătură. Primul era de la un tip pe nume Ryan, a cărui figură nu și-o amintea fără să se uite la poza de profil și pe care reținuse că-l cunoscuse la un atelier de podcasturi, cu câteva luni înainte. Ultima lor comunicare, un schimb de mesaje prietenos despre data următorului eveniment, fusese cum nu se poate mai diferită de mesajul cel mai recent:

Căcatul ăsta e adevărat????

Ce „căcat" să fie adevărat? Lui Michael nu-i prea plăcea tonul lui Ryan. Deschise apoi un al doilea mesaj, de la cea mai bună prietenă a Olei, Celie, care îi trimisese doar șase semne de întrebare, urmate de un link. Michael apăsă pe el, iar linkul îi lansă aplicația de Twitter, deschisă la un cont care avea ca avatar doar un disc cenușiu: „@_the_list". Citi descrierea contului și se încruntă: „Expunem cei mai prolifici abuzatori din mass-media britanică", spunea textul. „Materialul rămâne live doar 24 de ore." Starea lui Michael trecu de la anxietate la confuzie. Ce legătură avea asta cu el? Pagina nu urmărea pe nimeni, avea 786 de followeri și postase doar două tweeturi. Primul era fixat cu pin pe primul rând al

profilului și avea titlul „Reacția noastră“, după care era atașată o captură de ecran cu un text:

> Vă mulțumim tuturor celor care ați contribuit. Am creat acest cont pentru că toate canalele oficiale le lasă în continuare fără apărare pe victimele abuzurilor din mass-media și din industria divertismentului. Nu avem altă opțiune decât să luăm problema în propriile mâini.
>
> Pentru a proteja siguranța și identitatea celor care au contribuit la completarea ei, nu vom răspunde la mesaje private despre #Listă. Acest cont va fi dezactivat după 24 de ore.

Michael își simțea gura uscată. Telefonul îi vibra în continuare, anunțând noi și noi mesaje, dar deja abia dacă le mai observa. Doar nu era... Al doilea tweet conținea o captură de ecran cu un tabel cu două coloane de text. Inspiră adânc înainte s-o deschidă și își recunoscu imediat numele. Iată-l, la poziția 42, între un producător TV acuzat că violase o femeie după ce o invitase în oraș și un jurnalist care vâna adolescente. Prenumele îi era scris greșit, „Micheal“, urmat de numele companiei „CuRated“, alături de cuvintele: „Hărțuire și comportament amenințător/Abuz fizic la petrecerea de Crăciun a firmei“. Urma, între paranteze, „Ordin de restricție“. În orice alte împrejurări, ar fi fost încântat de ideea că-l recunoaște lumea doar după prenume, ca pe o celebritate adevărată. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva intrase în panică prematur, din moment ce de-abia în ziua aceea începea să lucreze la CuRated. Poate se produsese vreo încurcătură; o mai fost vreun Michael la producție sau la contabilitate. Era unul din cele mai frecvente nume. Șirul acesta de gânduri nu dură decât câteva secunde, până își aminti că

angajarea lui fusese anunțată cu o săptămână înainte, iar postarea fusese redistribuită în masă. Ieși din Listă și se uită la mesaj. 34 de redistribuiri. 203 de like-uri. Postat la 6:30 dimineața. Simți că-l ia cu amețeală și începu să măsoare camera în sus și-n jos.

O să pierd jobul — la asta se gândi înainte de toate. O să pierd primul job pe care mi l-am dorit cu adevărat, înainte de a începe efectiv să lucrez. Cu mâini tremurătoare, apăsă mica iconiță în formă de steguleț de sub postare, care avea alături cuvintele „Raportați o problemă". Imediat apăru un meniu cu opțiuni. „Este spam", „Exprimă intenții de sinucidere", „Nu mă interesează". Nicio opțiune cu „Mă acuză de abuz" deci. Alese „Este abuziv sau dăunător", iar pagina următoare îi spori frustrarea. „În ce fel este acest mesaj abuziv sau dăunător?" Deși considera că cea mai apropiată variantă era „Încurajează sinuciderea sau autorănirea", optă pentru „Implică hărțuire personală" și apăsă pe „Trimite".

Se uită la reacțiile tot mai numeroase la postare, în căutare de nume și figuri recognoscibile printre cei care dăduseră „Like". De-abia reușea să țină pasul, membrii juriului erau tot mai numeroși, cu fiecare scroll. Simțea fiecare apăsare dublă pe ecran ca pe o condamnare. Numărul like-urilor crescuse deja la 217; ultima postare live pe care o făcuse el pe podcast avusese 210 privitori. Simți că-l lasă genunchii când încercă să-și imagineze cum ar fi arătat atâția oameni într-o încăpere. Și acestea erau doar conturile care interacționaseră public cu postarea — câte postări nu vedea și el, după care le distribuia și le discuta, fără să se implice vizibil în vreun fel? Își aminti mesajul lui Ryan, de mai devreme: pe un ton exagerat de familiar, acuzator. *Căcatul ăsta e adevărat????* Michael abia dacă-l cunoștea, iar tipul se simțea suficient de bazat

încât să-i trimită mesaje, de parcă erau doi puștani care-și aruncă acuzații înainte de ora 9 dimineața. Îl copleși greața când își închipui celelalte mesaje care se adunau în telefon, de la oameni care-i erau practic necunoscuți și de la alții, despre care ar fi crezut că-l cunoșteau mai bine de-atât.

Se trezise cu nici o oră înainte, cu gândul că era noul prezentator al emisiunii *Tasted* și că asta era prima zi din restul vieții lui. Acum se pregătea să plece la muncă, în calitate de abuzator din industria divertismentului, identificat cu numele. Etichetele „hărțuitor", „atacator", „abuzator" de-abia îi fuseseră aplicate, dar deja se simțea marcat de ele pentru totdeauna. Nu știa ce să facă. Tot ce clădise cu greu în ultimii șase ani se dezintegra în jurul lui. Michael își dorea să dispară, să-l înghită pământul. Cum, Doamne iartă-mă, să mai dea ochii acum cu noii lui colegi? Dacă nu văzuseră deja postarea, probabil era doar o chestiune de timp. Era nenorocit: colegii lui de listă erau mult mai cunoscuți, ceea ce însemna că n-avea să treacă mult până când totul să se transforme dintr-un thread pe Twitter într-un articol publicat de un tabloid, preluat apoi de ziare serioase, după care...

Ola. Trebuia să-i vorbească Olei. Îi introduse numele în caseta din agendă, știind că probabil n-avea să poată răspunde până mai târziu, din cauza aplicației de blocare a telefonului pe care și-o instalase cu câteva săptămâni în urmă. O avertizase că era o idee tâmpită în caz de urgențe, deși el se gândise mai degrabă la ce se întâmplă când îți pierzi cheile, nu când ești acuzat de abuz. După ce telefonul a sunat o singură dată, apelul se deconectă. Încercă din nou; a sunat de câteva ori, apoi, de data asta, a intrat mesageria vocală. „Salut, Ola, eu sunt", spuse el, neștiind ce altceva să adauge. „Poți, te rog, să mă suni imediat ce auzi

asta?“ Ignoră celelalte mesaje și începu să scrie un răspuns pentru Celie.

Nu e adevărat. Trebuie să vorbesc cu Ola imediat

Statusul lui Celie se schimbă din „Conectat“ în „Scrie un răspuns...“ Sub ochii lui, cuvintele dispărură și reapărură repetat, până când, în cele din urmă, avatarul ei se transformă în silueta anonimă standard. Îl blocase.

Bubuitul din piept începea să-i afecteze respirația. Într-o lună se căsătorea cu Ola. Cel puțin, ăsta era planul. Nu-și dădea prea bine seama în ce fel afecta asta viitoarea nuntă. Sau relația lor, pur și simplu. Lista de abuzatori i-ar fi întors stomacul pe dos oricărei femei, dar Olei? Era genul de lucru pe care-l documenta încă de la începutul carierei. Genul de lucru care-i dădea senzația că lumea pe care se străduia cu atâta disperare s-o schimbe nu mai avea nicio șansă de salvare. Bărbați de genul ăsta. Ce însemna „bărbați de genul ăsta“ acum, când printre ei era și el? Acum era genul de bărbat despre care scria ea? Parcurse din nou Lista, încercând să-și înțeleagă locul în ea, în contextul celorlalte nume menționate. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta, își spuse Michael. Dar, în adâncul inimii, se întrebase dintotdeauna dacă nu risca să i se întâmple la un moment dat. Karma, să zicem. Ținu apăsat butonul de pornit/oprit din lateralul telefonului, până când se stinse ecranul.

Se așeză pe marginea patului, să se adune, cu degetele la tâmple. Îi pulsau. După o vreme se ridică încet, simțind cum genunchii stau să cedeze sub el. Trase adânc aer în piept încă o dată și fugi la baie, unde vomită în toaletă. Apoi se spălă iar pe dinți, se încheie la cămașă și plecă la serviciu.

Când intră în birou, toți ochii se întoarseră spre el; Michael nu-și dădea seama dacă asta se întâmpla din cauză că era proaspăt angajat, că era negru sau din cauză că noii lui colegi dăduseră deja peste Listă. Spațiul de birouri de la CuRated arăta ca o întruchipare a prezenței online a platformei. Elegant, aproape algoritmic, șic, numai bun de pus pe Insta; îl întâmpinau indicatoare care strigau la el, în galben, verde și bleu-fosforescent, sloganuri ca „Dă-le freestyle“ și „Bagă profi“. Lângă intrare era o masă de minifotbal roșie ca autobuzele turistice, iar la capătul fiecărei zone de lucru se afla câte un set de minifrigidere cu uși de sticlă, aprovizionate cu Evian, Cola Zero și Rekorderlig. În spate era o cabină de înregistrări întunecată.

— Michael!

Auzi vocea tunătoare a lui Beth Walker, managerul HR de la CuRated, înainte s-o vadă. Michael se gândi la cât de mult semănau noile figuri din mass-media londoneză, în eforturile lor de a ieși în evidență: la fel ca alte două femei din birou, Beth avea o tunsoare de spiriduș, era vopsită blond spre alb și purta ochelari cu ramă groasă, neagră și cercei de argint în formă de tortițe de dimensiuni tot mai mari, înșiruite pe marginea pavilioanelor ambelor urechi. Zâmbea la el cu toți dinții — un zâmbet parțial decorat de un ruj portocaliu, de o nuanță aproape fosforescentă.

— Ne bucurăm enooorm că ești *în sfârșit* cu noi!

Se bucură. OK. Deci încă n-a văzut, își spuse Michael.

— Mulțumesc, Beth. De-abia aștept să mă apuc de treabă.

Era obișnuit să fie nevoit să vorbească pe două limbi și se pricepea foarte bine să rezerve un ton pentru prieteni și un altul pentru locul de muncă, dar azi era cu atât mai atent la ce scotea pe gură. Se așteptase ca Beth să fie deja în defensivă când

dădea cu ochii de el. Știa foarte bine cum ajunsese să fie angajat. La sfârșitul lui decembrie, managerul de social media al firmei, acum concediat, pusese pe Twitter o fotografie cu petrecerea de Crăciun a firmei, pe care o văzuseră cei 656 400 de urmăritori ai contului CuRated. Imaginea echipei formate din 26 de persoane, toate albe, devenise virală și lansase hashtagul #NotRated, care fusese în trending pe Twitter două zile încheiate. Platforma de conținut digital pentru publicul masculin fusese acuzată că „perpetuează privilegiul" și „promovează numai albi". Nu ajutase nici faptul că era strâns asociată culturii negre: clipuri care făceau un clasament al celor mai reprezentative apariții fierbinți din videoclipurile rap ale tuturor timpurilor și sisteme audio sponsorizate la carnavalul din Notting Hill. După câteva luni și alte două hashtaguri, Michael se alătura echipei ca prezentator al emisiunii bisăptămânale de cultură și lifestyle *Tasted*, de pe YouTube. Angajarea lui fusese anunțată online cu mare tam-tam. Iar acum era convins că avea să provoace și mai multe comentarii, dar tocmai din motivele nedorite.

— Ce palpitant! exclamă Beth. Așa deci, înainte să trecem mai departe, vreau să mă asigur că am înțeles absolut corect. Numele tău de familie…

Luă o expresie prin care părea că-și cere scuze dinainte, pentru orice eventualitate.

— Se pronunță… Corn… Quran-ting?

— Așa, așa, făcu Michael, aprobând entuziast din cap, în timp ce numele îi era măcelărit. Exact.

— Formidabil! spuse Beth, bătând din palme. Ce m-am stresat că n-o să-l zic bine! Acum, că am rezolvat-o cu asta, hai să mergem să-l salutăm pe Seb, da?

Directorul executiv și redactorul-șef de la CuRated, Sebastian Fraser, arăta exact ca în fotografii: un membru tipic al organizației de

tineret a Partidului Conservator. Michael nu reușise să-i afle vârsta, oricât de mult căutase pe Google, dar era convins că nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci și trei de ani. Proaspăt ras, îngrijit, roșcovan. Era o altfel de fiară decât colegii lui; dacă ei erau fiare casual, el era o fiară mai corporatistă. Purta cămașă cu dungi verticale subțiri, pe sub un sacou cenușiu, pantaloni mulați și pantofi eleganți, foarte curați. Sebastian era angajat într-o conversație despre strategia de social media pe care trebuia s-o adopte CuRated, când Michael și Beth se apropiară de el.

— Mike, frate! spuse, întorcând repede ochii căprui spre el și întinzând amândouă mâinile, s-o strângă pe-a lui cu mult înainte ca Michael să ajungă la el. Deci sunt *cel mai mare* fan, ador Caught Slippin. Tu și cu băieții sunteți ceva de n-am cuvinte! Sperăm să aduci tonul ăla mișto și la CuRated, da?

Sebastian dădu din cap, ca pentru a sublinia ceea ce tocmai spusese.

— Mă bucur că ești cu noi.

— Mulțumesc, spuse Michael, sperând că Sebastian nu observase cât de umedă îi era palma când dăduse mâna cu el. Mă bucur și eu că sunt cu voi.

— Sunt sigur că Beth ți-a spus deja, dar aici, la CuRated, suntem ca o familie. Nu ne interesează decât să punem lucrurile în mișcare — lucrurile *voastre*. Voi sunteți creierele. Șefii.

A continuat să-i strângă mâna viguros. Lui Michael începea să-i obosească încheietura.

— Știu că, tehnic vorbind, eu sunt „șeful" vostru, dar asta e doar… e pur și simplu tehnic. Într-o perspectivă mai largă, nu sunt nimeni, frate, serios. Mă ocup și eu cu cifrele și cu treburi din astea plictisitoare. Ca să ținem pe picioare povestioara asta a noastră. Dar *voi* faceți din ea ceea ce este, deci sper că ești pregătit!

Michael aprobă din cap, iar Sebastian îi eliberă în sfârșit mâna, după care îl bătu pe spate.

— Super tare! Așa, bro… spuse el, împreunându-și zgomotos palmele deja ceva mai umede. Hai să te prezentăm tuturor celor din gașcă!

Michael fu prezentat unui șir nesfârșit de Jack, Katie, Emma și Tom, ale căror fețe și poziții începură să i se amestece în minte. I se făcu turul locului, din care nu mai ținea minte nimic în clipa în care fu condus în sfârșit la biroul lui. Își ceru scuze că e cam bățos și dădu vina pe o durere de cap, ceea ce era parțial adevărat, după care își petrecu mare parte din dimineață într-o tăcere pe care spera ca ceilalți s-o pună pe seama emoțiilor. Când se făcu ora 12, porni din nou telefonul. 34 de apeluri pierdute, unele de la nume pe care nu le mai auzise de ani întregi, altele de la numere pe care nu le știa. Niciunul de la Ola.

Efortul de a se gândi la orice altceva decât la Listă se dovedea imposibil; în loc să se familiarizeze cu programul de editare pe care urma să-l folosească, răsfoia mintal un volum de Pagini Aurii imaginar, cu toate fetele pe care le cunoscuse vreodată, cu care împărțise locuința, cu care ieșise în oraș, pe care le ignorase după o singură întâlnire, pe care le înșelase, orice. Lipsa de context a acuzațiilor făcute online îl determina să umple golurile disperat, întrebându-se dacă vreuna dintre ele fusese cea care-i pusese numele pe Listă. Îi veni în minte Gabrielle King, o fată pioasă, căreia îi luase virginitatea în ultimul an de liceu, într-o excursie în Cipru. Împărțiseră aceeași bancă la câteva cursuri, pentru că numele lor erau unul după altul în catalog și se înțelegeau cât de cât bine, până când auzise că ei îi plăcea de el, adică *pe bune*. Nu era genul lui, avea un ten vai de el și se îmbrăca și mai și. Dar se treziseră cumva îmbrățișați, el în spatele ei, pe patul din camera lui, în prima seară a excursiei și, după puțin timp,

se pomenise făcând sex neprotejat cu o fată cu care nu intrase în vorbă decât când avea nevoie să împrumute un pix.

Toată povestea se desfășurase pe mutește și se terminase cât ai clipi. Nimic notabil. Pe urmă se combinase cu prietena ei, Martha — aceeași excursie, același pat, câteva seri mai târziu. În timp ce se pupau, ea îi spusese că Gabrielle regreta și că se simțea folosită. Pastila de a doua zi (pe care o plătise el, deloc încântat) îi dăduse grețuri. Pe atunci se mulțumise să mormăie ceva drept răspuns. Asta e. Nu era vina lui că ea învățase la o școală catolică numai pentru fete când era mai mică și că era superjenată în legătură cu sexul. Dar poate nu se rezuma totul la faptul că se purtase el de tot căcatul. Poate era mai grav de-atât. Nu era posibil, nu-i așa? Era absurd până și să te gândești că... Dar acum, că se gândea, nici cu Toyasi nu fusese prea drăguț, pe vremea când erau împreună. Nici cu Efua. Nici cu Tash. Nici cu Jackie.

Mai fuseseră și altele. Până să se maturizeze și s-o cunoască pe Ola, frânsese inimi. Subminase stima de sine a unor femei, apoi începuse să-i displacă nesiguranța lor. Știa că ar fi putut să trateze mai bine femeile cu care ieșise pe vremea când era mai tânăr, mai prost. Îl trecu un fior la gândul că multe foste rămase în urmă îl considerau un jeg de om. Dar cât de jeg?

Îi vibra telefonul. Pe ecran clipea textul „OH LA LA". Îl suna Ola.

Michael răspunse la primul semnal.

— Ola, spuse el, aproape sufocat de ușurare.

— Salut.

Vocea îi era slabă.

— Salut, ești OK? Scuze dacă ai încercat să dai de mine. A fost... a fost nebunie în dimineața asta. Probabil ai văzut...

— Putem să vorbim?

Michael se opri. Detecta cumva teamă în vocea ei?

— Da, sigur, putem. Chiar ar trebui să vorbim.

— Față în față?

Dacă îi era teamă, de ce i-ar cere să se întâlnească? Își șterse fruntea umedă cu mâneca. Era vorba de Ola. Îl cuprinsese pe el paranoia, atâta tot.

— Da, OK. E perfect. E bine la Pret, lângă Gara Victoria? Pot veni să luăm prânzul acolo, la 12:20?

— OK. Ne vedem atunci.

— Super. A, și Ola? Sper că știi…

Deja închisese. Michael își înghiți nodul din gât. Se ridică, își luă rucsacul și sacoul de pe spătarul scaunului, iar în drum spre ieșire se lovi de Beth.

— Unde fugi așa grăbit? întrebă ea, zâmbind cu gura până la urechi. Te-ai și săturat de noi?

— Da, adică nu, scuze. Iau prânzul cu iubita mea.

— A!

Beth închise ochii și își adună mâinile la piept, într-un gest de adorație prefăcută.

— Iubirea, cum să n-o iubești?

4

27 de zile până la nuntă

Ola ajunsese de dimineață la lucru în mod discret și se ascunsese după birou, aparent neobservată. Frankie nu venise încă și, dublu noroc, Sophie era în colțul-bucătărie, cu spatele la ea, turnând apă fierbinte într-o cană de ceai verde. Kiran era cocoșată peste laptop, tastând furibund și dând din cap ritmic pe muzica din airPoduri. Ola îi mulțumi pe tăcute universului pentru aceste mici acte de îndurare, în timp ce răspundea la mesajul lui Celie — *Ești ok, Ola?* Era bine, mersi de întrebare, dar ce căcat se întâmpla? Nu trecuse nici un minut, înainte ca Celie să încerce s-o sune, de două ori. Ola îi trimise repede un mesaj:

Nu pot să vorbesc, sunt la serviciu. Trimite mesaj

Răspunsul prietenei ei veni instantaneu — un link la un tweet, urmat de „Sună-mă imediat ce poți".

Odată deschis linkul, Ola miji ochii la ecranul telefonului, ca să focalizeze. I se învârtea capul de la mahmureală, așa că procesă mai lent semnificația postării, în timp ce citea textul de deasupra listei de nume.

Această bază de date va servi drept instrument temporar pentru a atrage atenția asupra gravității abuzurilor din mediul creativ și de divertisment din Marea Britanie. Sperăm să le dea o voce supraviețuitoarelor și să-i inspire pe cei implicați în industrie să fie mai activi în

domeniul prevenției. Un * înseamnă că acuzația a fost făcută de mai mult de o singură persoană.

În timp ce citea Lista, pe Ola o cuprindea o stare profundă de deznădejde, dar și de satisfacție. Muie tuturor ăstora pentru ce făcuseră și *bravo* femeilor care refuzaseră să tacă. Doar în primele rânduri erau cuprinse atâtea forme de abuz, încât o lua cu greață: de toate, de la dick pics nesolicitate, până la intimidare sexuală și viol.

Începu să simtă o gheară în stomac și s-o furnice pielea, atât de familiare îi erau acuzațiile. Avea flashbackuri cu îmbrățișarea (în care mâinile o luaseră razna) pe care o primise de la directorul *Womxxxn*, Martin Frost, la gala Premiilor Netty, cu ceva timp în urmă. În aceeași seară, tipul făcuse o glumă bigotă despre Kama Sutra, adresată lui Kiran, și o întrebase dacă ea, ca pansexuală, are mai multe șanse la parteneri, „din moment ce-i place toată lumea". „Practic, nu e doar o scuză pentru o grămadă de orgii?", îi șoptise el în ureche, cu fața din ce în ce mai roșie de la băutură. „Că, dacă e, să mă invitați și pe mine!" Și cum să uite primul ei stagiu? De ce plecase cu două săptămâni înainte de termen, renunțând la o primă pe care nu-și permitea s-o respingă...

Ola își aminti cum aflase de Listă în cursul dimineții. I-o trimisese Celie, disperată, întrebând dacă se simte bine. Ruth o implorase s-o sune și o întrebase, cu majuscule cap-coadă, dacă e în regulă. Dar de ce? Ce legătură aveau toate astea cu Ola? Ce (sau, mai precis, *pe cine*) văzuseră în tabel? Mintea începu să-i funcționeze la foc automat. Scană numele, peste 60, în căutarea unuia cunoscut. Martin era acolo? Îl dăduse în sfârșit cineva în vileag? Nu trecu mult și ceva familiar îi atrase atenția, în coloanele de mai jos: Papi Danks, o nouă stea a muzicii afroswing. Ea și Celie merseseră la o petrecere organizată de casa lui de

discuri cu câțiva ani în urmă și, deși Ola nu-și mai amintea mare lucru despre el, tot era relativ șocant să-i vadă numele pe Listă. Familia lui avea obiceiul să meargă la aceeași biserică la care mergea Celie.

Era acolo și Samson Mackay, dar nu putea spune că nu se așteptase. Despre el circulau povești de ani întregi, jurnalistele cu vechime o avertizaseră să-l ocolească. Apoi îl observă și pe Lewis Hale, legenda fotbalului, invitat frecvent la *The One Show*. Nu fusese finalist la *Dansez pentru tine, Marea Britanie* cu un an înainte? Pe Ola n-o interesau sporturile, dar de Lewis auzeai pe toate drumurile. Fusese nelipsit din ochii publicului ca personalitate TV și participant la talk-showuri, de când se știa ea. Genul de individ care sperai să fie la fel de cumsecade în viața reală, pe cât părea pe ecran. N-ai fi crezut că e genul. Dar Ola nu era atât de naivă încât să-și imagineze că există vreun „gen“ clar stabilit.

Continuă să citească și, dintr-odată, stomacul i se întoarse pe dos violent, când îi ajunseră ochii la rândul cu numărul 42.

> Micheal, CuRated, Hărțuire și comportament amenințător/Abuz fizic la petrecerea de Crăciun a firmei (Ordin de restricție)

Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru asta. Începură să-i tremure mâinile, în timp ce telefonul îi vibra nonstop din pricina mesajelor primite. Cum era posibil ca numele lui Michael să fie scris acolo? Michael *al ei*? O luă amețeala, cu gândul la cuvintele care urmau după numele lui. Hărțuire. Comportament amenințător. Abuz fizic; parcă visa. Cu capul clocotindu-i, încercă să proceseze ceea ce tocmai citise, dar avea tot mai puțin sens, cu fiecare secundă care trecea.

Când se ridică de pe scaun, părea că pereții biroului îi căzeau în cap. Pe cât de repede intrase, pe atât de grăbită făcu stânga-mprejur și ieși, apoi urcă în fugă scările până la toaletele start-up-ului care producea lumânări vegane și care închiria spațiul de deasupra lor. Odată intrată, împinse ușa fiecărei cabine cu un cot ascuțit, să se asigure că e singură, se așeză pe capacul unui vas de toaletă, scoase telefonul și se puse pe *scrollat*.

Numărul de like-uri și cel de redistribuiri la postare creșteau câte puțin de fiecare dată când reîncărca pagina, dar comentariile tot mai multe erau partea de la care nu-și putea lua ochii. Șoc și scepticism, furie și laudă, toate mesajele țipau la ea fără glas.

> Pe ăștia cine i-a crescut? Solidaritate cu cele care au avut curajul să spună adevărul ❤‍🔥
>
> Cum a reușit @_Matt_Plummer să-și păstreze postul de la @ITVNews când a fost demascat ca abuzator sexual?
>
> Băi, voi știți că asta intră la defăimare, nu?
>
> #AlăturiDeSupraviețuitoare #NuVomTăcea #CredemFemeile #Lista

Unii utilizatori intrau în dispute privitoare la definiția calomniei. Mulți renunțau la cuvinte și se mulțumeau cu emoji cu pumni ridicați și inimi de toate culorile. Cei mai mulți nu făceau altceva decât să eticheteze alți utilizatori, păstrându-și, desigur, comentariile pentru chaturi private, iar ei i se aprindea imaginația când se gândea la ce vor fi conținut. Reveni la postarea originală, strânse degetele peste textul Listei, apoi le îndepărtă, ca să-l mărească, până când numele lui Michael umplu ecranul. Îl fixă cu privirea, de parcă, dacă se uita suficient la el, avea să înceapă, ca prin

minune, să se transforme în numele altcuiva. Dar iată-l, negru pe alb, „Micheal“, minus numele de familie care în curând avea să fie și al ei. Măcar atât, își spuse ea.

Ola se simțea rușinată. După o vreme începu să se simtă și mai rușinată din pricină că reacția ei inițială și dominantă fusese una de jenă. Era o reacție atât de egocentrică, dar nu se putea abține. I se umplură ochii de lacrimi; în urechi auzea parcă râsetele sarcastice pe la spatele ei și mesajele private care circulau pe Twitter despre ea:

Ați văzut, e și iubitul Olei acolo. Băi, ce chestie

Care Ola, de la Womxxxn???

OLA DE LA WOMXXXN. Mama la toate conturile de Twitter cu „bxrbxții sunt jxguri“! Și ea e cu cel mai „jxg de nxgrotei“ dintre toți

Mvai mvai mvai! Nu creeeed, pula mea... Cuplu' Obama al Marii Britanii e cu curu-n stradă!!!

Până la urmă, putea să învinuiască oamenii pentru faptul că gândeau așa? Cam asta ar fi spus și ea, dacă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Dar își dedicase aproape un deceniu luptei împotriva patriarhatului, a culturii violului și a masculinității toxice. Ola participase la atâtea proteste, conferințe și demonstrații pentru drepturile femeilor, că le pierduse numărul. Dă-o dracu' de treabă, înființase Societatea Feministelor Negre din universitatea ei în anul întâi, pe vremea când discuțiile despre feminism erau moartea pasiunii și nu adunau like-uri pe Insta. De atâtea ori înfruntase represaliile și *trolajul* pe vechiul ei blog de pe Tumblr, din partea sexiștilor cărora nu le plăcea ce spunea ea; convingerile ei îi dăduseră puterea să meargă mai departe. Nu era genul de om care să ignore indiciile rău-prevestitoare și să

intre într-o relație cu cineva capabil de un astfel de comportament.

Începu să-și spună „Michael n-avea cum să…“, dar se opri rapid. Așa începea totul. „N-avea cum să“ era exact ce spunea lumea despre bărbații care în mod sigur aveau cum să și chiar obișnuiau să. Când apăruse pe *Womxxxn* articolul ei de investigație #MCsToo, care scotea la lumină acuzații de abuz împotriva bărbaților din industria muzicală, sute de fani afirmaseră că „idolul“ lor era incapabil de actele pe care le raporta ea. Faptul că, după doar câțiva ani, își auzea propria voce în corul celor care negau totul era insuportabil. Atâtea femei îi scriseseră după ce #MCsToo ajunsese viral, îi trimiseseră mulțumiri, povești de groază… ce ar crede acum despre ea?

Era greu să se oprească asupra unei singure emoții clare, din cacofonia copleșitoare. Îi venea să plângă, asta-i era clar, dar nu era sigură dacă de frică sau de durere. Nici măcar nu știa de ce îi era mai teamă sau pentru cine suferea mai tare. Simțea și furie, categoric, și o urmă de regret aprioric. Un singur lucru era cert: totul în viața ei se schimbase, într-o singură clipă. Își simți corpul încovoindu-se, de parcă ar fi primit un pumn direct în stomac, iar lacrimile îi încețoșară vederea. Se zgudui, suspinând înăbușit în cămașă, plângând și după ignoranța binecuvântată de care se bucurase cu câteva momente înainte, și după viitorul pe care și-l plănuise alături de Michael. Lăsând aerul să-i iasă prelung din plămâni, Ola apăsă butonul pentru mesaje adresate direct autorului și scrise un mesaj, tremurând.

> Cunosc pe cineva de aici… Nu știu ce să fac. Mă puteți ajuta?

Trimite. Bun, și acum ce? Își simțea picioarele gata să cedeze în orice moment, dar merse până la

chiuvetă și deschise robinetul, apoi își făcu palmele căuș sub el. Se stropi pe față cu apa rece ca gheața, dar tot se simțea lipicioasă de transpirație. Într-o lună urma să se mărite cu un bărbat pe care, din câte se părea, nu-l cunoștea. Simțea o greutate pe piept.

— Ola, respiră, își spuse cu voce tare.

Închise ochii și căută prin amintiri cel mai simplu exercițiu de respirație pe care i-l arătase Fola, pentru a controla anxietatea. Dintr-odată îi răsună în urechi vocea surorii ei. „Expiră haos; inspiră pace.“ Își apăsă cu degetul mare nara dreaptă și trase lent aer pe stânga. Apoi, cu arătătorul, repetă mișcarea pe partea opusă, lăsând aerul să iasă pe nara dreaptă. După trei repetiții, respirația i se liniști.

Ola se scutură. Verifică în oglindă, să nu aibă ochii injectați, apoi se uită la telefon, să vadă dacă nu primise vreun răspuns de la administratorul contului. Nu primise. Trase din nou adânc aer în piept, pentru ultima dată, apoi se întoarse în birou.

Când ajunse la scaunul ei, încă tremurând, observă o notificare în colțul ecranului, de la Slack, platforma de mesagerie pe care o preferau angajatorii ei. Era un mesaj trimis de Frankie, care între timp intrase la ea în birou și se uita lung la computer. Olei nu-i mai căzu nicio piatră în stomac — n-ar mai fi fost loc.

Putem să vorbim puțin? — FW xxx

Mai deveme, faptul că Frankie avea s-o ia la trei păzește i se păruse o problemă de viață și de moarte — acum era doar ceva de care trebuia să se ocupe.

Sigur, vin în 5

Reciti mesajul lui Frankie și mai aruncă o privire la al ei. Dând ochii peste cap, încheie cu „xx“ și apăsă pe „Trimite“.

Pereții biroului lui Frankie erau de sticlă — un simbol al devotamentului celor de la *Womxxxn* pentru transparență la propriu și la figurat sau ceva de genul ăsta, bănuia ea. Ola avea impresia că acest produs derivat al dorinței de supraveghere era, poate, chiar neintenționat, din moment ce echipa o vedea pe Frankie la fel de bine cum îi vedea și ea pe ceilalți: când îl punea la locul lui la telefon, printre dinții încleștați, pe fostul ei soț sau când își înghițea pe nemestecate prima masă a zilei, la trei și jumătate după-amiaza — sushi comandat de la Wasabi, direct din cutie.

La fel ca restul spațiului *Womxxxn*, și biroul lui Frankie era decorat în nuanțe pastel: separatoare de culoarea piersicii, o lampă de birou bleu, suporturi pentru pahare lila. Pe biroul ei domnea haosul, fiind plin de hârtii împrăștiate. Mai erau acolo o aloe în ghiveci, o fotografie în ramă, cu ea giugiulind un copil foarte blond, și o vulvă din ceramică trandafiriu-aurie, în care-și ținea pixurile. Pe peretele din spatele ei era atârnat un print supradimensionat cu coperta digitală a numărului *Womxxxn* din septembrie 2017. Pe ea apărea Jada Smalls, model și activistă americană, alăptându-și fiul, pe atunci în vârstă de o lună; în anul acela, *Elle* făcuse istorie, punând pe copertă pentru prima oară o femeie care suferise arsuri grave, așa că Frankie o contractase pe Jada, prima persoană cu albinism care avea să apară pe coperta oricărei publicații pentru femei.

— Spune-i să-l aducă și pe Zion, s-o prindem când alăptează, îi spusese ea lui Kiran pe atunci. Mai circulă faza aia cu „Eliberați sfârcurile“?

— Eu cred că nu mai circulă de prin 2014, răspunsese Kiran.

— Bun, și ce zici, nu reușim noi s-o punem iar în circulație, dacă sfârcul respectiv e unul albinos? Negrul e noul alb care e noul negru, ceva de genul?

Ola văzu fruntea încruntată a lui Frankie pe deasupra ecranului, de cum deschise ușa. Frankie avea undeva între patruzeci și cinci și cincizeci de ani și arăta formidabil pentru vârsta ei, fiind o utilizatoare entuziastă, deși discretă, a tratamentelor de înfrumusețare noninvazive pe care le critica adesea în articolele ei de opinie. Dar, chiar și așa, obiceiul ei păstrat cu sfințenie de a se îmbrăca direct de pe manechinele de la Urban Outfitters (blugi lălâi și oricum prea largi, pălării pescărești și adidași masivi) o îmbătrânea. Olei îi amintea de mama din *Vinerea trăsnită*, după ce făcea schimb de corpuri cu fiica ei adolescentă, îmbrăcată ca ea. Ideea i se părea prea discriminatorie pe criterii de vârstă, ca s-o exprime, dar nici nu reușea să și-o scoată din cap. Azi Frankie purta o salopetă lungă de blugi pe care pusese ochii și Ola într-un magazin online, cu o pereche de Vans albi.

— Voiai să vorbim? întrebă Ola, în loc de salut, când deschise ușa biroului lui Frankie, cu capul ițit de după colț, ca și cum nu avea de gând să intre.

Frankie afișă forțat genul de zâmbet subțire pe care i-l adresezi unui copil zvăpăiat care nu e al tău și deci nu-l poți pune la punct.

— A, Ola, da, super! Chiar voiam să stăm puțin de vorbă, spuse ea, dându-și după ureche o șuviță lucioasă, șaten-deschis. Ia loc. Ai avut probleme cu telefonul azi-dimineață?

Era un tango pe care-l dansaseră deja de multe ori. În loc să întrebe „De ce ai întârziat?“, Frankie spunea ceva de genul „Și azi a fost trafic în Tooting, nu?“ În loc să se intereseze de ce nu terminase un articol, găsea de spus ceva în genul

„Voiam doar să verific cum merge; totul bine? Te rog să-mi spui dacă întâmpini probleme…“ La început, Ola nu-și dăduse seama că în spatele acestui discurs dublu erau niște capete de acuzare, dar învățase repede pașii rutinei. Uneori, într-un joc de putere pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată fățiș, se prefăcea că nu se pricepe să citească printre rânduri și o obliga pe Frankie să vorbească pe șleau, ceea ce șefa ei nu reușea să facă fără să se îmbujoreze într-o nuanță satisfăcătoare, cărămizie. Agresivitatea pasivă era *lingua franca* din birourile *Womxxxn*.

— Da, scuze, spuse Ola prea repede, prăbușindu-se pe scaunul din fața ei. Mi-am descărcat o aplicație care-mi blochează telefonul până la nouă și jumătate, deci n-am putut să-ți răspund la apeluri.

Își strânse brațele în jurul trunchiului, ca și cum ar fi încercat să se țină pe loc fizic, ca să nu-și ia zborul.

— Am înțeles! Ce idee deșteaptă! zise Frankie cu o voce ciripită, dar cu fața în continuare crispată. Doar așa, pentru viitor, poți te rog să mă ții la curent cu chestiile de genul ăsta? Mi-aș dori din tot sufletul să nu fie nevoie să ne deranjăm cu munca înainte de nouă și după cinci, dar știi cum e când lucrezi cu o echipă mică. Chiar e foarte important să fim *toți* pe aceeași pagină.

— Stai liniștită. O dezinstalez cu prima ocazie, spuse Ola, încercând să-și păstreze tonul egal.

— Super!

Ola simțea cum se apropie un „dar“.

— Dar aș zice că nu e neapărat cazul s-o scoți de tot. Ce părere ai, n-ar putea fi setată doar pe perioada orelor de muncă? E minunat că ai luat decizia să nu mai stai prea mult pe telefon și cred că poate fi util, mă înțelegi, ca să fii complet concentrată când ești la lucru.

— O să țin minte, răspunse Ola, apoi se îndreptă de spate și încercă să ghicească ce cuvinte magice puteau pune capăt acestui capitol al conversației. Eventual „Nu sunt pe telefon când e cazul, dar sunt pe telefon destul de mult când n-ar trebui să fiu“?

Mai ales când sunt acasă și te ascult, după orele de lucru, cum te crizezi nevrotic și căcăcios despre nu știu ce problemă de la serviciu, își spuse Ola. Zâmbetul lui Frankie începu în sfârșit să i se strecoare și în ochii verzi. Șefa ei câștigase lupta cu prea puțină împotrivire — o raritate care ar fi trebuit să-i stârnească suspiciuni. Ola urmări cum umerii i se relaxară în cele din urmă, la gândul satisfăcut că mica neascultătoare câștigase încă o lecție învățată. Ea era o șefă cool, nu o șefă obișnuită. O șefă-gagică cool.

Frankie se aplecă în față.

— Nu-ți face probleme, Ola. Uite, înțeleg. Niciodată nu e ușor să găsim echilibrul între muncă și viața personală. Durează. Cred că eu sunt mai rău decât tine, spuse ea, aproape în șoaptă. Ar trebui să descarc și eu aplicația aia, dacă n-aș fi la butoane aici!

Îi făcu apoi cu ochiul, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului.

Frankie Webb avea o îndrăzneală atât de nonșalantă, încât aproape că-ți venea s-o respecți. Deși nu-i convenea, Ola găsea ciudat de admirabilă energia ei bătăioasă, adaptabilă, aerul de om care ratase la mustață premiul cel mare la *Imperiul leilor* (și care, prin urmare, devine cu atât mai ambițios, ba chiar răzbunător). Deși provenea dintr-o familie cu bani, era în stare să se târguiască exact ca o precupeață în bazarul de pe Petticoat Lane, avea gusturi impecabile și ochiul format în branding. Cel mai mare proiect de rebranduire al ei era ea însăși; după ce mai toată cariera fusese editoare la un lung șir de reviste pentru femei care

încurajau tulburările alimentare, se transformase într-una dintre primele adepte ale „feminismului de brand“ online, când devenise evident că presa tipărită era pe moarte, iar ura de sine vindea tot mai greu. Până să ajungă la colaps jumătate din industria revistelor pentru femei, așa cum o cunoscuse, ea deja se pregătea să lanseze antidotul pentru boala la a cărei răspândire contribuise. În aceeași perioadă începuse să folosească mult mai mult cuvinte ca „putere pentru femei“ sau „intersecționalitate“ și să-i numească pe bărbații albi „bărbați albi“, o manevră care nu reușea să le distragă cititoarelor atenția de la faptul că și ea tot albă era.

În 2014 lansase *Womxxxn*, o platformă dedicată sănătății sexuale a femeilor, devenită cu timpul brand de lifestyle, care lansa o „ediție digitală de orientare“ de patru ori pe an. Frankie nici măcar nu se gândise la cum s-ar fi pronunțat numele offline, în viața reală — îl alesese după ce văzuse că pe Twitter unii scriau „womxn“ în loc de „women“ și crezuse că x-ul era acolo din motive estetice, nu ca să șteargă subordonarea „woman-man“. Dar chiar și scăparea aceasta reușise s-o transforme într-o mișcare vizionară, declarând că pronunția cuvântului era „Wo-minx“ și că era menit să încurajeze femeile să-și accepte și să-și dezvolte „minx“, vulpița sexy interioară. Materialul oferit de *Womxxxn*, mulțumită unei echipe de o inteligență brici, era cu adevărat proaspăt și motivat, chiar dacă ipocrizia lui flagrantă îi dădea uneori Olei amețeli. Pentru fiecare articol zguduitor pe care-l lansau despre frotiurile cervicale greșite, publicau și un advertorial pentru o firmă care tocmai ajunsese în gura presei din pricina concedierii unei femei aflate în a patra lună de concediu maternal.

— Așa deci, spuse Frankie. Probabil ți-ai dat seama de ce te-am chemat să discutăm în

dimineața asta…

— Da și, din nou, îmi pare foarte rău de întârziere, o întrerupse Ola, încercând să adopte un ton mai încărcat de regret, din dorința disperată de a pune capăt discuției.

Se foi pe scaun.

— Promit că ți-l livrez mâine.

Frankie păru derutată pentru o clipă, apoi izbucni în hohote de râs când înțelese, subit, despre ce vorbea Ola.

— *Kalmte Kut!* A, nu, nu, *nu*, discuția asta rămâne pentru o altă zi. Gen, ieri. Dă-le naibii de vibratoare olandeze, femeie; Lista, trebuie să scriem despre Listă!

Ola descoperi totuși că-i mai încăpea un bolovan în stomac. Se holbă la Frankie, mută de uimire, întrebându-se cum putea cineva să se arate așa de entuziasmat de un articol atât de deprimant, chiar și luând în considerare faptul că nu logodnicul ei ar fi fost cel acuzat de abuz fizic.

— Ola! chicoti Frankie.

Ola nu reușea să înțeleagă de ce șefa ei continua să-i pronunțe numele *Ău-la*, deși trăncănea fără probleme despre nepotul ei pe nume Ollie, *Aa-li*.

— Ola, vrei să spui că, după ce stai atâta timp pe telefon în loc să lucrezi, *tot eu* sunt mai informată decât tine?

Ola nu fu în stare decât de o privire consternată, în vreme ce Frankie continuă, pe un ton scăzut, de bârfă.

— OK, deci azi-dimineață a apărut pe net chestia asta, Lista. Se pare că a pornit de pe Google Docs, completată de o grămadă de tipe anonime, dar cu coaie — jurnaliste, activiste, feministe etcetera, toate „-istele“ bune. Acum e un cont pe Twitter și i-a luat la trei păzește pe toți scârboșii din media. Violatori, abuzatori — toți „-orii“ răi. Toți

libidinoșii, toți prădătorii, puși pe tapet. Știu că e exact domeniul tău, deci îți dau ție materialul.

Șefa ei continuă să vorbească entuziastă, fără pauze, deloc deranjată de expresia îngrozită a Olei.

— Trebuie să săpăm mai adânc, să nu postăm doar o știre; ne trebuie femei dispuse să vorbească, să dea nume și prenume. Ți-a ieșit așa de bine MCsToo, încât sunt *convinsă* că n-o să-ți fie deloc greu să convingi supraviețuitoarele să-și spună poveștile. Și trebuie să ne mișcăm repede — lumea clar se așteaptă să ieșim la interval cu subiectul și suntem în cea mai bună poziție s-o facem! Dacă poți să-mi trimiți un material trasat în linii mari până după-amiază ar fi *for-mi-da-bil*.

Frankie se opri, încurcată în sfârșit de tăcerea Olei.

— Crezi că poți s-o faci, Ola?

Uneori Ola se simțea prost pentru faptul că divulga atât de puține lucruri despre viața ei personală. Evita ieșirile la un pahar după muncă, politicos, dar ca pe ciumă, folosindu-se de talentul ei de povestitoare pentru a scorni diverse angajamente pe care le avea pentru seară. În afara discuțiilor cu Kiran, era evazivă și vagă în legătură cu orice, în afara materialelor pentru platformă, iar când colegele încercau să abată vorba de la treabă la treburile *ei*, zâmbind cu o încântare agresivă la gândul de a progresa de la gradul de simple cunoștințe, vinovăția îi îngreuna stomacul de fiecare dată când refuza ferm. Nici logodna n-ar fi anunțat-o la serviciu, dacă n-ar fi lăsat să-i scape porumbelul Sophie, de la departamentul Modă și frumusețe; chiar și atunci, le arătase cu inima strânsă diamantul marchiză mic, montat pe inelul de platină subțire, timp de șase minute încheiate, înainte să se retragă din nou în reticența obișnuită.

Dar, în acest moment, Ola se convinse că avusese dreptate să păstreze distanța. Acum își dădea seama că, mulțumită lipsei ei de dialog cu echipa de la *Womxxxn*, dar și incapacității lui Frankie de a reține informații care n-o afectau în mod direct, șefa ei habar n-avea că numele lui Michael era pe Listă. Probabil nici nu-și amintea cum îl cheamă pe logodnicul ei, darămite să știe unde fusese angajat recent. Tulburată, Ola reuși să-i zâmbească.

— Sigur, spuse ea, dând din cap. Îți trimit o schiță până la două.

În timp ce ieșea din biroul lui Frankie și se îndrepta spre masa ei de lucru, Ola încercă să-și recompună expresia, în așa fel încât să pară mai puțin suferindă. Simțea c-o înțepau obrajii din pricina fierbințelii, dar reuși să-și păstreze o înfățișare calmă. Trecând grăbită printre colegele ei neatente, începea să simtă cum o stare de claritate îi străbate, încetul cu încetul, dezorientarea. Trebuia să se adune, să reziste până la prânz, iar în pauză avea să-l sune pe Michael. Trebuia să înțeleagă ce se întâmplă. Trebuia să afle adevărul.

5

27 de zile până la nuntă

Postarea fusese distribuită de 4 957 de ori și primise 8 003 de like-uri, până să ajungă Michael la Pret a Manger. Învăluit de căldură în clipa în care intră, după vântul vioi de afară, o observă după câteva momente pe Ola într-un colț, la capătul celălalt al localului, bătând darabana cu unghiile în masă. Poziția ei, cu spatele foarte drept, îi dădea de înțeles lui Michael că-l văzuse, dar era greu să-i interpreteze expresia de la distanță. Purta negru din cap până-n picioare — singura pată de culoare, cu excepția părului și a unghiilor, erau ochelarii de citit cu ramă mov. Era Ola lui preferată, dintre numeroasele ei versiuni. Chiar mai mult decât Ola cea aranjată, în haine mulate, de la petrecerea de ziua ei, și decât Ola cea excitată și beată, de la micul-dejun luat târziu; oricât de clișeistic ar fi fost, Ola cea gânditoare și cu nasul în cărți, cu ochelarii și hainele puțin prea largi (adesea pulovere negre decolorate, „împrumutate“ de la el), era kriptonita lui.

Când se apropie, văzu că-și lăsase telefonul în așa fel încât să nu aibă acces direct la el, baricadat strategic contra degetelor ei nepotolite, cu ajutorul unui pahar reutilizabil roz. Michael știa că-l evita nu fiindcă n-ar fi vrut să citească ce spune lumea despre Listă, ci pentru că nu voia s-o vadă el citind ce spunea lumea. Îl copleși un val de umilință atât de zdrobitor, încât se gândi să plece.

Era ciudat să n-o sărute, dar reuși să scoată un „Salut“ înăbușit, în timp ce-și trăgea un scaun. Se blestemă pe tăcute pentru alegerea restaurantului.

Acum, că se gândea mai bine, era aiurea să discute ceva atât de serios într-o cafenea a unui lanț celebru, în timp ce navetiștii mâncau în grabă wrapuri cu pui și-și bârfeau șefii. Dar ce alternativă aveau? Nu știa dacă Ola s-ar fi simțit în siguranță să meargă la el acasă sau să-l primească pe el la ea. Nu știa dacă s-ar fi simțit în siguranță să-l întâlnească între patru ochi. Nu avea cum să-și dea seama; nu făcea altceva decât să stea acolo și să se uite la el, fără o vorbă.

— E cam plin, scuze, spuse el, spărgând tăcerea, chiar dacă nu și gheața. Nu știu unde se presupune că e în regulă să porți conversații de genul ăsta. Ai crede că s-a ocupat vreun start-up și de problema asta. O chestie pe Airbnb, pentru oamenii care încearcă să-și rezolve necazurile vorbind. Lanțul de hoteluri „Inimi frânte".

Râse stânjenit. Ola continua să-l fixeze cu privirea. Rămaseră așa, în tăcere, parcă ere întregi; cu fiecare secundă care trecea, râsul lui atârna și mai straniu în aer. Se frecă pe brațe.

— Ola, băi, e o nebunie, începu el. Efectiv nu-mi vine să cred...

— Oprește-te. Te rog, îl întrerupse ea.

Părea să-și adune puterile pentru a face un mare efort.

— Michael. Vreau doar să știu, sincer. De ce e numele tău acolo?

Michael se aplecă peste masa mică, prinzându-și capul în mâini. Se pregătise pentru asta, dar era surprins cât de tare îl durea întrebarea ei. Știa că probabil își alesese dinainte formularea, tonul — așa era ea. Oare din emoție își abandonase planul inițial sau asta era cea mai puțin dureroasă metodă de abordare pe care o găsise?

— Încearcă să te pui în pielea mea, spuse ea, umplându-i tăcerea. Pur și simplu m-am trezit de dimineață și am văzut că omul cu care se presupune că mă căsătoresc în mai puțin de patru

săptămâni e demascat ca posibil abuzator, cot la cot cu unii care și-au violat partenerele sau și-au bătut soțiile.

Deși coborâse tonul în timp ce rostise ultimele cuvinte, lui Michael îi răsunară puternic în urechi. Nesiguranța din spatele expresiilor „se presupune că mă căsătoresc" și „posibil abuzator" îl tăia ca un cuțit, în mai multe feluri, toate la fel de brutale.

— Nu poți să te aștepți să nu întreb. Pentru sănătatea mea mintală? Pentru siguranța mea?

Michael se înecă.

— Siguranță? Doamne, Ola…

— Nu îngreuna și mai mult situația. Nu-mi e tocmai ușor să te întreb așa ceva.

— Nici nu e *nevoie* să mă întrebi ceva. Ești logodnica mea. Faptul că mă acuzi de…

— Nu te-am acuzat de nimic. Dar n-am voie să te întreb? Despre un lucru pe care îl tot distribuie oameni pe care-i cunosc și care mă bombardează cu mesaje?

— Mesaje?

De ce nu-i trecuse oare prin minte că și ea avea să primească așa ceva?

Ola își înghiți nodul din gât.

— Mă etichetează lumea pe Twitter, spuse ea. Mă întreabă dacă știu că sunt cu un abuzator, dacă am știut de la început. Lista a ajuns în trending în toată Londra, ce dracu'!

Michael își dădu seama că bătea violent cu piciorul stâng în linoleumul podelei și își puse mâna pe genunchi, să-l oprească.

— Spune-mi și gata, zise Ola cu voce joasă. Cine te-a pus acolo? De ce?

Era o întrebare simplă. Una la care era tot mai convins că poate să răspundă, după ce-și storsese creierii și se tot gândise la trecutul lui nu tocmai perfect, mai toată dimineața. Tot drumul pe jos

până la Pret se gândise la ce să-i spună. Acum nimic nu mai suna bine. Cum să sune bine?

Michael se uită la viitoarea lui soție, la postura ei, cu corpul răsucit într-o parte, întors de la el. Asta era. Nu mai exista cale de întoarcere. Era convins că o pierduse și, prin urmare, nu era sigur că ceea ce avea să spună mai conta. Bineînțeles, știa că trebuie să-i spună adevărul. Tot adevărul. Asta merita, asta și-ar fi dorit. Dar soarta lor ar fi fost pecetluită definitiv. Și cum rămânea cu ce merita el? Cu ce-și dorea el? Momentan nu se simțea așa, dar era sigur că e un om bun. Avea să fie bun cu ea. Se schimbase. Nu i-ar fi făcut rău niciodată, în niciun fel. Iar adevărul doare, nu? Așa că minți.

— Ascultă-mă, spuse Michael, străduindu-se din răsputeri să mențină contactul vizual cu ea. Îți jur pe viața mea și a ta, nu știu de ce sunt acolo. De azi-dimineață mă tot gândesc și nu știu cine a fost sau de ce mi-ar pune cineva numele pe Listă... Sunt la fel de zguduit ca tine.

Așteptă să primească un răspuns. Ola se uita la el în expectativă, parcă sigură că nu putea să fie asta tot ce avea de spus.

— În viața mea n-am lovit, amenințat sau hărțuit o femeie. Nu știu ce altceva să-ți spun, continuă el. Nu sunt un om abuziv. Și tu știi asta.

Ezită, nesigur dacă să spună ceva ce știa că ea nu vrea să audă, exact cuvintele repetate papagalicește de diverșii bărbați mizerabili despre care scrisese în articolele ei, respingând acuzații de același fel.

— Doar mă *cunoști*, Ola.

Ea nu spuse nimic. Disperat, Michael simțea că nu mai reușește să articuleze cuvintele.

— Sincer să fiu, cred că cineva încearcă să mă dea afară de la noul job. Să-i facă să mă concedieze. E singura idee care are sens.

Scrâșnetul zgomotos al unui scaun tras de la masa alăturată îi făcu pe amândoi să tresară o clipă. După o vreme, Ola oftă și își trecu degetele prin părul împletit în codițe.

— Deci n-ai lovit în viața ta o femeie? întrebă ea, cercetându-i fața.

Avea o expresie atât de îndurerată, încât Michael abia mai suporta să se uite la ea.

— Niciodată, răspunse el.

— Ai făcut ceva care ar putea fi considerat amenințător? Adică, na, uneori ridici tonul când te certi. Ai făcut asta și cu mine.

— Hai, măi, *serios*, spuse el, clătinând din cap, conștient că era cazul să sune cât mai puțin amenințător cu putință. Asta se întâmpla când ne certam. Nu e ca și cum…

— Și chestia cu abuzul la petrecerea de Crăciun? Când a fost asta?

— La ce firmă am lucrat eu, care să fi organizat „petrecere de Crăciun", Ola?

Era aproape ușurat că-l întrebase asta. De când terminase universitatea, lucrase la magazinul Apple din Oxford Circus timp de trei ani, după care reușise să obțină un post la Schuh, în Stratford Westfield, alți trei ani. Angajarea la CuRated era urmarea unui proiect personal secundar, în care apărea ca prezentator pe canale de YouTube populare și făcea un podcast, „Caught Slippin" (mai precis el, Kwabz și Amani), care își formase o comunitate de fani fideli. Nu era celebru-celebru, dar era suficient de cunoscut în unele cercuri încât să-și atragă câte o privire și o șoaptă.

— OK, dar de la Schuh nu te-au concediat? insistă Ola. De ce?

— Ți-am spus — mi-au desființat postul, și mie, și altor cinci oameni.

— Bun, și ai făcut altceva, altundeva, *oriunde*, care să poată fi interpretat drept intimidare? Drept

presiune psihică? Ceva, orice? Trebuie să știu. Acum.

Înainte s-o cunoască pe Ola, Michael fusese un *gyallis*, un fustangiu, titlu pe care probabil îl privise cu un fel de zâmbet mândru până acum câteva ore. În adolescență, dacă vedea o fată cu trăsături drăguțe sau cu un posterior bine făcut „pe un drum public", striga după ea și îi smulgea cu pricepere de expert un nume, un zâmbet și un număr de telefon, ca un fachir care hipnotizează șerpi. Uneori se ținea după ele pe stradă, intrând în vorbă, desigur, dar nu într-un sens rău. Cunoștea fete care nici nu se simțeau atrăgătoare, dacă nu încerca cineva să intre în vorbă cu ele măcar o dată, când ieșeau în oraș. Dar Ola îi povestise că în adolescență, când se întorcea acasă pe jos, dăduse de mai multe ori numere de telefon false, de frică, și se rugase ca tipul să nu încerce s-o sune pe loc. Când făcuse trecerea de la o vorbă-două la strigat după fete pe stradă? Și le alegea special pe cele care „se dădeau bățoase". Cine să-și dorească ce putea avea *oricine*: voiai lucrul pentru care trebuia să depui efort. Fetele care se opuneau puțin, care-și încrucișau brațele și strângeau din buze înainte să cedeze sărutări și să-și desfacă picioarele. Deși acum, că se gândea la lucruri în lumina asta, în afara chatului pe grup, cam suna a... hărțuire.

— N-am hărțuit pe nimeni niciodată, spuse el ferm. Nu-mi imaginez cum ar fi putut cineva să interpreteze astfel comportamentul meu.

— Scrie că cineva a obținut ordin de protecție împotriva ta.

— Știu, am citit și eu. Nu au cum să-ți emită ordin de restricție și tu să nu știi asta. Niciodată, dar niciodată n-am avut ordin de restricție, iar de azi-dimineață tot încerc să găsesc o metodă să dovedesc asta, însă astfel de informații nu apar decât pe cazierul detaliat, nu pe cel simplu, și nu

poți să te duci să-l ceri la poliție. Pe alea nu le pot solicita decât companiile, deci…

— Deci n-ai cum să dovedești, mormăi Ola. Bineînțeles. Super.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

Michael întinse mâinile din reflex, să i le pună pe umeri, dar se opri la timp.

— Și ce te împiedică să mă crezi?

Încercă să aibă răbdare, dar începea să-l cuprindă frustrarea.

— În viața mea nu ți-aș face rău. Știi asta.

— Nu, nu știu! exclamă ea cu voce sugrumată, tremurătoare. Mi-e… Sincer, mi-e frică.

Pe Michael îl trecu un fior pe șira spinării.

— Mă sperie, Michael, când citesc acuzațiile alea despre tine. Nu vreau să fiu genul de femeie care crede că, doar fiindcă nu mi-ai făcut rău mie, n-ai avea cum să le…

Se opri.

Michael își drese glasul, descumpănit. Cuvintele ei îl usturau, dar se strădui să pară rezonabil.

— Te înțeleg. Dar nu e cuvântul meu împotriva cuvântului altcuiva. E cuvântul meu împotriva cuvântului cuiva necunoscut. Nu ai cum să știi cine ce a trimis acolo, nu ai cum să verifici. A fost un fișier scris în Google Docs, putea să-l editeze oricine. Cum să nu se profite de el, dacă pică în mâinile cuiva dus cu capul?

Ola rămase nemișcată preț de o clipă, apoi dădu din cap în semn de aprobare, dar cu expresia în continuare împietrită.

— Te rog, crede-mă, continuă el, încurajat de mica victorie. Ai încredere în omul cu care te vei căsători, nu într-un anonim de pe internet. Atâta-ți cer.

Ola căută un șervețel în buzunar și își tamponă ochii, apoi dădu iar din cap.

De-abia atunci observă Michael cât de încordat fusese. Se lăsă pe spate în scaun, dezumflat de ușurare. Parcă i se ridicase de pe gât un bocanc enorm, un Doc Marten de-al ei, negru și pătrățos. De încrederea Olei depindea nu doar supraviețuirea relației lor, ci și sănătatea lui mintală. Știa că e un om bun și, lucrul cel mai important, și Ola o știa. Se întinse înainte, să-și așeze mâna pe mâna ei. Ea se trase înapoi cu o tresărire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el derutat.

Ola își feri privirea pentru prima oară de când stăteau la masă împreună. Limbajul ei corporal prevestea numai lucruri rele, ținându-și mâinile împreunate, de parcă se agățau una de alta cu disperare.

— O să... trebuie să luăm o pauză.

— Ah, făcu Michael, simțindu-i bocancul așezându-se la loc. Și prin „pauză“ te referi la...

— Nu spun că anulez nunta. Mai e o lună, zise ea, cu o detașare clinică.

— De-asta n-o anulezi? Că nu vrei să pierzi avansul pentru cort?

— Nu.

Ola își încleștă mandibula, de parcă încerca să înghită niște cuvinte pe care risca să le regrete mai târziu.

— Și n-am zis nici că ne căsătorim sigur.

Lui Michael i se căscă podeaua sub picioare. Un chelner chema pe cineva să-și ridice comanda, dar zgomotele cafenelei erau acoperite de țiuitul din urechile lui.

— Vreau să te cred, dar am nevoie de timp. Și mai sunt și chestii pe la muncă...

— Chestii pe la muncă?

Tăcere.

— Frankie vrea să scriu un articol despre Listă, spuse ea în cele din urmă.

Lui Michael îi căzu falca. Ola nu ridicase nici acum privirea din pământ.

— Nu știe că ești trecut pe ea. Am acceptat, dar, având în vedere faptul că ești implicat, evident că nu pot să fac asta. Trebuie să mă gândesc la cum voi proceda.

— Spune-mi că glumești, zise Michael, simțind cum i se strânge gâtul de frică. Cum ar fi să-i zici că Lista e un căcat și că mizeria de om care m-a pus acolo ar trebui să fie subiect de articol, nu eu?

Își pierduse stăpânirea de sine și nu-i mai păsa dacă ridică tonul. Cei de la masa de alături începuseră să vorbească mai încet, de parcă trăgeau cu urechea.

— Ți-am spus, răspunse Ola cu voce joasă. N-am de gând să scriu articolul.

— Dar o să lași pe altcineva din echipă să-l scrie?

— Cum adică să „las"? *Womxxxn* e o revistă feministă. Despre genul ăsta de lucruri scriem.

— Chiar dacă sunt căcaturi neverificate și fără dovezi, care pot să distrugă vieți? șuieră el. O ții una și bună cu discursuri despre etică în jurnalism și alte tâmpenii — asta e etic?

— Sunt aproape șaptezeci de nume acolo, răspunse Ola. Majoritatea, ale unor oameni celebri. Cine știe câte persoane au fost victime ale abuzurilor lor. Nu pot să mă fac responsabilă de asta, să reduc la tăcere vocile femeilor care au alcătuit Lista. Despre ceilalți implicați nu știu nimic. Știu doar ce-mi spui tu și ce vreau să cred despre tine.

— Ce *vrei* să crezi despre mine, repetă el, pufnind.

— Nu fi așa, ripostă acid Ola. Nu e ca și cum ai fost întotdeauna sincer cu mine, nu-i așa? Poți să spui că am toate motivele să am încredere în tine?

Michael știa ce-l așteaptă. Era doar o chestiune de timp până să aducă vorba.

— Am greșit, știu, spuse el, cu grijă să n-o provoace și mai tare. Greșeli pe care am căzut de acord amândoi să le lăsăm în urmă. Dar nu mai sunt omul care eram atunci. Și clar nu sunt omul despre care vorbesc *ăștia*.

Ola trăgea nervos de colțul unei unghii acrilice. În timp ce-și făcea de lucru cu ea, Michael observă inelul de logodnă pentru care făcuse economii luni întregi, după care mai petrecuse câteva luni bătându-le la cap pe Fola și Celie, trimițându-le sute de modele pe WhatsApp. Se gândi la cât de mândru fusese că-l alesese bine, la ce față făcuse ea când îl văzuse în Santorini, unde îi ceruse mâna pe un balcon cu vedere la priveliștile de Pinterest ale turcoazului Mării Egee. Încercă să se bucure că încă îl purta.

— Și faptul că sunt pe Listă nu te face să te întrebi dacă nu cumva cineva minte și despre alții? întrebă el.

— Michael. Statistic vorbind…

— Băi, nu-mi spune mie de statistici, o întrerupse el, pierzându-și cumpătul la auzul acelui unic cuvânt. Nu suntem pe Twitter. Vorbește-mi ca unui om. Ca partenerului tău. Cineva undeva împrăștie minciuni și pe tine te doare-n cur. Știi că Celie mi-a dat block, nu?

— Încerci, te rog, să te calmezi? șuieră Ola. Știu că ți-e greu, dar mi-e greu și mie. Și, dacă strigi la mine, nu prea te ajută să dovedești că nu ești cine spun oamenii ăștia că ești.

— Nu tu ești aia denigrată. Și tocmai de logodnica ta. La bine și la rău, toate alea… dar, dacă e acuzat pe nedrept de abuz, dă-l în morții mă-sii, nu?

— Și ce vrei să fac? se răsti Ola. Să-mi dau demisia? Sau să-i trimit un e-mail lui Frankie și să-i spun că nu pot să scriu articolul pentru că apare acolo numele logodnicului meu, sau ce căcat? Vrei? Că-l scriu acum.

Întinse mâna după telefon și-l deblocă, apoi făcu o pauză, înainte să continue. Încrețiturile de pe frunte îi dispărură, lăsând loc unei grimase confuze.

— Căcat, spuse ea.

— Acum ce mai e?

— Lista. A dispărut. Nu mai e pe Twitter.

— Ah! Căcat!

Tăcură din nou. Michael o privi pe Ola reîncărcând pagina iar și iar, până când lăsă telefonul pe masă, în fața ei, cu ecranul în jos. Luă în mâini paharul reutilizabil gol, ca pentru a și le ține ocupate. Expresia îngrijorată se mai relaxase, dar corpul îi era în continuare rigid.

— Mă rog. Să sperăm că s-a terminat, da? spuse Michael după o pauză. Acum, că a dispărut, poate s-a dus și gata, nu?

Își așeză din nou o mână pe mâna ei, cu prudență. De data asta, Ola acceptă, dar coborî privirea când vorbi din nou.

— Dacă nu poți să-mi dovedești că nu s-a întâmplat nimic din ce scrie acolo, Michael, anulăm nunta.

6

26 de zile până la nuntă

— Arăți ca un *înger*! exclamă croitoreasa în timp ce închidea cu ușurință fermoarul rochiei de mireasă a Olei. Și ce talie! Deja erai slăbuță când te-am văzut ultima oară, dar acum e un picuț mai largă la mijloc decât înainte. *Norocoaso*. Mă duc după niște bolduri, să vedem dacă merită să-i mai facem pense.

Reușise să slăbească într-o singură zi? Poate că Ruth avea dreptate când spunea că arăta și mai slabă decât de obicei. Nu era imposibil; nu pusese nimic în gură de când apăruse Lista.

— Sigur ești bine? întrebă Celie când ușa magazinului se închise în urma femeii. Arăți epuizată.

— Pentru că *sunt* epuizată, spuse Ola, cu o clătinare din cap care-i făcu voalul să unduiască.

Nu se aflau acolo de mai mult de o jumătate de oră și deja era disperată să plece. Stătea, încălțată cu pantofi cu toc, pe un podium din centrul încăperii, ceea ce o făcea să pară și mai înaltă. Pe barele din spatele ei era o armată întreagă de rochii de mireasă, în diverse nuanțe de alb (coajă de ou, os, porțelan) și din diverse materiale (satin, crep, șifon). Parcă le comanda în luptă, iluminată de candelabrul țipător din tavan și de ghirlanda de beculețe întinsă pe rama oglinzii mari baroce. Oricum, se simțea ca și cum ar fi intrat într-o bătălie pentru care nu era pregătită, agitată și speriată, oricât ar fi încercat să se calmeze.

— Tu ai mâncat ceva? o întrebă Ruth.

Ola dădu repede din cap, iar prietena ei oftă.

— Sinceră să fiu, nu-mi revin, spuse Ruth. Deci cine știe ce dușman anonim al progresului spune despre Michael niște căcaturi pe care nu poate să le dovedească nimeni și, gata, sunteți pe butuci? Cui trebuie să-i mut falca din loc, serios?

Nu era momentul pentru glume, dar așa era Ruth. Zâmbetul care i se întinse Olei pe față fără să vrea (primul în ultimele douăzeci și patru de ore) nu se vedea de sub voal, dar Celie scutură din cap suficient de tare pentru amândouă.

— Pe bune acum, continuă Ruth, pe un ton serios. Măi, îmi fac griji pentru tine. E nasol rău de tot. Serios, cu o lună înainte de nuntă?

Ola clătină din cap.

— Habar n-am dacă o să mai fie vreo nuntă.

— Dar ai zis până și tu că nu există dovezi, spuse Ruth. Nu văd de ce ai anula nunta din pricina unor denigratori. Ei au făcut ceva rău, nu Michael.

— Nu are de unde să știe asta, interveni Celie. Nu are cum să fie sigură. Nimeni nu poate să știe.

Ola rămăsese cu voalul pe față, să se ascundă de iluminatul excesiv din încăpere. Locul părea proiectat să-i dea senzația că se află într-o sală de interogatoriu cu un design ciudat de elegant; candelabre pe toate suprafețele imaginabile, instalații ieftine cu leduri pe pereți, care formau cuvintele „Love“ și „Domnul & Doamna“. Pe frunte i se formau broboane de sudoare din pricina luminilor, ca și cum ar fi fost deținută într-o secție de poliție.

Aștepta proba finală încă de când își încercase prima oară rochia de mireasă — un model mulat și curgător, din mătase de culoarea fildeșului, fără spate, până la podea, cu o coroniță complicată cu perle, aur alb și diamante, de care era prins un voal atât de lung încât ajungea aproape până la tivul rochiei. Când îi trimisese Folei fotografii, sora ei o comparase cu Yemoja, zeitatea culturii yoruba, apoi afirmase că „se conectează la

Femininul Divin dinăuntrul ei“, complimentul standard la care recurgea ori de câte ori Ola se îmbrăca în altceva decât pantaloni. Era mai discretă decât și-ar fi dorit mama ei, care o declarase „știarsă“, dar era singura rochie din câte probase care o făcea să se simtă „ea însăși“, nu o imitație de zâna bună din Cenușăreasa. În plus, a doua și a treia ținută de nuntă compensau cu vârf și îndesat aspectul reținut al rochiei de mireasă. Așteptase cu nerăbdare s-o îmbrace din nou și să se simtă frumoasă fără efort, ca prima dată, dar, după evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, abia mai suporta să se vadă în oglindă. Din ziua anterioară, Ola își dorise cu disperare să se vadă cu Ruth și cu Celie față în față, în speranța că va găsi la ele un fel de îndrumare. Le iubea din tot sufletul, dar își dăduse repede seama cât de naivă fusese să creadă că ar putea-o ajuta.

Ruth Nnadi era, în opinia bărbaților jamaicani care frecventau casele de pariuri de pe bulevardul ei și care strigau după ea când se întorcea acasă, „pufoasă“. Rotundă nu doar la șolduri, ca în versurile rapperilor ei preferați, ci peste tot — și mândră de asta. Pe spate avea un tatuaj cu o constelație, făcut în 2008, după ce văzuse același model la Rihanna. În prezent se bucura că era ascuns de părul ei lung, drept și lucios. Ruth nu punea niciodată piciorul afară fără să se machieze de parcă ar fi fost ziua ei de naștere, ca un fel de reclamă mobilă la serviciile ei de artistă de make-up și tehniciană de gene; fondul de ten mat îi acoperea pielea de un cafeniu-cald, ca nuca, fără să lase la vedere vreun por, iar buzele îi erau glazurate cu un gloss de la Fenty. În ziua aceea, ca aproape întotdeauna, pleoapele îi erau îngreunate de genele din seria ei „Cashmere Lash Doll“, pe care o vindea pe Instagram. Cumpăra gene sintetice de la chinezi, le reambala în cutii luxoase, negru-aurii, pe care scria „Hermină

siberiană“, își punea un adaus de preț de 400% și le mulțumea amabil clientelor pentru contribuția lor la sprijinirea antreprenorilor negri. Ruth era genul de fată pe care soacrele africane ar fi acuzat-o că le-a sugrumat într-un vis „profetic“.

Celestina „Celie“ Tembe, pe de altă parte, era întruchiparea fetei pentru care țineau post astfel de femei, când se rugau pentru nora perfectă. O femeie scoasă direct din Proverbe 31:11-31. Își petrecuse anii de studiu mâncând Biblie pe pâine, iar acum, deși mai puțin fanatică, era în continuare definită de pietatea aceea. Silueta minionă, de un metru și cincizeci și șapte, îi era învăluită în rochii și fuste florale curgătoare, purtate cu colanți opaci, indiferent de vreme și de cât de jos ajungea tivul (deși acesta rămânea invariabil sub genunchi). Celie emana energia unei profesoare suplinitoare, cu buzele strânse și afirmații pozitive pasiv-agresive (sau, când răbdarea chiar îi era greu pusă la încercare, cu citate din Scriptură), mormăite când nu avea nimic bun de spus, dar nu era în stare să tacă. Deși fană a muzicii rock creștine și a teatrului creștin, prima ei iubire rămâneau cărțile. Era redactor la o editură independentă curajoasă. După câteva zile de muncă acolo, Celie observase că firma avea mai multe angajate pe nume Helen decât minorități. Raportul se tripla, dacă includea și varianta Helena.

Cele mai bune prietene ale Olei stăteau așezate pe canapeaua lila și făceau tot posibilul să nu-i strice și mai rău ziua de probă cu o ceartă. Era greu de spus dacă Ruth și Celie ar mai fi fost prietene, în cazul în care s-ar fi cunoscut în prezent. Se știau de peste douăzeci de ani, dar se judecau pentru aceleași lucruri care le deranjaseră de la începutul prieteniei lor: alegerile de viață, gusturile vestimentare, opinii generale. Celie o considera pe Ruth cam „de cartier“, iar Ruth bănuia că Celie nu

o consideră „de cartier“ decât pentru că înghite propaganda care învață fetele negre să fie cuminți (punea pariu că, în secret, lui Celie îi făcea plăcere să fie „biscuitul cu ciocolată din pachetul de biscuiți cu vanilie“ și la serviciu).

Ola își ridică dantela de pe ochi și le aruncă o privire disprețuitoare, pe care Celie s-a prefăcut că nu o vede.

— Da, știu că nimeni nu poate fi sigur, spuse ea pe un ton mai defensiv decât ar fi vrut.

Nu-și dădea seama pe cine încearcă să convingă, pe ea sau pe prietena ei.

— Dar e complicat.

— Nu văd ce e complicat, spuse Celie pe un ton bățos. Dacă era vorba de una din noi, tu ai fi fost prima care ai fi scos pancarta și ai fi acuzat în gura mare „complicitatea“ și „misoginismul interiorizat“. Care e diferența? Bine, asta ca să nu punem în discuție cele douăzeci și ceva de mii de lire pe care le-ai investit în nunta asta.

Expresia Olei rămase neschimbată, dar înțepătura lovise un punct sensibil.

— În primul rând, nu e vorba de bani, spuse ea, deși nu era pe de-a-ntregul convinsă că asta era adevărat. În al doilea rând, v-am spus: trebuie să demonstreze că n-a făcut nimic. N-am zis că mergem sigur mai departe cu nunta.

— Atunci ce căutăm aici?

Ola nu știa ce să răspundă. De ce stătea în fața propriei reflexii cu o privire sumbră, ca o domnișoară Havisham a vremurilor moderne, zguduită de abandonul viitor. Ieri, la Pret, fusese serioasă când dăduse ultimatumul, apoi ignorase mesajele pe care i le trimisese Michael. Dar iat-o, simțind furnicături pe spate de la bolduri și de la transpirație, în timp ce își proba rochia de mireasă, pe care o purta acum ori pentru ultima, ori pentru penultima oară.

— Chestia e că, dacă o anulez, e anulată și s-a terminat, spuse Ola. Nu există cale de întoarcere.

Singurul lucru care o speria mai tare decât posibilitatea de a merge mai departe cu nunta era anularea ei.

— Am nevoie de timp, să mă gândesc.

— N-ai timp. Nunta e într-o lună…

Ruth se întoarse spre Celie, ca să se poată strâmba mai bine la ea.

— Și crezi că ea nu știe asta? Și-așa îi e destul de greu cu toate feministele care-i umplu secțiunea de comentarii, acum și-o încasează și de la cea mai bună prietenă, ce Doamne iartă-mă!

Ola alese să ignore faptul că Ruth folosise într-un mod disprețuitor cuvântul cu F, ceea ce sugera că Ola nu era și ea tot feministă, și aprobă din cap. Strategia ei de supraviețuire online era tăcerea. Dezactivarea conturilor ar fi fost prea dramatică, se gândise, așa că-și șterse aplicațiile de Instagram și Twitter de pe telefon și își lăsase conturile în seama Folei, care îi schimbase parola. Din fericire, acest comportament nu avea să pară ciudat nimănui: urmăritorii ei își dădeau rareori seama cât timp era online, fiindcă de cele mai multe ori doar citea, fără să posteze. Încerca să nu se mai uite pe Twitter, dar îi era imposibil. Într-o lume paralelă, în care numele lui Michael n-ar fi fost menționat, ea ar fi fost printre primele persoane care ar fi redistribuit Lista. Era tentată să arhiveze cele câteva fotografii cu ea și Michael împreună, pe care le pusese pe Instagram, dar hotărâse că ar fi părut suspect. La fel și dacă ar fi dezactivat comentariile, dar asta însemna că, din când în când, mai scăpa și câte unul problematic. Fola le ștergea repede, însă nu suficient de repede; la nici o oră după ce îi lăsase conturile în grijă, Ola văzuse douăzeci de comentarii conținând grade diferite de acuzații și furie.

— Știi cum e pe canalele de socializare, îi spusese Fola din Panama, pe Skype, cu vocea întretăiată de întreruperi, când Ola o sunase panicată. Într-o săptămână vor fi pe capul altcuiva. Consideră că universul îți dă șansa să te aduni dracului odată. Meditează. Fă o cură de detoxifiere. Bea niște apă, pana mea.

Ceea ce nu însemna că sora ei nu-și făcea griji. Calmul ei obișnuit fusese puternic tulburat de ce-i povestise Ola. Fola îi trimitea mesaje despre cum stătea situația la intervale de câteva ore; acum ce se mai întâmpla? Michael îi dăduse ceva explicații? Ea sugerase ca el să-și contacteze foștii angajatori, să obțină o confirmare scrisă a faptului că nu participase la nicio petrecere de Crăciun. Inițial, ideea o făcuse pe Ola să se simtă mai bine. Dar, când îi trimisese surorii ei mesajele pe care le primise de la el, e-mailuri de la magazinele Apple și Schuh, în care managerii declarau că firmele respective nu organizau petreceri de Crăciun, Fola o întrebase dacă Michael nu poate să obțină o scrisoare semnată, cu antet tipărit, ca să evite posibilitatea unui fals.

— Uite ce e, tata, odihnească-se-n pace, ne-a învățat măcar atâta lucru: să nu subestimăm niciodată cât de departe e dispus să meargă un bărbat ca să ascundă o minciună, îi spusese ea. Numai în situații din astea sunt în stare de *multitasking*!

Tata ar trebui să fie aici, își spuse Ola. Nu doar pentru că se mărita mica lui „Bíntín“, ci pentru că el ar fi știut cum s-o convingă că are puterea să treacă prin toate astea. Se gândea tot mai mult la el, pe măsură ce se apropia data nunții, și îi răsunau în urechi, când era singură, proverbele pe care le spunea el atât de des: „Cine e acuzat că a furat o capră să nu-și primească musafirii cu ciorbă de capră“ sau „Urechile care nu ascultă sfaturile cad cu tot cu cap, atunci când e tăiat“. În

copilărie, ori de câte ori îl întreba „de ce“ se întâmpla un lucru sau altul, el răspundea „D, C, dar mai sunt și B și A“, spre marea ei frustrare. Incapacitatea lui de a spune lucrurile direct le exaspera pe ea și pe mama ei. Dar Ola ar fi dat orice să-l audă acum spunându-și una dintre maximele lui criptice.

Celie venise în spatele ei. Ridică mâna și îi strânse blând umărul în palmă, în timp ce amândouă priveau trist la imaginea ei din oglindă.

— O să spun ceva ce probabil nu vrei să auzi.

În oglindă, Ruth dădu ochii peste cap, până nu i se mai văzu deloc irisul.

— Îmi ești ca o soră. Te cunosc până-n adâncul inimii. Dar asta nu înseamnă că înțeleg ce faci. Sunt aici pentru că te iubesc, dar și pentru că trebuie să ți-o spună cineva și pe asta. Lucrurile de care a fost acuzat Michael sunt grave — ar putea fi periculos să rămâi cu el…

Ola simți cum i se strânge stomacul.

— Nu spun asta ca să-l apăr, dar n-a fost violent cu mine niciodată, Celie. Nici pe departe.

— Și asta înseamnă că n-ar putea să fie la un moment dat? întrebă prietena ei. Chiar dacă nici n-o să fie vreodată, o mulțime de femei, victime ale abuzurilor, vor fi dezamăgite de faptul că tocmai tu alegi să susții un om ca el.

Observația era usturătoare. Ola nu susținea un vinovat — se asigura de asta din oră în oră. Doar încerca să afle adevărul. Dar, oricum ar fi învârtit situația, avea senzația că se transforma într-una dintre femeile despre care scria editoriale tăioase: soția de fotbalist care o făcuse „farfuză“ pe o femeie prea beată să-și exprime consimțământul pentru sex. Iubita unui muzician, care îl ajutase să aducă admiratoare minore în camerele de hotel după spectacole. Logodnica, iată, care încerca să

mușamalizeze o poveste pentru că-l implica pe bărbatul pe care-l iubea.

Ola încerca să rămână cu capul pe umeri, dar era devastată, fiind mai ales conștientă că nu poate exclude posibilitatea ca Celie să aibă dreptate. Dar, chiar și așa, erau prietene de destul timp, putea să aibă și ea puțină încredere în Ola. Se cunoscuseră cu mult înainte să devină o profeție îndeplinită gluma lor cum că Streatham, la cât de repede îi dispăreau locuitorii modești în favoarea altora mai bogați, ar fi putut să se numească St. Reatham, de pe vremea când viețile lor erau un vârtej de pungi de cumpărături cu sloganul „Just do it" și episoade în reluare din *Prințul din Bel-Air*. De pe vremea când ieșeau la patinoar, dacă nu era încercuit cu bandă de poliție, și stăteau pe scaunele din spate ale autobuzului, dacă nu erau ocupate de copii mai mari și mai bătăioși. Apoi Ola și Celie studiaseră amândouă literatură engleză la facultate (Celie la York, Ola la Durham) și mergeau des în vizită una în campusul celeilalte. Ruth venea rareori, fiindcă avea oroare de drumul lung până „la mama dracu'" și de tot ce găsea acolo, odată sosită („Ce ziceați, că aveți seri de muzică neagră?", întreba ea ori de câte ori ieșeau în club. „Dacă bagă de două ori Sean Paul și pe urmă iar «bumți bumți», nu se poate numi seară de muzică neagră!") Niciuna din cele două universități nu avea prea mulți studenți negri și cu atât mai puțin studenți negri proveniți din școli de stat, așa că vizitele lui Celie îi dădeau Olei senzația că are cu ea o fărâmă de „acasă".

Cele trei aveau obiceiurile lor. Obiceiuri care acum, mai mult ca niciodată, pe măsură ce înaintau în vârstă și jurnalele li se umpleau, le permiteau să continue să se vadă. De exemplu, ieșirea anuală la carnavalul din Notting Hill, deși în ultima vreme săreau peste afterparty, iar „pantalonașii scurți pum-pum" și „aproape-

chiloțeii“ lăsaseră loc unor pantaloni care chiar le acopereau fesele. Dar se întâlneau tot mai rar în formulă completă, iar Ola nu își închipuise așa următoarea lor reuniune.

— N-am „ales“ să fac nimic, spuse ea, smucindu-și umărul de sub mâna lui Celie. Normal că știu că femeile nu aruncă aiurea cu acuzații. Dar Lista e anonimă și a fost completată de mulți oameni — ca să nu mai zic că vorbim de internet aici. Parcă am căzut toate de acord cu faptul că oamenii de pe internet mai și inventează lucruri, nu-i așa? Sau ne prefacem că nu ne-am uitat la *Catfish*?

Într-o lume în care avea posibilitatea să lase recenzii pe Tripadvisor la un restaurant în care nu călcase niciodată se putea întâmpla orice.

— Deci, practic, zici că o grămadă de femei se plictiseau, așa, și s-au gândit să nenorocească viețile unor bărbați la întâmplare?

— Păi, tocmai asta e chestia, nici măcar nu știm dacă sunt femei, bolborosi Ola, deloc convinsă.

O enerva faptul că-l apăra pe Michael, când nici ea nu-și formase încă o părere.

— Lista putea fi sabotată de cineva care voia răzbunare sau avea alte planuri.

— Pe-asta n-am mai auzit-o, pufni Celie, depărtându-se de ea. Foarte convenabil.

— Hai, măi, Celie. Nu e corect.

O trecu un fior.

— Haideți să schimbăm subiectul. Vă rog eu. Nu vreau decât să termin proba și să ies de-aici, da? Nu-mi place să discut așa despre asta. Iese aiurea și rezultă că eu sunt aia care apără abuzatorii.

Celie ridică din umeri și coborî privirea.

— Acum, na, când pare că cineva apără abuzatorii…

— … de obicei chiar îi apără, dar în cazul ăsta e vorba de cea mai bună prietenă a noastră care încearcă să facă ceea ce e mai bine? o întrerupse Ruth, ridicând tonul. Lasă-l pe individ, vorbim de

Ola! Cea mai mare războinică a dreptății sociale din parcare! Și știi că nu sunt admiratoarea numărul unu a lui Michael, dar nu merită și el șansa să se dezvinovățească? Legea zice „nevinovat până la proba contrarie"; cine l-a pus pe Listă nici numele nu i l-a scris corect!

Auziră clicul ușii deschise cu prudență de croitoreasă, de parcă ascultase până atunci și așteptase o pauză între replici, ca să intre spășită. Femeia nu o privi în ochi decât pe Ola, dar și pe ea, doar în oglindă, și începu să adauge noi bolduri pe spatele rochiei.

— Arată formidabil, nu? întrebă în șoaptă, fără vreo țintă anume.

Ola își drese glasul jenată.

— Mersi.

Se întoarse spre Ruth și îi adresă un zâmbet palid.

— Mulțumesc că spui asta. Și înțeleg ce zici și tu, Celie. Crede-mă.

— De-asta eu nu-i zic nimic, spuse Ruth, câtuși de puțin deranjată de noua prezență din încăpere. Se poartă de parcă vânturile ei miros a parfum de trandafiri.

— N-am spus asta, ripostă Celie, aproape în șoaptă. Am spus că atitudinea de a te purta de parcă nu s-a întâmplat nimic, e o nebunie.

— Celie, am și trimis invitațiile! exclamă indignată Ola. Am rezervat biserica. Am rezervat restaurantul. Am rezervat biletele pentru rudele din Nigeria și Ghana. Am achitat complet rochia de 979,99 de lire, băga-mi-aș, continuă, trăgând exasperată de falduri, ceea ce o făcu pe croitoreasă să se holbeze cu ochii ei de un albastru-viu, gata-gata să-i iasă din orbite. Ce căcat, voi m-ați ajutat s-o aleg. Și cateringul, și fotografii, și tipii de la filmare, și DJ-ul, și formația live, toate sunt plătite...

Pe măsură ce le enumera, Ola era tot mai copleșită. Nunțile nigeriene erau mari; nunțile nigeriano-ghaneze pentru cupluri de influenceri deveniți întâmplător celebri pe Insta erau *enorme*. De săptămâni întregi se agita la gândul că încă avea o grămadă de lucruri de rezolvat; acum nu-i venea să creadă cât cheltuise deja.

Ezită, aproape rușinată să spună cum se simte.

— Una peste alta, e omul pe care-l iubesc. Trebuie să fiu sigură că știu ce-i fac. Și lui, și nouă ca pereche. Dacă era vorba de oricare din voi, știți că aș fi avut încredere în decizia voastră. Și vă dați seama că, dacă anulez, practic îl declar vinovat?

— Iar dacă nu anulezi, practic îl declari nevinovat, spuse Celie.

În același moment, telefonul Olei începu să vibreze pe taburetul pentru picioare tapițat cu catifea, iar ea se răsuci spre el cu asemenea ferocitate, încât croitoreasa, care-și făcea de lucru în jurul ei, scoase un chițăit panicat.

— ACUM CE MAI E? răcni Ola, ridicându-și rochia până la genunchi și mergând spre telefon cu pași apăsați.

— Eu mă duc să mai iau niște bolduri... spuse croitoreasa, deși n-o asculta nimeni, grăbindu-se să iasă.

Ola ridică telefonul cu o smucitură.

> Salutare, Ola! Cum merge articolul? Ceva noutăți despre intervievați? — FW xx

— În ziua mea liberă, ce morții mă-sii? explodă Ola. La ultima probă pentru rochie? Serios?

Aruncă telefonul pe scăunel, unde ateriză cu un zgomot dezamăgitor de surd. Furioasă, lovi cu piciorul în lateralul scăunelului. Celie și Ruth se uitară una la cealaltă, îngrijorate.

Dispariția Listei nu făcuse decât să-i ridice și mai multe semne de întrebare lui Frankie, care

începuse să alerge după orice tweet sau postare pe vreun blog obscur, ca un copoi. Reapariția unor tweeturi rasiste din 2012 ale influencerei de wellness Morgan Briggs îi scăzuse din relevanță, dar tot mai circulau capturi de ecran făcute după alte capturi de ecran, pe chaturi de grup și grupuri de Facebook. Până atunci, nu se scrisese despre Listă decât pe site-urile tabloide sau în câteva articole, cu numele, ocupațiile și acuzațiile cenzurate. Frankie voia o investigație serioasă și îi era foarte frică să nu le-o ia cineva înainte, o îngrijorare pe care Ola o împărtășea din motive complet diferite.

Chiar și după ce-și pierduse dominația în feed, Lista continua să influențeze temele zilei. Mai multe femei cu conturi publice recunoscuseră că adăugaseră nume în tabel și explicaseră de ce. Altele povestiseră că recunoscuseră acolo bărbați care le abuzaseră. „Bună, dragile mele. Nu pot să cred că scriu asta, dar violatorul meu e pe Listă", spunea un tweet care i se întipărise Olei în creier ca o arsură făcută cu fierul roșu. „Pentru prima oară, după nouă ani, am avut puterea să-i spun partenerului meu cum îl cheamă." Urmaseră și represaliile, rapide și inevitabile. Amestecul de acuzații atrăsese critici: bărbați descriși drept „libidinoși", laolaltă cu unii, care le puseseră mai multor femei „drogul violului" în băuturi. „Cum să cuantifici «sexismul agresiv»? Chiar își merită locul lângă complicitatea la pedofilie și tentativele de răpire?", întreba un jurnalist pe Twitter. Ola nu se simțise niciodată atât de indecisă: voia ca toate astea să dispară, dar în același timp era dezgustată de faptul că atâția oameni voiau să mușamalizeze acuzațiile.

În afară de Frankie, nimeni de la *Womxxxn* nu abordase subiectul Listei cu ea, dar știa că se discuta despre asta.

— Îți vine să crezi că e și Matthew acolo? o auzise Ola pe Sophie spunându-i lui Lucy pe coridor în ziua dinainte, când se întorsese de la întâlnirea cu Michael, în timp ce colega ei învârtea furculița în ceva tăieței asiatici de la Itsu. Mi-a scris pe DM acum câțiva ani, ignorând ditamai steagul în culorile curcubeului și faptul că scrisesem „lesbiană“ la descriere…

— Mie de Lewis Hale nu-mi vine să cred, răspunsese șoptit Lucy. Părea așa de treabă! L-am și votat la *Dansez pentru tine*. Tata, în orice caz, o să fie distrus, săracul — îl adoră!

Dar nu se purtau ciudat cu Ola. Nici măcar Kiran nu adusese vorba, deși, în stilul ei direct, o întrebase de ce arăta de parcă ar fi fost în pragul colapsului psihic. Nunta era ultimul lucru despre care avea chef să discute, dar îi servea drept alibi convenabil. Cu toate astea, omisiunea începea să i se pară intenționată. Cumva colegele ei făcuseră oare niște deducții despre identitatea lui Michael, cel cu numele scris greșit? De ce nu menționau chiar nimic? Din neștiință? De jenă? Sau din tradiționala ignoranță prefăcută a britanicului, menită să evite situațiile jenante? Își dorea sincer să nu fi depus atâta efort pentru a se izola de absolut toată lumea de la serviciu.

De cele mai multe ori, argumentele pe care le auzea în treacăt prin birou erau din cele pe care le folosise și ea în trecut: nu iese fum fără foc. Nu aveai cum să ajungi pe o asemenea listă de-aiurea, dacă nu făcuseși tu *ceva*. Când stătuseră împreună la masă, la Pret, Michael se uitase la ea ca la o trădătoare, pufnise dezamăgit de faptul că nu ignorase acuzațiile din start, pentru a reveni la discuțiile despre planurile de nuntă. Dar el se pricepea să găsească motive pentru greșeli, atât ale lui, cât și ale altora din jur, iar asta o îngrijora pe Ola. Relativiza diferențele dintre situații, sărea calul, apoi părea uluit când oamenii se supărau.

Rar se întâmpla să-i spună Olei minciuni în față, dar avea tendința să înflorească adevărul; inducea în eroare prin edulcorarea poveștii sau omițând cu totul unele părți. Un exemplu era „incidentul", survenit chiar la începutul relației lor. Dacă mai ascundea vreun adevăr la fel de urât?

Povestea lor mai avusese momente de criză, când se gândise s-o termine cu el. În primii ani evitase să ceară o pauză, deoarece știa că el ar fi considerat asta o scuză servită pe tavă ca să se fută cu alta. Michael încălca frecvent granițele când venea vorba de alte femei și adesea forța limitele acceptabilului în relația lor. Ola nu voia să joace cu zaruri măsluite. Investise ani ca să construiască relația lor, ca să-I construiască pe el, iar gândul că totul ar fi fost în zadar (sau, mai rău, în avantajul cuiva care nu fusese nevoită să ridice nici măcar un deget) o zguduia până în adâncul sufletului.

Ruth pufăi de efort, ridicându-se de pe canapea, iar sunetul o smulse pe Ola din propriile gânduri. Luă în mână telefonul Olei și i-l întinse.

— Parola.

— De ce?

— Pentru că uite-acum îi dau mesaj lui tanti asta care se crede mare șefă, să-i spun să nu te mai frece la icre în zilele libere, de-aia, răspunse Ruth. Ai destule pe cap. De la Michael și de la familie și până la toate activistele vieții de pe Twitter, iar acum și de la muncă? Să nu mai zic c-o să fie jale în toată populația neagră din țară dacă vă despărțiți voi doi. Sunteți perechea-model, pe bune. Știi că o tipă de la mine de la serviciu are poza voastră, de când v-ați anunțat logodna, pe ecranul de blocare a telefonului?

Ola gemu.

— Eu n-am cerut să fiu numită ambasadoarea iubirii negre.

— Ce să zic, nasol, *bellesse oblige*.

Ola nici măcar nu procesă gluma. O lua cu amețeală de la cât de repede se sucea opinia publică — Dumnezeul internetului a dat, Dumnezeul internetului a luat. În doar câteva zile, se transformase din jumătatea unui cuplu invidiat într-o paria. Erau compromiși amândoi, și ca pereche, și ca indivizi; capitalul social pe care îl acumulaseră atât separat, cât și în cuplu se făcuse nevăzut.

— Încerc să fiu corectă cu toată lumea, spuse Ola cu o voce sumbră. Una peste alta, până acum nu avem nimic concret, în afară de faptul că Michael n-a mers la nicio petrecere de Crăciun la serviciu, pentru că au confirmat amândoi angajatorii lui.

— Și un singur punct vulnerabil posibil într-o acuzație o desființează complet, nu-i așa? făcu Celie, pufnind de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

Replica mai-mai că o făcu pe Ola să exclame impulsiv că, tocmai fiindcă detesta astfel de raționamente, angajase un detectiv privat cu ce-i mai rămăsese din economiile ei risipite. Detectiv care o costa 85 de lire pe oră, bani pe care nu-i avea. Și despre care nici măcar nu-i spusese Folei.

Ola simțise nevoia să facă *ceva*. Iar acel ceva fusese, până la urmă, să-l adauge în rândul contactelor de pe WhatsApp pe un tip dubios, cu voce răgușită, pe nume Luke, căruia îi găsise numărul de telefon pe un forum și căruia îi ceruse să afle toate informațiile posibile despre Michael. El îi explicase că, în schimbul onorariului de bază stabilit de comun acord, poate să-l urmărească, să-l supravegheze în locuri publice, să obțină acces la toate datele lui publice („Inclusiv certificate de cazier și acte judecătorești, dacă ai nevoie, iubita“, explicase el, pe tonul nonșalant al unui angajat de supermarket care anunță că prosoapele de hârtie sunt la jumătate de preț săptămâna asta), să-i parcurgă trecutul cu o verificare de bază, să-i

analizeze prezența pe canalele de socializare și tot felul de alte activități pe care acum era prea stresată să și le mai amintească. Legal, nu putea să-i asculte telefoanele sau să-i pună microfoane în apartament, dar, pentru o taxă suplimentară, pe care Ola nu și-o permitea, putea să „vadă ce poate face". Nu-i convenea ca Celie s-o creadă slabă, dar mai bine așa, decât să știe despre asta. Dacă-i spunea adevărul, confirma ceva ce Ola știa deja că e adevărat: nu așa se pornește într-o căsnicie.

— N-am zis asta! strigă Ola, ajunsă la capătul răbdărilor. Zic că de ce să nu aștepți până avem mai multe informații, înainte să-i dai block pe WhatsApp?

— Pentru că am toate informațiile care îmi trebuie, răspunse Celie, fără urmă de ezitare. Pentru că eu cred femeile.

Continuarea „și ar trebui să le crezi și tu" era aproape audibilă. Cât de clar îi era răspunsul corect lui Celie. La gândul ăsta, Ola simțea cum se face mică-mică de rușine, sub lumina candelabrului.

— Pentru că tu crezi femeile, țâțâi din buze Ruth. Și când femeile vorbesc tâmpenii? Feminismul nu presupune egalitate? Și bărbații, și femeile sunt cretini. Și-ți mai zic ceva: oamenii ăștia găsesc întotdeauna o metodă să dea de pământ cu bărbații negri.

— Și toți bărbații albi care apar pe Listă? ripostă Celie, cu o iritare evidentă în voce. Ei cum se potrivesc în conspirația ta? Prea iei în brațe cauza asta a rasismului, ca să te placă gașca, Ruth.

— Nuuu, nu, nu, IA STAI TU AȘA, CE PIZDA MĂ-SII, exclamă Ruth, ațintind spre Celie o unghie ascuțită ca un cuțit, de parcă o provoca la duel. Nu iau în brațe nicio cauză, soro. *Cauza* mă ia în brațe pe *mine*. Ești opărită pentru că pe tine nu se înghesuie lumea să te ia în brațe. Zici că ești

singurul Raffaello în cutia de Toffifee. Și nu e vorba numai că nu te vede nimeni cum te dai tu albă pe dinăuntru. Tu de-abia ți-ai amintit că ești neagră în 2013, când ai intrat pe Tumblr, și acum vrei să-mi spui mie de bărbații negri?

— Da, că pe tine te-a ajutat *o groază* faptul c-ai făcut galerie pentru ei, nu? șuieră Celie, semn că de-acum nu mai jucau cu mănuși. Ce, brusc a început să te bage iar în seamă Troy?

Lui Ruth începu să-i tremure buza de jos, de parcă se străduia să găsească o ripostă, apoi, de parcă era pe punctul de a izbucni în lacrimi, își supse buzele șuierător și se așeză la loc, făcând canapeaua aceea micuță să trosnească sub greutatea ei.

Era aproape comic cât de prost mersese ziua. Cum pregătirea Olei pentru cea mai frumoasă zi din viața ei fusese una dintre cele mai rele din câte trăise până atunci. În picioare, în rochia de mireasă, în fața privirilor critice și pline de milă ale celor două domnișoare de onoare principale, Ola se simțea gata să cedeze. Chinuită de o durere de stomac care nu o mai lăsa de două zile și de nervii deja tocați, încercă, pentru ultima dată, să se calmeze.

— Nu vă cer niciuneia să înțelegeți, spuse ea. Doar de atât am nevoie, să nu mă faceți să mă simt mai rău decât mă simt deja.

— Înțeleg, răspunse Ruth și o trase în brațele ei. Și cine n-a avut niciodată o relație adevărată nu e în măsură să dea din gură despre a ta.

Urzicată în continuare de comentariul lui Celie despre ultima ei poveste romantică eșuată, Ruth era hotărâtă să riposteze. Șuieratul aerului tras în piept brusc de Celie dovedea că de data asta nu ratase ținta. Prietena lor mormăi ceva inaudibil și clătină din cap.

— Nu văd de ce ar alege cineva să-l acuze pe Michael din senin, spuse Celie după o vreme. N-

are ce bani să scoată de la el, nu e nicio miză pentru șantaj. Care e ideea?

Era o întrebare la care nici Ola nu găsise răspuns, de când văzuse prima oară Lista. Ce motiv ar fi avut cineva să-i facă asta lui Michael? Oricât ar fi ocolit gândul acesta, tot acolo rămânea: avea îndoieli. Posibilitățile o tulburau. Posibilitatea să fie nevinovat în ochii lui, dar cu adevărat vinovat în ai cui îl acuza. Posibilitatea să fie nevinovat, dar să fi făcut ceva suficient de urât încât să-și atragă răzbunarea cuiva. Sau posibilitatea să fie vinovat.

De când se cunoscuseră, fusese conștientă că Michael avea defectele lui și sperase că faptul că i le tolera nu sugera anumite defecte de caracter și la ea, o manifestare a atracției față de o figură masculină paternă. Michael era bine intenționat, dar fusese „tupeist", problematic. Fie că o recunoștea sau nu, Ola se simțise mândră la gândul că-l îmblânzise. Cel puțin, credea că-l îmblânzise. Era capabil să mintă, asta în mod sigur. Dar era capabil de așa ceva? Și, dacă da, ce spunea asta despre ea, despre alegerile ei, despre judecata și morala ei? Simțea tot mai puternic în piept împunsătura usturătoare și familiară a resentimentului. Michael nu era singurul din relație care nu era mereu cinstit cu ea. Ea însăși se făcea la fel de vinovată de faptul că se mințea pe sine. În ciuda zumzetului anxietății care creștea în ea, se convinse că totul se putea rezolva cu o farfurie de ceva hrănitor, un pahar mare de vin roșu și un mesaj de la un tip pe nume Luke.

7

19 zile până la nuntă

Michael și Ola stăteau unul lângă altul în biroul avocatului, aproape, dar fără să se atingă. Brațul lui aștepta lângă al ei, oprit de o linie de netraversat, pe care doar ei o vedeau.

— Bun, deci spuneți că nu avem...

Ola se corectă repede.

— Că nu *are cum* să dea Twitterul în judecată pentru asta?

— Exact, spuse Gary, avocatul, întărind cu o mișcare entuziastă din cap. Vedeți dumneavoastră, secțiunea cinci din Legea anticalomnie din 2013 stipulează că, dacă operatorii unui site acționează rapid pentru ștergerea unei afirmații defăimătoare, nu pot fi trași la răspundere. Mai pe înțelesul tuturor, site-urile sunt doar intermediari în procesul de liberă exprimare, atât timp cât nu sunt conștiente de caracterul dăunător al conținutului publicat.

— Dar ai raportat postarea imediat, nu-i așa? întrebă Ola, întorcându-se spre Michael, care dădu din cap vag, aproape imperceptibil.

— Da, dar aici intervine perversitatea apărării, spuse Gary, punând coatele pe birou și împreunându-și degetele în fața bărbiei. Site-urile au, de aici, toate motivele să nu monitorizeze activ conținutul, pentru a filtra afirmații care chiar *sunt* calomniatoare — în esență, legea le încurajează să le ignore, dacă nu li se atrage atenția asupra lor. Ați spus că Lista a fost ștearsă la câteva ore după ce a raportat-o Michael, da? Nici măcar nu i se trimisese un răspuns la raportare. Pentru că a fost retrasă înainte ca platforma să ia

la cunoștință situația, nu s-a comis nicio infracțiune. Cel puțin, nu din partea Twitter.

Ecranul telefonului Olei se aprinse pentru o clipă lângă ea. Analiză notificarea, apoi se uită din nou la el, dând din cap în semn că înțelege.

— De acord. Și din moment ce Michael nu știe cine a postat-o…

— … Domnul Koranteng ar trebui să obțină o hotărâre judecătorească pentru furnizarea de informații de către o terță parte, pentru ca această terță parte (Twitter, în cazul de față) să-i pună la dispoziție datele despre individul care a făcut postarea; informațiile de înregistrare, adresa IP etc.

Lui Michael începea să-i rătăcească mintea. Nu era vorba că nu-l interesa, doar că ajunsese să se simtă anesteziat. Stăteau înghesuiți unul în celălalt în biroul avocatului, dar singurul semn că Ola era „cu el" era poziționarea ei în cameră. Gary Deakins, un bărbat rotofei, cu fața rozalie, se purta mai călduros cu el decât logodnica lui. Poate pentru că spera să-l mulgă de banii pe care nu-i avea. În același timp, Ola îi arătase lui Michael pe toate căile imaginabile că nu era acolo ca să-l sprijine.

Trecuseră opt zile de la discuția lor de la Pret, iar el se tot chinuise să-și dea seama ce era de făcut. Nu se califica pentru ajutor public judiciar, iar Biroul pentru Consiliere Cetățenească nu fusese de niciun folos, dar, când îi spusese Olei că găsise pe cineva dispus să-l consilieze legal pro bono timp de 30 de minute, se așteptase ca ea măcar să se bucure. Ola fusese cea care se oferise să vină cu el la discuția preliminară, printr-un răspuns aproape formal, ca să „fiu informată de tot ce se va spune". Nu se așteptase să-l felicite, dar nici nu anticipase o asemenea răceală. Parcă ar fi crezut că ea era singura care suferă — sau, în orice caz, care suferă pe nemeritate. Nu putea să arate și ea un pic de încredere în viitorul soț?

Michael nu înțelegea de ce era atât de dispusă să creadă ce e mai rău despre el. Nu fusese întotdeauna un înger, dar nu-i făcuse nici cel mai mic rău, nici măcar nu ridicase vreodată vocea la ea. Și totuși Ola era dispusă să creadă pe cuvânt un necunoscut, nu pe el, numai pentru că se presupunea că „așa e corect".

Incertitudinea era partea care îl înnebunea pe Michael. O nevoie universală de a decoda mesajul, în orice moment. Nu doar în relație cu Ola, ci și cu toți ceilalți, mai ales la CuRated. Sebastian: oare așa era el, nu se amesteca în treburile angajaților, sau îl evita? Zâmbetul permanent forțat care se întindea zilnic pe fața lui Beth (dar care nu-i învăluia ochii) se explica printr-o stare de disconfort în prezența bărbaților de culoare sau a bărbaților pe care îi considera capabili să lovească femei? Cu o zi înainte, agentul unui actor britanic negru care începea să aibă succes și care tocmai primise un rol într-o versiune nouă a filmului din 2002 *Cu vârf și îndesat* sunase să contramandeze interviul pe care-l avea programat cu el, în ultima clipă. Fără explicație, fără scuze. Celebritățile erau dificile, dar, când ceruse o reprogramare, Michael fusese ignorat.

Multă lume îi dispărea de pe radar: oameni de la periferia vieții lui, pe care îi observa mai clar acum, că se retrăseseră. Puțini își exprimaseră dezgustul față de el într-un mod atât de evident ca Celie, lucru care-l duruse, deși niciodată nu fuseseră apropiați. Dar ceva subtil se schimbase și era greu să explice ce anume, fără să pară un nebun. Era invitat la mai puține evenimente. Lumea îi evita privirea. Dar nu era nimic concret; nu mai știa sigur dacă gândea rațional sau se clătina pe buza prăpastiei unei paranoia în toată regula.

De când îi apăruse numele pe Listă, parcă intrase într-o continuă stare de așteptare. Ca și

cum ar fi fost diagnosticat cu o boală greu detectabilă, dar letală — mai avea de trăit câteva săptămâni sau luni, nu știa câte, dar faptul că boala avea să-i vină de hac în cele din urmă era indiscutabil. La început, Michael se gândise că ar prefera ca oamenii care văzuseră Lista să nu pomenească despre asta de față cu el. Arhivase toate conversațiile în care era întrebat de ea, blocase și șterse numerele celor care se interesaseră de subiect. Dar acum, că trecuse mai bine de o săptămână și nu dormise nici măcar o noapte cap-coadă de când apăruse postarea, voia să știe exact în ce relații se află cu fiecare cunoscut — chiar și cu cei care preferau să nu abordeze subiectul.

Auzi vocea atenuată a lui Gary și pe a Olei repetând ce spusese avocatul, apoi amândoi se uitară la el ca și cum așteptau să spună ceva.

— Michael? întrebă ea.

— Hmm?

— Gary a întrebat dacă a mai apărut de atunci pe Twitter contul care a postat Lista.

— Nu, nu. Cel puțin eu n-am văzut. Știu că au redistribuit-o alte conturi.

— Bun, v-aș sfătui, în legătură cu orice alte site-uri despre care știți că găzduiesc conținutul calomniator, să le contactați și să cereți ca acesta să fie șters, spuse Gary, dând din cap pentru a întări cele spuse.

— A. OK.

— Cât despre original, este incredibil de greu să faci legătura între o postare și un individ, continuă Gary. Totuși de obicei se poate urmări traseul până la un computer anume, iar de acolo i se poate stabili identitatea pe baza probelor circumstanțiale. Deși, având în vedere natura listei în speță, se poate ca cel care a postat-o să nu fie aceeași persoană care a formulat afirmația ofensatoare.

— Sigur, spuse Michael, deși nu înțelegea prea bine.

— Procesul nu este unul rapid și nici simplu.

— Nu?

Gary își potrivi cravata.

— Și nu este nici ieftin.

Cuvintele rămaseră atârnând grele în aer. Michael o auzea pe Ola cum respiră egal, cum își mută greutatea pe perna canapelei, cum își pune picioarele unul peste altul sau cum le descrucișează. Cu capul cufundat într-un bruiaj de aparat radio sărit de pe frecvență, aruncă spre ea o privire cu coada ochiului și văzu că trăgea de o cuticulă de pe degetul inelar, acum lipsit de inel.

— Puteai măcar să fii atent, îi servi Ola furioasă după ce ieșiră din birou, în timp ce scormonea prin geantă, căutându-și iPhone-ul.

— Dar eram atent.

— Ba nu erai. Numai eu am pus întrebări, spuse ea, uitându-se atent la ecran.

— Ola, te-am lăsat să pui tu întrebările pentru că ai vrut să pui întrebări.

Ola nu răspunse.

— Și numai cu ochii în telefonul ăla stai, spuse Michael.

Cuvintele lui o făcură să ridice privirea.

— Nu e adevărat.

— Ba e.

Ola pufni.

— Mă rog, și dacă e așa, ce? Am un serviciu, am prieteni îngrijorați, am pe cap troli de Twitter și o nuntă care ori se întâmplă, ori nu, așa că, da, telefonul meu e ceva mai activ decât de obicei. Serios, asta e marea noastră problemă acum, Michael?

El tăcu puțin.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Ola strânse din buze și aținti aceeași privire concentrată asupra ecranului.

Când îi ceruse mâna, cu zece luni în urmă, Michael postase o imagine cu ei (sărutându-se și sărutați de razele apusului de pe fundal), cu textul #BlackLove, nu doar pentru vizibilitate, ci și ca declarație. Ea era o Femeie Neagră *Bună™*, el era un Bărbat Negru *Bun™* și era indiscutabil un lucru *bun* că se aveau unul pe celălalt. Ca să nu mai spunem că era plăcut să vadă că de aceeași părere erau și niște oameni pe care nu-i cunoșteau deloc — aproape 30 000, judecând după numărul de like-uri la postarea lui. Cât ai clipi, fața lui și fața Olei apăreau la tot pasul pe Instagram, pe pagini cu nume ca @MariajcuMelanină și @IubireNeagră4Ever, printre fotografii cu Beyoncé și Jay-Z și soții Obama. În intervalul acela de două săptămâni care i se păruseră ireale, câștigaseră împreună 47 000 de urmăritori. De atunci, Michael postase imagini cu ei doi la intervale regulate, iar adorația necunoscuților nu făcuse decât să crească. Nu-și imagina că avea să vină ziua în care să facă tot posibilul să fie cât mai puțin vizibil. Sau că avea să vină ziua în care relația cu Ola îi va aminti de părinții lui, care se luau unul de altul și se ciondăneau constant.

— Te mai duci la poliție? întrebă Ola, fără să-și ia ochii de la telefon.

Michael ridică dintr-un umăr, cu o tresărire.

— Nu știu. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă îndoiesc mai tare că pot să facă ceva.

În mod normal, Michael n-ar fi apelat la poliție cu niciun preț. De când se știa, adoptase linia „muie poliția, muie curcanii, muie gaborii". Însă își cam epuizase și timpul, și posibilitățile. Când îi propusese ideea Olei, puțin mai devreme, în speranța că avea s-o mai domolească, păruse receptivă. Dar, în lumina rece a zilei, nu era sigur că ar fi fost în stare s-o facă.

Ola ridică fruntea, derutată.

— Păi, de judecat nu-ți permiți să te judeci cu nimeni, spuse ea. Deci, dacă nu poliția, atunci cine?

— Nu știu, Ola. Dar, serios, polițaii? Nu poți să zici că au o imagine de instituție foarte preocupată de binele negrilor, nu crezi?

— Mda, ce să zic, n-ar avea cum să fie mai nasol decât dacă ai fi o femeie neagră care încearcă să raporteze un viol, ripostă ea enervată.

Michael se retrase defensiv, iar vocea și privirea Olei se mai înmuiară.

— Te înțeleg și pe tine, spuse ea pe un ton împăciuitor. Dar, dacă n-ai făcut lucrurile de care ești acuzat, poate reușesc să te ajute cât de cât, nu?

Michael aprobă din cap, fără chef.

— Bine, dacă zici tu că merită...?

— Păi, na, n-are ce rău să facă.

O pauză.

— Vrei să vin cu tine?

Ola întreba doar fiindcă i se părea că așa e corect, se simțea lucrul ăsta.

— E în regulă, nu durează mult. Doar dacă vrei tu...

— Nu, nu, stai liniștit. Te las pe tine să te ocupi.

Împinse bărbia spre el într-un gest vag de „la revedere" și se îndepărtă, aplecată peste telefon. E mai bine așa, își spuse el. Își dorea un sprijin pe care ea nu i-l putea oferi. Iar dacă mergea singur, nu avea să aibă senzația atât de intensă că încearcă s-o convingă și pe ea că e nevinovat, nu doar pe ceilalți.

Avu nevoie de toată voința lui ca să se convingă să meargă la secția de poliție. Drumul pe jos până acolo fu un chin, îl dureau încheieturile din pricina tensiunii. Ultima dată când simțise ceva comparabil, când fusese atât de gol pe dinăuntru, atât de obosit încât îi venea să se culce și să nu se mai trezească, fusese după ce-l concediaseră de la Schuh și nu reușea să-și

găsească de lucru. Deja podcastul făcuse din el un fel de microcelebritate, iar presupusul lui succes online, în contrast cu dezastrul care era viața lui profesională, îl făcea să se simtă și mai rău. De-a lungul relației lor, se bucurase de succesele Olei ca și cum ar fi fost ale lui; fusese încântat când anunțase că popularitatea blogului ei îi atrăsese un interviu de angajare la *Womxxxn*. Dar, când fusese promovată în funcția de editor al secțiunii de Actualități, îi fusese mai greu să se entuziasmeze, pentru că evenimentul coincisese, pentru el, cu pierderea serviciului. Imaginea pe care o avea despre el însuși, deja afectată de șomaj, suferea și mai mult acum, că devenea iubitul ei „întreținut".

În trecut, avusese probleme cu sănătatea mintală în primul an la Universitatea De Montfort. Îi era dor de mâncarea gătită de mama lui, de prieteni, de tot ce făcea casa să fie acasă. Începuse să fumeze prea multă iarbă și să bea mai mult ca niciodată. Când începuse să rateze cursuri, apoi termene de predare pentru proiecte, îl luase deoparte consilierul lui academic, care îl obligase să meargă la echipa de asistență pentru studenți, care îl obligase să meargă la terapeutul din campus. Fusese la trei ședințe și de fiecare dată spusese exact ce considera că vrea terapeutul să audă: da, îi era dor de casă și se simțea singur uneori și copleșit de noul mediu, dar nu era așa rău; în fond, toată lumea trece prin fluctuații ale „sănătății mintale", sunt zile mai bune și zile mai rele, cum se întâmplă și cu sănătatea fizică. Da, avea prieteni cu care simțea că poate să vorbească despre asta, mersi, se înțelegea de minune cu colegul lui de cameră, Kwabz. Sigur, l-ar fi ajutat o vizită acasă și chiar urma să meargă acolo, la sfârșitul lunii. După aceea Michael își ținuse sub control sentimentele de-a lungul anilor de facultate cu ajutorul unor cantități enorme de

alcool și al unui număr imens de femei, dar gândul că riscau să-l copleșească din nou, acum, ca bărbat în toată firea, îl speria.

Din afară, secția de poliție din Plaistow era o clădire veche, de cărămidă roșie, care arăta oarecum inofensiv, ca o școală. Dar, când intră și văzu afișele cu persoane dispărute și sticla securizată de la ghișeul de recepție, lui Michael nu-i veni să creadă că lucrurile merseseră atât de departe. Era în locul unde se rugase mama lui să nu ajungă băiatul ei. Toată viața îi fentase pe băieții care fentau legea și pe polițiștii care căutau motiv de scandal. Și totuși iată-l într-o sală de interogatoriu, cu aerul condiționat dat prea tare, încercând să-și înăbușe clănțănitul dinților.

— Deci unde au apărut mesajele? întrebă polițistul, care nu prea reușea să țină pasul.

Stătea în spatele unui monitor mare, plat, care arătase futurist în anii 1990, dar care acum era cu totul depășit. De pe blatul biroului vechi se descojea furnirul; cele mai multe obiecte din cameră aveau o nuanță sau alta de albastru; jaluzele bleumarin, scaun de birou albastru-cobalt generic, mochetă murdară albastru-cenușiu, bălțată cu negru și cu gumă de mestecat aplatizată.

— Pe Twitter, răspunse Michael.

Îl auzi pe polițist cum începe să tasteze.

— Și ce spuneau, mai exact?

— Era o postare care afirma că sunt vinovat de hărțuire și că s-a emis un ordin de protecție împotriva mea, pentru violență fizică.

Polițistul făcu o față întrebătoare.

— Ceea ce nu e adevărat, adăugă Michael pentru a doua oară. Dar, evident, până să fie șters, lumea a făcut capturi de ecran, și acum se răspândește în continuare.

— Deci postarea în cauză a fost retrasă?

— Păi, da, a fost, răspunse Michael, cu vocea tot mai panicată. Dar răul a fost făcut.

Polițistul se scărpină în cap.

— Îmi pare foarte rău, domnule Koranteng, dar pare să fie o situație civilă, nu una care ține de competența poliției.

— Vă rog, chiar nu puteți să faceți ceva? În două săptămâni și jumătate trebuia să mă căsătoresc. Mâine trebuia să stabilim locurile invitaților la mese și iubita mea nici nu suportă să se uite la mine.

— Ați încercat să contactați Twitter direct?

— Am încercat. Mă rog, am trimis un mesaj, dar nu e ca și cum ar avea un număr de contact, na.

Polițistul țâțâi din buze și se opri din tastat. Își puse mâinile pe coapse, apoi oftă.

— Nu știu sigur ce am putea noi să facem. Acuzatorul nu e o persoană anume. Probe materiale nu sunt, în afară de ce scria în postarea de pe Twitter, care nu mai există.

Piciorul lui Michael începu să bată în podea cu de la sine putere.

— Au mai fost și alte chestii.

— Alte chestii?

— Aha.

Michael își drese grasul.

— Sunt hărțuit online.

Se simțea penibil să spună asta. Nu suna grav. Începuse cu un comentariu-două de la un singur profil, @mirrorissa92. Suficient de puține încât managerul de social media de la CuRated, un anume Simon, un tip cu părul nisipiu, care purta mereu cămăși de flanelă cadrilate, reușise să le șteargă pe măsură ce apăreau, fără să se deranjeze să-l alerteze pe Sebastian.

> @mirrorissa92: Acțiunile lui Micheal Koranteng față de mine și nenumărate alte femei nu pot fi ignorate #MichealKorantengconcediat #Lista

@mirrorissa92: Ce, CuRated, acum bagi în față pe net agresori de femei? Mai degrabă #NotRated. Nu vă convine ce scriu

@mirrorissa92: Micheal Koranteng e un căcat abuziv. CuRated trebuie să facă dreptate femeilor și să-l dea afară. ACUM.

Simon presupusese că era vorba despre vreo individă puțin instabilă, care locuia în subsolul părinților și care dezvoltase o fixație pentru noul lor angajat atrăgător. Se mai întâmpla din când în când: lumea spunea tot felul de lucruri de pe conturi de unică folosință. Apoi, după câteva ore, mai apăruse un comentariu. Și încă unul. A doua zi, Simon blocase contul respectiv, dar persoana (se putea presupune că era aceeași) se întorsese sub numele de @mirrorissa90210. Blocase și contul nou, dar în câteva minute își făcuse apariția un altul: @mirror_issa. De fiecare dată când șterge unul, se reîncarna într-o variațiune pe aceeași temă: @mirrorissa29, @mirrorissa_92, @mirrorissa93 și așa mai departe. Simon se hotărâse să-i paseze problema lui Michael, care urmărise postările de cum începuseră. Michael știa că n-aveau să se oprească, dar nu-i putea spune lui Simon de ce. Era în a doua lui zi de lucru la CuRated, iar @mirrorissa92 cerea să fie concediat și să i se facă publică adresa de acasă. Avea senzația aceea familiară de cădere, care îl îmbolnăvise cu o săptămână înainte. Fusese trolat fără milă de când apăruse Lista, dar @mirrorissa92 era altfel, neobosită. Făcea referiri la viața personală a lui Michael. Susținea că o abuzase.

— Și contul ăsta, „mirrorissa92“, aveți idee cine e în spatele lui?

— E anonim, spuse Michael.

Apoi își adună curajul.

— Dar cred că știu cine e. Aceeași persoană care m-a pus pe Listă.

Se bucura că Ola nu era acolo, dar, într-un fel, își dorea și să fi fost cu el. Încă o ceartă cu ea și probabil i-ar fi mărturisit totul. Totul. Pentru că o parte mare din el voia ca ea să știe. Că mințise când spusese că nu știa cine îi pusese numele acolo. Că, în ciuda declarațiilor lui, chiar era un om de tot căcatul. Nu era un abuzator. Nu era un agresor de femei și nici un bărbat violent. Dar era necinstit. Făcuse promisiuni pe care nu avusese de gând să le onoreze. Și acum era convins că așa ajunsese în catastrofa actuală.

Michael nu ar fi înșelat-o niciodată pe Ola. Să se culce cu altcineva cât timp era într-o relație cu ea ... asta era o limită pe care nu avea de gând s-o mai depășească. Dar nu-i spusese despre mesaje. Despre telefoane. Despre sextingul pe telefon. Despre discuțiile pe Facetime. Kwabz spusese că era o „aventură emoțională“, dar lui Michael i se părea în continuare o denumire inventată. Când mai avea câte o ceartă cu Ola sau se simțea respins (mai des decât îi convenea să recunoască), el și Jackie făceau schimb de genul de mesaje care probabil nu ar fi trebuit să existe. Mesaje pe care se ruga să nu le vadă Ola. Michael nu vorbise niciodată serios când îi spusese toate acele lucruri lui Jackie. Dar acum era convins că Jackie voia să-i arate cât de mult pot conta cuvintele... și cât rău pot face.

PARTEA A DOUA

8

15 zile până la nuntă

Deci vrei să spui, DIN NOU, că în continuare nu ai ce să-mi arăți???

Ochii lui Frankie se îngustaseră, gura îi era atât de crispată, încât ajunsese o linie, degetele îi băteau pe tastatură. Ola nu auzea țăcănitul furios al tastelor din biroul ei, dar, de unde stătea, vedea mișcarea prin peretele de sticlă.

Mi-ai pierdut destul timp cu asta, deci hai să trecem direct la subiect măcar acum: ce mama dracului se întâmplă???

Degetele Olei rămaseră suspendate deasupra tastaturii; se gândea la cum să-și aleagă cuvintele. Era crucial să-și păstreze calmul (în fond, se afla în văzul tuturor), dar la fel de crucial era și să aibă grijă să n-o enerveze mai tare pe Frankie. În dimineața aceea, pe Slack, Frankie se interesase dacă Ola făcuse vreun progres cu articolul despre Listă. Șefa scrisese intenționat pe chatul general de pe Slack, ca să vadă toată lumea din companie. Când Ola răspunsese că nu, Frankie continuase discuția, acum transformată în scandal, în public, pe același canal. De când începuse să șteargă pe jos cu Ola, colegele ei rămăseseră țepene și tăcute ca niște manechine într-un magazin, palide și fără cuvinte în fața acestui scenariu îngrozitor de jenant. În tăcerea din birou nu se auzea decât zumzetul de la ventilatoarele laptopurilor. Ola începu să scrie:

OLA: Îmi pare sincer rău, Frankie, a luat mai mult decât anticipam și recunosc că am planificat prost

FRANKIE: Prost? Ai planificat UN CĂCAT. Să fi avut măcar bunul-simț să vii cu o scuză! Sau se presupune că trebuie să înțeleg că iar ești „ocupată" cu nunta, deși ți-am spus ÎN MOD SPECIAL că articolul e prioritar???

Cu majuscule. Frankie chiar era la capătul răbdărilor, cum n-o mai văzuse niciodată; nici urmă de obișnuitele ei „superb" sau „fabulos". Nu mai era pasiv-agresivă, era agresiv-agresivă. Ola rămase cu ochii ațintiți asupra ecranului.

OLA: Nu vreau să vin cu ceva slab, deci îmi mai trebuie un pic de timp

FRANKIE: Ceva slab la ora asta ar fi mai bun decât nimic. Chiar nu ai NIMIC să-mi arăți? Măcar numele unei persoane de intervievat, o pistă?

OLA: Îmi pare rău. A fost mult mai greu decât credeam

Era adevărat. Trecuseră aproape două săptămâni de când Frankie o însărcinase pe Ola să sape adânc în Listă, sarcină pe care Ola intenționase s-o paseze altcuiva din echipă. Dar își dăduse seama că nu voia să scrie altcineva articolul — nu voia ca acel articol să existe deloc. Nu înainte să se convingă că Michael era vinovat. Dacă l-ar fi crezut cu adevărat vinovat, se liniștea singură, ar fi fost mai mult decât bucuroasă să-l arunce la lupi. Poate „mai mult decât bucuroasă" era o exagerare, dar chiar și așa. Avea nevoie de timp pentru investigația lui Luke. Ca să dovedească adevărul sau falsul acuzațiilor, pentru

propria ei sănătate mintală și poate, mai târziu, și pentru articol. Vorbea cu Luke mai des decât cu firma de catering pentru nuntă, îl tot presa să vină cu ceva nou, dar până acum nu-i trimisese decât cea mai plictisitoare investigație imaginabilă în trecutul cuiva și niște imagini nefocalizate cu Michael în pauza de prânz. Se simțea oribil, o măcina vinovăția de fiecare dată când Luke îi răspundea că nu apăruse nimic nou, dar nici nu era cu adevărat ușurată, pentru că nici ea, nici el nu știau ce anume ar fi putut să descopere.

Scuzele neinspirate ale Olei începeau să aducă a afront la adresa autorității șefei ei, deci era doar o chestiune de timp până când Frankie avea să dea în clocot. Acum făcea o criză de nervi în toată regula pe Slack. O făcea pe Ola carne tocată, în timp ce colegele, transformate în martore la crimă, își doreau să se deschidă podeaua sub ele.

FRANKIE: Sunt ENORM de dezamăgită. De la început ai fost dezorganizată, dar acum începe să semene a incompetență crasă!1!!

OLA: Îmi pare rău că nu am o scuză mai bună. Îți promit că până mâine livrez ceva. Nu se va mai întâmpla

FRANKIE: Exact, nu se va mai întâmpla pentru că preia Kiran.

Ola ar fi putut să jure că se clătinase biroul cu ea. Sări de pe scaun, scoțând un chițăit disperat în același timp cu rotițele scaunului, și se îndreptă spre biroul lui Frankie, unde bătu în ușa transparentă și intră înainte să i se răspundă.

— Dar deja m-am apucat, Frankie, spuse, închizând ușa după ea. Am făcut o grămadă de cercetare și…

— Nu te mai văicări de parcă ai fi la ciclu (și nu vorbesc la modul sexist, deci să nu-mi începi), că e

prea puțin și prea târziu, pufni Frankie. În ultima vreme ești varză și mi s-a luat. Nu ești primul om care trebuie să organizeze o nuntă, să știi. Nu știu ce se întâmplă, dar din momentul în care începe să-ți afecteze capacitatea de a-ți face treaba devine o problemă.

Ola nu îndrăzni să miște.

— În altă ordine de idei, pregătim un articol superb despre o tipă XXL care făcea videochat și care acum și-a deschis propria firmă de sutiene sport și sunt convinsă că o să te descurci *fabulos* cu el, spuse Frankie, lăsând să i se strecoare din nou în voce tonul mieros. Fii tu drăguță și dă-i bice, da?

Dintre toate colegele de serviciu față de care Ola își dorise să evite subiectul, Kiran se afla în capul listei. Era singura pe care o considera prietenă din personalul de la *Womxxxn*, unde lucrau amândouă de când se lansase. Colega lor, Sophie Chambers, fusese prima angajată din „forța de muncă feministă" originală compusă din trei persoane (ajunse între timp, de când cu Frankie, de patru ori mai multe). Sophie era o jurnalistă pricepută și stilată, specializată în social media, care acumulase o prezență online prosperă, cu peste 80 000 de urmăritori pe Twitter, mulțumită etichetei #HeteroTrebuieCastrați. Folosea etichete când cita tweeturi cu „exemple de cis-heteronormativitate care-ți întorc stomacul pe dos" (de pildă, când părinții anunțau sexul viitorului lor copil sau când numai băieții invitau fetele la balul de absolvire) și pentru asta primise interdicție pe site, până când fusese repusă în drepturi cu surle și trâmbițe, după ce devenise virală o petiție care etichetase banarea ei drept homofobă.

Sophie era ilustrația cea mai drastică a contrastului între social media și realitate din câte

văzuse Ola. Arăta exact ca în imaginile de pe internet, cu părul roz ca vata de zahăr și ochii cenușii, limpezi, dar în realitate se comporta cum nu se poate mai diferit. Online era numai riposte și acuze acid-elegante. Offline se ferea atât de tare de conflicte încât, când Jada Smalls îi auzise numele greșit și crezuse că vorbește cu „Sophia" pe toată durata interviului pentru articolul principal din 2017, nu o corectase și rămăsese rebotezată pe întreg parcursul celor cinci ore de discuții.

Kiran Ranaut fusese angajată câteva luni mai târziu, pentru rubrica de Cultură și Lifestyle, iar Ola sosise ultima dintre cele trei, ca jurnalist senior. Acum conducea rubrica de Actualități, dar pe-atunci de-abia reușea să se întrețină ca freelancer, scria de șase luni articole despre maternitate pentru un site de știri digitale, acum defunct, și în același timp posta articole despre sex și relații pe blogul personal, și el acum defunct, CumTheFckThru.com. Cele trei alcătuiau echipa de editori seniori de la *Womxxxn* (pe lângă titlurile neoficiale pe care le purtau: jurnaliste, editori juniori, oameni buni la toate, personal de curățenie și terapeute).

Uneori Ola era puternic conștientă de rolul ei de „angajata neagră simbolică", dar bănuia că și Kiran și Sophie aveau aceeași senzație față de rolurile lor evidente de angajată asiatică simbolică și, respectiv, angajată gay simbolică. După ce Kiran le dezvăluise orientarea ei sexuală, Frankie începuse să glumească despre cum acoperea de una singură cota de diversitate pentru *Womxxxn*, ca pansexuală, britanică de origine indiană și dispraxică. „Dacă știam, nici nu mă mai încurcam cu Sophie sau Ola, bifez destule litere din LGBT și BAME[1] dintr-un foc, cu Kiran! Zici că sunt la *Știi și câștigi!*" Repeta gluma, într-o versiune sau alta, la toate petrecerile firmei, după ce bea câteva pahare,

de parcă n-ar fi fost sigură că o auziseră ultima oară, pentru că nu râsese nimeni.

Ola o găsi pe Kiran în chicinetă, cu AirPodurile în urechi, umplându-și sticla de apă sustenabilă. Părul negru, des îi era tuns foarte scurt de la ceafă până la jumătatea scalpului, iar restul era legat într-un coc de samurai în vârful capului, în care vârfurile de un blond cenușiu de la o decolorare mai veche culminau într-un efect ombré neintenționat. Efectul o definea pe scurt pe Kiran: reușea să fie cool fără să încerce prea tare. Purta o cămașă albă largă, cu pantaloni cu imprimeu Chanel, iar șosetele începeau cu puțin mai jos de tivul pantalonilor și dispăreau în mocasini Wallabee negri. Din urechea stângă îi atârna un cercel supradimensionat în formă de ac de siguranță. Ola o bătu pe umăr și Kiran tresări, scăpând sticla în chiuvetă. Se întoarse acuzator, apoi oftă de ușurare.

— Tuși! Să-mi bag picioarele, bine că ești tu, spuse ea, ducându-și o mână la piept.

Era una dintre multele porecle cu care o tachina pe Ola în legătură cu diferența de vârstă dintre ele; îi salvase numărul cu emojiul care arăta ca o bunică, în loc de nume.

— Tot încearcă Sophie să mă bage într-un clip sponsorizat pe care-l face echipa ei pentru lansarea noului ser de ochi de la L'Oréal, campania aia „#UnderEyesSoWoke".

Kiran se făcu că vomită, în timp ce-și punea AirPodurile în buzunar.

— A apucat-o stresul c-o să ajungă la public faptul că redacția noastră e albă și-n cur, cum s-a întâmplat la CuRated. Stai să vezi, o să iasă ca-n 2019, când a retras Pepsi reclama aia cu Kendall Jenner.

— Câh, făcu Ola. Și cum ai de gând să te fofilezi?

— I-am zis că e împotriva convingerilor mele religioase, dar e clar că m-a dat cineva în gât,

fiindcă acum Sophie tot încearcă să scoată detalii de la mine.

— Gen?

— Ăă, gen ce religie am! N-am mai vorbit despre asta și acum se face că-și bagă nasul doar ca să „evite confuzii pe viitor". I-am zis că e o întrebare jignitoare.

Kiran izbucni în râs, înțelegând răspunsul Olei din tăcerea și sprânceana ei ridicată.

— Hai, *măi*. Dar chiar e! făcu ea, zâmbind cu gura până la urechi. Exact de-asta au pe formularele alea opțiunea „prefer să nu răspund". Sau, în cazul meu, opțiunea „Lumea presupune că sunt religioasă pentru că sunt de origine indiană, dar n-am de gând nici să confirm, nici să neg". Lasă-mă și pe mine să folosesc unul dintre puținele tipuri de privilegiu pe care le au asiaticii!

Așteptă din nou ca Ola să râdă, dar nu se întâmplă asta. Kiran strâmbă din nas.

— OK, ce s-a întâmplat? Și să *nu-mi* spui că nunta, pentru că, dacă o să te facă să arăți așa nenorocită în fiecare zi, probabil ar fi cazul să nu te măriți.

O împunse ușor pe Ola în coaste.

Ola își ascunse fața în mâini.

— Nu știu ce să fac, Kiran.

— Apropo de ce?

— Apropo de...

Se opri. Nu exista nicio cale elegantă de a deschide subiectul.

— Apropo de Listă.

— A, aia? Am primit acum un mesaj de la Frankie, îmi zicea să scriu un articol despre ea, spuse Kiran. Ce s-a întâmplat?

Mda, ce s-a întâmplat. Ola căută metoda cel mai puțin alarmantă de a-i rezuma situația lui Kiran. În fond, povestea era foarte scurtă: dar contextul se întindea pe kilometri întregi. Ola ar fi

vrut să răspundă la toate întrebările pe care știa că avea să i le pună Kiran.

Kiran era mai înțeleaptă decât te-ai fi așteptat de la o persoană de vârsta ei, o jurnalistă redutabilă și una dintre puținele persoane de la birou care își tratau profesia și ca altceva decât o metodă de a obține bilete de presă gratuite la evenimente. Când cunoscuse acest copil-minune, Ola fusese, ce-i drept, puțin invidioasă, lucru deloc la modă și deloc feminist. Kiran era genul de om care avea șanse să ajungă în lista Forbes cu „30 de oameni de succes sub 30 de ani" (încă avea la dispoziție pentru asta cinci ani întregi), după care ar fi postat despre asta doar ca să critice clasamentul drept discriminator pe criterii de vârstă, capitalist și apogeul a tot ce e greșit în prevalența „culturii afacerilor mărunte mileniale". În plus, își aplica și în practică morala feministă: în weekenduri făcea voluntariat la adăposturi pentru femei și dona mare parte din banii pe care-i câștiga cu ajutorul contului ei de Patreon, care era popular. Ola nu suporta gândul că Kiran ar putea ajunge s-o desconsidere.

— Ola? încercă Kiran.

— Nu cred că ar trebui să scrie nimeni despre Listă deocamdată.

Kiran își lăsă capul pe spate, cu o expresie derutată.

— De ce?

Ola inspiră adânc.

— Nu cred că e corect, până nu cunoaștem toate datele.

— Păăăi, nu publicăm un articol cu „toate datele", nu? E un reportaj despre o situație în desfășurare.

— Și chiar e cazul să dedicăm spațiu unei liste anonime, pe care putea să o completeze oricine?

Simți că o trec fiori chiar în timp ce vorbea. În ultima vreme susținea puncte de vedere opuse, în

funcție de persoana cu care discuta: era o trădătoare în orice context.

— Da, pentru că, dacă bărbații ăia chiar au făcut lucrurile de care sunt acuzați, le datorăm asta victimelor, Ola. Cititoarelor noastre, spuse Kiran, cu o pronunție precisă și lentă, de parcă-i explica tabla înmulțirii unui copil. Ce ți-a venit? Nu e ca și cum subiectul nu e deja public. A apărut un material scurt în *The Guardian*, unul în *Vice*. Articolul de la Buzzfeed a ieșit azi și să mor eu dacă-i las pe flaușații ăia care nu știu decât să cace quizuri să...

— Da, asta dacă chiar le-au făcut, o întrerupse Ola. *Dacă*. Și dacă nu le-au făcut?

— Atunci pot să-și spele reputația. Noi nu-i acuzăm de nimic. O să punem acolo destule „presupus" și „s-a afirmat că".

Kiran făcu un pas mic înapoi.

— În momentul ăsta vorbești ca un *postac* de-al lui Jordan Peterson.

— Îl cunosc pe unul dintre cei acuzați, spuse Ola, luându-se și pe ea prin surprindere.

Tăcere.

— OK...

— E Michael. A fost acuzat de violență fizică, comportament amenințător și hărțuire.

— Uau, făcu Kiran după o clipă. Nu înțeleg. Frankie mi-a dat în primire articolul și n-a spus nimic.

— Nu știe.

— O, Doamne! Și n-avea cum să fie alt Michael?

— Nup.

— Băga-mi-aș. Ești bine?

— Nup.

Kiran se opri puțin, cât trecură Sophie și Lucy să-și ia shake-uri Joe & The Juice viu colorate din frigiderul comun. Odată rămase singure, se trase mai aproape de Ola și coborî tonul.

— Băi, ce căcat.

Ola oftă.

— În fiecare zi mă trezesc cu greață. Parcă trădez toată populația feminină, dar și pe logodnicul meu. În viața mea n-am fost așa confuză.

— Înțeles. OK… zise Kiran.

Tăcu câteva clipe.

— Dar sper din tot sufletul că nu încerci să-mi spui că susții un abuzator, nu?

— Kiran… spuse Ola, privind-o cu ochi rugători. Nu pot să spun sigur că e un abuzator.

— Vai de viața mea, spuse Kiran, pe un ton mai degrabă dezamăgit decât enervat. Serios?

Ola simțea cum îi ard obrajii de rușine.

— Nu e ca și cum l-am crezut pe cuvânt și gata, zise ea. Dar unele dintre acuzații nu se leagă. De exemplu, Lista spunea că a agresat pe cineva la o petrecere de Crăciun, organizată la birou — mi-a trimis dovezi de la toate joburile de până acum, că n-a participat niciodată la așa ceva.

— Și dacă era petrecerea de Crăciun a firmei unde era angajată cealaltă persoană?

Ola îngheță. La asta nu se gândise. Coborî privirea, uitându-se la linoleumul de pe podea, învinsă.

— Nu zic nici să nu scriem niciodată despre asta, doar să mai așteptăm.

— Iar ne sabotează femeile straight, mormăi Kiran în șoaptă. Verigile cele mai slabe.

— Hai, mai dă-o-n pizda mă-sii, Kiran.

— Nu, dar e interesant că ai fost absolut fericită să vorbești despre cât de important e să „credem femeile", până în momentul când chiar a fost nevoie de un sacrificiu personal. Și când zic „interesant", vreau să spun „o mizerie ipocrită de tot căcatul".

— Nu e corect, spuse Ola.

Îi tremura vocea și avea alte griji decât să mascheze tremurul. Kiran făcu ochii roată, să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

— Nimic nu e corect în toată povestea asta, spuse ea. Nici față de tine, nici față de femeile pe care se poate să le fi agresat. Dacă nici nu conștientizează că e vinovat? Dacă ceva ce el crede că e consensual e de fapt hărțuire? Având în vedere ce știm despre statistici și...

— Și dacă, în ciuda statisticilor, o femeie a ales să mintă? interveni Ola. Dacă, să zicem, 99,9 la sută dintre femei spun adevărul, înseamnă că 0,1 la sută mint, nu?

— Ola, nu-mi place încotro se îndreaptă discuția asta...

— Nici mie, spuse Ola, care simțea lacrimile împungându-i ochii. Dar chiar e așa de greu de conceput? Și eu aș putea să te acuz pe tine de abuz de pe un cont fantomă chiar acum, pe loc.

— OK, deci există posibilitatea ca una dintre ele să mintă, ripostă Kiran. Și-atunci ce facem, trebuie să desființăm poveștile tuturor celorlalte femei? Realist vorbind, majoritatea bărbaților de pe Listă a făcut probabil ceva ca să ajungă acolo.

— Eu nu înțeleg de ce nu putem să căutăm o soluție în care nu suferă nimeni degeaba...

— Unde s-a mai auzit de așa ceva, Ola? Unde femeile au făcut exact ce le-a cerut sistemul și au fost lăsate de căruță de fiecare dată? Bineînțeles că, dacă se întâmplă asta, luăm problema în propriile mâini. Femeile sunt victime colaterale de ani de zile; îmi pare rău că de data asta s-ar *putea* să fie Michael victimă colaterală, dar, asta e, în orice luptă mai zboară câte un glonț aiurea. Asta nu se schimbă pentru că ai tu o listă de daruri de nuntă comună cu unul dintre cei vizați.

— Gloanțele alea care zboară aiurea mă lovesc și pe mine.

— Păi, na, când li se întâmpla altora, nu te-a deranjat. Care e diferența între asta și faza cu Gully TV?

Ola anticipa de mult apariția în discuție a acestei comparații și ar fi trebuit să se aștepte ca ea să fie pomenită de Kiran, care avea cunoștințe enciclopedice despre toate mișcările de „cancel“ online. În 2017, o postare anonimă de pe un blog ajunsese virală. În ea erau acuzați de hărțuire cel puțin trei afiliați ai Gully TV, o platformă de muzică grime. O popularizaseră mai mulți jurnaliști muzicali și muzicieni, iar după câteva săptămâni, Ola scrisese un articol devenit și el viral, #MCsToo, care analiza căderea platformei și tăcerea care învăluia abuzurile comise în mediul muzical din Marea Britanie. Trei luni mai târziu, Gully TV se închidea pentru totdeauna.

Acționase în mod iresponsabil? Încercase să fie riguroasă: obținuse mesaje și e-mailuri de pe unde putuse, verificase datele din două surse, semnalase discrepanțele. Dar întrebările acestea legate de etica articolului despre Listă nu și le pusese când scrisese #MCsToo. Dacă cineva fusese implicat pe nedrept în scandalul #MCsToo, asta desființa întreg articolul? Nu putea răspunde cu un „da“ sincer: mai târziu, alte patru femei făcuseră declarații despre unul dintre bărbații implicați, care, în cele din urmă, fusese acuzat de răpire și abuz în formă agravată. Altul fusese arestat după ce apăruseră în presă mesaje și imagini indecente pe care i le trimisese unei admiratoare de paisprezece ani. Bărbatul fusese producător, iar recent îi regăsise numele și pe Listă. Ola știa că era vinovat de lucrurile de care fusese acuzat, dar logodnicul ei, care susținea că e nevinovat, era numit alături de el. Să-l apere pe Michael însemna, într-un fel, să-i apere pe amândoi și pe toți ceilalți bărbați de pe Listă.

— Nu sunt sigură că e vreo diferență, răspunse Ola după o vreme. Nu pot să spun decât că am scris articolul atunci pentru că am crezut sincer că tot ce mi se spunea era adevărat. În legătură cu

Michael, cumva nu știu ce e adevărat. De-asta fac tot posibilul să aflu. Și el s-a dus la poliție, a vorbit cu un avocat…

— Poliție? Avocat? Parcă el e victima!

— Dar, dacă nu e adevărat, Kiran, atunci *e*, nu crezi? Dacă nu face nimic, pare vinovat. Dacă face ceva, pare vinovat. Oricum ai da-o, e terminat.

Ola se opri și își mușcă buza.

— Și eu am angajat un detectiv particular.

Kiran făcu ochii mari și căscă gura în același timp.

— Ce?!

Ola se uită în jur. O văzu pe Frankie, care se ridicase de la masă și mergea de colo-colo prin birou, vorbind la telefon, și simți un fior rece pe șira spinării.

— Îi investighează trecutul, îl urmărește pe Michael, spuse ea încet. N-a găsit nimic, dar nu pot să-i zic să renunțe, nu? Sunt bombardată cu mesaje pe net. A trebuit să-i dau Folei pe mână conturile mele. Poate a făcut lucrurile alea, poate nu, dar eu oricum plătesc pentru asta.

Îi era tot mai greu să vorbească. Ola își îngropă fața în palme, strângând-o ca și cum ar fi încercat s-o închidă ca pe un robinet, dar, până să-și dea seama ce se întâmplă, suspina deja necontrolat și lacrimile îi șiroiau pe obraji. Kiran smulse două șervețele de pe blat și i le dădu, frământându-i umărul cu mâna liberă.

— Nu te agita. Vor începe să te întrebe ce s-a întâmplat și știu că nu suporți ca lumea să se amestece în viața ta.

Ola râse slab, suflându-și nasul.

— OK, și de la mine ce vrei, de fapt? întrebă Kiran, cu fața contorsionată de îngrijorare.

— Vreau doar niște timp, până să iasă articolul. Încă nu știm adevărul. Te rog.

Ola observă că tremura.

— Stai măcar să văd ce mai găsește Luke, continuă ea. Pentru mine te rog, nu pentru Michael. Dar, Kiran… îmi fac griji pentru el. Mi-e frică să mă gândesc în ce stare e și ce ar putea să facă.

Kiran făcu din nou ochii mari.

— Nu să-mi facă *mie*, spuse Ola, obosită.

Lupta încontinuu să păstreze echilibrul între temerile pentru starea lui Michael și groaza că era posibil să fie vinovat de lucrurile de care era acuzat. Dar, oricât ar fi încercat să-și înăbușe grija pentru el, nu reușea. Unde avea să se ducă toată iubirea ei față de el, dacă afla că e vinovat? Nu putea s-o facă să dispară, oricât ar fi încercat.

— Uite, știu că te-am pus într-o situație de tot căcatul și îmi pare rău. Dar n-am știut ce altceva să fac…

— O să vorbesc cu Frankie, spuse Kiran hotărâtă. N-o să renunț la articol, dar o să-l țin pe loc până mai săpăm puțin și reușim să obținem ceva informații concrete. Nu-mi mulțumi, continuă ea când Ola încercă să deschidă gura. Nu prea-mi place ceea ce fac.

— OK. Oricum, apreciez. Foarte mult.

Kiran aruncă o privire peste umăr și o văzu pe șefa lor măsurându-și biroul în lung și-n lat. Clătină ușor din cap și se întoarse din nou spre Ola; câteva șuvițe i se desprinseră din coc.

— N-am încredere în bărbații cis, Tuși, spuse ea. Dar în tine am încredere. Oricum, dumnezeul ăla în care se presupune că aș crede o să mă trimită în iad pentru faza asta. Deci sper din tot sufletul că ai dreptate. Și că Michael spune adevărul. Și că o să fie în stare s-o dovedească.

---

[1] „Etnii negre, asiatice și minoritare."

9

13 zile până la nuntă

Durase mai mult decât se așteptase Michael până primise e-mailul de care se temea. Trecuseră două săptămâni de când Lista fusese publicată și retrasă, dar era clar că informația ajunsese între timp și la colegii lui de la CuRated. Observase cum se stingeau conversațiile când intra el în bucătărie și cum zâmbetele înțepeneau, devenind mai degrabă grimase, când saluta pe cineva. Atmosfera era glacială, dar și mai dureros era faptul că domnea un aer de teamă. Fusese doar o chestiune de timp până când, în după-amiaza aceea, inboxul îl anunță cu un piuit că primise un mesaj de la Beth, cu titlul: Lista.

— Adevărul este că am fost informați de prezența numelui tău pe listă încă din ziua când ai venit la noi, spuse ea, după ce luă o gură de ceai.

Îl chemase în biroul lui Sebastian, iar Michael se întreba câte astfel de discuții groaznic de jenante îl mai așteptau.

— Am primit câteva e-mailuri de la oameni îngrijorați. Dar aici, la CuRated, nu ne ocupăm cu bârfa — facem verificări serioase în trecutul angajaților.

Râse strâmb.

— Deja am făcut una, conform procedurii, înainte să vii la noi, și am fi aflat despre orice avertismente, sentințe radiate și orice altceva din cazierul tău, care ar fi relevant. Nu aveai la dosar niciun ordin de restricție. Nimic.

Într-o clipă, Michael văzu în altă lumină interacțiunile lui cu Beth de până atunci. Fiecare

discuție din categoria „și ce-ai făcut în weekend?“ lângă frigider, fiecare ceașcă de ceai oferită.

— Aha. Am înțeles, spuse Michael în cele din urmă.

Încerca să rămână prezent, dar totul părea că se estompa în jurul lui. Vocea lui Beth suna de parcă ar fi venit dintr-o altă dimensiune, iar cuvintele abia răzbăteau prin norul gândurilor lui.

— Am dat și câteva telefoane la foștii tăi angajatori, pentru siguranță, continuă ea. Se pare că era a doua oară când îi întreba cineva despre o petrecere de Crăciun și mi-au spus că nici măcar nu organizează așa ceva! Deci am presupus că nu a apărut nimic la verificare, pentru că acuzațiile nu sunt adevărate… așa e?

Îi examina expresia.

— Așa e.

— Bineînțeles.

Beth mai luă o gură de ceai.

— Speram să discutăm problema deschis cu tine, la un moment dat. Seb avea de gând să intre în subiect, dar păreai…

Îl privi drept în ochi.

— … fragil.

Michael se foi pe scaun.

— Am sperat ca lucrurile să se liniștească până la urmă. Dar, cu atâtea comentarii la clipurile tale, unii colegi și-au exprimat disconfortul. Ceea ce ne pune pe noi într-o… poziție oarecum dificilă.

— Așa… făcu Michael. Deci ce înseamnă asta?

Tăcerea care urmă i se păru nesfârșită, punctată doar de ticăitul ceasului de pe perete.

— Nu știm nici noi, Mike, oftă Beth în cele din urmă, cu o voce parcă străină și tulburată, lipsită de veselia ei obișnuită.

Michael dădu din cap, în semn că înțelegea.

— Sunt concediat.

— N-am spus asta, precizează ea agitată. Te apreciem mult ca membru al echipei CuRated și tocmai de-

asta suntem aici amândoi. Ca să ne lămurim ce putem face.

Beth își încleștase mâinile pe cană, ca și cum de ea depindea supraviețuirea ei. Michael se gândi la Ola, în urmă cu două săptămâni, la Pret, la cum frământa paharul în mâini și părea la fel de învinsă ca Beth acum. Toate astea din cauza dezastrului provocat de el. Pentru o clipă, uită cât de rău îi părea de el însuși și se simți copleșit de un val de milă. Beth nu era un om rău. Nici Ola nu era.

— OK, spuse Michael, ridicându-se în picioare. Și acum ce se întâmplă?

Vedea cum i se învârt rotițele în cap, aproape că auzea ticăitul proceselor din mintea ei. Cum putea să rezolve situația într-un mod cât mai puțin problematic online? Michael știa că, în acest caz, CuRated nu era avantajată de faptul că era negru, lucru care însă, măcar o dată, era în avantajul lui. Nu dădea bine să-și concedieze singurul angajat negru la doar câteva luni după ce avuseseră un scandal în care fuseseră acuzați de rasism. Dar, pe de altă parte, nu dădea bine nici să păstreze în companie un presupus abuzator. Atât de rudimentar era jocul pe care-l juca Beth: în fond, un fel de șeptică. Care dintre comunitățile negre de pe Twitter avea să dețină cartea cea mai puternică? Cei cu bifa albastră? Feministele negre? Și ele tot negre sunt, dar sunt femei, iar Michael, mă rog, se pare că nu avea un istoric prea curat cu femeile…

— Ce-ar fi să-ți iei liber o perioadă? spuse Beth, cu o voce care suna din nou aproape normal, la gândul unei posibile soluții temporare.

— Să-mi iau liber o perioadă… repetă Michael.

— Numai până ne lămurim noi cum să procedăm mai departe. Poate ar fi cazul să vorbim cu cineva din PR? Oricum… până atunci,

odihnește-te și tu. Arăți de parcă ți-ar prinde bine o pauză...

Beth îi cercetă din nou expresia și fața i se prăbuși într-o expresie plină de milă.

— Bun. Deci nu sunt concediat?

— Nu ești concediat. Te suspendăm temporar, până ne lămurim cum să procedăm mai departe. În concediu plătit, stai liniștit.

Având în vedere faptul că mai erau aproape trei luni din perioada de probă, nu avea cum să stea liniștit. Dar se mulțumi să spună:

— OK. Bun. Mulțumesc, Beth.

— Cu plăcere, Mike. Sunt convinsă că îți e foarte greu și vom face tot posibilul să te susținem.

Nu se așteptase la niciun fel de compătimire, din moment ce nu era în situația în care să-i pară cuiva rău pentru el, iar acum, că o primea, nu simțea nicio alinare. Beth își adunase sub braț geanta din material textil și se pregăteau amândoi să iasă din încăpere, dar ezită în timp ce se ridica de la birou și rămase oarecum aplecată în față.

— Sper că nu te superi dacă te întreb ceva?

— Neah, întreabă, nicio problemă.

— Ai idee cine te-a pus acolo? Sau de ce?

Michael își înghiți nodul din gât.

— Habar n-am.

Beth clătină din cap.

— Băi, ce mizerie. Lumea e plină de nebuni! Dar, na, ăsta e internetul, ce să faci.

Michael plecă de la serviciu imediat după aceea, iar odată ajuns acasă, intră în bucătărie și-și turnă un pahar foarte mare de Jack Daniel's. În ultima vreme începuse să fumeze mai multă iarbă decât de obicei, dar, de când terminase facultatea, evitase să bea ziua. Azi era necesar; simțea cum greutatea aceea familiară din stomac îl ținea pironit pe canapea, simțea gheara din piept, pe care o cunoștea atât de bine. Parcă i se întuneca

aura, parcă avea mintea înceţoşată de un nor de fum. Mai trăise asta şi trebuia să oprească urgent disperarea care creştea în el.

Când se simţi suficient de calm, îi trimise un mesaj Olei, să-i spună despre discuţia cu Beth. Nu mai vorbiseră de când fuseseră la avocat, cu o săptămână înainte; puţinele conversaţii de atunci până acum fuseseră una mai stâlcită decât alta. Vinovăţia în legătură cu Jackie şi poziţia în care o pusese pe Ola îl mâncau de viu. Până la urmă, continuau pregătirile de nuntă? N-avea idee. Când o întrebase, Ola răspunsese la fel ca în urmă cu două săptămâni: trebuia să-i facă dovada că e nevinovat. Dar, de fiecare dată când crezuse că se apropie de obiectiv, îşi dăduse seama că era o fundătură. Sunase la poliţie de patru ori, până când renunţase; de fiecare dată îi recitase numărul solicitării unui alt agent.

— Nu s-a formulat nicio ameninţare, îi repetase ultimul pe un ton de „scurt şi la obiect". Din păcate, dacă nu se dovedeşte că afirmaţiile persoanelor în cauză nu sunt adevărate, e foarte greu să facem vreun progres.

— Şi cum să dovedesc că nu e adevărat ce spune un om pe care nu pot să-l identific? N-am nicio dovadă că în spatele mesajelor e Jackie. Ce vreţi să fac?

— Îmi pare rău, domnule Koranteng.

Într-un târziu, după câteva ore, când Ola îi răspunse la mesajul despre situaţia de la serviciu, reacţia ei fu una destul de ştearsă. Nu dădea impresia că i se părea mare lucru. Michael îi trimise înapoi un mesaj în care-i scria despre ce-i spusese Beth în legătură cu verificarea de cazier pe care o făcuse compania şi faptul că arăta că nu exista niciun ordin de restricţie emis pe numele lui, dar părea că asta nu demonstra nimic, din punctul ei de vedere. Dimpotrivă, avea noi şi noi întrebări.

Era clar că logodnica lui vedea lucrurile ca pe o luptă între ei, nu ca pe una în care erau de aceeași parte a baricadei. Singura persoană care manifesta o grijă reală față de el era mama lui, care nici măcar nu știa despre Listă, slavă Domnului, dar îl bombarda cu telefoane pline de îngrijorare despre nuntă și despre cum se mai simte. Îl bătuse la cap chiar și pe tatăl lui, să-i trimită un mesaj sec, în care îl întreba ce mai face. Știa că fusese nevoie de un efort considerabil — tatăl lui Michael nu fusese niciodată genul implicat, iar mama lui compensase excesiv pentru lipsa lui de atenție, păstrând o legătură strânsă cu singurul ei copil, „Michael minunea". Era bizar cum toată copilăria lui se simțise simultan și sufocat, și ignorat în aceeași casă.

Era disperat. După ora trei, singur acasă, cu whiskyul în vene și cu sângele urcat la cap după un joint mare, Michael se hotărî să le spună prietenilor lui despre Listă.

Se tot gândise s-o facă, de la o vreme, când comentariile la clipurile lui se transformaseră în mesaje trimise pe adresa de serviciu, ajunsă cine știe cum publică. Avea câte un atac de anxietate de fiecare dată când se uita la ce spunea lumea online, de fiecare dată când mai pierdea un număr de urmăritori. Dar la fel de anxios se simțea și când nu-și verifica telefonul și nu știa nimic. Poate că între prieteni putea să controleze cât de cât situația.

De câteva zile, discuțiile de pe grup continuau ca de obicei, iar el șterse sute de notificări, fără să le citească. Nu-l întrebase nimeni de ce dispăruse în ceață; probabil presupuneau că e ocupat cu pregătirile pentru nuntă. Prietenii lui Michael, prietenii lui adevărați, nu pomeniseră nimic despre Listă, iar el știa că n-o văzuseră. Devenise virală într-o zonă a internetului pe care ei n-o frecventau. Exista într-o lume din care ei nu

făceau parte, într-o altă dimensiune, dar oroarea continua oricum. Uneori se gândise să deschidă subiectul cu Kwabz, dar nu știa sigur cum să aducă vorba — în ultima vreme, se vedeau doar la zile de naștere, când se duceau să bea un pahar la spartul petrecerii, acasă la Amani. Era ciudat să vorbească despre asta prin mesaje, mai ales că, de peste două săptămâni, se exprima doar în emoji. Dar cu cine altcineva să vorbească?

Deschise conversația pe grup, care în prezent se desfășura sub titlul NU E DE NASUL TĂU, KWABZ — băieții erau ocupați să facă mișto de cavalerul lui de onoare pe cine știe ce temă. În loc să înceapă cu un preambul, Michael trimise pur și simplu o imagine cu Lista, însoțită de cuvintele „M-a pus cineva aici".

„Ce e?", răspunse Kwabz. Erau patru în grup, cu Michael cu tot. El și Amani fuseseră colegi de școală gimnazială în Canning Town, iar pe Seun (sau Sean, în funcție de cine îl întreba) și pe Kwabz îi cunoscuse în facultate. Imediat după absolvire, lansaseră Caught Slippin dintr-o toană; se tot contraziceau dacă ideea fusese a lui Amani sau a lui Michael, dar toți erau de acord că podcastul ajunsese mai vizibil decât se așteptase vreunul dintre ei. Amani lucra ca antrenor personal cu jumătate de normă și cea mai stabilă relație a lui era cu sala de sport pe care o administra. Avea ochii căprui-deschis, părul îi ajungea până la umeri când îl purta în codițe; fusese cel mai vânat băiat din promoția lor și mai toată adolescența fusese comparat cu Omarion, Bow Wow, Lil' Romeo și toate celelalte celebrități cu figuri de copil și pielea deschisă la culoare, care apăreau pe copertele revistelor de muzică neagră din anii 1990.

Kwabz era busola morală a grupului, etern scandalizat de comportamentul prietenilor lui, motiv pentru care de multe ori se luau de el în

glumă. Știa să-și aleagă cuvintele, atu de care se folosise ca profesor de engleză pentru clasa a noua la Waldegrave Manor și, timp de trei ani, pe Caught Slippin, după care își găsise jobul și renunțase complet la prezența online, ca să nu-l urmărească elevii. Michael fusese omul obișnuit și cu capul pe umeri, Amani, clovnul, Kwabz, cel care reușea să convingă serviciile de streaming să nu le elimine podcastul din lista lor. Nu arăta el ca Amani sau ca Michael, dar minusurile de aspect le compensa prin farmec, darul vorbirii și dreaduri.

Seun/Sean, pe de altă parte, ca mulți alții din lumea corporatistă din Canary Wharf, avea aroganța unuia mult mai arătos, iar marele lui atu era că „spune pe bune". Era un om care reușea să poarte blazer și pantaloni cu dungă în orice context imaginabil, de la botez la cinema. Faptul că iubita lui superbă, Rachel, îl răbda de mult și rămăsese cu el era un motiv de uluire pentru tot grupul, lucru de care-l și informau ori de câte ori aveau ocazia. Pe vremuri, mai apărea în podcast ca invitat, de obicei la rubrica „Bunăciuni pe la emisiuni", în care dădeau note feselor de celebrități și de oameni obișnuiți. Dar nu se dedicase niciodată podcastului full-time: le amintea mereu că el trăiește în lumea reală, unde trebuie să „lupți ca să te ridici".

„Citește", răspunse Michael pe grup. Îi era prea rușine să scrie despre ce i se întâmplase.

AMANI: Bai, ma lasi. Nu-ti citeste nimeni atata carnat de text lol

MICHAEL: E o listă cu abuzatori din media

Dispărură în același timp toate etichetele cu „scrie..." din dreptul numelui celorlalți. Seun răspunse primul.

SEUN: Bro, ceeeeee???

AMANI: ?????

AMANI: Care e faza??? De ce esti acolo?

MICHAEL: Nu știu. În viața mea n-am amenințat/hărțuit/abuzat pe cineva și în niciun caz o femeie

AMANI: Evident. Nu e nevoie sa-mi spui mie. Da ce tampenie bro

SEUN: Coa, cui i s a parut amuzanta duma asta sau ce???

MICHAEL: Nu e dumă. În prima zi la noul job, când m-am trezit am văzut asta

SEUN: Cred ca Ola a luat o razna

AMANI: Nu pot sa cred, cum sa te puna cineva pe o lista de violatori si pedo, plm, e nebun sau ce?

„Nu e o listă de violatori și pedo", răspunse Michael repede, simțind cum îi urcă sângele la cap. Era prea high pentru discuția asta. Nu era mândru de ce era acuzat, dar era de părere că distincția e importantă și că se pierde prea des.

MICHAEL: N-are legătură cu copiii sau cu abuzul sexual. Cică sunt hărțuitor/am abuzat fizic pe cineva. Ceea ce n-am făcut

SEUN: Tre sa ti iei un avocat bro

MICHAEL: Încercat. M-am dus și la poliție, n-au ce să facă

SEUN: Pai normal ca n o sa faca nimic politia! Da pe cuvant daca asta nu intra la calomnie. Tre sa i dai in judecata. Stiu eu pe unii care pot sa te ajute

MICHAEL: Pe cine să dau în judecată? A fost postată pe un cont anonim, de un anonim. Pe cine să dau în judecată, Twitterul?

SEUN: Nu pot sa gaseasca IP ul?

MICHAEL: Crede-mă că tot ce ai putea să spui am încercat deja. Mă gândeam să scriu o declarație

AMANI: Neaaah las-o moarta bro. Asta fac aia care chiar sunt vinovati. Nu Seun?

SEUN: Fix. Mai mult te ingropi

AMANI: Baaaai, aici apare Danks, my nigga! Acum e clar ca nu e adevarat cacatul asta. Si au si ales momentul exact dupa ce si-a lansat albumul, nu creeed

SEUN: Bro, uite l pe Lewis Hale. Si Guy Abe! Ce tampenie. Mie mi miroase a facatura de la cap la coada, pe cuvant. Zici ca i a deocheat pe toti, nu e de gluma

AMANI: Nu e de gluma. V am zis de tipa aia din Dagenham care abera ca am abuzat o emotional ca am zis ca sorsa e mai dotata ca ea? 😍😍😍

SEUN: Da pe bune acuma, chiar ai incercat sa te bagi la sorsa 👀

AMANI: Sjgdfdfff 😂 da da cand se rup in figuri cu cuvinte din astea inventate. Cum a inceput sa-mi spuna ca ii fac „gaslighting", nu mai stiam cum sa-i dau block mai repede. Astea folosesc termeni medicali pentru minciuni obisnuite

SEUN: Da cum pula mea l au pus pe Mike acolo si nu pe Amani, asta e marele mister. E pericol public looool

Conversația erupse în zeci de lol-uri cu zeci de O fiecare, iar Amani începu să le povestească despre o legendă urbană pe care o auzise de la un prieten de-al unui prieten, despre o fată din cartierul Finsbury Park, care, conform spuselor lor, le găurise prezervativele unor prieteni de-ai lui, trei la număr, la câțiva ani distanță, păstrase toate sarcinile rezultate și îi punea să plătească pensie alimentară. „Acolo unde a fost consimtamantul?“, scrise el. „Unde e Lista pentru gagicile care fac cacaturi din astea?“ Apoi Seun comentase că bărbații negri, și când sunt vinovați, nu au voie să facă greșeli și să meargă mai departe ca restul lumii și că până și Chris Brown și-a ispășit păcatele. Și-n plus, nu Rihanna l-a lovit prima? În scurt timp, conversația degeneră în emoji care râdeau cu lacrimi și totul se termină, de parcă Michael nu făcuse nicio dezvăluire.

Îi apăru o notificare separată pe WhatsApp, de la Kwabz.

Mesajul era doar: „Bro“.

„Știu“, răspunse Michael.

KWABZ: E o nebunie

MICHAEL: Mda. Știu

KWABZ: Băi, uite. Știi că ești pretenaru meu. Da' na, tre' să întreb. E vreun adevăr acolo? În acuzații?

MICHAEL: Kwabz, în viața mea n-am lovit sau hărțuit o femeie. Sau amenințat. Pe viața mamei

KWABZ: OK. Da' știi ce aiurea arată, nu?

MICHAEL: Știu. Înțeleg dacă nu știi ce să crezi, probabil nici eu n-aș ști. Nu e ca și cum am fost vreun sfânt

Kwabz o știa mai bine decât oricine. În fond, la De Montfort, Kwabz fusese cel care, deloc încântat, trebuise să convingă să plece de la ușa camerei lor de cămin fete în crize de isterie, acoperindu-l fără tragere de inimă pe Michael, care nu putea să vină să discute personal cu ele, pentru că de obicei era plecat să și-o tragă cu altele. De multe ori se simțise mizerabil la facultate și, deși îi era rușine s-o recunoască, femeile tindeau să-l facă să vadă viața și pe el însuși într-o lumină mai bună. În timpul uneia dintre certurile lor mai dramatice, o tipă cu care se culca fără complicații îi spusese că „se folosește" de femei. Dar ce însemna asta, că „te folosești" de femei? El nu-i ceruse nimic, nu fusese niciodată crud cu intenție. Unde era granița între a te folosi de femei și... mă rog, a le abuza emoțional? Între a le abuza emoțional și a fi un adolescent imatur sau un bărbat la douăzeci și ceva de ani imatur? Poate nu exista nicio graniță și de fapt asta era problema?

MICHAEL: Dar cine m-a pus acolo a spus că a obținut ordin de protecție împotriva mea. Coa, nu e adevărat, nu apare nici în cazier

MICHAEL: Bro, mă știi de ceva timp. Sper că știi că nu sunt capabil să fac așa ceva

KWABZ: OK. Nici mie nu mi s-a părut că ce am citit acolo seamănă cu omul pe care-l știu. Dar e aiurea să nu întrebi, oricum

MICHAEL: Nu, că înțeleg. Sincer, pe undeva mă bucur că m-ai întrebat. Ăștia nici nu s-au gândit să mă întrebe ceva, o dau înainte cu Chris Brown și din astea

Faptul că se deranjase să întrebe sugera că, dacă nu ar fi crezut răspunsul lui Michael, Kwabz ar fi

rupt prietenia cu el. Dar sprijinul necondiționat pe care-l exprimaseră Seun și Amani dădea greutate unui lucru pe care Ola îl spunea de mult: că bărbații nu au o problemă cu abuzatorii decât dacă sunt în afara cercului lor restrâns. Cu cât sunt mai aproape de ei, cu atât sunt mai orbi la abuz. Probabil că Ola avea dreptate. El se mai maturizase cu anii (poate chiar mai repede, în ultimele două săptămâni), dar fusese la fel de rău ca Amani și Seun, dacă nu mai rău. O dată, cu câțiva ani în urmă, postaseră pe grup poze nud, primite de la ascultătoarele Caught Slippin.- Femeile n-aveau de unde să știe că ei urmau să facă asta (iar acum n-ar mai fi făcut-o), dar participase și el. Admiratoarele lui nu-l întrebaseră dacă voia astfel de poze, trebuia subliniat faptul că le trimiseseră fără să fie provocate. Dar nonșalanța de acum a lui Amani și Seun îi făcea greață. Ca și faptul că întrebările lui Kwabz, așa directe cum fuseseră, nu-i provocaseră aceeași dezamăgire și furie ca atunci când i le pusese Ola.

KWABZ: Da, ce să zic, nu sunt serioși. În fine. Crezi că e posibil să fie de la știi tu cine?

MICHAEL: J?

KWABZ: Aha

MICHAEL: Nici n-am vrut să pomenesc despre asta, dar, sincer, știu că ea e. Altcineva cine?

KWABZ: Bro... de-asta ți-am zis să termini cu faza aia. N-a meritat

Amani și Seun glumeau despre el și Jackie de când fata începuse să-și facă apariția la spectacolele lor live, dar numai Kwabz știa ce se întâmpla de fapt. „Băi, iar a venit Jackie Cur Mare să-l vadă pe Michael!“, hohoteau ei când o

observau în public. De fiecare dată, el râdea și atât. Băieții aveau gura mare și nu putea risca să ajungă ceva la Ola. Kwabz, pe de altă parte, era cel despre care știa sigur că avea să dezaprobe cel mai ferm situația, dar și că avea să-și țină gura. Michael mai luă o înghițitură înainte să tasteze și whiskyul îi arse gâtul.

MICHAEL: Știu. Și am făcut-o, imediat ce mesajele au luat-o razna, ți-am zis. Înainte de logodna cu Ola, o blocasem deja peste tot. Știam că-i supărată, dar nu credeam c-o să facă așa ceva

MICHAEL: Simt că, dacă-i dau acum un semn, începe să urle c-o hărțuiesc sau mai știu eu ce dracului. Nu știu cât de departe vrea să meargă cu chestia asta

Povestea dintre el și Jackie începuse cu un flirt pe DM. El și Ola nu erau împreună de mult sau nu erau deloc, depindea pe cine întrebai. Conversațiile legate de perioada lor tulbure de „doar vorbim", care durase șase luni, erau greu de definit. După el, prima regulă a unei „nu-tocmai-relații" era faptul că nu existau reguli. Pe atunci era agent de vânzări; niciunuia din ei nu-i plăcea să-și aducă aminte cât îi trebuise până să-și adune curajul să facă un pas decisiv. Ola nu-i spusese asta niciodată, dar Michael știa că ea crede că nu e tocmai de nivelul ei. Uneori nu era sigur că Ola îl plăcea, chiar dacă îl iubea. Parcă era îndrăgostită mai mult de cine ar fi putut fi decât de cine era. Vorbea despre „potențialul" lui, nu de cum era în prezent. Dar Jackie era altfel. Jackie îl considera inteligent. Amuzant. Cineva.

Jackie îi trimisese emojiul cu „ochi", fără niciun cuvânt, dar la o oră suficient de târzie încât mesajul să fie recepționat clar ca lumina zilei.

Asculta de mult Caught Slippin, după cum își dăduse seama Michael din comentariile la clipurile lor de pe YouTube. Îi dăduse „follow back“ pe Instagram imediat după ce primise câteva zeci de notificări asemănătoare de la ea, la imagini postate încă din 2014. Era @jackie_ayyx — și nu i se spunea degeaba Jackie Cur Mare. Dar fusese prudent. Reacționase la avansurile ei în mesaje private: emoji cu flăcări, menite numai pentru ochii ei.

Dacă Ola ar fi văzut primele mesaje pe care le schimbaseră pe Instagram n-ar fi fost nicio problemă. Era evident că Jackie îl plăcea și că el era amabil, dar nu o încuraja niciodată. Însă toate astea se schimbaseră când îi dăduse numărul, ca să vorbească pe WhatsApp. Indiferent ce-și spunea singur, știuse de atunci că depășea o limită, când o invitase la o petrecere cu băieții, după un spectacol live. Punctul de cotitură fusese când se culcaseră prima oară, la câteva ore după ce el zâmbise romantic peste un bubble tea cu Ola la Boxpark, în Shoreditch. Jackie își înfipsese unghiile adânc în spatele lui în noaptea aceea și nu-i mai dăduse drumul din gheare de atunci.

Jackie era, în exprimarea lui Kwabz, „gata să riște totul“. Michael putea s-o trateze oricum voia. Parcă exista numai și numai ca s-o folosească el, ca un ceainic sau un prăjitor de pâine. Era conștient de sentimentele ei pentru el și totuși o ignora cu zilele. Iar când avea chef să vorbească din nou cu ea, o găsea exact unde o lăsase. Pregătită, așteptându-l. După ce aflase Ola și povestea se terminase, Jackie tot găsise o cale să se strecoare înapoi la el. Chiar și după ce intrase într-o relație serioasă cu tipul cu care se vedea, un bărbat care părea să-i ofere constanța și implicarea emoțională pe care îl implorase pe Michael să i le ofere. După un an în care nu avuseseră niciun contact, Jackie îi trimisese din senin un mesaj în

care îi ura „Crăciun fericit“. Cu o săptămână înainte fusese concediat. De cum îi răspunsese, dinamica dintre ei se pusese în mișcare la fel ca întotdeauna. Michael reacționase la sentimentele lui, nu la ale ei.

Prima oară durase puțin peste trei luni, iar a doua oară, aproape două luni. Când Jackie începuse să se gândească serios să-l părăsească pe partenerul ei, Michael luase distanță treptat. Îi răspundea mai greu la mesaje, trimitea răspunsuri plictisite la pozele ei nud. Știa că era o măgărie, că nu avea nicio scuză. Iar de data asta Jackie nu acceptase situația cu resemnare. Îi trimitea mesaje iar și iar. Îl suna nonstop, îi lăsa mesaje vocale furioase, în care zbiera „Mikey“ în sus, „Mikey“ în jos. Chiar își făcuse apariția la un spectacol Caught Slippin cu noul ei partener, crezând că Michael avea să fie gelos. Dar el se uitase direct prin ea, deși era în rândul întâi, apoi avusese grijă să nu socializeze după eveniment și se dusese direct acasă. Când ajunsese, găsise un eseu întreg de la ea pe WhatsApp, în care îi expunea, cu liniuțe, toate felurile în care o rănise. Crezuse că era sfârșitul poveștii.

Apoi, după câteva săptămâni, un apel ratat la 2 noaptea, urmat de un mesaj fără cap și fără coadă, scris la beție, bănuia el. Era altfel decât celelalte. Pe alocuri, îl speria. Parcă ceva în ea cedase. Spunea că viața lui e ca și terminată, că trebuie să moară, și el, și mama lui. Lansa o vagă amenințare despre un atac cu acid; dacă nu ar fi șters toată corespondența cu ea, de teamă să n-o vadă Ola, s-ar fi dus cu mesajele la poliție. Era prea mult. Chiar și Kwabz, care de obicei clătina din codițe cu o dezaprobare pioasă, demnă de leul Aslan, la purtările lui Michael, le citise și le recitise, năucit de intensitatea reacției ei. Dar toate astea, după mai bine de un an? Să-l pună pe Listă? Era greu de crezut că-l ura atât de tare. În timp ce în minte i se

tot învârteau gândurile despre Jackie, telefonul îi vibră, anunțând un mesaj nou.

KWABZ: Înțeleg, bro. Eu nu știu ce aș face

KWABZ: Acum așteaptă și tu să treacă. Fruntea sus și mergi pe burtă. Ola ce zice? Cred că e disperată

MICHAEL: Zice că, dacă nu pot să dovedesc că n-am făcut nimic, nu ne căsătorim

KWABZ: Frate, bag pl. Sper că te cunoaște destul cât să-și dea seama că nu ești abuzator

KWABZ: Da tu ești ok?

Michael stătu puțin, apoi își tastă răspunsul:

MICHAEL: Nu prea

KWABZ: Hai, spune-mi

Asta și voia. Să-i spună că nu mai dormea noaptea. Că uneori fuma zile întregi, până se estompau într-o ceață de fum și Netflix. Că se pomenea căutând pe Google (și apoi ștergând istoricul de căutări) ce însemna să-ți dorești nu neapărat să mori, dar să „nu existi". Că primele rezultate erau linii de ajutor antisinucidere. Îi putea jura, cu toată sinceritatea, că nu-și dorea să moară. Senzația era mai degrabă ca și cum își dorea să nici nu se fi născut, ceea ce suna înfiorător, știa asta, dar nu la fel de înfiorător pe cât părea viitorul. Spera ca Kwabz să înțeleagă, pentru că, dacă nu înțelegea, atunci poate că Michael chiar nu era OK? Îi era greu să-și imagineze o soluție în care să nu fie stigmatizat ca prădător pentru tot restul vieții... și nu era sigur că o astfel de viață merita trăită. Michael întinse

mâna liberă după paharul de whisky și începu să tasteze cu cealaltă:

MICHAEL: Nu știu, uneori mă stresez de înnebunesc

KWABZ: Bro, ascultă aici, sunt niște căcaturi online și atât. Dacă nu le puneai pe grup, eu nici nu aflam. În lumea reală, ai jobul tău. Prietenii tăi. lubita ta. În câteva zile, lumea o să arunce cu noroi în altcineva

MICHAEL: Așa sper, bro

KWABZ: Important e să nu te mai gândești la ce e mai rău, frate. Are Dumnezeu grijă de toate, avem și noi. Știi că sunt aici dacă ai nevoie să vorbești, da?

MICHAEL: Da, man. Mersi, bro

Michael deschise captura de ecran cu Lista, din grupul de WhatsApp. O studia zi de zi, nu rata niciuna, măsura probabilitatea percepută a vinovăției lui, față de vinovăția celorlalți. Pe unii nu-i recunoscuse de la început, ceea ce, după el, era o condamnare în sine: dacă unii fuseseră puși pe listă în scop de șantaj, din răzbunare sau din ură, de ce ar fi ales acuzatorii niște nimeni? Pe alții îi știa bine; chiar dacă n-ar fi fost și el pe Listă, Michael tot ar fi fost tulburat, fiindcă acolo apărea Lewis Hale, unul dintre fotbaliștii lui preferați din toate timpurile. Dar în mai puțin de o săptămână se familiarizase cu toate numele. Acolo unde apăreau și numele de familie, analizase conturile de LinkedIn, le citise și recitise tweeturile. Le examinase cu atenție paginile de Instagram, în speranța de a găsi ceva, orice, care să dovedească faptul că sunt oameni buni și deci e și el om bun. Nu se putea să nu mai fie și alții ca el. Bărbați care

apăruseră acolo pentru că erau boi, dar alt fel de boi. Unii nu mai postaseră nimic de când apăruse Lista, dar cei mai mulți continuau să scrie aceleași lucruri, de parcă totul ar fi fost în regulă. Lui Lista îi ocupa fiecare moment în care nu dormea, dar cei mai mulți dintre ei păreau să-și vadă de viețile lor, nederanjați de nimeni. Dacă erau vinovați, scăpaseră nepedepsiți. Și atunci, el de ce se simțea taxat iar și iar?

În colțul bucătăriei, Michael văzu cu coada ochiului zecile de pungi decorative goale, care așteptau să fie umplute cu cadouri pentru invitații la nuntă, și simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Închise telefonul. Îl cuprinse o durere psihică atât de intensă, încât devenea fizică. Mai luă o gură de whisky și se uită lung la cărămizile bej din care era făcut peretele bucătăriei, închipuindu-și cum și-ar fi izbit fața de ele până își despica buza și își rupea nasul. Începu să i se încețoșeze vederea; trase înapoi pumnul stâng și lovi în perete cât putu de tare. Încă o dată și încă o dată. Durerea îi străbătea mâna cu fiecare impact și îl învăluia o stare de calm, de parcă i s-ar fi injectat morfină. Când, într-un târziu, se opri epuizat, rănile de pe nodurile degetelor erau ascunse de sânge. Îl privi cum picură, adunându-se într-o băltoacă pe podea.

10

11 zile până la nuntă

Până să ajungă la a patra tură chinuită pe strada Romilly, Ola regreta amarnic încălțările pe care le alesese. Picioarele ei ar fi fost mult mai fericite în bocanci decât în pantofii cu toc și bot ascuțit care parcă-i comprimau toate cele cinci degete într-unul singur.

Nu se așteptase să meargă pe jos atât de mult. Nici Google Maps nu se așteptase. Ola își împinse ochelarii mai sus, aproape atingând ecranul cu vârful nasului, în timp ce privea atent aplicația, tulburată. Telefonul susținea că ajunsese la destinație de unsprezece minute. Cu cât mergea mai mult, cu atât își amintea că în Soho se simțea ca o turistă. Era o zonă în care avea senzația că e cazul să poarte încălțări frumoase, deși de multe ori trebuia să evite diverse bălți gălbui de pe trotuar — urină, sau bere cu același miros. Azi era neatentă, cu mintea la posibilele rezultate ale discuției de după-amiază și la cât de recent își actualizase CV-ul, în caz că afla Frankie.

Luke nu găsise dovezi care să-l incrimineze pe Michael, dar tot făcuse ceva. Nu cu ce-i ceruse ea; cu un proiect secundar, pe care-l începuse când devenise evident că epuizase toate căile de investigație cu privire la logodnicul ei. Prin cine știe ce magie neagră internautică pe care Ola n-o înțelegea, Luke depistase persoana care alcătuise Lista. Chiar la timp: Michael îi transmisese clar că era conștient că e ceva la mijloc, la ultima lor întâlnire, cea de la avocat. De atunci mai făcuseră schimb de mesaje, aproape formale, dar nu vorbiseră de zile întregi. Singurele lor subiecte de

conversație erau Lista sau Nunta și nu avea niciun sens să le discute nici pe una, nici pe cealaltă, până nu reușeau să stabilească adevărul. Lipsa de comunicare cu el nu era practică, știa asta, dar nimic nu era practic în acea situație.

În plus, era tot mai greu să ignore munca de organizare pentru nuntă, cu care rămăsese în urmă. Ola încă nu o confirmase și nici nu o anulase, iar acum mai rămăsese doar o săptămână și jumătate. În prezent, singurele mesaje la care răspundea garantat erau cele de la Luke; Celie o întreba dacă să confirme la tipografie comanda cartonașelor pe care erau scrise numele invitaților, iar Ruth o tot pisa cu lista de fotografii; chiar de dimineață o bătuse la cap pe grupul lor:

> BAI. Fata, care e planul??? Fotograful imi sufla in cur, Bella Naija intreaba dacă e ok sa share-uiasca pozele la ei pe insta

„Nu Bella Naija", scrisese Ola scurt — primul ei răspuns, de câteva zile. Din punctul de vedere al invitaților, nu se schimbase nimic cu privire la data de 8 iunie. În fiecare zi, Ola se întreba cât mai putea amâna telefoanele pe care le avea de dat. Dar ziua de azi avea să forțeze un răspuns. Luke îi confirmase identitatea creatoarei Listei: Rhian Mcintosh, editor politic adjunct la *The Observer*, iar când Ola și Kiran săpaseră puțin, își dăduseră seama că secretul era cunoscut de toată lumea. Adevărul începuse să se infiltreze în zonele mai periculoase ale internetului; circulau șoapte printre activiștii pentru drepturile bărbaților că în spatele listei se aflau ori Rhian, ori Louisa Meade, care lucrase la BBC. Se zvonea că Masc On, blogul unor artiști de pick-up, urma să publice un articol în care să o demascheze pe una din ele ca autoare — sau pe amândouă.

Nu fusese ușor să ia legătura cu Rhian, care nu părea să fi avut cine știe ce prezență online nici înainte ca site-urile alt-right să amenințe că vor dezvălui legătura dintre ea și Listă. Nu avea cont public nici pe Instagram, nici pe Facebook, nici pe LinkedIn, iar Twitterul ei era inactiv din 2015. Dar, după ce Kiran insistase neobosită pe lângă niște cunoștințe comune și garantase că vrea doar o discuție prealabilă, Rhian acceptase să acorde *Womxxxn* un interviu anonim. Păruse surprinzător de dispusă să vorbească, pentru a evita să fie implicată Louisa și pentru a controla o poveste care deja scăpase de sub control.

Interviul, firește, nu era real. Dacă Frankie ar fi aflat nu doar că programaseră un interviu fictiv, ci că acesta mai era și cu o persoană pentru intervievarea căreia ar fi fost capabilă să ucidă pe oricine, în mod cert n-ar fi ezitat să le omoare pe ele. Kiran își riscase deja gâtul, convingând-o pe Frankie să mai aștepte cu publicarea articolului. Îi spusese șefei (și nu era complet neadevărat) că avea niște vagi piste către persoana care crease Lista, după care mințise că poate aranja o discuție video exclusivă și înregistrată. „Cred că am văzut-o ștergându-și bălușele de pe buza de jos“, îi spusese Kiran Olei. „Mi-a zis să investesc toată energia în direcția asta și mi-a mai dat două săptămâni!“

Când Ola ajunse la clubul Venus, accesibil doar femeilor și doar dacă erau înscrise ca membre, cu un sfert de oră întârziere, găsi o ușă neagră prin nimic remarcabilă, pe lângă care trecuse de mai multe ori. Apăsă pe butonul aproape neobservabil al interfonului și din difuzor se auzi o voce demnă de un clip ASMR.[2]

— Bună ziua, Venus, susură vocea.

— Bună. Am o întâlnire cu Rhian Mcintosh?

Se auzi clicul interfonului, apoi un altul, de la ușă, iar Ola intră într-un spațiu care părea

produsul unui brainstorming dintr-o agenție de marketing, pe tema raiului fetelor — nu, a raiului *femeilor*. Podea de marmură roz, pereți numai oglinzi, birou de recepție alb, presărat cu vaze cu orhidee. Pe peretele decorativ, în nuanțe de teracotă, din spatele recepției erau expuse desene cu sâni de diferite mărimi, nuanțe și grade de suplețe. Deasupra lor era o firmă de neon cu litere mari și roz: „Venus. Casa fetelor de casă", cu zeița iubirii așezată pe o planetă, privindu-se într-o oglindă în formă de scoică, pe care o ținea în mâna întinsă. În stânga se afla un chioșc la care se vindeau bavețici pentru copii, sticle de apă, tricouri și sacoșe cu aceeași imagine, iar lângă el, un semn care anunța ce se găsește la fiecare etaj, cu litere elegante, roz-aurii. La etajul cinci era o sală de machiaj numită „Casa păpușilor", alături de sala de sport Im/Perfect. Era amuzant, se gândi Ola pentru o clipă, cum feminismul se reorientase și se întâlnise cu patriarhatul pe un teren comun, unde părea că ambele căzuseră de acord cu faptul că femeile vor ca totul să fie roz și concentrat pe a le face să arate bine.

Află de la recepție cum să ajungă la barul-restaurant *Sirenum Scopuli*, de la etajul unu, unde avea s-o întâlnească pe Rhian. Ola se îndreptă hotărâtă spre lifturi, parcurgând în minte lista cu întrebări. „Cine l-a pus pe Michael pe Listă?" era un punct de pornire excelent. Ola simți un gol în stomac, la gândul că orice avea să spună Rhian urma să le pecetluiască soarta, într-o direcție sau alta.

Rhian stătea la bar, într-un scaun de culoarea coralului, în formă de scoică, cu un pahar de apă minerală în față. Dacă n-ar fi căutat obsesiv pe Google informații despre ea înainte, Ola nici n-ar fi observat-o. Era o brunetă total neremarcabilă — tenul palid ca hârtia, părul strâns într-un coc pe ceafă, buze subțiri, sprâncene subțiri, o bluză

vărgată cu mâneci lungi și niște Converși albi uzați. În timp ce se apropia, Ola simțea un fel de resentiment față de ea, femeia care-i distrusese viața într-un mod prea abstract pentru ca furia ei să se concretizeze complet. Când se salutară scurt și se așeză, Ola sesiză rămășițele unui accent din nord care o luară prin surprindere. Rhian vorbea atât de încet, încât trebuia să se concentreze s-o audă. Nu părea deloc surprinsă că cea din fața ei era Ola, nu Kiran.

— Sper că nu te deranjează faptul că te-am adus aici, spuse Rhian în timp ce dădeau mâna. Nu e chiar genul meu, e cam…

Lăsă fraza neterminată.

— Oricum, la ora asta e pustiu, așa că…

Dădu din umeri.

— Și-n plus, fac fettucine decente.

Ola privi în jur, prin restaurant. La bază, tapetul avea motive cu sirene, iar în spatele barului era atârnat un portret al lui Rosie Nituitoarea[3], reimaginată ca marinar. Cu excepția unei chelnerițe și a unei perechi de sâni cafenii fără corp, pe care îi observase la recepție, Ola era singura femeie nonalbă de acolo.

Încercă să adopte un ton cât mai conversațional.

— Cred că înțeleg când zici că e cam…

Nici Ola nu-și termină fraza.

Rhian se uita dincolo de capul Olei, evaluând spațiul ca un agent imobiliar.

— Ești mai mult pe genul Soho House, mai standard?

Ola râse discret, scurt.

— Așa de evident e?

— Nu judec pe nimeni, zâmbi Rhian în jurul paharului pe care-l ducea la gură, apoi ridică mâna. Posesoare de card de membru la clubul Venus și mi-am pierdut accentul de Tyneside de prea mult timp ca să comentez. Și prea repede.

Ola râse din nou, de data asta sincer. Michael o tachina când o auzea spunând că, în branșa ei, să fii membră a câte unui club privat era un „rău necesar“. Era o glumă constantă între ei faptul că Ola se „burghezea“, că începea să prefere hamburgerul cu durian ca înlocuitor al cărnii de porc și latteurile cu curcuma. Când Ola spunea că face parte din clasa de mijloc, Michael îi lansa câte o împunsătură comică, numind-o „vocea străzilor pe care nu mai trăiește“. Când îi amintea că locuiește în Tooting, Michael răspundea că și ea, la fel ca zona respectivă, devenea din ce în ce mai selectă.

Aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Nu vreau să-ți ocup prea mult timp… începu Ola.

— Da, sigur.

Rhian deschise un meniu mic, în formă de scoică.

— Face cinste *Womxxxn*, nu? Pentru că eu una clar îmi iau un gin tonic de treișpe lire.

Se strâmbă în timp ce citea.

— … cu limetă, „timpul meu e al meu“.

Ola aprobă din cap.

— Asta a fost bună.

Rhian parcurse meniul cu privirea.

— Și despre ce vrei să vorbim? Despre Listă în general sau, mai exact, despre logodnicul tău?

Probabil că Ola arăta ca și cum ar fi fost gata-gata să se prăbușească. Rhian lăsă meniul jos și puse mâinile pe masă, cu palmele în jos, ca pentru a o stabiliza.

— Apropo, n-a fost o întrebare-capcană sau ceva, continuă ea. Dar, da, știu cu cine ești logodită.

O frică familiară începu să-i crească Olei în piept. Cine mai știa? Frankie? Cumva totul făcea parte dintr-un plan menit s-o expună public pe Twitter? Dar Rhian nu era pe Twitter. Sau era?

Poate făcea streaming live pe Facebook chiar în timp ce vorbeau?

— Știi? se bâlbâi Ola. Dar de ce n…

— Uite ce e. Sunt niște oameni care vor să-mi facă foarte mult rău. În mare parte, activiști pentru drepturile bărbaților, dar trebuie să verific pe toată lumea înainte de o întâlnire. Foarte atent. Sunt cercetătoare la bază, deci n-a fost chiar greu, continuă Rhian calm. Ți-ai șters aproape toate pozele din „lovacanțe", dar mai apar pe paginile admiratorilor, dacă treci prin suficiente rezultate pe Google. Felicitări, apropo. Când e ziua cea mare?

Ochii îi rătăciră spre inelarul fără inel al Olei.

Fusese o prostie din partea ei să creadă că Rhian n-avea cum să se prindă. În fond, era jurnalistă. Dar Ola fusese luată prin surprindere, ca întotdeauna când afla că cineva din afara acestui „dark web" alternativ (comunitatea neagră de pe Twitter, hashtagul #BlackLove de pe Instagram) știe despre relația ei și celebritatea neașteptată online. Altă glumă constantă între Michael și Ola era aceea că, de fapt, ea era jucăria sexy din relație, pentru că el posta frecvent fotografii cu ei, însoțite de texte zaharisite, în timp ce ea, dacă te uitai la profilurile ei online, părea singură.

Olei nu-i plăcea atenția, fie ea bună sau rea. Era o minune faptul că supraviețuise urmărilor postării în care își anunțase logodna. Se strâmba cu oroare la vederea cascadei nesfârșite de emoji cu inimioare de sub fotografiile cu ei doi, pe care le mai posta din când în când, dar înțelegea mania. Făcea parte dintr-un cuplu negru simpatic, atrăgător, cu hashtagul „#CoupleGoals" — lucru rar, când ajungeai la un anumit statut, mai ales în Marea Britanie. Știa că situația aceasta însemna ceva într-o lume în care se presupunea din start că un tip ca Michael (plăcut, cu speranțe de viitor,

negru) ar avea ca parteneră o femeie mai albă sau cu pielea de culoare mai deschisă. Dar o copleșiseră notificările nesfârșite pe care le primea de atunci. Anxietatea pe care o simțea când dădea peste corpul ei cafeniu, în costum de baie, în acel moment intim prețios, expus necunoscuților, pe pagina de start a contului ei de Instagram. Comentariile care întrebau de Michael, dacă nu posta nimic cu el o perioadă, care cereau să afle dacă mai sunt împreună, fată, și, dacă nu mai sunteți, îmi dai și mie numărul lui? Sau, fată, n-are și el un frate mai mare? Sau mai mic? Această proiecție constantă a așteptărilor altora, numai pentru că făcuseră odată o poză drăguță împreună. Nu-și dorise niciodată vizibilitate și nici nu se considera „influenceriță". Iar acum, cu toată grija și rezervele ei, cu tot ștersul și arhivatul de care se ocupase Fola, Rhian stătea în fața ei și îi confirma teama că, odată ce-i arunci internetului ceva în gheare, nu-ți mai aparține cu adevărat niciodată.

— Pe 8 iunie. Dar nu sunt sută la sută sigură ce-o să se întâmple, spuse Ola scurt, ascunzându-și degetele în mâneci.

Sprâncenele lui Rhian se ridicară sus de tot, pe frunte; scoase un fluierat prelung.

— Mamă, dar e cam la mustață, nu?

Accentul îi apărea la fel de repede cum dispărea.

— Când ai de gând să te hotărăști? La altar?

— N-am un plan, sinceră să fiu, răspunse Ola. Și, tot sinceră să fiu, de-asta sunt aici.

Rhian își drese glasul.

— Mă gândeam eu că nu e vorba doar de interviu.

— Mă mir că ai fost bucuroasă să te vezi cu mine.

Rhian dădu din umeri, aproape imperceptibil.

— Mai mult dispusă decât bucuroasă. Dar am săpat puțin, ți-am citit câteva articole. Păreai

normală la cap. Nu ești prima persoană care m-a contactat, dar ești prima cu care mă întâlnesc.

— Atunci mă bucur. Mulțumesc. Presupun că n-are rost să mă învârt după cireș.

Ola trase aer în piept.

— Am nevoie să-mi spui cine l-a pus pe Michael pe Listă. Te rog.

Ridică repede amândouă mâinile, ca să oprească o propoziție pe care Rhian nici n-avu ocazia s-o înceapă.

— Am citit ce scria în postare și înțeleg. Știu că e necesar să protejezi persoanele care au alcătuit-o. Dar, în același timp, am nevoie să știu dacă tipul cu care se presupune că mă căsătoresc săptămâna viitoare e un om care abuzează femei.

Rhian bău încet, grijuliu, din apa minerală și, după ce înghiți, pocni din limbă.

— Mă tem că nu pot să fac asta.

Furia Olei era teribilă. Femeia din fața ei îi făcuse de netrăit ultimele două săptămâni și jumătate, indiferent cât de nobilă îi fusese motivația, iar acum refuza s-o ajute? Simțea cum i se lărgesc nările, cum rațiunea i se scurgea din corp de fiecare dată când expira.

— OK, spuse Ola, încercând să-și păstreze calmul. De ce?

— Pentru că nu știu cine l-a pus acolo, răspunse Rhian. Nici nu știu cum aș putea să obțin un nume.

— Nu ai cum să accesezi nimic util? Chiar dacă nu l-aș folosi decât eu, ca să înțeleg dacă ce se spune acolo e adevărat sau nu? Pentru siguranța mea?

Rhian clătină din cap.

— Nici dacă aveam informația, nu sunt sigură că ar fi fost corect să ți-o dau. Trebuie să mă gândesc și la siguranța victimelor.

Făcu o pauză.

— Crezi că e nevinovat, bănuiesc? Michael adică.

Ola se mușcă de interiorul obrazului. Voia să plece, deoarece era clar că Rhian nu avea s-o ajute cu nimic. Dar rămase așezată.

— Nu sunt sigură, spuse Ola. De-asta sunt aici.

Nu era sigură, deși, din ce spunea Michael, de-acum era cazul să se hotărască. Se părea că cei de la CuRated confirmaseră faptul că nu era nici urmă de ordin de restricție în cazierul lui — urma să obțină o declarație scrisă de la ei. Păcat că asta nu acoperea și acuzațiile de hărțuire sau abuz fizic. Având în vedere că Michael mai mințise în trecut, avea nevoie de dovezi irefutabile. Era și asta ceva, dar nu suficient.

— Îmi imaginez, spuse Rhian, pe un ton aproape plictisit, de parcă mai vorbiseră despre asta. Altfel n-ai fi aici…

Făcu încă o pauză.

— Mi se pare că ai mai scris despre subiectul ăsta, nu? MCs Too a fost al tău, nu-i așa?

— Da.

Ola răspunse cu un fel de jenă. Era uluitor cât de diferit ar fi abordat situația de acum, dacă n-ar fi fost vorba de Michael. Fusese atât de mândră de #MCsToo. Acum părea o dovadă a duplicității ei.

— Era și este important, clarifică ea repede. Dar, chiar dacă n-ar fi vorba despre Michael, știi și tu la fel de bine ca mine cât de important e să verifici datele, să te asiguri că sunt corecte, să confrunți sursele.

Schimbarea de ton era subtilă, dar reală: acum suna mai puțin conversațional, semănând mai degrabă cu abordarea unui reporter.

— Pentru mine, ca jurnalistă, conversația asta e relevantă.

Rhian nu păru impresionată; strâmbă puțin din buze.

— Mă rog, aici suntem de acord, spuse ea. De-asta am și făcut Lista.

Se gândea la asta de ani buni, completă ea, mai precis din 2017. Din octombrie, când i se trăsese prețul de sub picioare lui Harvey Weinstein, iar mărturiile despre abuzul sistemic apăreau în valuri oribile; mai întâi de la Hollywood, apoi din industria muzicală, apoi din modă, apoi de peste tot. Din toată lumea. #MeToo făcea ca bărbații să fie numiți în presă, dați în judecată sau penalizați online. Femei de pe toate meridianele scriau pe grupuri de Facebook și WhatsApp, își împărtășeau experiențele și se avertizau cu privire la agresorii cei mai prolifici. Același lucru îl făcuseră față în față, de ani întregi, dar puterea rețelei de șoapte digitalizate era cu adevărat admirabilă.

Rhian era pe atunci la Washington, unde scria un articol despre primul an al președinției Trump și primea pe Google Docs liste cu numele unor bărbați abuzatori ale căror scrieri le citise cu religiozitate, numele unor bărbați cu care *lucrase*. Urmăriseră femei, le amenințaseră, le abuzaseră, le violaseră. Era cu atât mai dureros, cu cât și Rhian avusese o relație abuzivă cu un fost coleg. Ieșiseră împreună timp de șapte luni, înainte s-o agreseze prima dată. Mai întâi i-a făcut public numele și abuzul printr-un Google Doc anonim.

Femeile au continuat să-și împărtășească poveștile mai multe luni, chiar și după ce #MeToo începuse să dispară de pe primele pagini ale publicațiilor. Punctul de cotitură pentru Rhian fusese acela când numele fostului ei partener, un jurnalist, fusese menționat pe un grup de Facebook: victima postase fotografii cu vânătăile. În seara aceea crease un fișier Excel, pe care să-l completeze femei din mass-media britanică.

— L-am trimis doar la nouă persoane, spuse ea. Toate din industrie, toate de încredere. Ele sunt singurele colaboratoare pe care le cunosc după nume. Am stabilit împreună să nu-l dea mai departe decât celor în care au încredere. Iar

persoanele respective l-au dat și ele mai departe, doar unor femei în care aveau încredere. De-acolo a tot luat proporții și a fost din ce în ce mai greu de controlat.

— Cum era de așteptat, spuse Ola, pe un ton mai malițios decât intenționase. Din moment ce ai postat fișierul pe Twitter.

— Nu eu, spuse Rhian. Unele dintre femei au hotărât să-l facă public. Eu m-am opus, dar au argumentat, și pe bună dreptate, că riscăm să lăsăm expuse riscului femei din afara rețelei noastre de cunoștințe. În orice caz, eu l-am șters, dar bineînțeles că deja circulau copii. Nu prea poți să „reții“ așa ceva, spuse ea, semnalând ghilimelele cu degetele în aer.

Lista circulase doar două zile. Dar, în scurt timp, se extinsese dincolo de cercul jurnaliștilor, ajungând la actori, muzicieni, podcasteri, influenceri. Cu cât ajungea la mai multe persoane și cu cât se adăugau mai multe nume, cu atât, povestea Rhian, se simțea mai panicată. Fișierul nu era parolat; nu crezuse că avea să fie nevoie. Când ajunsese pe Twitter și văzuse că lumea îl numea cu nonșalanță „listă cu violatori“, deja nu mai dormea bine noaptea. Un bărbat cu care lucrase era acuzat că încercase să sărute o colegă fără consimțământ: el scrisese pe Twitter că ieșiseră împreună și, cu toată sinceritatea, deși la beție, judecase greșit momentul.

Ola făcu o față sceptică.

— Cum să nu te aștepți la riscul evident ca Lista să fie manipulată?

Se simțea ipocrită punând întrebarea, având în vedere #MCsToo, dar acolo era alta situația. Nu?

— Normal că știam că sunt și riscuri, spuse Rhian, pe un ton defensiv inconfundabil.

Pentru prima oară părea să nu se simtă în largul ei; se juca cu tivul mânecii.

— Ca de obicei: unii spun că e vina femeilor, pentru că sunt curve, alții încearcă să le convingă că n-au văzut ce-au văzut. Cele mai multe femei care au citit-o au fost prea speriate ca să-și dezvăluie propria experiență. Le era teamă că bărbații acuzați vor afla cine le-a pus numele acolo și se vor răzbuna.

— Păi, și mie mi-a fost teamă, spuse Ola.

Se opri o clipă, jenată de tonul ei nonșalant.

— Știu că e altfel. Dar, dacă îți vezi fratele sau tatăl pe o listă ca asta, fără nicio explicație, fără dovezi… ce se presupune că trebuie să faci?

Își dădu seama că de-asta nu plecase mai devreme. Pe cine altcineva să întrebe?

— Știu că e greu.

Rhian era din nou stoică, se redresase.

— Dar nu cred că durerea asta e neapărat mai importantă decât durerea supraviețuitoarelor. Enorma majoritate a acuzațiilor de genul ăsta e adevărată. Știm că…

— La secția de poliție, da, o întrerupse Ola. Și la tribunal, da. Dar online? Ție ți-ar conveni să fie judecate și alte infracțiuni cu judecătorii de pe Twitter?

— Eu zic în primul rând că infracțiunile astea trebuie judecate, răspunse Rhian.

— Uite ce e, eu cred femeile, zise Ola. Dar faptul că acuzațiile false sunt rare nu înseamnă că sunt imposibile. Gândește-te, a existat o întreagă perioadă istorică în care negrii erau închiși și linșați doar pentru că niște femei albe mințiseră că le-au atacat. Emmett Till? Băieții din Scottsboro? Dacă ți-aș spune că pe Michael l-a pus pe listă un rasist, ar merita simpatia albilor liberali?

Rhian începu să se foiască. Era evident că se gândea foarte bine la ce să spună.

— Înțeleg argumentul, răspunse ea în cele din urmă. Lista trebuia să fie un spațiu în care femeile

să-și poată face public adevărul, fără să fie acuzate că mint. Dar tot așa se întâmplă.

Clătină din cap.

— Tot ce pot să spun e că n-am făcut-o intenționat. Și nici fără să mă gândesc. Mulți dintre bărbații numiți sunt bogați. Riscul cel mai mare nu e să scape nepedepsiți, ci să le dea în judecată pe cele care i-au acuzat. Și, din moment ce eu am inițiat întocmirea Listei, aș fi prima dată în judecată.

Ola se gândi la Kiran și la ce-i spusese când pomenise de faptul că Michael vorbise cu un avocat. Își simțea tot corpul murdar. Nu ar fi fost corect ca Rhian să fie dată în judecată de către bărbați pe care nici măcar nu-i acuzase ea, numai pentru că încercase să creeze un spațiu de exprimare liberă. Și Ola avusese același scop, când scrisese #MCsToo. Cu toate astea nu putea să nu-și amintească de umbra de om lângă care stătuse în ziua aceea, la firma de avocatură. De atunci, nu-l mai văzuse la față pe Michael. Era complet frânt. Cu două săptămâni înainte îi spusese că, dacă nu-și poate dovedi nevinovăția, totul se termina între ei. Și el ce făcuse? Ola nu pretinsese că avea să fie ușor, dar diferența era că ea angajase un detectiv privat, ce dracu', iar acum stătea față în față cu creatoarea Listei, la două săptămâni de când apăruse. În loc s-o facă pe Bridezilla în legătură cu cine știe ce detaliu al nunții și să-și poarte pantofii de mireasă prin casă, pentru a i se obișnui picioarele cu ei.

Timp în care Michael nu-i mai scrisese, n-o mai sunase. Se retrăsese în sine. Așa se comportă un om nevinovat? Dar așa era Michael: când rămăsese fără serviciu, nu Ola vânase pe toate site-urile de joburi? Și câte nopți îl ajutase să-și editeze showreel-ul și să-și corecteze scrisoarea de intenție. În cea pentru CuRated folosise cuvântul „asiduu“ și era convinsă că nici până atunci nu se

deranjase să-i caute sensul în dicționar. Iar acum era atât de obosită, că nici nu-și mai amintea când dormise ultima oară de seara până dimineața sau când nu plânsese o zi întreagă.

Tuși, simțind cum o furnică glandele lacrimale.

— Și nu regreți nimic?

Rhian îi răspunse că regreta faptul că se simțea de parcă le dezamăgise pe femeile pe care căuta să le ajute. În scurt timp începuse să primească e-mailuri panicate de la femei care completaseră Lista, convinse fiind că avea să circule doar într-un cerc privat. Deși numele lor nu puteau fi legate de acuzații, tot se simțeau umilite. Citiseră comentariu după comentariu, care scoteau în evidență punctele slabe din poveștile lor și le acuzau că erau ahtiate după atenție. Povesti că un bărbat de pe YouTube distribuise un clip (între timp devenit viral) în care se filmase făcând un test cu detectorul de minciuni și adunase peste 70 000 de vizualizări. Testul nu era concludent, dar era suficient cât să arunce îndoiala și asupra celorlalte povești, pe care atâția alții de-abia așteptau să le desființeze.

— Dacă se dovedește că a mințit o singură femeie, devenim toate mincinoase, oftă Rhian. Dacă vreun tip se hotărăște să se omoare sau să împuște oameni la cinema din cauza scandalului, toată lumea o să spună numai că feminismul omoară bărbați nevinovați, indiferent de nenumăratele femei nevinovate care și-au pierdut viața în urma abuzurilor. De-asta poate regret unele lucruri, dar nu regret *Lista* în sine.

Tot mai obișnuită să rămână fără cuvinte, Ola nu spuse nimic. Parcă dezbătea cu o altă ea, dintr-un univers în care toate astea nu i se întâmplaseră logodnicului ei. Sperase ca Lista să fi fost creată de vreun trol sau de altcineva de rea-credință, cu scopul să atâțe războaiele culturale. Nu de cineva cu care, într-o altă viață, i-ar fi făcut plăcere să iasă

la un smoothie, să se autoflageleze împreună pentru socialismul lor de oameni cu bani, dar bine intenționați. Încă de la început, Ola afirmase că Lista fusese alcătuită de cineva cu intenții bune. O durea inima să vadă că avusese dreptate.

— Trebuie să ajung înapoi la birou, spuse Ola, după câteva secunde de tăcere.

Se ridică să plece și înclinară din cap una spre cealaltă, într-un gest de recunoaștere sumbră.

— Bine. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut mai mult.

În aer se simțea o tensiune care o făcu pe Ola să mai întârzie puțin; era evident că Rhian voia să spună ceva.

— Știi, până să mă lovească fostul, în viața mea nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva, spuse Rhian. Deci… ai grijă de tine, da?

Ola îi răspunse cu un zâmbet slab și o înclinare din cap, apoi ieși din restaurant.

Chiar când ajunse în foaierul clubului Venus, iPhone-ul îi vibră scurt, anunțând un mesaj. Îl scoase, compunând deja în minte răspunsul prin care să-i spună lui Luke că mai are de lucru, când văzu că era de la un număr ascuns.

> Nu știu cine l-a pus pe Michael pe listă. Dar a folosit numele mirrorissa92. Nu știu dacă asta înseamnă ceva pentru tine. Indiferent ce alegi să faci, sper că o să ai grijă de tine în primul rând.

Întorcându-se pe călcâiele dureroase cât de repede putu, Ola lovi cu disperare butonul liftului de câteva ori, apoi se repezi în sus pe scări, până la etaj. Ajunse la *Sirenum Scopuli* doar câteva secunde mai târziu, cu fruntea brobonită de sudoare și pieptul zbătându-i-se cu fiecare respirație, dar era prea târziu. Rhian Mcintosh dispăruse.

---

[2] „Reacție senzorială meridiană autonomă", o senzație de furnicare plăcută, care începe din scalp și se propagă spre umeri și spate,

despre care se crede că poate fi indusă prin ascultarea anumitor sunete: foșnete, pocnete etc.

[3] Simbol cultural al feminismului în SUA, după Al Doilea Război Mondial, reprezentând o femeie cu batic roșu, suflecându-și una din mânecile cămășii de muncitoare.

11

7 zile până la nuntă

În mod normal, Michael nu-și putea imagina ceva mai rău decât panoul cu orarul din stațiile de autobuz când făcea *chestia aia*. Chestia aia exasperantă, spunând clar ca lumina zilei, cu litere portocalii luminoase, pe fond negru, că autobuzul urmează să vină și începea numărătoarea inversă, până când afișa „sosește". Apoi, tocmai când te pregăteai, numărătoarea inversă începea iar, deși autobuzul nu apăruse. Se întâmpla tot timpul la stația de pe Aintree Avenue și, pe vremuri, era cea mai urâtă parte din săptămâna lui. Ce norocos fusese!

De obicei, întârzierea autobuzului îl scotea din sărite, dar azi nu simțea nimic. Nici măcar nu se deranjase să-și pună gluga când începuse ploaia mărunță, deși părul, netuns de ceva vreme, i se umezise și nasul începuse să-i curgă. Parcă umbla în somn. Parcă-și croia drum prin lăturile nesfârșite ale vieții lui, împins fără voie înainte de ceva.

Azi, acel „ceva" era o întâlnire cu Ola. Îi trimisese un mesaj laconic în seara dinainte, să-i spună că fusese livrat la adresa ei materialul pentru nuntă pe care-l comandase mama lui, iar el se oferise repede să meargă să-l ia. Era o scuză s-o vadă; nu încetase să-l evite și îl contactase doar când fusese absolut necesar. Avea să fie prima oară când se vedeau față în față, după aproape două săptămâni; nu mai fusese la ea acasă de aproape o lună. Îi era dor de dormitorul ei caleidoscopic, plin de mărunțișuri, parcă scos dintr-o colecție de Pinterest mult mai eterogenă decât estetica

garderobei ei de Wednesday Addams, care era la polul opus.

Nici la birou nu mai fusese de o grămadă de timp și chiar începea să aibă senzația că se află în concediu medical. Emoțiile dinainte de nuntă deveniseră grețuri dinainte de nuntă, în toată regula. Mai era o săptămână — prea puțin să mai facă altceva decât să urmeze planul, bănuia el, dar tot mai era timp ca Ola să tragă semnalul de alarmă și să oprească totul. Poate era mai bine așa?

Până să vină autobuzul 115, Michael era deja ud până la piele. Urcă scara cu pași grei, se făcu ghem într-un colț, în spate, și își trase gluga peste cap, fiindcă luminile din autobuz îl făceau să-i fie rușine cu el însuși. Pe măsură ce umezeala ploii se usca, simțea cum i se strânge pielea de pe mâini și de pe față; trăgea cu dinții de pielea moartă de pe buza de jos, prea dureroasă ca s-o jupoaie.

Un mesaj de la mama lui îl distrase pentru câteva momente de la starea mizerabilă în care era. În fiecare zi trimitea în eter mesaje pe care Michael le ignora mai tot timpul, vorbind practic singură. Când fiul ei nu-i răspundea la telefon, îi lăsa mesaje vocale rugătoare, la care știa, probabil, că n-avea să primească niciun răspuns. Din când în când îi mai trimitea câte un „sunt bine“ leșinat, dar asta nu făcea decât s-o înfurie mai tare: îl întreba pe unde umblă și de ce e așa pornit să-i provoace un infarct. Lipsa de comunicare cu ea nu era intenționată. Se adunaseră mesaje necitite și pe grup. Seun încercase să-l sune de câteva ori, iar invitațiile pe care i le trimitea Amani de două ori pe săptămână, să meargă să se antreneze cu el la sală, rămăseseră ignorate. Kwabz amenințase că are de gând să treacă pe la el, dar Michael reușise, din fericire, să-l convingă că nu e nevoie. Dacă ar fi intrat în apartamentul lui, Kwabz ar fi fost chiar mai îngrijorat. Ar fi văzut sticlele de alcool goale,

care trădau cât de mult bea de fapt prietenul lui. Farfuriile și tacâmurile murdare împrăștiate pe jos, gunoaie care nu mai ajunseseră la coș, în locuința lui altădată impecabilă.

Ca de fiecare dată când se trezea cu telefonul în mână, Michael apăsă pe iconița în formă de ceașcă de ceai, dintre site-urile cele mai vizitate din browser. Își ținu răsuflarea. Când se deschise aplicația, îl copleși ușurarea. Nicio postare nouă despre el pe „Ceai cu mine", de când se uitase de dimineață. Momentan, lumina reflectoarelor era pe un YouTuber care-și spunea „That Guy Abe" și care făcuse un test cu detectorul de minciuni, al cărui rezultat demonstra, spunea el, că nu se face vinovat de acuzațiile de pe Listă. Documentase testul într-un clip monetizat și, când probele reveniseră cu verdictul „neconcludent", fusese dat afară de la agenția unde lucra. Parteneriatul său bănos cu BoohooMan rămăsese însă intact, spre marea enervare a comunității de pe platforma Ceai. Utilizatorii jurau că urma să-l piardă și pe acela, dacă aveau și ei un cuvânt de spus.

Michael închise pagina și își relaxă mandibula. Își rezemă capul de geamul autobuzului, în răpăitul terapeutic al ploii de pe partea cealaltă. Era ușurat că ultima postare nu era despre el, deși în curând avea să fie din nou. „Ceai cu mine" (sau @C_ai_CuMine, cum se scria prin social media) era cel mai mare forum de bârfă al comunității negre din Marea Britanie, cu zeci de mii de abonați și sute de mii de urmăritori pe Instagram. Moneda de schimb de pe forum era scandalul — orice scandal, de la publicarea de mesaje private până la selfie-uri neinspirate, cu texte gândite să provoace.

Lumea presupunea că Ceai e populat de oameni fără prieteni, locuri de muncă sau vieți personale, dar Michael nu era atât de sigur. Îl surprindea cât de normale păreau comentariile.

Mai ales pe pagina despre Listă; mulți comentatori erau de părere, în mod evident, că ce fac ei e corect. Cu câteva zile înainte atacaseră casa de producție care deținea podcastul unuia dintre acuzații de pe Listă. Îi spamaseră secțiunea de comentarii cu acuzații și, astfel, îi suspendaseră pagina pe termen nedefinit. Membrii forumului fuseseră încântați, iar reacția lor îl făcuse pe Michael să simtă că-i îngheață sângele în vene. În fiecare zi citea relatări de la membri care îi monitorizau acțiunile online și speculau despre ce făcea offline. Îi adresau toate jignirile imaginabile. Discutau pe ascuns cum să facă să fie dat afară, cum să-i afle și să-i facă publică adresa de acasă. Țineau chiar și socoteala celor cu conturi confirmate cu bifa albastră, care se opriseră din a-l urmări sau (și mai alarmant) care începuseră să-l urmărească din nou, după cum înțelesese cu groază într-o seară târzie din săptămâna anterioară, citind o conversație între utilizatori:

> @Poison_Ivy_Carterrr: Sotii Jay iar i-au dat follow lui M!chael K :'
>
> @incog_negro: Amandoi?
>
> @Poison_Ivy_Carterrr: El individual si de pe contul lor de cuplu 🤦 De pe al ei personal încă nu

Soții Jay erau cunoștințe de-ale lui Michael, de pe vremea când făcea podcastul — un cuplu drăguț, cu ochii cafeniu-deschis, pielea de culoarea caramelului și părul numai bucle moi. Fata era influenceriță specializată pe produse de îngrijire a părului, tipul fusese finalist la *The Voice UK*. Împreună erau cunoscuți mai mult pe canalul lor „Jay and Jay 4 Life“. După apariția Listei se opriseră din a-l urmări pe Michael pe toate platformele de socializare. Cu câteva zile înainte îi

văzuse în fața filialei mari Topshop, de la Oxford Circus. Când devenise evident că privirile aveau să li se întâlnească în mod inevitabil, Jay-el venise spre Michael, săltând ca un labrador.

— Ce faci, frate, de când nu te-am văzut!

Zâmbise larg, arătând un șir de dinți perfect aliniați. Michael își amintise de un story pe Instagram, în care el și Jay-ea strângeau în dinți un dispozitiv dentar ciudat, cu LED-uri, iar de atunci înainte dinții le rămăseseră de un alb fluorescent.

— Am văzut anunțul despre CuRated, continuase el, înainte ca Michael să aibă timp să răspundă. Bravo, *man*! Facem pași, facem pași!

— Eh, încerc și eu să te-ajung din urmă, bro, răspunsese Michael neconvingător.

— Și de-abia așteptăm să vedem pozele de la nuntă! intervenise vesel Jay-ea, săltându-și buclele.

— Mersi, spusese Michael. Sincer, când v-ați îndreptat încoace, era să-mi sară inima din piept. În ultima vreme, nu toate anunțurile despre mine au fost de bun augur. Și nici adevărate.

Cei doi Jay își mutaseră greutatea de pe un picior pe celălalt simultan, zâmbind vag.

— Mda, mă rog, spusese Jay-el după o clipă. Nu știu ce zic alții, dar eu n-am crezut niciodată, *bro*. Nu poți să crezi tot ce citești online, nu?

Jay-ea dăduse din cap aprobator.

— Știi de câte ori am auzit că sunt însărcinată, după ce mâncasem mai mult la prânz? A-nnebunit lumea!

Când ajunsese acasă, deschisese Instagramul pentru prima oară, după mai multe zile; bineînțeles că-l urmăreau din nou, de pe contul comun, lăsând în urmă o dâră de like-uri și inimioare. Dar nu putea să uite faptul că Jay-ea nu-l mai urmărea de pe contul ei.

Utilizatorilor de Ceai nu le scăpa nimic — o dată, cineva scrisese c-o văzuse pe Ola fără inel. Nici el, nici ea nu erau suficient de celebri pentru așa ceva, nu? El credea că nu. Dar probabil că pe bărbații mai faimoși le era mai greu să-i demoleze. Un editorialist bine-cunoscut de la o revistă pentru bărbați fusese urmărit zeci de ani de acuzații de abuz și, în ciuda unui șuvoi nesfârșit de e-mailuri către editorii revistei, mersese înainte bine-mersi.

„Urmează stația Canning Town", anunță brusc vocea automată de pe linia 115.

Michael se aruncă greoi înainte în clipa în care autobuzul opri în stație, iar de acolo se îndreptă spre gura de metrou. Ploaia se oprise din nou, dar cerul era tot cenușiu și mohorât. Era ușurat că ajunsese în subteran; în curând avea să piardă semnalul de internet și n-avea să mai poată verifica pagina Ceai. Pe magistrala Jubilee avea să-l însoțească muzica lui Vince Staples, până la London Bridge, iar pe Magistrala Nord — a lui J Hus, până la Tooting Broadway.

De obicei, cum ieșeai de la metrou, cartierul Olei îți supraîncărca simțurile: vânzători de fructe și pește, magazine de textile și tarabe cu flori, în concurență pentru spațiul tot mai îngustat din districtul Southwest 17. Dar Michael era anxios și neatent; tot drumul pe jos până la clădirea ei îl petrecu într-un fel de transă, străduindu-se să înăbușe cu muzică gândurile intruzive. Când Ola îi deschise ușa de PVC crem a apartamentului, rămase fără replică. Și înainte fusese destul de subțire, dar acum părea emaciată, într-un hanorac negru enorm de-al lui; ochii îi ocupau jumătate de față. La colțuri erau injectați, roșii. În continuare nu purta inelul, dar nici unghii false nu avea — nici urmă de ghearele ei obișnuite, viu colorate.

— Hei, spuse Michael încet.

Ola îi răspunse înclinând din cap. Își dorea atât de tare s-o îmbrățișeze, dar fața îi era ca împietrită și tăcea, cu brațele încrucișate pe piept, o siluetă slăbită în cadrul ușii. În clipa următoare, Ola făcu ochii mari văzându-l, iar Michael se uită în jos, la tricoul nespălat, căutând vreo pată de vin sau sânge. Arăta obosit și cu hainele mototolite, de sus până jos: adidașii, pielea neobișnuit de uscată, cenușie. Nu-l invită înăuntru și nici el nu întrebă dacă poate să intre. Ola se mulțumi să se dea la o parte din ușă și să întindă mâna undeva în spatele ei. În timp ce ea se întoarse cu spatele, Michael aruncă o privire peste umărul ei, în interiorul apartamentului, și simți o străfulgerare de durere nostalgică. În hol erau puse unele peste altele pachete nedeschise, iar în sufragerie, diverse postere și printuri înrămate abia mai lăsau loc liber pe pereți. Pernele, intenționat neasortate, cuvertura din petice care dădea viață nouă canapelei ei cumpărate la mâna a doua; parcă nu mai fusese acolo de ani de zile. La ultima lui vizită, amândoi fuseseră beți turtă, îndrăgostiți și entuziasmați de viitorul lor împreună. Îi așteptau atâtea lucruri minunate — nunta, noul lui job, începând de a doua zi. Michael tuși, în speranța că nodul tot mai mare pe care-l simțea în gât avea să se miște din loc.

Ola îi înmână fără o vorbă punga reutilizabilă de la Sainsbury's, cu materialul pentru nuntă al mamei lui și, întâmplător, mâna îi trecu peste coaja care se forma pe nodurile degetelor lui; Michael șuieră de durere. Instantaneu, probabil fără să se gândească, Ola îi trase mâna spre ea.

— Ce ți-ai făcut la mână?

Cicatricea nu era evidentă pe nuanța de cacao a pielii lui. N-ar fi vrut să i-o arate Olei, dar o lăsă s-o urmărească cu degetele, doar ca să-i simtă atingerea. Pentru o clipă, se gândi să-i strângă mâna într-a lui, dar se hotărî că mai bine nu.

— Aaa, aia, făcu Michael. M-am împiedicat acum câteva zile în drum spre magazinul de la colț. Penibil rău de tot.

Ola îl privi întrebător, incapabilă să-și ascundă îngrijorarea. Michael simți o gheară în piept. Oricât de rău i-ar fi părut că o vede așa, expresia ei îi amintea, într-un moment cum nu se poate mai binevenit, că încă ține la el. Că încă îl iubește.

— Și la serviciu cum e? o întrebă, lăsând încet sacoșa jos, pe prețul mic de la intrare.

Nu știa ce altceva să întrebe, dar trebuia să umple tăcerea, ca s-o țină acolo, în prag. Trecuse atâta timp de când stătuseră de vorbă. În ultima vreme făceau doar conversație. La întrebarea lui, Ola îi lăsă mâna să cadă și își încrucișă din nou brațele pe piept.

— E bine. Mersi.

Ezită.

— Apropo, nu mai scoatem articolul despre Listă, dacă asta te întrebai.

— A. Da?

Ceva din el se relaxă încet.

— Îhî, murmură Ola. Inițial, Frankie a pus-o pe Kiran să-l scrie în locul meu, dar am hotărât toate că e mai bine să așteptăm. Sunt în continuare în picioare o grămadă de întrebări.

— Ei, nu zice!

Michael oftă adânc, umflându-și obrajii.

— Băi, ce să spun, sunt surprins. Mă bucur că ați procedat corect.

Ola se arici la auzul acelui „procedat corect".

— Păi, na. Frankie n-a zis că nu-l mai scoatem deloc.

— Mă rog, să sperăm că nu se ajunge acolo.

Ola făcu un pas mic în spate.

— Speri că n-o să reușim să avertizăm oamenii în legătură cu abuzatorii din industrie?

— Ola! Nu asta spun.

Dintr-un impuls, Michael îi puse mâinile pe umeri. Se miră că Ola îi dădu voie. Oasele umerilor ei îi înțepau palmele într-un mod alarmant. Slăbise și mai mult decât el.

— Nu știu cum să vorbesc despre asta cu tine, spuse Michael. Parcă de fiecare dată mă exprim greșit.

Ola ridică ochii spre el cu o blândețe pe care n-o mai văzuse la ea de săptămâni întregi.

— Și eu la fel. E imposibil.

Se priviră lung și, pentru prima dată după multă vreme, chiar dacă doar pentru câteva clipe, Michael simți că Ola îl vede. Îl vede pe Michael, cel căruia îi răspunsese „da", nu pe presupusul abuzator a cărui stigmă o purta. Simțea cum imaginea ei despre el se distorsionează pe zi ce trece. Cum uită de ce aleseseră să fie împreună. Era greu de crezut acum, dar odinioară se făcuseră fericiți unul pe celălalt. Când se cunoscuseră, Michael încă locuia în camera lui din copilărie și încerca să prindă o șansă în viață. O recunoscuse de pe Twitter la evenimentul de networking unde fuseseră invitați amândoi și rămăsese uimit de cât de tare semăna cu imaginea ei de profil și totuși cât de diferită era. Zâmbetul ei sarcastic omniprezent, cu gropițe în obraji, avea în el ceva jucăuș, care în imaginile online aducea mai mult a aer de superioritate.

Ieșiseră împreună prima oară spre sfârșitul aceleiași luni, când el era falit, așa că făcuseră o plimbare în jurul complexului Southbank Centre, analizând care era cel mai bun artist grime din istorie, fără să fie de fapt în dezacord (oscilau între Kano și Ghetts și schimbau taberele din timp în timp). Apoi făcuse ea cinste cu cina la un restaurant de tapas din apropiere, unde îl întrebase care parabolă biblică îi influențase anxietățile din viața de adult. El răspunsese că probabil parabola fiului risipitor și îi întorsese

întrebarea. „Aia cu tipul lacom, care-și păstrează toată recolta și moare cu hambarul plin de căcaturi inutile“, spusese Ola între două guri de calamar baby prăjit.

Fusese ciudat s-o vadă în carne și oase, pentru că în mintea lui mai discutaseră, chiar de mai multe ori. Cu mult înainte să se cunoască, mai apărea pe grupul cu prietenii lui câte un link la o postare de pe blogul ei, cu un „Păreri?“ solitar, însoțit de emojiul cu ochii. Comentariile lui Amani și Seun începeau și se încheiau de obicei la titlu, se văitau în legătură cu „agenda feministă“ și conchideau că majoritatea problemelor ei sau chiar ale femeilor din lumea întreagă se pot rezolva cu „niște P“. Din când în când, Michael se îngrozea retrospectiv, amintindu-și cum vorbeau despre femeia cu care avea de gând să se căsătorească. De când începuse să iasă cu ea, prietenii lui lăsaseră glumele. Dar se enerva fie doar și când își amintea de ele — se enerva pe el, pe ei. Nu erau băieți răi băieții lui. Dar nu cumva asta era problema? De ce lumea se mulțumea atât de des cu „nu e băiat rău“?

Îi întrerupse un huruit slab, venit din cer, iar Michael ridică privirea și văzu norii începând să se adune. Nu voia să riște, dar relaxarea mandibulei și a umerilor Olei îi dădea îndrăzneala să spere că poate îl va invita înăuntru.

— Ce facem, măi?

— Nu știu, Michael. Nu știu.

Michael țâțâi din buze.

— Și eu care credeam că cea mai mare problemă a noastră va fi ce fel de *jollof* să servim la nuntă.

Ola dădu ochii peste cap și zâmbi.

— Ce tâmpit ești!

Râseră amândoi, un râs slab. Michael rămase cu mâinile pe umerii ei și îi strânse ușor, pregătindu-se să spună ce voia să spună. Știa că nu e bine, că va strica momentul. Dar tot o spuse.

— Știi că n-aș face așa ceva, Ola. Nu? Știu că ești un om bun și de-asta încerci să procedezi corect. Dar, te rog, spune-mi că știi... Că știi că nu sunt din ăia răi.

Ochii ei mari se aprinseră aproape imediat. Chiar în clipa în care deschise gura, Michael îi auzi telefonul vibrând în buzunarul treningului. Ola îl căută, retrăgându-se din mâinile lui, și privi atent ecranul preț de câteva clipe. Apoi își îndreptă din nou atenția spre el, cu o expresie devenită brusc gravă.

— Trebuie să plec.

— A... făcu el, nereușind să-și ascundă dezamăgirea. Chiar acum?

— Da, răspunse Ola și se uită din nou la ecranul telefonului. Dar ne mai vedem, da? Transmite-i salutări mamei tale.

În secunda următoare, Michael se uita la ușa închisă a apartamentului ei. Totul se întâmplase atât de repede, discuția se încheiase înainte să înceapă. Dar simțise, simțise schimbarea de atmosferă după ce Ola se uitase la telefon. Căpătase o carapace rigidă, retrăsese podul culisant. Mesajul schimbase ceva. Dintr-odată, era secretoasă, evazivă. Ca atunci când crezuse că Michael nu observa cum înclină ecranul telefonului ca să nu-l vadă el, în biroul avocatului. Clătină din cap. Nu putea să se gândească la asta acum. Era prea periculos. Dar, pe drumul de întoarcere de la apartamentul ei, nu reuși să nu se întrebe ce putea însemna schimbarea ei. Când el se comportase așa, motivul fusese unul singur. Făcea schimb de mesaje cu cineva cu care n-ar fi trebuit să vorbească.

Își îndesă mâinile în buzunare și o porni în pas grăbit înapoi spre stația de metrou Tooting Broadway, în speranța de a evita ploaia torențială care stătea să înceapă. I se făcea rău numai când se gândea la o posibilă trădare din partea Olei, dar

când își amintea că exact asta îi făcuse și el, se simțea și mai rău. În curând, ajunse cu gândul la Jackie. Ce era în capul ei? În continuare nu înțelegea nimic. Oare chiar considera că se comportase abuziv cu ea? Chiar credea că o hărțuise când... nici nu-i venea în minte ce-ar fi putut să fie, oricât încerca. Dacă vreunul din ei lansase vreodată amenințări, ea fusese aceea. Nu putea să ghicească ce altceva avea să mai facă. Un coșmar recurent dinăuntrul coșmarului actual era acela că, dacă el și Ola chiar ajungeau la biserică, Jackie avea să-i aștepte la altar, ca să obiecteze când pastorul le cerea invitaților să vorbească sau să tacă pentru totdeauna.

Michael își trase din mers gluga mai bine pe cap și scoase telefonul din buzunar, cu mâna rămasă liberă. Deschise pagina de pe Ceai, dedicată Listei. Contul @mirrorissa92 (aceeași Jackie) mai comenta pe Ceai din când în când, făcându-se ecoul acuzațiilor de abuz și chemărilor la acțiune. „Mirror Issa" — era o referire la personajul principal din serialul HBO *Insecure*. Ola îl urmărea cu religiozitate. Poate și Jackie? Era aproape sigur că era născută în 1992, de unde și numărul de pe ecran.

O parte a ritualului său din fiecare oră era să verifice profilul ei de pe forum, fără să știe niciodată ce spera să găsească acolo. Poate avea să-și dezvăluie prenumele într-un moment de neatenție sau să-și dea „share location" din greșeală. Discuțiile despre Listă aveau deja 73 de pagini, așa că se duse cu câteva în urmă și derulă comentariile, până îl găsi pe cel mai recent de la ea.

„Narcisicul cu strungăreață M!cheal K trebuie să zboare de-aici", scrisese @mirrorissa92 cu o zi înainte. „Trebuie tras la răspundere pentru felul cum tratează femeile. Adios M!cheal K — ai făcut destul rău!"

Poate chiar era rău? Dar se apărase de acuzația respectivă. „Nu mai bine ne spui tu ce s-a întâmplat de fapt?“, răspunsese el prima dată când citise. „Sau nu poți, pentru că nu s-a întâmplat nimic??“ Azi se mulțumi să apese pe iconița cu degetul mare în jos, de sub comentariu, cu senzația inutilității, și îi deschise profilul.

mirrorissa92
Membru activ
Din: Spațiul interstelar
Înregistrat/ă la: 10 mai 2019
Postări: 34
Ultima activitate: vizualizează această discuție, acum 2 minute

În timp ce citea ultimul rând din descrierea profilului, Michael se opri în mijlocul străzii. Acum două minute. Probabil că Jackie era conectată încă. Începuse să plouă mărunt, ecranul telefonului îi era presărat cu picături mici de ploaie. Apăsă repede pe butonul de „mesaj“, întrebându-se ce abordare să folosească. Oare ce nu mai încercase până acum?

„Știu cine ești“, tastă el încet, în timp ce trecătorii oftau și clătinau din cap, fiindcă le stătea în drum. „Știu că tu l-ai pus pe Michael Koranteng pe Listă.“

Până acum, evitase să-și menționeze numele, dar ce mama dracului, își spuse. Era convins că în spatele contului era Jackie; probabil și ea știa care era el.

„De ce faci asta?“

Trimite. Închise site-ul și se puse în mișcare, continuându-și drumul.

Când ajunse la stația Tooting Broadway, telefonul îi vibră în mână — alt mesaj de la mama lui. Michael se gândi la ea. La ce s-ar fi întâmplat dacă mătușa Abena dădea întâmplător peste Listă

și i-o trimitea. Articolele despre Listă nu menționaseră încă niciun nume. Încă. Începuseră să facă aluzii la profesii, să vorbească despre „foști sportivi“ și „celebrități din reality-show-uri“. Dar tot avea senzația că, în orice moment, numele lui avea să se rostogolească de pe aleile întunecoase ale internetului până la știri, la știrile adevărate. Ca să nu uite că acuzațiile la adresa lui nu circulau decât pe pagini de bârfă și bloguri, dădea constant „refresh“ la o pagină separată, pe care o ținea mereu deschisă și în care își tastase numele întreg, în bara de căutare. De fiecare dată când o deschidea: nimic. Niciun titlu în presă, nimic nou. Câteva linkuri spre un comunicat de presă care anunța angajarea lui la CuRated. Numele nu-i era pătat decât în anumite colțuri ale internetului. Cum spunea Kwabz: pe undeva, măcar încă avea job. Ola încă nu-l părăsise. Și totuși pe Ceai cu mine era câte un potop de ură proaspătă la fiecare câteva ore. Cum era posibil ca despre Listă să discute doar o minoritate și totuși să pară că lumea întreagă vorbește despre el în șoaptă? Într-un fel, chiar era o lume, lumea *lui*. Michael își opri telefonul și-l puse în buzunar, în speranța nefondată că asta avea să-i dea senzația că totul se oprise puțin. Își îndesă căștile în urechi și înaintă prin pasajul de metrou, în timp ce afară se revărsau cerurile.

12

5 zile până la nuntă

Kiran dădea din cap aprobator de mama focului, scuturând din cocul blond, iar Abi nu se mai oprea din mulțumiri. Vorbea ca o mitralieră, iar obrajii rotunzi îi erau încadrați de zeci de codițe subțiri, ca niște șerpișori.

— Nu ne așteptam la o participare atât de formidabilă, spunea Abi. Și donațiile, pe lângă bilete? Cred că am strâns peste șapte sute de lire în total!

— Incredibil! Nu-i așa, Ola?

Kiran o strânse blând de braț. Din spatele ochelarilor, ochii Olei fugeau de colo-colo pe furiș, analizând încăperea plină până la refuz. Evenimentul serii avusese loc într-un mic centru comunitar, iar ele se aflau chiar în mijlocul mulțimii de vreo patruzeci de persoane. Spațiul era adecvat pentru scopul lui, dar ponosit. Pe pereți atârnau, decolorate și încrețite, afișe pentru evenimente din 2011, iar pe podeaua din lemn de arțar plină de zgârieturi de-abia se mai vedeau marcajele pentru un teren de badminton. Privirea Olei se opri asupra ieșirii de incendiu, parțial vizibilă prin înghesuiala de oameni care făceau conversație. Explicase clar mai devreme că nu voia să rămână pentru discuțiile de după, iar acum de-abia aștepta să plece cât mai repede.

— Șapte sute de lire, repetă ea, cu ochii tot la ușă. Da. Ce nebunie!

Atenția Olei era în altă parte. De câteva zile, nu-i mai ieșea din minte figura lui Michael la ușa ei. Arăta groaznic, de parcă totul înăuntrul lui fusese nimicit de o boală agresivă. Ochii adânciți

în orbite, obrajii supți, umerii atât de încordați, de strânși. Sub barba încâlcită, buzele îi erau uscate și închise la culoare, ca o coajă de copac. Duhnea a alcool și mai avea și tăietura aia urâtă la mână. Clar minținse când spusese că se împiedicase. Și atunci, ce pățise la mână de fapt?

Dar îngrijorarea ei fusese înăbușită aproape instantaneu de reacția defensivă, când o întrebase despre muncă. Glumea? Până în ziua dinainte, evitaseră să menționeze *Womxxxn* în orice fel. Nu mai vorbeau propriu-zis despre nimic; nici măcar despre nuntă nu o mai întreba. Pe vremuri, Ola îi povestea cele mai plictisitoare detalii despre cum își petrecuse ziua, inclusiv ce aromă aveau chipsurile pe care le mâncase la prânz. Dar acum orice propoziție dintre ei era cu subînțeles și doar un cuvânt îi despărțea de următoarea ceartă. Iar când discutau în contradictoriu, parcă miza era tot mai mare. Relația lor atârna de un fir de păr, iar când îl văzuse în pragul ușii ei, își dăduse seama că și Michael atârna de un fir de păr. Îl mai văzuse în stări proaste. Dar perioada grea de după ce-și pierduse locul de muncă nu era nimic în comparație cu cea de acum. O ceartă la momentul nepotrivit putea să-l arunce de pe buza prăpastiei. Îi era teamă pentru el.

Îi era teamă și pentru ea. Teamă de ce se putea întâmpla dacă se certau cu adevărat. Poate că până acum avusese ea noroc și nu-l presase prea tare. Dacă-l întreba dacă-i sună cunoscut numele „mirrorissa92“, avea să facă o criză de furie? Cine știe ce-ar fi spus dacă ar fi știut că se întâlnise cu Rhian, ca să nu mai pomenească de Luke. Sau ce-ar fi făcut. Se adunau tot mai multe minciuni și se simțea tot mai vinovată pentru ele. Când Michael o implorase să-i spună că-l crede, nu putuse să-i răspundă. Dar nu putea să ignore cât de tare își dorea să-i spună ce voia să audă.

— Fetele, voi cu ce mergeți acasă? Avem taxi comandat sau luați un Uber?

— Nu e nevoie, spuse repede Ola. Nu e așa departe.

Auzind-o, Kiran își încreți fruntea.

— Suntem în Islington, știi? Și tu stai în Tooting...

— Tot Londra e, nu? adăugă Ola, grăbită. N-are cum să coste Uberul mai mult de 30 de lire. Stai liniștită, Abi.

Kiran își dezveli dinții într-un zâmbet fals, pe care și-l dorea convingător, dar care sfârși sub formă de grimasă confuză.

— Sigur o să intre la cheltuieli deductibile, iubita. Chiar nu contează ce alegi, spuse ea printre dinți.

Fără să observe nimic, Abi butona o hartă pe telefon.

— Bun, păi, dacă-mi spuneți, mă ocup eu de... a!

Pocni din degete, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Până să plecați, trebuie să vă fac cunoștință cu asistenta noastră pe administrație, Nour. Vrea și ea să scrie, să intre în jurnalism după ce termină facultatea — și e o admiratoare înfocată a ta și a Olei. Vă deranjează?

Kiran scutură din cap în semn că nu și, înainte ca Ola să apuce să protesteze, Abi dispăruse deja în mulțime. Prietena ei se dădu mai aproape, trăgând-o de poalele cămășii.

— Tuși. Termină.

— Ce să termin? întrebă Ola.

Încăperea era plină de jurnaliști, influenceri și activiști; pe unii îi recunoștea din feed-ul de Twitter, pe alții, din lista cu „conturi care te-ar putea interesa" și pe care nu se deranjase niciodată să le deschidă. Erau adunați în grupuri și trăncăneau între ei, ciugulind din platourile servite de firma de catering — samosas și batoane cu creveți. Oricât ar fi încercat să nu se gândească

la asta, tot se întreba dacă nu cumva o evitau cu toții.

— *Asta*, îi șuieră Kiran în ureche. Toată chestia.

Ola își dădea seama că încercările ei de a dovedi că nu e o mizerie de om începeau s-o calce pe nervi pe Kiran. Mai rău, eforturile ei aveau efectul opus.

Mesajul lui Rhian de după întâlnirea față în față o zguduise. Evident, avea și ea bănuieli în privința lui Michael. Ola fusese conștientă, teoretic, de tot ce-i spusese Rhian despre Listă, dar conversația cu ea făcuse totul insuportabil de real. Femeile care o completaseră îi dominau gândurile tot timpul cât era trează și când stătea întinsă pe pat, alunecând într-un somn agitat. Le vedea fețele în vise. Așa că Ola se lansase în efortul de a demonstra (și ei, și lumii) că e un om bun. De cum se întorsese la birou în ziua aceea, o încolțise pe Kiran, ca să discute despre munca ei de voluntariat la un adăpost pentru femei din Tower Hamlets și se oferise s-o însoțească. Puricase site-ul GoFundMe în căutare de cauze și îi donase 200 de lire unei mame singure din Clapton, pe care o dădea proprietarul afară din locuința închiriată, înainte de expirarea perioadei contractuale. După aceea apăsase pe butonul „alte cauze asemănătoare“ și donase pentru opt campanii de strângere de fonduri, una după alta, având grijă să bifeze de fiecare dată căsuța din dreptul mențiunii „donație publică“. Senzația care-i rodea stomacul tot nu dispăruse.

Aceeași anxietate corozivă o adusese aici, la centrul comunitar, unde avea loc conferința sponsorizată de *Womxxxn*, pe care o modera Kiran. Kiran contribuise la organizarea evenimentului, al cărui obiectiv era strângerea de fonduri pentru Iwosan Group, o organizație caritabilă care oferea consiliere femeilor refugiate. Cu câteva zile înainte de eveniment, Ola o

contactase direct pe Abi, oferindu-se să se implice în mica discuție planificată, și în scurt timp preluase controlul complet. Făcuse rost de băutură gratuită, adusese o vorbitoare activistă celebră și sacoșe cu mici cadouri. Ba chiar le scrisese managerilor unei mici brutării active pe Instagram, cerându-le să susțină inițiativa cu niște brioșe personalizate. Aceștia refuzaseră printr-un e-mail tăios, în care spuneau „nu obișnuim să lucrăm cu indivizi care se fac complici exact la tipul de abuz pe care susțin că îl vor eradicat".

Inițial, Kiran o susținuse enorm în încercările ei de a acumula bile albe, dar discuția cu Abi o iritase. Ola se întoarse să se uite la ea.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba știi, ripostă Kiran într-o șoaptă-strigăt care acoperea zgomotul vocilor. Și te asigur de faptul că, dacă scutești Iwosan Group de o cheltuială de 30 de lire, asta n-o să împiedice guvernul conservator să taie bugetul de servicii pentru femei. Și nici n-o să te ajute să te simți mai puțin vinovată.

Kiran nu greșea. Încercarea Olei de a se falimenta treptat, suportând costurile de transport, era doar modul ei ciudat de a face penitență.

— Am avut și eu un moment de slăbiciune, spuse ea încet.

— Ola. Ești slabă. Ești moale ca jeleul. Am înțeles. Dar poți încerca să te comporți și tu ca o ființă umană? Nu ca o… roboțică feministă care se dă peste cap să facă și să spună ce trebuie, până zici că mai are puțin și se scurtcircuitează.

— E ușor de spus. Mai ales aici. Adică pe cuvânt că am văzut-o pe tipa de la *The New Statesman* mai devreme, uitându-se încoace și șușotind ceva.

Kiran aruncă o privire furișă în direcția semnalată de Ola.

— Care, bruneta bine făcută, cu breton? întrebă ea. Mda, acum, că zici... dar de unde știi că nu se uită la mine?

Îi aruncă un zâmbet larg femeii respective, care îi răspunse făcând cu mâna scurt.

— Kiran, eu vorbesc serios!

— Și eu!

Ola pufni, iar Kiran dădu ochii peste cap.

— Nu știu, mă simt, așa, aiurea, spuse Ola. Cred că nu e bine să rămân. Cu cât stau mai mult, mai devreme sau mai târziu, cineva o să aducă vorba de Listă.

— Ce, vorbiți de Listă?

Nour apăru dintr-odată, la câțiva centimetri de ea, fără Abi. Nu avea cum să aibă mai mult de 20 de ani; era genul de frumusețe biblică, una care te duce cu gândul la lapte, miere și pâinea noastră cea de toate zilele. Cu pielea proaspătă ca roua, sprâncene dese, arcuite, și un evantai de gene negre, dese de la natură, în comparație cu care seturile false ale lui Ruth păreau rare și țepoase.

— Nour? întrebă Kiran, oferindu-i ocazia să se prezinte.

— Da, și n-am de gând să mă prefac că nu sunt, gen, total în modul de *fangirl* în momentul ăsta! Întrebările voastre la discuția din seara asta au fost pur și simplu... ufff, perfecțiune.

Se întoarse spre Ola.

— Știi, te citesc de când aveai „Cum The Fuck Through", cu muuuult înainte să am vârsta potrivită, spuse ea râzând. Din cauza ta era să mă trimită ai mei în Liban! Ieri i-am trimis unei prietene interviul tău cu tipa aia, instructoarea de masturbare meditativă — în continuare, e unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am citit în viața mea. Ai un dar!

Așa îi spunea tatăl ei. Ea era „darul lui dăruit". Îi observase talentul încă din copilărie. Numele ei,

spunea el, era menit să apară pe hârtie: „Olaide Olajide“.

Îi făcea silă cât de repede începuse să-i placă Nour pentru că o lăuda. Nu-i merita laudele, dar avea nevoie de ele. La gândul că are o admiratoare înfocată, se pomeni îndreptându-se puțin de spate, intrând în costumul de „persoană respectabilă“ și pregătindu-se să spună ceva compus dintr-un amestec egal de înțelepciune și nonșalanță. La *Womxxxn*, Ola scria frecvent despre femei, mai ales despre femei de culoare, care sufereau de sindromul impostorului. Dar acum, de față cu un învățăcel din generația Z care-i sorbea fiecare cuvânt de parcă ar fi fost sfânta scriptură, se simțea, mai mult ca niciodată, o escroacă.

— A, super — altceva nu reuși să scoată pe gură. Mulțumesc.

— *Eu* mulțumesc, spuse Nour, împreunându-și palmele și făcând o plecăciune în glumă. Așa, și vorbeați despre Listă?

Ola simți cum i se răcește tot corpul.

— Da. A stârnit mare agitație, asta e clar, răspunse Kiran pe un ton plin de bunăvoință. În fine, nu atât agitație, cât mai degrabă a scuturat terenul de joc — ceea ce trebuia făcut de mult.

— Categoric. Erau acolo câțiva tipi despre care auzisem și eu lucruri.

Nour ezită, apoi coborî vocea.

— Și unul pe care chiar îl cunosc.

— Serios? interveni și Ola.

Nour aprobă din cap.

— Îl știți pe Matthew Plummer? Jurnalist sportiv?

Ola recunoscu numele de pe Twitter, unde era accesorizat cu o bifă albastră. Nu-l văzuse decât de la umeri în sus — o jumătate de zâmbet întrevăzută printr-o barbă blondă, deasă, într-o fotografie de lângă un articol al lui.

— Sună cunoscut, spuse Kiran. Ce s-a întâmplat?

Nour se uită în jur, apoi se apropie, făcând un pas spre ele.

— Bineînțeles, altele au pățit lucruri mult mai rele, începu ea. Dar, când eram prin clasa a zecea, am fost la un eveniment la care a vorbit și el. Dup-aia a venit la mine și a zis să ieșim până afară, să stăm de vorbă.

Înghiți în sec.

— Și ieșim afară și tipul e pe mine. Credeam că interpretez eu aiurea. Dar pe urmă m-a sărutat. După care mi-a trimis un mesaj, să-mi spună că-mi oferă consiliere personală, dacă vreau, că putem să ieșim să bem ceva. I-am răspuns că încă n-am vârsta legală să beau și mi-a răspuns că atunci putem să fumăm, să tragem ceva pe nas, dacă vreau.

Ola își înăbuși un icnet de surprindere. Matthew Plummer trebuie să fi avut aproape 50 de ani. Ideea că Nour, la pubertate (Nour, care și acum, practic, tot un copil era), chicotea și citea pe furiș vechiul ei blog cu muzica lui Justin Bieber pe fundal, în timp ce se ferea să n-o sărute un bărbat în toată firea… simți un fior pe șira spinării.

Fața lui Kiran exprima o oroare abjectă.

— Futu-i, îmi pare groaznic de rău că ți s-a întâmplat asta, Nour. Ce jigodie! Și ai…

— Nu, nu m-am dus, spuse ea. Mi-a trimis un *dick pic* și i-am dat *block*. Dar mi-am tot făcut procese de conștiință ani în șir, gen „poate așa e în media? Poate mi-am ratat șansele?“

Nour oftă.

— Mă îngrozesc când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, spuse ea, strângând din pleoape și scuturând din cap, de parcă se străduia să risipească imaginea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Ce-ar fi făcut Ola dacă lângă numele lui Michael, în tabel, ar fi apărut cuvintele „a pipăit o minoră“? Dacă ar fi fost vorba de abuz sexual sau agresiune sexuală, sau *grooming*, sau viol? L-ar fi părăsit imediat ori ar fi fost tot unde era acum, cu nunta încă neanulată, încercând să-și dea seama dacă e nevinovat sau nu? Era convinsă că ar fi rupt orice relații, fără discuție. Dar, dacă așa ar fi procedat în cazul unor asemenea acuzații, cu ce era situația actuală atât de diferită?

— E evident că despre Matthew știe toată lumea, continuă Nour. Pe Listă erau șase asteriscuri lângă numele lui!

Olei i se crispase gâtul până la sufocare. Gata, universule, am primit mesajul cât se poate de clar și răspicat, își spuse ea. N-ai cum să mă faci să mă simt mai prost decât mă simt deja.

— Și-așa, mă enervează faptul că atenția publică e orientată tot asupra bărbaților și a nevoilor lor, continuă Nour. În loc să discutăm despre cum am ajuns să avem nevoie de Listă sau ce să facem acum, pentru ca astfel de lucruri să nu se repete. Până la urmă, niciodată n-am auzit mai multe discuții despre abuzurile din industrie. Și asta e important.

Dar bineînțeles că pot să mă simt și mai prost, își spuse Ola. Mult mai prost. Prea loveau toate la țintă. Nu cumva Nour fusese trimisă special? Ori asta, ori vinovăția Olei ajunsese atât de acută, încât începuse să sufere de halucinații la propriu, de personalitate dublă, ca tipul din *Fight Club*, încarnat într-o studentă de elită la Departamentul de Studii Orientale și Africane, cu un păr superb.

Kiran dădu din umeri.

— Ăsta e patriarhatul, na.

— Exact, nu? făcu Nour. Mă simt oribil când mă gândesc la câte fete o mai fi contactat Matthew după mine. Și cât de puține ar fi putut să fie, dacă aș fi spus ceva.

Nour se frecă la ochi.

Tonul lui Kiran trecu brusc de la cel de „soră“, la cel de „profesor“. Era emoționant și pentru ea, observă Ola.

— Nimic din toate astea n-a fost din vina ta, Nour. Nu te învinui pentru acțiunile unui om în toată firea — erai un copil.

— Eram, spuse ea, cu vocea întretăiată. Dar acum nu mai sunt.

Își apăsă colțurile ochilor negri cu încheietura și zâmbi trist.

După ce se salutară cu toată lumea, plecară spre parcare și Kiran o luă pe Ola de braț. Mergeau prin aerul cald al serii, într-o liniște relativă, în care un drum 'n' bass îndepărtat și mieunatul gâtuit al unei pisici pe o stradă din apropiere creau o ambianță ciudat de liniștitoare.

Ola încetini pasul.

— De la primul meu stagiu am plecat cu două săptămâni mai devreme, spuse ea. Unul dintre jurnaliștii care trebuiau să-mi fie mentori la redacție a încercat să-mi bage mâna în decolteu, când am ieșit toți la un pahar, după muncă.

Simți brațul lui Kiran crispându-se în pliul cotului ei.

— Băga-mi-aș.

— Mi-e frică, Kiran, recunoscu Ola. Să nu fac parte din problemă. Să nu contribui și eu la haznaua asta din industrie, înrăutățind lucrurile. Pentru noi toate.

Ola aștepta cu disperare ca răspunsul liniștitor al prietenei ei să umple tăcerea și golul din ea. Aștepta să audă de la Kiran că, dacă era o mizerie de om, nu i-ar fi păsat atât de mult să facă ce trebuie față de toată lumea implicată. Dar ecourile petrecăreților din depărtare și pisica speriată — spirit-pereche și duh protector nefericit — erau tot mai răsunătoare, ca și tăcerea dintre ele.

13

3 zile până la nuntă

După ce ajunse la terminalul Sosiri al aeroportului Heathrow, Michael făcu o ultimă încercare să se aranjeze, trecându-și palma peste părul ciufulit și dându-se în grabă cu cremă pe buzele crăpate. Căută prin buzunare o gumă, în speranța că-i va masca mirosul de alcool al respirației, și își dori în gând să fi luat cu el o pereche de ochelari de soare. În terminal, totul era prea luminos. Se uită printre pleoapele mijite la tabelul de sosiri. British Airways. Accra. BA078. Aterizat la 10:47.

Ajunsese, dar Michael nu o vedea în agitația din Terminalul 5. Își croi drum printre rucsacuri și buchete de flori, se strecură pe lângă cozile de la automatele de cafea și șoferii cu foi de hârtie laminate în mână sau cu telefoane cu ecranul aprins și numele pasagerului afișat. Peste tot în jur auzea huruitul slab al rotițelor pe mozaicul podelei; valize, cărucioare pentru bagaje, copii călare pe trollere mici în culori fosforescente. Își trase mâneca, să se uite la ceas. Impulsul de a-și verifica telefonul era copleșitor, dar încerca să se dezvețe de *scrollatul* obsesiv pe Ceai. La un moment dat se gândise chiar să-și descarce #BLOCKEDT, atât de rău ajunsese. Își dăduse seama că se uita pe forum de câteva ori pe oră — asta într-o zi bună. Michael începu să tragă de șnurul glugii de la hanorac, incapabil să stea nemișcat. Poate nu era mare lucru dacă se uita doar puțin, numai să vadă ce…

— Kweku!

Vocea bunicii lui era inconfundabilă, chiar și din capătul celălalt al coridorului, în fața unei papetării, lângă un morman de valize, doar cu puțin mai mic decât ea. Purta un caftan mare, foarte lung, și o bentiță cu fundă asortată, albastră cu buline portocalii, care alternau cu pete mai mari, mov, făcute în tehnica batik. Mâinile îi erau o învolburare de energie frenetică: le flutura cu vigoarea unui om cu vârsta pe jumătate cât a ei. Ar fi alergat spre ea, dacă ar fi avut energia necesară.

— *Mafe wo!* strigă ea, cuprinzându-l în îmbrățișarea de urs care, în adolescență, îl oripila.

Când Michael zâmbi, buza de jos i se crăpă puțin.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse el, uitând pentru o clipă de orice altceva.

Nu-i venea să creadă cât de bucuros era s-o vadă sănătoasă. Încă se recupera după operație; până în ultima clipă, nu se știuse dacă va fi într-o stare destul de bună ca să călătorească. Michael o strânse în brațe, savurând secundele până când ea avea să se tragă înapoi și să-l măsoare cu ochii plini de fericire și grijă, apoi să-și întrebe nepotul cel mai mic: *Biribiara bɔkɔɔ deɛ?*

Din fericire, bunica lui dormi tot drumul de la Heathrow la Enfield. Zborul din Ghana fusese lung, iar până să-i încarce șoferul și ultima valiză în portbagajul taxiului, adormise buștean pe bancheta din spate. În drum spre parcarea de taxiuri, făcuseră conversație — despre durerea ei abdominală, despre nuntă, despre Ola. Dar Michael știa că avea să schimbe direcția conversației, odată ce intra în mașină. Tot drumul până la parcare se tot uitase la nodurile mâinilor lui, acum înnegrite, dar o doborâse somnul înainte de a apuca să spună ceva. Dacă ar fi reușit să rămână trează, drumul cu taxiul ar fi fost de nesuportat. Nu vorbea cu el decât în limba twi, iar

el nu putea să-i răspundă decât în engleză, ceea ce ar fi făcut și mai puțin convingătoare garanțiile că, da, totul e bine.

Când opriră în fața casei părinților lui (o locuință de cărămidă galbenă, în rând cu altele la fel, cu trei camere), își mai puse între dinți o lamă de gumă de mestecat și se parfumă puțin cu un deodorant ieftin, sub privirea lungă a bunicii lui, încă derutată de somn. Mama lui ieșise în prag, îmbrăcată în halat, înainte să apuce el să bată la ușă; femeile se salutară cu un vârtej de bătăi pe spate și îmbrățișări legănate. Semănau atât de tare — corpuri scunde și rotofeie, ochi rotunzi, deși pielea bunicii atârna puțin la gât, iar pupila stângă îi era încețoșată de ceva ce părea a fi un început de cataractă. În cele din urmă, se retrase din îmbrățișare și făcu semn spre mâinile lui Michael.

— Yaa, îi spuse mamei ei pe nume, *ɛdeyɛbɛn na ayɛ me nana yi?*

Michael își îndesă mâinile în buzunare, dar mama lui îl urmărea cu atenție, de parcă de-abia acum l-ar fi observat. Nu spuse nimic, doar îl trase într-o îmbrățișare strânsă, apoi îi invită pe amândoi înăuntru.

Urma să discute despre asta mai târziu, nu avea nicio îndoială. Se pregătise, chiar înainte ca bunica lui să-și exprime îngrijorarea. Mama lui observa totul; când se îngrășa sau slăbea câteva kilograme, când era timpul să se tundă, când avea vreo problemă. Dar despre problema lui pur și simplu nu putea să discute. Michael ar fi spus categoric că-și face mai multe griji despre efectele potențiale ale acuzațiilor asupra mamei sale decât asupra lui însuși. Ea nu prea înțelegea cum funcționa internetul, ideea că oamenii pot să facă public orice doresc. Câte mesaje în lanț îi trimitea zilnic, în care se afirma că un pastor readusese la

viață un om mort de douăsprezece zile la Obuasi sau că Nana Akufo-Addo fusese internată, suferind de o boală misterioasă; renunțase să mai discute cu ea dacă sunt sau nu sunt adevărate.

„Dacă n-ar fi adevărat, de ce mi-ar trimite-o mătușa Abena, hm?“, protesta ea. „Nu e femeie cu frica lui Dumnezeu?“ Dacă Michael s-ar fi apucat să-i explice prin ce trecea, se temea că din asta i s-ar fi putut trage sfârșitul. Parcă o și vedea: zvârcolindu-se pe jos, înlăcrimată, țipând în twi că oamenii de pe internet încearcă să-i omoare singurul copil.

Pe tăcute, Michael târî bagajele bunicii în sufragerie, unde tatăl lui stătea în fotoliu, cu mâna dreaptă pe telecomandă și stânga pe o băutură răcoritoare cu malț.

— Bună, tată.

Tatăl lui mormăi un salut și dădu din cap, fără să-și ia ochii de la CNN. Michael învățase să nu ia asta personal, dar în copilărie fusese altfel. Pe atunci, tatăl lui lucra până târziu, iar în majoritatea serilor era plecat să se destindă, cu Dumnezeu știe cine. Puținul timp cât era acasă și-l petrecea exact ca acum: lăfăindu-se în tăcere în fața televizorului. Michael își dăduse seama de mult că obiceiul mamei lui de a-și băga nasul în viața băiatului ei venea, în parte, din singurătate. Era un adevăr brutal, motivul pentru care Michael nu putea să accepte gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău: numai pe el îl avea. În ultima vreme de-abia mai găsise energia să se dea jos din pat, din cauza vinovăției care-l înghițea când își închipuia ce criză ar face mama lui în clipa în care poliția ar informa-o că i-a identificat cadavrul băiatului ei. Știa că trebuie să reziste, pentru ea. Dar cât mai putea juca șarada asta? Să rămână în rolul mirelui fericit, gata să pășească într-o nouă viață, când seara nu se putea gândi la altceva

decât la a-și pune capăt zilelor. Nu știa cât mai reușea să reziste.

Își promisese să nu ajungă niciodată ca tatăl lui. Să nu fie niciodată bărbatul care-i face viața amară soției lui, care o face să se simtă singură alături de el. Încercase cu Ola, încercase din răsputeri. Dar nu putea goni senzația tot mai intensă că, în cazul lui, eșecul e genetic. E în ADN-ul lui, de necontrolat. Când era mic, auzea pastorii vorbind despre „blestemul Evei", dar bărbații erau cei cu adevărat blestemați, își spunea el, fie prin natura lor, fie prin creștere, fie prin ambele. Suna ca o scuză, dar Michael nu avea motive raționale pentru comportamentul lui atât de egoist. Persoana pe care o iubea cel mai mult suferea acum din cauza acțiunilor lui și nu era prima dată. Niciodată nu simțise pentru cineva ce simțea pentru Ola, dar se temea că o tratează cu același dispreț. Michael se ghida numai și numai după emoții, ca un animal. Și totuși tatăl lui, care nu părea să aibă nicio emoție, era la fel ca el.

Michael privi prin sufragerie. Decorul era identic, de pe vremea copilăriei lui. Până și mirosul era același: aroma slabă, dar mereu prezentă, de gogoșari și usturoi. Semnele trecerii timpului erau incontestabile: canapeaua, odinioară bej, bătea în maro, draperiile erau deșirate pe margini. Un poster cu o fată îmbrăcată într-un material kente, zâmbind larg, deasupra căreia stătea scris cuvântul „Akwaaba", fusese udat de mai multe ori de-a lungul anilor. Fotografii înrămate cu Michael în diferite etape ale vieții îi zâmbeau de pe pereți și de pe etajera de deasupra șemineului: el în clasa pregătitoare, cu un zâmbet plin de dinți lipsă, mai mult gingii, până la el în toga de absolvire. În curând, se presupunea că galeria avea să se completeze cu fotografii de nuntă, deși nu-și imagina cum ar fi arătat acolo.

Mama lui se trase lângă el și îi puse o mână mică în jurul taliei. Se întoarse să-i dea sacoșa de la Sainsbury's, pe care o adusese de la Ola, și greutatea ei considerabilă îl făcu să clatine din cap. Exagerarea africanilor era un adevărat spectacol. Câte două ținute pentru fiecare din mamele lor și trei pentru el și Ola. Soacrele susținuseră ideea de a crea o fuziune a culturilor, un creuzet cultural, o nuntă nigeriano-ghaneză, cu tot cu ținute *aso-oke* și *kente*, cu două feluri de *jollof* concurente la masă și cu sute de rude îndepărtate ale ambilor miri. Ola și Michael își doriseră un eveniment modest, dar în cele din urmă făcuseră „un compromis", adică acceptaseră tot ce voiseră mamele lor. Nunta urma să fie un adevărat spectacol, asta dacă avea să mai fie vreo nuntă.

— Bună, mami, spuse el pe un ton cât mai vesel, punând o mână peste mâna ei. *ɛte sɛn*?

Încercă să nu se gândească la cât de subțire îi era pielea și cât de umflate îi erau venele mâinilor. Îl scotea din minți să observe cât de schimbați arătau părinții lui de fiecare dată când îi vedea. Ce-i drept, se cam dăduse la fund, dar n-avea cum să fi trecut mai mult de două săptămâni de când vorbise ultima oară pe Facetime cu mama lui. Avea un stil de a ține telefonul, care o făcea să arate ca un ou cafeniu: cu bărbia în afara cadrului și obiectivul îndreptat în sus, cu vedere spre nările deja umflate de furie, fiindcă nu știa să facă apeluri video. Pielea de un cafeniu cald, deschis, îi era întinsă și tânără, dar ridată în jurul ochilor căprui, bulbucați. Părul tatălui său, atâta cât mai rămăsese, era cărunt și i se ițea din urechi și din nări. Era plăcut să-i vadă în afara dreptunghiului în care locuiau pe telefonul lui.

Mama lui îl privi lung și tăcu puțin, cu buzele strânse, apoi cotcodăci.

— Sunt bine, Kweku, spuse ea cu vocea obosită, de parcă tocmai ieșise din mina de cărbune, când de fapt era ziua ei liberă de la farmacia Boots.

Din senin, ridică un deget spre tavan, într-un gest dramatic.

— Chiar dacă băiatul meu vrea să mă bage în pământ înainte de vreme, cu atâta stres. Câte mesaje trebuie să-ți trimit până să-mi răspunzi?

Hai că începem, își spuse Michael.

— Îmi pare rău. Am fost prins cu munca.

Ea pufni pe nas, într-o imitație de râs.

— În regulă, *oo*.

Tonul ei spunea că numai în regulă nu era.

— Hai, măi mamă. Ți-am zis, îmi pare rău.

— Eu nu sunt „măi" cu tine, spuse ea sec. Și ți-am zis că e în regulă. Eu sunt de vină. Nu eu și cu tatăl tău am hotărât să te aducem aici? Ai venit în Anglia și ai crescut printre *obronis*, așa că de ce nu te-ai purta ca *obronis*?

Dădu din cap stânga-dreapta.

— Într-o bună zi o să mă uiți la azil, cum se face aici.

La începutul relației lor, Ola îl avertizase că știe foarte bine cum sunt „mamele ghaneze cu fiii lor". În ochii mamelor lor, spusese ea, băieții n-au cum să greșească vreodată; îi cocoloșeau, îi măguleau. Le spălau rufele și după ce deveneau oameni în toată firea și probabil i-ar fi spălat și la fund, dacă ar mai fi putut. Asta era doar parțial adevărat. Mama lui Michael îl adora pe unicul ei copil, băiatul ei perfect, „născut miercurea, semn bun"[4], și rămânea convinsă că nimeni nu era suficient de bun pentru el. Dar, în restul timpului, se comporta ca și cum Michael îi scotea încontinuu peri albi.

— Ar fi trebuit să-ți trimit măcar un mesaj, mami.

Dintr-odată, Michael se simți de parcă avea din nou șase ani, în timp ce mama lui mormăia ca

pentru ea în twi. Se străduia din toate puterile să distingă atâtea cuvinte câte mai știa, dar era convins că-l insultă.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

Mama lui clătină din cap.

— Nu e vorba numai de azi, Kweku. În fiecare zi, când îți trimit mesaj, apare o singură bifă. Când te sun, intră mesageria. Mi s-a făcut rău de atâta grijă! Și *acum* îmi fac griji!

— *Kafra, wai*, gemu el.

Cum să-i explice că telefonul îi provoacă anxietate, că de fiecare dată când vibrează, tot corpul îi e străbătut de un val de panică?

— În fine, acum sunt aici. Vrei să stăm toată ziua să vorbim despre cât am fost eu de ocupat?

Ea îl mai privi puțin peste rama ochelarilor de citit, apoi țâțâi slab din buze.

— Cum mai e la muncă?

— E bine, spuse el, nu tocmai dispus să vorbească despre CuRated, dar bucuros că se terminase cealaltă discuție. Un clip făcut de mine a devenit viral. Are peste un milion de vizualizări.

Încerca să pară entuziasmat, deși nici măcar nu răspunsese când Simon îl informase, încântat, pe e-mail.

După cum se aștepta, fața mamei lui se relaxă într-un zâmbet larg, care lăsa să se vadă strungăreața pe care o moștenise și el.

— Doamne, îți mulțumesc! exclamă ea, împreunându-și palmele. Unde putem să ne uităm și noi?

— Îți trimit eu linkul mai târziu.

— Bine, băiete. Domnul fie lăudat. Suntem mândri de tine.

Drama interogatoriului de mai devreme se disipase. Michael știa că, mai târziu, pe seară, mama lui avea să-și trateze prietenele de la biserică, pe grupul de WhatsApp, cu o poveste exagerată despre munca lui, pe care mai târziu

avea să fie nevoit s-o infirme. La un moment dat fusese invitat la distanță într-un talk-show *BBC Breakfast*, despre reprezentarea bărbaților negri în mass-media: ea le spusese prietenelor că e angajat la BBC.

Odată tensiunea risipită, mama lui se uită la bagajele bunicii.

— Hai să ducem sus bagajele lui *nanabaa*, da?

Michael aruncă o privire la ceas. Mai avea timp.

— Sigur.

Adună genții și se întrebă cum reușise bunica lui să le care prin aeroport de una singură. Trecură cu greu pe lângă ea, întinsă pe canapea, șuierând pe nas în somn, și se îndreptară spre dormitorul lui Michael din copilărie. Era singura parte a casei care chiar se schimbase. O bicicletă de cameră aduna praf în colțul unde, când era mic, se juca pe PS2, iar mai târziu pe PS4, când fusese nevoit să se mute înapoi cu părinții, după facultate. Pe biroul de lângă fereastră erau stivuite bibliorafturi burdușite cu hârtii. La capătul patului era un televizor stricat, înconjurat de nenumărați saci mari de gunoi, plini cu haine. Camera era mai mult pentru oaspeți și pentru depozitat lucrurile pe care promiteau că le vor trimite în Ghana la un moment dat, dar nu le mai trimiteau. Michael lăsă bagajele lângă pat și, când se întoarse, întâlni privirea mamei lui.

— Arăți bolnav, Kweku. Foarte bolnav. Ești tras la față. Ola are grijă să mănânci?

Ea și bunica lui erau singurele care-i spuneau pe numele ghanez. Și Ola, când o ironiza pe mama lui. Încercă să zâmbească.

— Mamă, sunt bine. Sunt doar stresat cu munca și cu pregătirile de nuntă.

Mama lui închise ușa încet.

— Bine. Atunci la mână ce ai pățit? Hm?

— M-am împiedicat. Nu e nimic.

— Nu știu de ce nu-ți place să stai de vorbă cu mine, pufni ea. N-am vrut să te întreb de față cu tata, dar tu și Ola… sunteți bine? Totul în regulă?

Își frământă mâinile pentru o clipă.

— Kweku, nicio căsnicie nu e perfectă, dar dacă-l pui pe Dumnezeu în mijlocul tuturor lucrurilor, nu poți să dai greș, înțelegi? Prin El le putem face pe toate. Eu și cu tatăl tău suntem dovada vie. Am avut și noi problemele noastre, dar ne descurcăm.

Nici nu se căsătoriseră și deja legătura dintre Ola și Michael era mai frământată decât căsnicia lipsită de iubire dintre părinții lui. Își dorea cu disperare ceva de băut, să mai atenueze efectele conversației. De când terminase facultatea, nu mai băuse prea mult — mai degrabă Ola era cea care bea. El era mai degrabă genul căruia i se dezleagă limba exact cât trebuie după ce a băut câteva pahare. Acum ar fi făcut orice pentru o gură de alcool, ca să-i vină în minte ceva de spus.

— Suntem bine. A fost cam haos, atâta tot.

Fruntea mamei lui se încreți de îngrijorare.

— Sigur? Știu că sunt mama ta, dar poți să vorbești cu mine.

Michael de-abia reuși să nu izbucnească în râs. Era sigur că în alte familii se spunea „Sunt mama ta, poți să vorbești cu mine“. După 29 de ani în care toată lumea din familia Koranteng se prefăcuse că nu cunoaște altă emoție decât furia, acum se presupunea că o să vorbească despre cum se simte? O iubea pe mama lui din toată inima: sacrificase totul pentru fiul ei, pentru familia ei. Dar asta nu însemna că se simțea în stare să-i facă mărturisiri.

— Ai încredere în mine, spuse Michael. Totul e în regulă.

Ea oftă.

— Kweku, când ai mai fost și tu pe la biserică?

— MAMĂ! exclamă el, ridicând tonul. N-am nimic!

— Bine, *oo*, în regulă, spuse ea, făcându-i semn să vorbească mai încet. Dacă zici tu, adăugă, trăgându-și nasul. Și nora-mea… e bine?

Michael își aminti cum arăta ultima dată când o văzuse. Cât de fragilă părea, cum i se modificase postura. Acolo, în ușă, simțise tensiunea din nemișcarea Olei. Văzuse efortul din spatele încercărilor ei ferme, dar neconvingătoare de a părea în largul ei. Nu putuse să nu-i observe ezitarea, îndoiala înainte de a spune lucruri care-l făceau pe el să pară un criminal sângeros. Îi amintise de un peștișor auriu, cum deschidea și închidea iar gura, gândindu-se la ce să spună. Era sigur că se temea de el sau cel puțin de cum ar fi reacționat el la un lucru sau altul. Mai era sigur și că, la fel ca ostaticii din thrillere, Ola nu făcea decât să aștepte momentul oportun. Îi cânta în strună urmăritorului ei cu nimicuri dulci, pentru ca, odată ce-i distrăgea atenția, să-i înfigă cuțitul în spate și să evadeze.

— E bine. Amândoi suntem bine.

— Bun, spuse mama lui, dând aprobator din cap. Chiar dacă nu pare s-o deranjeze că bărbatul ei se usucă pe picioare.

Se părea că nu scăpase așa de ușor pe cât sperase. Mama lui avea mai multe oase de ros în ziua aceea; acum, că terminase de scobit în dinți cu al lui, și-i ascuțea pentru logodnică.

— Nu mă usuc pe picioare, spuse el calm, evitând capcanele verbale evidente pe cât de bine putea. Iar Ola, ca și mine, are de lucru.

— Vorbești de pagina aia a ei de pe internet, unde scrie despre penisuri de jucărie?

Acum chiar că se pornise. Michael strânse din dinți.

— Mamă.

— Ce? întrebă ea cu inocență. Scrie despre penisuri de jucărie, de la sex-shopul ăla, nu? Și despre prezervative multicolore.

Pentru mama lui, faptul că se puteau comanda vibratoare de pe site-ul *Womxxxn* îi bătuse în cuie statutul de sex-shop. Ei doi erau împreună de un an, când mătușa Abena îi trimisese un link spre recenzia scrisă de Ola la un dildo făcut la o imprimantă 3D. După ce scenă făcuse atunci, Michael se mira că acceptase să vină la nuntă. „Când sunt atâtea fete ashanti drăguțe la noi la biserică, fără metal în nas", se văitase ea. În cele din urmă, începuse să-i placă Ola. O agrea atât cât putea ea agrea o noră nigeriană. Dar, bineînțeles, avea și condiții.

— Spune-i, te rog, soției tale să lase lucrurile alea. Pentru mine, eh? continuă ea. Fără penisuri de jucărie, fără prezervative. Când eu nici n-am nepoți încă.

Când Michael o ceruse în sfârșit în căsătorie pe Ola, mama lui se bucurase mai mult decât ei doi. Venea dintr-o familie de cinci surori și toate celelalte aveau cel puțin câte trei copii, în timp ce ea se tot luptase să rămână însărcinată și înainte, și după Michael — o rușine pe care continua să i-o pună lui în cârcă. Oricât de tradiționale i-ar fi fost vederile, dorința de a avea nepoți îi depășea conservatorismul. Dacă Ola rămânea însărcinată înainte de căsătorie, îi asigurase, se putea ocupa ea să aranjeze o nuntă tradițională, rapidă, cu o fustă kente cu talie înaltă, întărită cu un brâu care să disimuleze liniile.

Michael simți cum i se cască un gol în stomac. Ori de câte ori se gândea la viitorul lui alături de Ola, mai întâi îi veneau în minte copiii. Câte fete își doreau versus câți băieți. Cum avea să-i maseze picioarele umflate și abdomenul în timp ce discutau dacă să le pună bebelușilor nume ashanti sau yoruba.

Michael se strâmbă.

— Poți să termini cu asta, te rog?

— Trebuie să începeți să încercați cât mai repede, continuă mama lui, pe un ton rugător. Când eram de vârsta ei, eu deja creșteam un copil de patru ani!

— Super. Mersi.

— Să știi că ovulele și laptele de mamă sunt și ele tot ca ouăle și laptele de la magazin. Și ele expiră, Kweku.

— Da, mamă, am auzit și eu.

— Asta vreți? Să fie laptele acru, amar, când îl mănâncă bebelușul? Nu e frumos!

Bebeluș. Ei nu se ținuseră de mână, ca să nu mai vorbim de alte atingeri afectuoase, de mai bine de o lună. De sex, nici vorbă, evident — era elefantul din dormitorul unei perechi care odinioară avea chiar o rutină în această privință. Michael era mult prea deprimat pentru așa ceva. Dar Ola lucra la *Womxxxn*, ce naiba; îi trimiteau firmele cutii întregi de lubrifiant cu tema Willy Wonka sau inele de penis cu telecomandă. Pe vremuri, le încercau împreună de trei ori pe săptămână, minimum. Cu o zi în urmă, ignoraseră stânjeniți pachetele nedeschise de la Ann Summers și Lovehoney, depozitate pe holul ei.

În pat fuseseră aventuroși. Dar câte o mână pe gâtul ei, o paletă la fund sau când o lega, când o mușca... parcă viața sexuală despre care înainte se lăuda față de prietenii lui putea fi folosită acum ca dovadă a comportamentului lui deviant. Acuzațiile nu vorbiseră de agresiuni sexuale, dar faptul că îi apărea numele pe Listă deschidea și posibilitatea aceasta. Cine să-și mai amintească detaliile? Se întreba cum vedea ea lucrurile acum, din perspectiva noului context. Asta dacă se mai gândea la viața ei sexuală „în perspectivă". Bineînțeles, putea să-și asigure partea cu sexul de altundeva. Nu prea o putea învinui pentru asta. Michael era din ce în ce mai convins că în asta

consta secretul pe care i-l ascundea. Dacă așa stăteau lucrurile, avea oare să reușească s-o ierte vreodată? Ce spunea despre el faptul că nu era sigur, chiar și după câte îi făcuse?

Cealaltă dată când încetaseră să mai facă sex fusese tot din vina lui. Când el și Jackie începuseră să se vadă, pe vremea când relația cu Ola de-abia începea, Ola aflase. Din punctul lui de vedere, era discutabil dacă erau într-adevăr un cuplu „oficial-oficial" în momentul respectiv. Ola era de părere că da și văzuse mesajele și fotografiile. Indiferent din ce unghi priveai situația, Michael fusese nesincer: se culcase cu amândouă, iar Olei îi spusese că nu se mai vedea cu nimeni.

Până în prezent, el susținea că nu „se văzuse" cu Jackie. Nu propriu-zis, așa cum făcuse cu Ola. Mă rog, o vrăjise, îi declarase niște sentimente pe care nu se poate spune neapărat că le avea, în timp ce o mângâia pe față și o săruta pe umeri. Dar asta fusese sub impresia momentului, în pat. Cu toate astea, Jackie făcuse crize când se despărțise de ea. Îi trimisese mesaje nonstop, îi lăsase lui Kwabz DM-uri cu rugăminți. Michael le ignorase pe toate și acum, că se gândea, nu era mândru de cum se comportase. Și mai puțin mândru era de faptul că, atunci când Ola îl provocase să-i spună adevărul despre Jackie, la început mințise și negase. Iar când nu mai putuse continua cu aceeași placă, devenise defensiv. Refuzul lui de a-și asuma răspunderea o duruse mai mult decât nesinceritatea. Și acum era uimit că reușise s-o convingă pe Ola să-l ierte.

Când devenise evident că el și Ola urmau să se împace, Jackie își întorsese atenția asupra iubitei lui. O bombardase pe Ola cu mesaje hărțuitoare, cu fotografii și capturi de ecran cu mesaje de la el, care fuseseră la un pas de a provoca o a doua ruptură între ei. Cum reușise să repare lucrurile, nici acum nu știa. Kwabz o convinsese, cine știe

cum, pe Ola să-i răspundă la telefon: stătuseră de vorbă, apoi găsiseră o cale de împăcare. Ola îl pusese pe Michael să jure pe viața ei și a lui că n-avea să mai vorbească niciodată cu Jackie, iar el jurase cu toată convingerea. Dar, când își pierduse locul de muncă, nesiguranța începuse să se strecoare din nou, treptat, în mintea lui. Și tentațiile. Nu fusese atât de greu pe cât sperase că va fi să răspundă, când Jackie îi trimisese mesajul acela, după un an. Ar fi fost mai bine dacă o iubea pe Jackie. Sau măcar dacă o plăcea. Dar nu era vorba de ea. Era vorba de el.

Firește, se gândise să-i mărturisească totul Olei a doua oară când se întâmplase. Dacă ar fi făcut-o, acum i-ar fi putut răspunde mai direct la întrebările pe care încă le avea despre Listă. Poate, își spuse el, dacă îi explica faptul că el și Jackie nu făcuseră sex de când reluaseră legătura, Ola avea să găsească o cale de a trece peste infidelitatea lui. El și Jackie reaprinseseră flacăra, ce-i drept, dar nu o mai atinsese. Suna ridicol: vorbiseră pe Facetime, își trimiseseră unul altuia poze nud, își descriseseră cu detalii explicite ce și-ar face unul altuia dacă ar avea ocazia, dar deja ea era într-o relație și amândoi căzuseră de acord să nu depășească limita aceasta.

Cu cât se gândea mai mult să-i spună Olei, cu atât mai mult se convingea că legătura lor fragilă nu putea suporta greutatea încă unei trădări. Fusese atât de greu s-o recucerească prima oară. Acum, tehnic vorbind, nu reveniseră pe același drum ca înainte, dar tot erau pe un drum sau altul: nu voia să recunoască o a doua aventură cu Jackie și astfel să riște să iasă cu totul de pe carosabil. În plus, o mărturisire nu ar fi garantat decât că Ola avea să-l părăsească, nu și că avea să decidă definitiv faptul că acuzațiile împotriva lui erau nefondate. Era frumos să fii nobil, dar el prefera să fie un bou și să-și păstreze relația.

Stomacul lui Michael scoase un zgomot care le atrase atenția și lui, și mamei lui.

Ea țâțâi din nou din buze.

— Măi băiatule, măi, și zici că nu te usuci pe picioare, spuse ea. Măcar stai să mănânci cu noi. Am făcut *waakye*.

N-avea de gând să refuze *waakye* vreodată, nici măcar în starea cea mai mizerabilă. Și ea știa.

Michael se uită din nou la ceas.

— OK, bine. Dar nu pot să stau mult.

— Ola a învățat să facă *waakye*? întrebă mama lui retoric.

Michael ignoră împunsătura și începu să coboare scările spre sufrageria în care tatăl lui rămăsese încremenit în aceeași poziție, de parcă nu trecuse nici un minut. Când puse mâna pe balustradă, simți cum praful i se adună sub degete și-l observă plutind în aer, în firicele care reflectau lumina. Se uită la harababura din sufragerie și trasă o paralelă mintală între obiceiul mamei lui de a strânge toate nimicurile și atitudinea lui minimalistă față de propriul apartament. Tatăl lui avea obiceiul să glumească (asta pe vremea când încă glumea), spunând că mama lui Michael merita să primească un procent din ce cheltuia el la barul Wotaa Ba Ha (unde „unchii" de o anumită vârstă abordau femei cu mult mai tinere), pentru că cicăleala ei îl mâna acolo mereu. Michael aproape că prefera vremurile de atunci, când părinții lui se împungeau reciproc. Acum de-abia dacă mai interacționau. Succesul căsniciei lor era determinat nu de fericire, ci de faptul că se menținea în continuare.

Asta îl aștepta și pe el? O Ola care-l disprețuia pe bărbatul cu care se căsătorise. El, prea nenorocit să-i mai pese. De atâta timp se temea ca ea să nu anuleze nunta, când de fapt era evident că în trei zile urma să se căsătorească și că abia din clipa aceea aveau să înceapă necazurile lor.

Michael își urmă mama în bucătărie și începu s-o ajute să pună mâncarea în farfurii. O cină rapidă, încă o conversație superficială despre nuntă, apoi plecarea. Trebuia să se grăbească. Nu putea să-l facă să aștepte pe fostul înaintaș de la Crystal Palace, Lewis Hale, distins cu Ordinul Imperiului Britanic.

---

[4] Numele ghanez al lui Michael, Kweku, înseamnă „născut miercurea".

14

1 zi până la nuntă

Prosopul se încălzise de la fierbințeala radiată de pielea ei iritată, așa că Ola îl întoarse pe partea mai rece. Tresări. Nu funcționa. Cosmeticiana îi promisese că după un paracetamol și o compresă rece avea să fie „ca nouă", dar abia dacă reușea să facă cei câțiva pași până la laptop.

Apăsă ușor pe prosop în timp ce se ridica și își examină unghiile. Lungi, pătrate la capăt și iridiscente, împodobite cu strasuri. În dimineața aceea mersese să-și facă și degetele de la picioare la fel și să-și pună extensiile de gene. Ședința cosmetică durase șase ore în total, fără să mai pună la socoteală drumul. Epilarea inghinală consumase cel mai mult timp, chiar mai mult decât coafatul părului, care acum era negru și întins spre spate. Începuse s-o doară gâtul de la greutatea cozii împletite, lungi și excentrice, pe care i-o atașase coafeza.

Epilarea durase atât de mult și pentru că Ola insistase să facă o pauză de douăzeci de minute. Volumul țipetelor ei, guturale și pătrunzătoare, o șocase și pe ea la fel de tare ca pe cosmeticiană.

— Iubita, dar tu în mod normal lași să treacă atât de mult timp între epilări? întrebase femeia, strâmbând din nas. Îi întinsese aloe vera pe zona inghinală, cu mâinile înmănușate.

În scurt timp, usturimea lăsase loc unei pulsații mai cuminți de-a lungul liniei chilotului.

— Nu, spusese Ola pe un ton răgușit, clipind ca să-și limpezească ochii de lacrimile de agonie.

Uitându-se la părul blond și la rădăcinile brunete ale agresoarei ei, își închipuise un

scenariu în care o întreba și ea dacă în mod normal lasă să treacă atât de mult timp între programările pentru vopsitul rădăcinilor, iubita.

— Am avut treabă. Mâine mă mărit.

— Vaaaaai, felicitări! exclamase cosmeticiana, învârtind ceara cu aspect de miere pe spatula de lemn.

Întinsese ceara caldă pe labia exterioară stângă a Olei și apăsase o fâșie albă pe ultimul smoc de păr.

— Gata, iubire, la trei. Unu... doi...

Trăsese și, încă o dată, pielea Olei se aprinsese ca un chibrit.

— Gata! gângurise cosmeticiana, arătându-i un petic des de păr mătuit la capătul fâșiei. Nu-ți face probleme, sensibilitatea o să dispară în câteva zile, spusese ea, storcându-și aloe vera în palme, ca s-o întindă în jurul vulvei Olei. S-ar putea să te mai jeneze pe ici-pe colo în noaptea nunții, dar din alte motive, eh?

Chicotise.

Ola nu reușise să scoată nici măcar un zâmbet forțat. Îi era greu să se gândească prea mult la oricare aspect al relației cu Michael, dar cu sexul era cel mai rău. Acum era greu să nu-i perceapă gusturile în altă lumină, ca pe ceva sinistru. Vânătăile de pe coapsele ei, urmele de mușcături de pe clavicule, pe care îl implorase să i le facă. Ce spunea despre el faptul că fusese dispus să-i provoace durere? Dar despre ea? Despre ei?

Șchiopătând, cu compresa rece între picioare, își extrase laptopul de sub harababura de pe birou. Mai erau câteva ore până la repetiția pentru nuntă, iar ea nu-și imagina cum avea să reziste. Cum putea să se joace de-a femeia funcțională, într-un cuplu funcțional.

Deschise Skype-ul. Fola răspunse după prima sonerie, cu fața neclară din cauza legăturii proaste, dar cu un zâmbet inconfundabil, care împărțea

ecranul în două pătrate: fața pixelată și dinții strălucitori.

— Ce faci, sor-mea geamănă?

Chiar și din imaginea tulbure, Ola își dădea seama că sora ei era pe bancheta din spate a unei mașini. Se simți pe loc ușurată: ori de câte ori vedea fața Folei, se simțea mai liniștită. Dacă legătura ar fi fost mai bună, ar fi privit pe ecran o versiune doar cu puțin diferită a feței ei, minus gropițele și cu nasul mai cârn. În afară de nasuri și înălțime (Fola avea o siluetă statuară, cu ai ei 178 de centimetri, dar tot era mai scundă decât sora ei mai mare, după cum îi plăcea Olei să-i amintească), diferențele fizice dintre ele erau minime. Fola se rădea în cap de la șaptesprezece ani și compensa cu o cantitate formidabilă de bijuterii: cercei uriași de jad, care-i trăgeau lobii în jos, inele de cuarț, de la încheietura degetului și până la cuticule, și fiecare piesă era menită să atragă un tip de energie sau să o protejeze de altul. Periodic, Ola primea prin poștă cristale drăguțe, cu câte un bilețel scris în grabă de sora ei, care îi explica în detaliu cum să le „activeze“, deși Ola nu le folosea decât ca să țină cărțile drepte pe etajeră. Azi avea la gât o piatră roz cu picățele și un cristal neted, tulbure, fiecare pe câte un colier.

Ola împinse laptopul în spate, în speranța de a prinde semnal mai bun.

— Salut! Mai ai puțin și ajungi, da?

— Acum am aterizat în marea Londră. Sunt în drum spre tine!

Fola tăcu preț de câteva clipe.

— Ești bine?

— Sor-mea, a fost omor azi. Mi-am făcut unghiile și părul. Era să rămân fără fofoloancă de la un accident tâmpit cu ceara.

— Drăguță coafura! Dar *habar* n-am cum ești în stare să faci chestia aia cu epilarea inghinală,

spuse sora ei. De pe corpul meu nu dispare decât părul de pe cap, *àșę*.

Își împreună palmele înaintea frunții, ca într-o rugăciune.

— Nici nu știu de ce m-am mai deranjat, răspunse Ola, în asentimentul ei. Nu e ca și cum o să mă vadă cineva.

— Deci te-ai epilat doar pentru că n-ai vrut să spui „da" cu pisica persană în chiloți, ha? zise Fola pe un ton dezaprobator. Categoric, mătușa Lorde se uită strâmb din rai la curul tău.

Ola râse. Cu o lună în urmă, ar fi avut sens ce spunea sora ei, dar în ultima vreme Ola se simțea atât de confuză, încât nici nu era sigură dacă mai putea să numească asta ipocrizie. Nu mai reușea să definească limpede cine mai e, de a cui „parte" mai e, deși detesta modul acesta simplist de a pune problema. Dar era adevărat: cuvintele lui Rhian i se repetau în minte, în buclă, zilnic, iar când nu se gândea la ea, o bântuia Nour. Fata o admira, dar ar fi fost îngrozită dacă ar fi știut adevărul. La serviciu, nici ea, nici Kiran nu mai discutaseră despre ce le spusese Nour, iar Ola se simțea tot mai rușinată, cu fiecare zi. Lăsă aerul să-i iasă din plămâni, obosită.

— Fola, spuse ea după un moment. Băi, mă simt aiurea rău de tot.

— Fii atentă. Știam!

Ola simți cum colțurile gurii i se înalță într-un zâmbet ironic.

— Ce, fată, te-au avertizat strămoșii? o întrebă cu o imitație de accent canadian, bucurându-se de aceste momente trecătoare de trăncăneală fără griji dintre ele, fiindcă știa că erau ultimele.

— Nu, de data asta, nu, dar de obicei *chiar* mă avertizează, îi spuse cu reproș Fola. Ți-am zis că sezonul următor din *Love and Hip Hop* o să se filmeze în Miami sau nu ți-am spus? Dintre toate cele cincizeci de state!

În ciuda semnalului prost, Ola tot vedea cum sora ei face ochii mari de uimire față de propriul „har".

— De vină sunt instinctele mele de geamănă, continuă ea. Ele au *simțit*.

Ola și Fola nu erau gemene. Semănau mai mult decât unele gemene identice și aveau aproximativ aceeași vârstă, dar Fola era cu șapte luni mai tânără și avea altă mamă. Avea și alt accent, pentru că fusese crescută în Ontario, Canada. Nu aveau în comun decât tatăl, deși nu știuseră asta, cum nu știuseră nici una de existența celeilalte până la paisprezece ani. Tatăl lor călătorea constant între Lagos și Londra, pentru „afaceri" care nu se refereau doar la muncă, după cum avea să devină evident. Mergea des și în America de Nord și îi promisese Olei că avea s-o ducă să vadă Statuia Libertății și Monumentul Lincoln. Când era mică, era convinsă că cele două statui formau o pereche — tatăl ei îi promisese și că avea s-o ducă acolo să le oficieze căsătoria. Iar odată o convinsese, la întoarcerea din Adelaide, că orașul australian avea nume yoruba, doar pentru că semăna puțin cu al ei. Așa era el, trăsnit. Ca Fola.

Îi bănuise oare Ola vreodată secretul? Observase vreun indiciu? Asta o întrebau oamenii de obicei, în rarele ocazii când deschidea subiectul cu cineva pe care nu-l cunoștea bine. Adevărul era că Ola n-ar fi putut spune că avusese fie și cea mai mică suspiciune legată de faptul că tatăl ei ar fi avut altă familie. Nu-l considerase un „șobolan trădător de familie", cum ar fi spus dacă ar fi fost vorba despre un alt bărbat. Dar mama ei sigur nu avusese nicio bănuială — nu, ea știuse cu certitudine. Ola o iubea, însă din cauza asta îi era greu s-o respecte. Întotdeauna fusese mai degrabă fetița lui tati — iar la Michael vedea aceeași carismă, același umor, aceeași generozitate care îi lipseau atât de dureros acum, că tatăl ei nu mai

era. Mama ei, pe de altă parte, fusese tradițională, supusă, preș la ușă; „gâtul“ care-l susținea pe tată drept cap al familiei — toate conceptele pe care Ola le respingea încă de pe atunci. Uneori se temea că moștenise și ea pasivitatea mamei și lupta din răsputeri împotriva acestei tendințe. Și, chiar dacă teoretic știa că tatăl ei era de vină pentru aventurile extraconjugale, cumva tot avea senzația că oamenii nu pot să te trateze cu lipsă de respect decât dacă le permiți să facă asta.

Tatăl ei murise de cancer la prostată în 2002, iar ea făcuse cunoștință cu Fola cu doar câteva zile înainte de înmormântare.

— Ea e sora ta, Folake, murmurase mama ei după ce se așezaseră cu toții în sufrageria mereu umedă și înghesuită a casei lor din Streatham, flancată de portrete de familie la care Folei îi tot fugeau ochii. E din Canada.

Se pare că în familie li se spunea „gemenele“ cu mult înainte să se întâlnească. Privind fața Folei, Ola își dăduse seama cât de mult semăna cu tatăl ei. Pe lângă faptul că le lăsase în beznă cu privire la existența unei surori, le mai lăsase și pielea lui netedă și închisă la culoare, și ochii căprui-închis, de căprioară. Adulterul tatălui lor stătea scris pe fețele ambelor fiice.

Faptul că uneori le mai striga din greșeală pe fiecare din ele cu numele celeilalte devenise un motiv de amuzament pentru ele la maturitate. Ca și faptul că amândouă se uitaseră la sitcomul *Sister, Sister* în anii 1990, când se credeau copii unici și singuratici, dorindu-și să descopere și ele o geamănă de mult rătăcită. Mai glumeau uneori, doar pe jumătate, în legătură cu faptul că era posibil să apară și alți frați și alte surori risipite prin lumea întreagă. O „Bola“ în Kentucky, o „Lola“ în Noua Zeelandă.

— Tu-ți dai seama ce *tupeu* a avut, să ne dea nume care rimează? hohotea Fola. Ce obraz pot să

aibă bărbații nigerieni!

— De câte ori să-ți spun? Olaide și Folake nu rimează! riposta Ola.

— Știi foarte bine la ce mă refer. Tata chiar era varză.

— Mda, râdea Ola împreună cu ea. Mi-e dor de el.

— Și mie.

După o vreme, Fola nu-i mai amintise Olei de tatăl ei într-un mod dureros. Mama Olei începuse să țină foarte mult la Fola, iar presupunerea că fetele erau gemene, când mergeau undeva în vizită, devenise mai puțin problematică. Era și greu să nu le crezi gemene: Fola era întruparea unei dimineți însorite de duminică, avea în ea aceeași lumină ca tatăl său. Ola nu o vedea atât de des pe cât și-ar fi dorit: Fola moștenise de la el apetitul pentru călătorii, iar acum preda engleza în Panama — dar stătea de vorbă cu ea mai mult decât cu majoritatea cunoștințelor din același oraș.

— Deci ce se întâmplă? întrebă Fola, punându-și o mână sub bărbie și aplecându-se spre telefon, de parcă ar fi stat de partea cealaltă a mesei, într-o cafenea. Ai repetiția la cinci și jumate, nu-i așa? Ai învățat cum se pronunță noul tău nume de familie? Că eu să mor dacă reușesc!

Ola se aștepta să simtă gust de sânge pe limbă în orice clipă. Avea dinții atât de încleștați pe buza de jos, încât risca s-o despice în două din greșeală, ca pe o felie de mandarină.

— Nu știu sigur dacă sunt în stare să fac asta.

Imaginea, deja proastă, se înrăutăți și se desincroniză cu sunetul în clipa în care sora ei se trase înapoi cu o tresărire.

— Stai așa, spuse Fola. Piua. Nu ești în stare să faci ce? Seara asta? *Ziua de mâine?*

Ola aprobă din cap în tăcere.

Sora ei ridică din sprâncene.

— Fată, acum vin cu Uberul la tine să…

— Ții minte când mi-ai zis că ar fi o idee bună să plătesc pe cineva care să afle cine a fost în spatele Listei? o întrerupse Ola. Ca să iau la întrebări persoana respectivă?

Fola se gândi puțin.

— Da, oarecum. Adică, na, glumeam, dar, da, sigur.

— Păi, asta am făcut, dar pentru Michael. De o lună de zile îl urmărește un detectiv privat.

Ochii Folei se făcură mari și gura i se căscă larg; își apăsa obrajii cu mâinile. Devenise o imitație ciudat de fidelă a *Țipătului* lui Edvard Munch, cu capul ras și expresia speriată de desen animat.

— N-a găsit nimic, completă Ola repede. Dar am senzația că aici e problema. N-o să știu niciodată ce s-a întâmplat, nu-i așa, Fola? Niciodată n-o să știu adevărul. Cum să mai am încredere în el? Și el cum să mai aibă încredere în *mine*, după ce l-am spionat?

Dintr-odată, se pomeni plângând.

Fola își lăsă mâinile pe coapse și clătină din cap cu un aer obosit, ca o reflexie a surorii ei chinuite.

— Îmi bag picioarele. Nici nu… nici nu știu ce să spun, se bâlbâi ea. Credeam că ești OK acum, după e-mailurile de la foștii angajatori. Am presupus că de-aia n-ai mai zis nimic, știi? Mai ales că mâine e nunta. Căcat. Băga-mi-aș.

De parcă auzise cum se intensifică angoasa din propria voce, Fola își încetini ritmul respirației, încercând să se calmeze, și închise ochii. Mângâie piatra roz pe care o purta la gât. Probabil caută putere pentru amândouă, se gândi Ola, de la pietrele ei sau de la strămoși — sau de la ambele.

— OK.

Fola trase aer în piept cu un șuierat și reveni în prezent, căutând o rezolvare a problemelor, ca de obicei.

— Să nu plângi. O să fii bine, da? Da. Pe cine să sun? Ce vrei să fac?

Exact de asta avea nevoie Ola de la sora ei. Să preia controlul lucrurilor pe care ea nu le mai avea deloc sub control. Să ocupe spațiul din realitate pe care Ola îl lăsase liber de mult. Avea nevoie ca sora ei să intervină și s-o susțină. Dar ce își *dorea* Ola era altă poveste. Își dorea ca sora ei să-i audă gândurile împrăștiate. Nu neapărat s-o ajute să le înțeleagă, dar să le accepte, să nu mai vorbească singură. Nu s-o înveselească, doar să fie un oaspete nepărtinitor la festivalul de autocompătimire în care se lansase.

— Nu știu. Băi, sunt tâmpită rău, să-mi bag picioarele.

— *Nu* ești tâmpită, o repezi Fola.

Sora ei era oricând pregătită să lupte cu dușmanii Olei, chiar dacă dușmanul era Ola însăși.

Ola clătină din cap.

— Poate trebuia să opresc totul când am văzut Lista. Dar nu pot să rup relația cu el fără să știu. Îl iubesc, Fola. Prea mult. Sună stupid, dar îl iubesc.

— Asta nu înseamnă că ești tâmpită. Înseamnă doar că ești om, spuse Fola.

Vocea ei era o îmbrățișare sonoră.

— Îți dai seama ce alegeri am face dacă nu ne-ar fute iubirea mintea? Viața ar fi perfectă. Numai că n-am mai fi avut albume ca *Lemonade*. Sau *Ctrl*. Sau, gen, Adele, deloc. Mă rog, am scăpa și de niște dureri de inimă, dar înțelegi ce vreau să spun!

Tăcu; pe fundal se auzea zumzetul slab de la Kiss FM.

— Dar, sor-mea, indiferent ce alegi să faci, *ceva* trebuie să faci. Și repede.

Da, trebuia. Știa că trebuia. Dar pe Ola o lua amețeala când se gândea că trebuia să dea câte un telefon fiecărui invitat, dacă anula nunta, și că nu

avea să poată să le explice niciodată motivul adevărat. Și când se gândea la datoria zdrobitoare pe care i-o provocaseră avansurile plătite... Și la rușine! Singura opțiune rămasă era să se căsătorească cu Michael. Nu avea nicio dovadă că e nevinovat, dar nici că e vinovat. În plus, chiar și lăsând laoparte coșmarul logistic și pierderea financiară, când încerca să-și imagineze viața fără Michael, parcă și-ar fi imaginat cum ar fi fost să nu existe: beznă totală, vid. Era iubirea vieții ei, fie că Olei îi convenea sau nu.

Înainte de toate astea se gândeau unde le-ar fi plăcut să-și cumpere casă. Discutaseră despre când anume să înceapă să încerce să aibă copii. Chiar putea să termine totul aici și s-o ia de la capăt? Să instaleze aplicații de dating, să prezinte o versiune a ei care era o precursoare a Olei cea adevărată, să facă conversație, să ajungă la discuțiile serioase doar ca să fie tratată cu ghosting și să dezinstaleze aplicațiile până data viitoare? O obosea până și gândul, cum se simțea epuizată când auzea despre toate acestea de la Ruth.

Dintre toate diferențele nedrepte între femei și bărbați despre care scria în *Womxxxn* — diferența de salariu, diferența în frecvența orgasmelor —, diferența de timp disponibil era cea care o nemulțumea cel mai tare. Nu doar în raport cu orele comparabile de timp liber pe care le aveau bărbații, în medie, față de femei. Se enerva când auzea că „fetele se maturizează mai repede decât bărbații", dar cei douăzeci și nouă de ani ai lui Michael și cei treizeci și unu de ani ai ei erau practic în ere diferite. Diferența de vârstă dintre ei era atât de mică și totuși atât de mare!! El mai avea un deceniu, dacă nu mai mult, până să fie nevoit să-și facă griji serioase în legătură cu copiii. El, la treizeci și unu de ani, avea să fie cum fusese ea la douăzeci și ceva: o vârstă a explorării, ani pe care își permitea să-i irosească. Teoretic, Ola

credea în avantajele vieții de unul singur: femeile singure trăiau mai mult și, statistic, erau mai fericite. Dar poate că semăna cu Frankie mai mult decât credea. Discrepanța dintre cine era și cine credea că este era enormă. Discrepanța dintre cine credea ea că este și cine credeau *alții* că este era cea mai mare dintre toate. Până și ea era surprinsă de cât de important era pentru ea, în mod evident acum, să aibă o nuntă cu rochie de mireasă și toate cele.

— Nu știu, Fola, nu știu.

Sora ei se îndreptă de spate.

— Ai încredere în el?

Tăcere.

— Uneori. De cele mai multe ori. Dacă îl cred capabil de ce a fost acuzat? Nu, dar asta nu înseamnă nimic, nu-i așa?

Ola de-abia reușea să aibă încredere în ea însăși; nu era sigură în ce măsură iubirea îi întuneca judecata. Toți bărbații abuzivi sunt nevinovați în ochii cuiva, persecutați pe nedrept, în viziunea unei persoane iubite. Dar era imposibil să fugă de sentimentul că toată povestea fusese o greșeală teribilă. Iar uneori era și mai greu să se gândească la ce însemna asta, în cazul în care chiar era o greșeală și Michael era nevinovat, la câte îndurase el.

Fola dădu din cap aprobator, ca și cum și-ar fi luat notițe.

— Te face fericită?

Da, Michael o făcea fericită. Dar o făcea și tristă. Nu în măsuri egale; o rănise cu minciuni în trecut, îi subminase încrederea în ea însăși. Pe de altă parte, o făcea să simtă că e capabilă de orice. Că e *bine* să facă orice. Când fuseseră în vacanță în Santorini, ea insistase să facă drumeția pe craterul vulcanic, după care își dăduse seama că șlapii nu erau cea mai inspirată încălțăminte pentru așa ceva. Michael o cărase în spate mare parte din

drum, fără să scoată măcar o dată un „ți-am zis eu“ satisfăcut, cum ar fi făcut ea. Michael o iubea, cu defecte cu tot. Și de aceea exista o parte a ei pe care nu o vedea decât el, pe care numai el o convingea să iasă la suprafață. Poate el o crea? O încuraja să fie lipsită de griji și trăsnită. O făcea „zâmbăreață“ — un cuvânt cu care n-ar fi descris-o nimeni, nici măcar în copilărie.

Michael o făcea să simtă că i se înmoaie genunchii, că e moale în general; când venea vorba de el, nu avea cine știe ce voință. Aș chia nu sare departe de trunchi, își spunea Ola, cu gândul la relația mamei cu tatăl ei.

— Nu mă face la fel de tristă cum aș fi fără el, spuse ea cu sinceritate.

De cum îi zbură de pe buze mărturisirea, se și hotărî; erau conștiente amândouă. Fața Folei arăta ca și cum tocmai ar fi mușcat dintr-o ceapă, crezând că e măr. Rămase calmă, plimbându-și din nou degetele pe marginea pietrei ei roz.

— Uite, eu te susțin oricum, OK? De-asta am venit. Numai să nu mă pui să stau iar lângă verișoara aia nebună a lui Michael. Acolo e altă poveste.

Ola dădu ochii peste cap.

— OK, hai să nu stigmatizăm cu atâta nonșalanță sănătatea mintală, te rog.

— Ia uite-o! exclamă sora ei, bătând din palme, cu o voce acum lipsită de tensiune. S-a întors!

Ola chicoti ușor.

— Gifty nu e nebună. Are ea energia aia de vrăjitoare din filmele nigeriene, ca alea pe care le joacă Patience Ozokwor.

Înclină capul spre ecran.

— Fără vreo intenție de a jigni comunitatea supranaturală.

— E în regulă, răspunse Fola cu cea mai serioasă expresie pe față.

— Mulțumesc, spuse Ola, serioasă, odată ce terminară de chicotit.

— Da, da, sunt cea mai tare, de parcă nu știam, râse Fola.

Apoi deveni și ea serioasă.

— Dar să știi că sunt alături de tine. Întotdeauna. Știi, da?

— Știu, spuse Ola înlăcrimată, nerăbdătoare să-i îmbrățișeze în același timp și pe sora ei, și pe tatăl ei. Mulțumesc, sor-mea geamănă.

15

1 zi până la nuntă

Michael îi scrise repede un mesaj Olei, în timp ce mergea pe aleea acoperită cu pietriș, către casa lui Lewis, din înverzita suburbie londoneză Orpington, observând cu o parte a minții cum vederea periferică i se umplea de vegetație.

> Uitat fluturașii cu programul ceremoniei la mine. Îi aduci tu, pls? Sunt în sacoșă pe blat la bucătărie

Venise la Lewis direct de la frizer și se grăbise atât de tare, încât le uitase. Dacă s-ar fi întors să le ia și să revină la repetiție, ar fi ratat întreg evenimentul.

Michael era convins că întâlnirea cu Lewis Hale, jucătorul legendar de la Crystal Palace, chiar și în împrejurările actuale, tot avea să fie cea mai puțin suprarealistă parte a zilei. În seara aceea, toată lumea urma să participe la repetiție: Kwabz, Amani, Seun. Celie, Ruth, Fola. Mama Olei, mama și tatăl lui, pastorul Oyedepo. Împărțiți pe echipe: unii complet ignoranți, alții complici fără voie, păstrând aparențele din loialitate. Aproape că se aștepta să ajungă și să găsească biserica goală. Din ziua nefastă în care apăruse Lista, nu mai auzise nimic de la Ola despre pregătirile de nuntă. Nici nu era sigur dacă avea să-i răspundă la mesaj. Dacă-i răspundea era o confirmare că da, chiar urmau să facă asta.

Ajuns în fața garajului, Michael observă două Range Roveruri parcate în față, unul negru, celălalt argintiu. Pietrișul de pe jos deveni mai fin

și, în scurt timp, ajunse în fața unei proprietăți care aducea a film de epocă difuzat de BBC duminică seara. Știa că Lewis era extrem de bogat, dar asta nu-l împiedica să-i cadă falca. Ce vedea nu era casă; era un conac, nesfârșit de lăbărțat și înconjurat de câteva hectare de frunziș luxuriant.

Inițial, trebuia să-l întâlnească în urmă cu două zile, la Walworth Arms, un bar din Beckton care arăta ca scos de pe platoul de filmare al unui serial a cărui acțiune se desfășoară în Midlands. Lewis îi trimisese un mesaj cu o zi înainte:

> Michael bro, cand ajungi, ma gasesti la bar, am o basca neagra pe cap :)

Michael era conștient că Lewis e sigur că Michael știe exact cum arată. Era un individ celebru, chiar și pentru cine nu se uita la fotbal. Era clar că Lewis nu trimisese mesajul pentru că-și făcea griji că Michael nu-l va observa, ci pentru că se temea că Michael nu va veni.

Până la urmă, nu mai ajunsese, dar nu din vina lui. Să scape de la ai lui de acasă era mult mai greu decât să ajungă acolo. După ce-l îndopase cu *waakye, shito* și ouă fierte, mama lui se frământase că băiatul ei arată obosit și-l asigurase că un pui de somn scurt n-avea cum să-i strice — îl trezea ea în jumătate de oră. Nu se împotrivise prea tare, iar apoi se trezise la unu noaptea, cu nouă apeluri pierdute, o pătură pe el și dâre pe obraji, de la pernele de pe canapea. De săptămâni întregi nu se mai odihnise atât de bine.

De data asta stabiliseră să se vadă acasă la Lewis. Scurtele conversații dintre ei fuseseră exclusiv pe tema Listei și a întâlnirii pe care o stabiliseră ca să discute despre Listă, dar Lewis își încheia toate mesajele cu un smiley din două puncte și o paranteză, de parcă nu era conștient nici de existența emojiurilor, nici de gravitatea

situației. Michael nu știa sigur cum făcuse tipul rost de numărul lui — presupunea că Lewis era suficient de celebru încât să nu-i fie prea greu, lui sau persoanei pe care o angajează un fotbalist retras, să se ocupe de astfel de lucruri. Prima oară îi scrisese dimineața devreme.

> Salut, sunt Lewis Hale. Îl caut pe Michael Koranteng, asta e numarul corect? Sper k nu te deranjeaza k te contactez :)

Evident, Michael presupusese că nu era adevăratul Lewis Hale. Bănuia că e un trol care avea să-i arunce în față jigniri cu privire la Listă, imediat ce-i răspundea. De-abia când îl contactase agentul lui Lewis își dăduse seama că era pe bune. Agentul îi spusese că Lewis prefera să discute cu el la telefon, iar fotbalistul îl sunase mai târziu, în aceeași zi, să-i explice că ar vrea să bea o bere cu el și să „stea de vorbă".

— Când spui „să stăm de vorbă", te referi la Listă? întrebase Michael, încercând să proceseze absurditatea scenariului.

— Corect, răspunsese Lewis.

Vocea lui venea parcă dintr-o capsulă a timpului. Numai britanicii negri de o anumită vârstă vorbeau cu accentul acela, ca o imitație de cockney, fără h-uri la început, care se topea firesc într-o intonație legănată, caraibiană.

— Și vrei să vorbești cu *mine* despre Listă? repetă Michael.

— Hai că ești deștept, băiatu'.

— Pot să întreb de ce? Cu tot respectul, nu știi nimic despre mine.

— Așa e, nu prea știu, recunoscuse Lewis. Dar știu câte ceva despre iubita ta. Am căutat-o pe Google.

Spusese asta ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

— Mă rog, a căutat-o asistenta mea, după ce s-a documentat și despre ceilalți. Când a ajuns la tine, a dat de ea. Ola jurnalista, nu? Și o jurnalistă bună, din ce se vede. Scrie despre niște chestii foarte... *interesante*!

Lewis începuse să râdă, iar Michael așteptase să treacă la subiect.

— În fine, am presupus că, dacă te susține, fiind feministă și din astea, probabil știe ea de ce.

Când auzise asta, lui Michael i se întorsese stomacul pe dos. Prezența Olei era un burete care ori făcea curat după el, ori absorbea veninul pe care i-l aruncau alții. Lumea îl considera o persoană mai bună pentru că era ea alături de el și o privea pe ea cu ochi mai puțin buni din același motiv. Știa că, dacă îl părăsește, Ola îi confirmă vinovăția, fie și neintenționat, dar era prima oară când faptul era exprimat atât de clar. Probabil era mai bine că ea nu știa de întâlnirea lui cu Lewis. Cum să-i explice că se asociază cu cineva acuzat de „homofobie violentă“ și „abuz“, când și lui îi era greu să-și justifice alegerea? Și, la cum stăteau lucrurile, ce mai conta un secret în plus?

Ce nu reușea Michael să înțeleagă era de ce voia Lewis să vorbească cu el. Lewis nu-i semăna; mai apăruse în ziare, pentru tot felul de lucruri. Lista nu circula decât în anumite cercuri, nu ajunsese la publicul emisiunii *Dansez pentru tine*. Nu erau în aceeași oală, nici pe departe.

Când sosi Michael, Lewis aștepta la baza scării largi, de piatră, care ducea la ușa principală. Primul lucru pe care-l observase era postura fotbalistului. Era drept ca un stâlp, cu umerii trași în spate, ca un avocat prezentând pledoaria de deschidere la tribunal; numai pe față i se citea neliniștea. Michael era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt, dar Lewis arăta la fel de puternic și îndesat la cei patruzeci și ceva de ani, cum și-l amintea Michael de pe vremea când era

mic și-i urmărea meciurile la televizor. Era bărbierit îngrijit și chel — nici urmă de păr pe scalp —, dar firele din barbă, aproape invizibile, erau cărunt-cenușii. Era un bărbat cu pielea de nuanță deschisă și o mulțime de pistrui, de culoarea cajuului. La colțurile ochilor blânzi avea riduri „laba gâștei", iar gura largă, în care se vedeau dinți cu fațete ceva cam prea mari, era încadrată de riduri de expresie.

— Michael, ce faci, băiete, spuse Lewis, apropiindu-se de el, cu fața inundată de ușurare, și îi întinse mâna. Lewis.

Michael se gândi la cât de ciudat era să vezi pe cineva că se prezintă, deși e convins că știi perfect cine e. Nu de pe Listă îl cunoștea pe Lewis. Îl știa de pe abțibildurile cu fotbaliști și de pe posterele cu Luna Istoriei Negre din școala primară, unde zâmbea larg între Mary Seacole și Richard Blackwood,[5] amândoi desenați prost. Și Michael, și Amani purtaseră tricoul cu numărul 9, al lui, în „ziua fără uniformă" de la școală. Îl cunoștea datorită celor 116 goluri înscrise în cele 263 de meciuri jucate în echipa Crystal Palace. Datorită celor 14 hat-trickuri. Un singur jucător de la Crystal Palace avea mai multe goluri la activ, în toată istoria clubului. Fusese comentator la *Match of the Day*. Mama lui fusese cucerită de el, când apăruse în talk-showul *The One Show*.

— Știu că ești Lewis, frate.

Michael nu reușea să nu fie puțin fermecat.

— Ești o legendă.

Lewis zâmbi jenat.

— Mersi, bro, spuse el și începu să urce treptele spre coloanele de piatră între care trona o ușă enormă, de stejar. Hai înăuntru.

Michael observă înălțimea tavanului din hol și bolta elegantă. Din centrul ei atârna un candelabru gargantuesc de cristal, iar în stânga era o scară amplă, cu balustrada originală, de lemn

vechi. Pe toți pereții erau portrete alb-negru cu soția lui, Samantha, din semiprofil; Michael o recunoscu din fotografiile care însoțeau articolele din *Daily Mail* și din nu mai știa care reality-show de tipul „Celebritățile fac chestii".

Lewis îl privi pe Michael, uitându-se în jur cu gura căscată.

— Vrei un tur complet?

De-a lungul anilor se scrisese în presă că averea lui Lewis scădea, dar o singură privire la casa lui desființa pe loc zvonurile. În ciuda exteriorului clasic, interiorul era culmea modernității. Cei mai mulți pereți erau de un alb-murdar, iar podeaua — de stejar cenușiu. Fiecare cameră arăta de parcă fusese teleportată dintr-un hotel de lux — sala de sport, piscina interioară, camera cu televizorul — și avea un parfum de santal. Chiar și bucătăria, care mirosea de parcă nu gătea nimeni acolo, niciodată. Michael se simțea intimidat de robinetele cu forme geometrice, care semănau cu sigla Tesla și păreau proiectate de un inginer care lucra acolo. În sufragerie erau, din nou, fotografii cu Samantha — aproape nud, făcute cu stil. Slabă și aproape lipsită de expresie, era practic un fel de mobilă, ca tacâmurile vorbitoare din *Frumoasa și Bestia*. Parcă fusese odinioară o masă de călcat antropomorfă, până când un sărut din partea sufletului-pereche o transformase într-o femeie lituaniană foarte subțire, cu ochi cenușii sticloși, părul negru ca noaptea și pielea albă ca zăpada, care se îmbrăca aproape exclusiv în haine sport de un cafeniu-șters.

Ca toate spațiile comune, bucătăria era toată numai colțuri ascuțite, nuanțe de crem și suprafețe sensibile la pete. Samantha nu era acasă, dar chiar și lucrurile care-i dovedeau existența (revistele de modă răsfirate în evantai pe măsuța de cafea, încălțările Louboutin din hol) dădeau impresia că erau pur ornamentale. Michael era

jenat la gândul că risca să lase acolo vreo urmă a prezenței lui, atât era de discrepant în estetica aceea sterilă.

Se simți recunoscător când îi vibră telefonul — în sfârșit avea ce să facă cu mâinile. Era Ola. Răspunsese la mesajul lui cu un emoji cu degetul mare ridicat în semn de „OK". Așa deci. Chiar se căsătoreau.

— Totul în regulă? întrebă Lewis, observându-i expresia tulburată.

— Ăă, da, sunt bine. Ola s-a dus să ia fluturașii cu programul ceremoniei. În seara asta avem repetiția. Și mâine, nunta.

— *Mâine?*

Michael confirmă cu o mișcare din cap; nici lui nu-i venea să creadă. Lewis făcu un zgomot undeva între suptul buzelor și un țâțâit dezaprobator.

— Doamne! Ai nevoie de un pahar mai ceva decât mine, spuse el, aruncând o privire spre dulapul cu uși transparente, plin cu sticle de vin.

Îl întrebă pe Michael ce preferă, apoi scoase două sticle de Guinness dintr-un frigider lat și înalt cât un șifonier. Era plin de fotografii prinse cu magnet, din care zâmbeau două preadolescente de vreo doisprezece ani, cu părul ciufulit. Așeză berile pe suporturi de pahar din sticlă, pe masa de cafea mare din sufragerie, confecționată dintr-un cristal de cuarț întreg.

— Băi, mulțumesc, spuse Lewis, așezându-se pe canapea. Știu că e cam departe de cartierul tău.

— E liniștit, spuse Michael.

Lewis spuse că el crescuse în zona Elephant and Castle. În adâncul inimii, era un băiat din sudul Londrei.

— Bine, eu aș prefera de departe mallul The Glades, tocmai în Bromley, decât pe ăla din Elephant and Castle, în buricul târgului, zise el, râzând. Dar vezi că n-am voie să spun asta.

Echipa lui îl informase despre acuzații („homofobie violentă și abuz“) în ziua în care fusese publicată Lista. Era genul de lucru monitorizat de agentul, managerul și editorul lui, ca toate materialele care apăreau în presă despre el. Inițial nu făcuse prea multe valuri, fiindcă Lewis era mai în vârstă și foarte puțin activ online. Dar, pe de altă parte, era unul dintre cei mai cunoscuți bărbați din țară.

— E doar chestie de timp până încep să publice nume, spuse el. Ziariștii scot câte un articol pe prima pagină despre orice tweet postat de pe un cont făcut la mișto, pe urmă se întreabă de unde apar atâtea *fake news*. Păi, de la ei! De la ei, băga-i-aș în morții mă-sii! Nu credeam c-o să ajungă mai rău decât pe vremea când eram eu pe val — din două-n două săptămâni mă acuzau că am umblat noaptea prin baruri cu o curvă sau că m-am culcat cu două neveste de-ale colegilor în același timp, dar asta?! Acum toate ziarele sunt tabloide. Și ce surse au? Twitter, spuse el, oftând. Hai că mă lungesc. Nici ție nu ți-a fost prea bine, nu?

Tăcu preț de câteva secunde.

— Care e povestea ta? Cum a ajuns pe Listă un băiat de treabă ca tine? Sau ești și tu vreo scârbă, ca ăilalți?

Michael fixă lung sticla cu privirea.

— O fată cu care mai vorbeam din când în când, spuse el, conștient de cum trebuie să fi sunat răspunsul lui. Fană a podcastului meu de pe vremuri. Am avut noi o chestie, în timp ce eram deja cu iubita mea de acum. Nu m-am purtat tocmai super cu ea, dar nici vorbă de ce scrie pe Listă. Când am luat distanță, a început să mă amenințe că o să-mi „distrugă viața“. Văd că vorbea serios. Dar, da, am belit-o.

Lewis îi aruncă o privire de om care a mai văzut așa ceva.

— Cine se știe fără de păcat să arunce primul piatra etcetera, etcetera.

Se opri.

— Dar ea știe? Domnișoara logodnică?

— Mmnu.

— *'Ai să-mi baaaag.*

Lungi a-ul, apoi luă o gură de Guinness, ca pentru a ascunde strâmbătura pe care nu și-o putea controla.

— N-a fost nimic fizic, simți Michael nevoia să adauge. Între mine și fata aia. Nu m-am culcat cu ea.

Făcu și el o grimasă când se auzi. Pentru fostul fotbalist din Premier League, probabil că infidelitatea pe bune avea mai mult sens. Cu cât încerca să pară mai gentleman, cu atât mai absurd suna. Era ca și cum și-ar fi făcut praf toată relația pentru niște mesaje porcoase. Chiar și așa, Lewis aprobă din cap.

— Se mai întâmplă, spuse el, scărpinându-se pe ceafă. Și acum care-i planu'?

— Păi, se pare că mâine ne căsătorim, deși Ola mi-a zis, mai mult sau mai puțin, că în viața ei n-o să mai aibă încredere în mine, până nu reușesc să dovedesc că sunt nevinovat. Ceea ce n-am cum, fără să-i spun de Jackie.

— Îmi pare rău s-aud, bro. Cum ai da-o, nu e bine.

Lewis mai luă o gură de bere, cu un aer trist. După ce îndepărtă sticla de gură, buzele i se strâmbară a jale.

— *'Șae veața.*

Aerul nefericit al lui Lewis îi dădea lui Michael o senzație de stânjeneală. Parcă și-ar fi văzut tatăl pierzând o luptă; o parte din copilăria sa se făcea zob sub ochii lui. Se foi pe scaun, iar tapițeria de piele crem scârțâi slab.

— Știi ce e cel mai nasol pentru mine? continuă Lewis. Nici nu pot să mă apăr, băga-mi-aș, așa zice

agentul meu. Dacă merg la un interviu și zic „Nu sunt homofob și abuziv“, majoritatea o să zică „Da' cine-a zis că ești?“

Lewis clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Atrage și mai tare atenția.

— Dar nu e adevărat, nu? întrebă Michael, aproape reflex.

Lewis ridică ochii de la masă.

— În cazul tău e?

— Nu.

— Păi, vezi, se răți el. Crezi că am sta aici amândoi, dacă în cazul meu ar fi fost adevărat?

Bău din nou din sticlă.

— Zici că ești o apă și-un pământ cu toți pieleapulii de pe internet, cu întrebarea asta.

Michael ridică mâinile defensiv. Pusese și el o întrebare. La fel de nerezonabil fusese și el cu Ola? Lewis închise ochii și se lăsă pe spate în scaun.

— Scuze. N-am vrut să-mi sară mustarul.

Aruncă o privire spre bere.

— De un' să știi că nu i-am tras niciun pumn vreunui amărât de lache?

Scoase o țigară și o brichetă Zippo de inox din buzunarul blazerului și duse bricheta spre capătul țigării.

— Te deranjează?

Michael scutură din cap, iar Lewis aprinse țigara. Trase fumul adânc în piept și închise ochii din nou.

— Când iubita mea m-a întrebat dacă acuzațiile sunt adevărate, m-am enervat, mărturisi Michael după o clipă. Când m-am gândit că mă crede în stare de căcaturi din astea... Și acum mă scoate din sărite uneori. Adică, na, știu că nu sunt perfect. Nici pe departe, dar nici...

Lăsă fraza neterminată, iar Lewis dădu din cap a înțelegere.

— Pari băiat de treabă, Michael, spuse el. Din ce aud, ai ajuns într-o situație în care n-ar trebui să

fii. Sunt sigur că știe și ea asta.

— Nici nu mai știu, frate. Și nu e ca și cum adevărul e mult mai curat. Am fost bou cu ea.

— Te-nțeleg, zise Lewis. Adevărul doare.

Duse din nou țigara la buze și, în momentul acela, îl privi pe Michael cu adevărat, măsurându-l atent. Dintr-odată, părea să sufere.

— Frate, pot să-ți spun ceva?

Michael ridică din umeri.

— Zi.

Lewis lăsă ochii în pământ înainte să vorbească și încruntă din sprâncene, până i se încreți fruntea.

— Te-ai enervat pe iubita ta că te-a întrebat, pentru că n-ai făcut lucrurile alea, nu?

Michael aprobă grăbit din cap.

— Ei, vezi, acum, mai devreme, când m-am enervat eu pe tine din cauză că m-ai întrebat, m-am enervat pentru că eu le-am făcut.

Michael se lăsă pe spate în fotoliu, năucit. Nu-l auzise bine? Sau poate că Lewis încerca să-l scoată din sărite cu o glumă tâmpită? Michael nu avea timp pentru așa ceva.

— Eram în defensivă, spuse Lewis. Pentru că e complicat.

Singurul sunet din încăpere era clichetul Guinnessului lui Lewis pe suportul de sticlă. Privindu-l, Michael simți cum îl cuprinde o tulburare subită. Acum Lewis părea mai serios decât în tot restul conversației, iar lui Michael îi era teamă de direcția pe care urma s-o ia discuția. Cu cine vorbise, cui îi făcuse confidențe?

— Deci ai… începu Michael.

— Dacă am fost abuziv? îl întrerupse Lewis, stingându-și țigara în scrumieră. Nu, băiatu'. În niciun caz. Homofob? Mda, s-ar putea spune. Am mai fost. Am folosit niște cuvinte pe care nu trebuia să le folosesc. Le-am zis unora așa și pe dincolo, la câte o ceartă. Ca mai toți tipii de vârsta

mea. Dar eu sunt și gay, ceea ce probabil complică puțin lucrurile.

Michael aștepta poanta. Aștepta continuarea sarcastică sau zâmbetul ironic. Dar nimic. Lewis se mulțumi să mai ia o gură de bere, nonșalant. Michael se strădui din răsputeri să evite orice expresie care ar fi trădat faptul că ceea ce auzise îl făcuse KO. Se lăsă din nou tăcerea.

— Stai liniștit, bro, nu ești genul meu, spuse Lewis în cele din urmă. Eu, mai mult cu blonzii.

Michael tuși, încercând să-și deblocheze câteva cuvinte din gât și să obțină un ton la fel de relaxat ca al lui Lewis. În cele din urmă, miji ochii sarcastic.

— Deci se confirmă din nou, fotbaliștii negri tot cu albi se combină, fie că sunt tipe, fie că sunt tipi, spuse el, înclinând capul într-o parte. Băi, ce vă pun în sticlele alea în cantonamente?

Lewis râse cu poftă și tensiunea din aer și din corpurile lor se disipă. Îi spuse lui Michael că era gay (nu bisexual, sublinie el) de când se știa. Păstrase secretul toată copilăria și adolescența, în familia lui membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și pe tot parcursul căsniciei de șaptesprezece ani cu Samantha, pe care o iubea din tot sufletul. Era riscant să aibă relații serioase; în tinerețe umblase din partener în partener, dar discret.

— Nici măcar nu eram sigur dacă mă atrag tipii și altfel decât, na, fizic, îi spuse el lui Michael timid. Îmi tot ziceam că e doar sex și că eu o iubesc pe Sam.

Aproape că reușise să se convingă de asta, până când apăruse Cris. Dar, când se cunoscuseră, se îndrăgostise de el pe loc. Avuseseră o relație secretă și fericită un an și jumătate. Cris era singurul partener serios pe care-l avusese, în afară de Samantha. În cele din urmă rupseseră relația, după ce Lewis refuzase s-o părăsească.

— Ne-am certat urât din cauza asta. I-am zis niște chestii de tot căcatul. Da' niciodată nu s-a pus problema de abuz, ce pula mea, nici din partea mea, nici din partea lui.

Michael simțea o greutate pe piept.

— Și acum te-a pus pe Listă din răzbunare?

— Nu, nu, nu, spuse Lewis, râcâind neatent cu unghia un colț al etichetei de pe sticlă. Cris n-ar face așa ceva. Da' sor-sa, drogata? Jo a cerut cincizeci de mii de lire, ca să-și țină gura. Am plătit-o în urmă cu mult, mult timp și am sperat că am terminat-o cu ea. Dar acum vrea dublu și încearcă să bage bățul prin gard. Mă fute la creieri, amenințându-mă că mă acuză de homofobie, când știe...

Vocea lui Lewis se stinse; după o pauză, continuă.

— Acum nici nu cred că mai vrea bani, nebuna dracu', da' știe că-i dau, dacă trebuie. Și Sam nu e proastă. În ultima vreme mă întreabă tot felul de lucruri și n-am ce să-i spun. Știu că are impresia că am o amantă. Dar faza asta? Nu m-ar ierta cât ar trăi. Și Sienna și Melanie, să audă că tatăl lor...

Lewis își drese vocea, tușind.

— Sunt disperat. Așa de disperat, încât i-am spus că sunt gay unuia pe care de-abia-l cunosc și care ar putea să mă șantajeze și el.

Râse răgușit.

— Dar am ajuns în punctul în care nu mai știu ce să fac. Ai crede că, după ce am cărat căcatul ăsta după mine timp de patruzeci și ceva de ani, mi-ar fi mai ușor. Nu-mi e.

— Frate, spuse Michael, neștiind ce altceva să spună.

De-abia făcuse cunoștință cu omul și deja aveau o conversație mai profundă decât avea Michael de obicei chiar și cu prietenii. Era evident că Lewis de-abia aștepta să se destăinuie cuiva, oricui.

— Nici nu știu ce să spun.

Michael tăcu un moment.

— Te-ai gândit s-o amenințși tu? Că o dai în judecată?

— Aha! Dar, dacă ajungem la judecată, ar trebui să dovedesc că a fost Jo. Și asta ar însemna să recunosc public că am înșelat-o pe Sam. Cu un moșulache.

Pe Michael începu să-l apese o groază copleșitoare. Situația de neajutorare în care se afla Lewis îi amintea cât de neajutorat era el însuși. Fumul țigării lui Lewis care stătea să se stingă se amestecase cu mirosul dispensorului de arome și îngreuna aerul din cameră.

— Eu m-am dus la poliție, spuse Michael. Am încercat și cu un avocat. Pierdere de timp.

— N-are rost să mă duc la poliție. Dacă vrei să zici că sunt „homofob violent"... tehnic ar putea să fie considerat adevărat, la câte am făcut la vremea mea. Dar nu-ți încape într-un tweet și o casetă dintr-un Excel tot contextul vieții lui Lewis Hale, frate.

— Te-ai gândit să... — Michael se întrerupse pentru o secundă — ... să dai tu contextul?

— Ce, să-mi recunosc orientarea sexuală? întrebă Lewis. M-am gândit și la asta, într-un moment de nebunie. Cris mi-a zis de un milion de ori că e dispus să iasă public și să declare că n-am fost niciodată violent. Dar asta mi-ar distruge cariera mai rău decât dacă aș fi homofob. Tu nu l-ai prins, dar sigur ai auzit de Justin Fashanu, în anii 1990? Frate cu John?

Michael făcu semn din cap că da, dar Lewis continuă, de parcă n-ar fi avut nicio reacție.

— Primul fotbalist gay declarat din Marea Britanie. Mai era și negru băiatu'. Imaginează-ți, pe vremea aia. Înainte să-și recunoască public homosexualitatea a fost primul jucător negru care a primit un milion de lire pentru un transfer, în

1981. Îi era scris să ajungă legendă. Cred că tu erai în primii ani de școală când au apărut știrile că s-a sinucis. Prietenii mei vorbeau despre asta ca și cum ar fi meritat să moară.

Lewis adăugă că-și amintea comentariile acuzatoare din presă ale fotbalistului John Fashanu despre propriul frate, de care se dezicea vehement. Cuvintele lui John îl făcuseră pe Lewis să ardă în proverbialul foc al iadului. Nu-și putea închipui că vreun frate sau vreo soră a lui, de care era apropiat, ar fi reacționat cu mult diferit dacă și-ar fi declarat public orientarea sexuală. Și nici părinții săi. Erau jamaicani mândri, cu frică de Dumnezeu, ajunși în Anglia cu generația Windrush[6], care le insuflaseră celor patru copii ai lor valori creștine și un simț puternic al propriei culturi. Dar uneori asta însemna că, dacă Lewis nu era condamnat la chinurile iadului de pastorul bisericii, era condamnat de Buju Banton, când hitul lui *Boom Bye Bye* răsuna din difuzoarele mașinii și anunța că cei ca el trebuie să moară. Își văzuse frații și sora dând din cap aprobator când Shabba Ranks spunea că bărbații ca el trebuie răstigniți — în direct, la un talk-show de vineri seara. În ziua când fusese anunțată moartea lui Justin Fashanu, Lewis auzise dezgustul din vocea tatălui lui în timp ce discuta despre „stilul de viață" al lui Justin cu mama lui, pe care o adora, în bucătărie. Auzise și mila din vocea ei față de un om pe care îl considera un suflet rătăcit, care suferise de o boală, de o perversiune. De atunci, niciun alt jucător profesionist din Marea Britanie nu mai anunțase public că era gay.

— Și de ce s-o facă? continuă Lewis. Pentru ce? Când eram mic, toată lumea făcea glume despre SIDA. Aș minți dacă aș zice că n-am arătat și eu cu degetul, ca să nu arate alții spre mine. Când m-am apucat de fotbal a fost și mai rău. Anii 1990 au fost culmea huliganismului în fotbal, culmea

culturii ăsteia dominate de „băieții de băieți“ și toate alea. Jo n-are decât să facă tot ce e în stare; tot n-o să fie mai rău decât dacă mi-aș recunoaște public homosexualitatea.

Când vorbi din nou, Michael îi evită privirea lui Lewis.

— Te-nțeleg, crede-mă, spuse el. E ca dracu', *bro*. Dar dacă sora lui Cris tot n-o să dispară de la sine… poate e mai bine dacă vine de la tine? Așa, poate să te șantajeze la nesfârșit. Sau să facă tot felul de declarații în presă, când are ea chef.

Michael simți că se sugrumă când se gândi la Jackie; dădea sfaturi pe care ar fi trebuit să le urmeze el însuși.

— Adică, na, nu zic c-ar fi ușor, în niciun caz. Dar chiar ar fi mai rău decât toată povestea asta? Te-ai retras și televiziunea e mai…

Căută cuvântul potrivit.

— … mai liberală decât fotbalul. Și acum sunt multe lucruri greșite în lume, dar nu mai suntem în anii 1990. Acum e altfel.

— Da, acum toată lumea e cu „pride“ și cu „born this way“, răspunse Lewis cu un râs slab, fără urmă de veselie. Ți-o bagă sub nas.

Coborî tonul, de parcă n-ar fi fost singuri.

— Dacă ar ști toată lumea, n-aș mai fi eu. Ar fi ca și cum m-aș fi schimbat, chiar dacă nu m-am schimbat, știi? Vreau și eu o viață normală, liniștită. Cu Sam și cu fetele. Altfel, aș pierde totul.

— Dar tu rămâi *tu*, frate, sublinie Michael. Mă rog, cârnații ar scrie mizerii pe chaturi, asta e sigur. Dar sunt convins că nu *toată lumea* ți-ar întoarce spatele. Ești o legendă; asta n-o să se schimbe niciodată. Uite, eu nu mi-am schimbat părerea despre tine acum, că știu.

— A, nu? întrebă Lewis, cu un aer deloc convins. Da' tu cu prietenii tăi cum vorbiți de „homolăi“ de obicei, ha?

— Nu sunt cu de-astea, spuse Michael. Nu e treaba mea ce face un om în toată firea în viața lui personală.

— Bine.

Lewis mai luă o gură de Guinness.

— Atunci, prietenii tăi. Ce faci când bagă glumele alea antigay? Le zici că nu e frumos?

Michael se gândi la Amani și Seun. La remarcile lor codificate în podcast despre bărbați pe care-i declarau „rozalii", la comentariile flagrante de pe grup. Iar acum, față în față cu Lewis, făcu la fel cum făcuse și atunci, față de ei: nu spuse nimic. Lewis dădu scurt din cap, în loc de răspuns.

— Exact, oftă el. Și, apropo, să nu crezi că dau vina pe tine. Că nici eu nu zic nimic. Dar cu toate discuțiile astea despre cât s-au schimbat lucrurile... na, mie mi se par cam la fel ca întotdeauna.

Michael începu să simtă că-l strânge pieptul.

— Dar care e alternativa? Să lăsăm tot căcatul ăsta cum e?

Lewis îl privi fără expresie, apoi ridică ușor din umeri.

— Neah, frate, spuse Michael, cu voce tremurată. Nu e în regulă. Mă doare-n pulă ce zice lumea. Să suferim în tăcere, ca ce chestie? Că au zis niște jeguri online că meritățm? Și nu numai noi. Câți alți bărbați nevinovați or fi pe Listă? Câte alte vieți pot să hotărască oamenii ăștia să distrugă?

Lewis părea neliniștit: își ridică spre buze degetele groase, împreunate la vârf.

— Ușor, băiatu', spuse el. Nu te ambala.

Michael se strâmbă.

— Cum adică? Tu m-ai căutat să vorbim despre situația mea — se poate să fie și alții într-o poziție similară.

— Ți-am zis: dacă nu era iubita ta, nu mă băgam, spuse Lewis. Și nici asta nu era chiar convingător;

destule femei rămân cu niște jeguri de bărbați, nu? Deci nu încurca lucrurile: sunt destule jigodii de groază pe lista aia. Am auzit de rapperul ăla, Papi Danks, cu mult înainte să iasă asta la lumină. Acum câteva zile m-a adăugat cineva pe un grup de WhatsApp, fii atent, plin cu băieți de pe Listă, care susțineau cu toții că în cazul lor e o înscenare. La cum făceau, era cu atât mai clar că meritau să fie acolo. O grămadă de misogini, toți. Cum le zice Sienna a mea… inceli. Așa. O grămadă de inceli.

Câteva clipe, nimeni nu vorbi; ciocnirea unghiilor lui Lewis de sticlă, fiindcă începuse din nou să tragă de etichetă, umplea tăcerea. Apoi Michael lovi tare cu mâna în masă; Lewis tresări.

— Să-mi bag pula! exclamă el.

Mâna începu să-i pulseze dureros de cum luă contact cu suprafața, iar degetele îi amorțiră.

— Și noi ce să facem?

Lewis duse sticla la gură și își lăsă capul mult pe spate, ca să dea pe gât ce mai rămăsese din băutură, bătând în fundul sticlei, ca să cadă drojdia. Se uită la Michael.

— De-asta te-am chemat azi, răspunse el, cu un calm care-l îngrijora pe Michael. Uite, am o idee. Dar probabil că n-o să-ți placă.

---

[5] Seacole (n. 1805), britanică de origine jamaicană, cu mai multe inițiative medicale caritabile în Panama și în Războiul Crimeii; Blackwood (n. 1972), actor contemporan, cunoscut pentru rolul din serialul *Viața în Eastend*.

[6] Valul de imigranți caraibieni sosiți în Marea Britanie după legea din 1948 care permitea intrarea în țară a cetățenilor Commonwealth-ului, în încercarea de a remedia lipsa de forță de muncă de după Al Doilea Război Mondial.

16

1 zi până la nuntă

Michael ținea cheia de rezervă lipită cu scotch, sub ghiveciul de flori din stânga. Sau din dreapta? Ola uita de fiecare dată și trebuia să le ridice pe amândouă. Era mai greu decât părea, pentru că erau niște monstruozități mari, de fontă, care-i ajungeau până sub genunchi, așa că trebuia să îngenuncheze și să le încline pe spate. Se lăsă pe vine, să împingă ghiveciul din stânga, până îl rezemă de perete și căută sub el. Ghinion. Trecu la al doilea și repetă procedura. Victorie. Se scutură pe genunchi de praful de pe veranda lui Michael și deschise ușa.

Când intră în hol, avea subsuorile umede de la efort și nervozitate. Se bucura că transpirația nu i se vedea prin tricou — unul negru, în stilul anilor 1990, cu figura lui Louis Theroux imprimată pe piept, pe care azi îl purta cu niște blugi scurți, rupți, de culoare închisă. Îmbrăcămintea casual contrasta cu coafura, unghiile și genele, toate extravagante și extralungi, pregătite pentru nuntă — care îi aminteau că mai era puțin. Ola nu-și dădea seama cum reușise să lase să treacă o lună întreagă fără întrebări sau sfaturi despre ce avea de făcut cu nunta. Cum putuse să se concentreze pe ordinea procesiunii, pe ritmul în care urma să meargă spre altar, când senzația era că nici măcar n-avea ce să caute acolo? Dar când Michael îi trimisese mesajul și o rugase să ia fluturașii cu programul ceremoniei de la el din apartament, luase asta ca pe un semn. Era o ocazie să fie singură în casa lui, cu laptopul lui. O ocazie să sape cât de adânc putea. Se simțea foarte

vinovată, dar ce altceva putea să facă? Rațiunea ieșise de mult din ecuație, încă de când îl implicase pe Luke în tot dezastrul, cu săptămâni întregi în urmă. Nunta era a doua zi, iar în prezent confuzia totală îi înăbușea sentimentul de regret. Era ceasul al doisprezecelea. Dacă nu găsea nimic în computerul lui, avea să considere că universul îi transmitea astfel că făcuse tot ce se putea face. Dacă găsea... mai vedea ea atunci.

Ola dădu fuga în dormitorul lui Michael. Acolo, aerul era stătut și greu de fum. Pe jos erau împrăștiate farfurii cu resturi de mâncare uscate, puse unele peste altele, iar pe măsuță erau prea multe sticle de whisky goale. Era greu să nu se lase afectată de tragedia pe care o sugera locuința lui. Deschise puțin o fereastră și se aplecă peste MacBook-ul deschis de pe patul lui. Inima începu să-i bată mai tare când introduse parola, convinsă că Michael n-o schimbase. Și, gata, avea acces la tot.

Așezată pe patul lui, conectată în mod necinstit la laptopul lui, Ola își dădu seama că habar n-avea ce spera să găsească. O listă ordonată a tuturor activităților lui de hărțuire era improbabil să aibă. Și orice ar fi sugerat măcar un comportament abuziv era, probabil, șters deja. Îi parcurse totuși, din clic în clic, mesajele primite în Gmail și o cuprinse o senzație îngrozitoare. Îi era greu să-și concretizeze intuiția prin perdeaua de frică, dar ceva îi spunea că pornise în căutarea unui răspuns pe care-l avea deja. În adâncul inimii, era convinsă că Michael nu făcuse nimic greșit. Or, dacă așa era, părea că singura persoană din relația lor în care nu se putea avea încredere era ea. Trecu prin mormanul de corespondență digitală cât de rapid putu: de la scrisori de intenție pentru potențiale locuri de muncă și comenzi de adidași până la conversații cu proprietarul apartamentului pe care-l închiriase în vremea

studenției. Tastă în căsuța de căutare „ordin de protecție“, „hărțuire“, apoi „petrecere de Crăciun“, în caz că ratase vreun exemplar electronic al citației pe care l-ar fi trimis poliția. Tastă și „mirrorissa92“. Nimic.

Enervant, nici desktopul nu era mai revelator: Michael detesta dezordinea și se autoeticheta drept obsesional, cum fac mulți oameni ordonați, spre nefericirea Olei. În afară de câteva documente legate de serviciu, nu avea nimic. Deschise motorul de căutare și ajunse la „ferestre închise recent“: se deschiseră imediat trei, maximul. Una conținea un clip cu un clasament de uleiuri pentru barbă susținute de el, care avea în prezent 1 020 843 de vizualizări. Când trecu la următoarea, o îngheță un puseu de vinovăție: căutase pe The White Company coșulețe-cadou, iar în coșul de cumpărături se afla parfumul ei preferat, Seychelles. Oftă și apăsă pe fereastra următoare.

Când ultima adresă umplu ecranul laptopului lui Michael, prima reacție a Olei fu una de confuzie. În partea de sus a paginii de pornire era o iconiță simplă, cu o ceașcă de ceai și cuvintele „Ceai cu mine“, scrise cu un corp de literă cursiv, ca de pensulă. Firește, știa de pagina Ceai: o urmărea pe Instagram, ca toată lumea. La fel ca Celie, susținea că disprețuiește conceptul și că o vizitează doar în scopuri jurnalistice. În realitate, o consulta mai degrabă ca să țină pasul cu ultimele bârfe despre cuplurile interrasiale — „Oreo“ — faimoase și celebrități de reality-show. Dar nu observase că aveau și chat.

Derulând în josul paginii, văzu conversație după conversație dedicate celebrităților mari și mici, influencerilor la nivel macro și micro. Cu fiecare secundă, devenea tot mai clar ce fel de platformă e Ceai. Frankie scrisese odată un articol despre un site similar, „Nebune ca pâinea caldă“,

pe care criticii (sau erau fani?) scriau comentarii usturătoare despre mamele din clasa de mijloc devenite influenceri, ale căror canale sociale le urmăreau doar ca să le critice. Multe membre ale echipei *Womxxxn* recunoșteau că-l citeau pe furiș și că le făceau să chicotească diversele concluzii extrase din viețile unor bloggerițe albe, fără legătură cu problemele lumii reale, dar doar cu puțin mai bogate decât ele.

Ola se opri la o conversație conspiraționistă care avea în centru o celebritate apărută în trecut pe coperta *Womxxxn*, Jada Smalls, intitulată „JAD@ SM@LLZ — Rachel Dolezal[Z] episodul 2???" Duse cursorul pe link, dar, înainte să apese pe el, observă o postare cu titlul „L1st@", imediat dedesubt.

Cu inima bubuindu-i în piept, Ola își luă inima în dinți și o deschise.

„Pap1 D@nk$ e in continuare la radio", spunea primul comentariu, de pe un cont numit @Na1ra_Bab£. „Am scris la BBC 1Xtra gen de 4 ori sa protestez."

„Se pare că jurnalistul de la One Times vrea să dea pe cineva în judecată", spunea un cont cu numele de utilizator @Poison_Ivy_Carterrr. „Susține că Lista intră la defăimare. A lansat un crowdfunding."

Următorul comentariu îi dădu Olei furnicături pe piele. „Jurnalistii au fost cei mai nasoi in toata povestea asta. E si asta, e si complicea aia anorexica a lui Micheal, mi s-a luat", răspunsese @Na1ra_Bab£. „Ol@ e o ESCROACA. Ca scammerii aia nigerieni cu mostenirile. Se da feminista cand barbatul ei umbla sa abuzeze femei."

„Salut, sunt nouă pe-aici!" spunea un mesaj de la @just_preeing. „Eram nebună după tot ce scria Ol@. Pe vremuri citeam CumTheFckThru și m-am bucurat foarte mult când am văzut că e apreciată

la Womxxxn. Dar sunt așaaa dezamăgită de ea, de nu vă spun! Trebuie să ia atitudine."

Parcă ar fi pălmuit-o fizic pe Ola pe amândoi obrajii: căldura pe care o radia pielea ei, senzația usturătoare pe care i-o lăsaseră cuvintele. Îi era greu să proceseze faptul că oamenii aceia vorbeau despre ea.

> @Poison_Ivy_Carterrr: A fost de toată voma! Și când a fost faza cu Gully TV, nu mai tăcea din gură. Sinceră să fiu, de la început a avut ceva dubios. Și nu punea niciodată poze cu M!cheal pe Insta — oare știa? 🤔🤔🤔
>
> @Na1ra_Bab£: Normal ca știa! Unele perechi fac cacaturi din astea împreuna... Ian Brady si Myra Hindley. Fred și Rose West.[8] Sunt pe toate drumurile! Am ascultat destule podcasturi despre infractori, știu ce zic lol
>
> @cicely_bye_son: Michael a fost coleg cu fetele mele in cls a 6-a si toata lumea stia ca se purta urat cu femeile. Cand facea Caught Slippin se lauda tot timpul cu gura lui ce bou e 🙄
>
> @Poison_Ivy_Carterrr: Eu sunt dispusă să boicotez Womxxxn, nu mă interesează. Trebuie să le scriem și lor

Un cont cu numele @incog_negro postase un gif cu Beyoncé dansând, din turneul ei mondial „I AM" din 2009, cu textul „O dă afară". Primise 17 thumbs-up și 9 LOL-uri.

Ola închise laptopul și încercă să respire, acoperindu-și întâi nara stângă, apoi dreapta, repetând exercițiul de respirație învățat de la Fola. Fii rațională, Ola, își spuse ea. Știai că lumea spune astfel de lucruri. Oamenii de pe chat nu o cunoșteau. Credeau că partenerul ei e un abuzator și că ea îl protejează. Erau cumva troli? Avea

senzația că da. Dar, în realitate, n-o hărțuiau. De fapt, ca și în titlul conversației, îi modificaseră numele special, ca să nu găsească discuția. Când nu uitau, îl scriau „Ol@“; poate din lașitate sau ca formă de protecție care mergea în ambele direcții? Rămânea convinsă că trolul tot trol e, discret sau nu, dar ce diferență ar fi făcut dacă schimbul de replici ar fi fost pe WhatsApp, unde l-ar fi putut vedea? Sigur, și ea vorbise usturător despre necunoscuți în discuții pe grup. Nu era cumva doar o problemă de etichetă?

Ola se îndoia din nou de propriile alegeri — ceva ce făcea tot mai des în ultima vreme. I se părea că nu e vorba doar de etichetă. Se simțea violată, umilită. Voiau s-o „tragă la răspundere“, dar ce însemna asta? Să-și piardă locul de muncă? Să fie împroșcată cu noroi la nesfârșit? Când deschise din nou pagina principală, într-un colț de jos apăru bulina roșie urgentă, care anunța o notificare. O luă prin surprindere: se trimiteau și mesaje private pe platforma Ceai? Cu o mână tremurătoare, apăsă butonul și scoase un icnet audibil, care tăie aerul stătut din apartamentul pustiu. Pe pagină se întinse un mesaj de la @mirrorissa92.

Michael scrisese primul.

Știu cine ești. Știu că tu l-ai pus pe Michael Koranteng pe Listă. De ce faci asta?

Răspunsul îi făcu pielea de pe brațe să se strângă în puncte Braille.

Pentru ca pot, Mikey x

Ola se trase înapoi din locul unde stătea, într-o stare de groază și amețeală, în încercarea disperată de a se îndepărta cât mai mult de ceea ce tocmai citise pe ecran. Michael știa cine îl pusese pe Listă. Știa cine era @mirrorissa92. N-ar fi crezut, dacă n-

ar fi văzut mesajul cu ochii ei. Nu reușea să-l proceseze. Dar iată-l pe ecran, exprimat în cuvintele lui.

Chiar și în starea tulbure pe care i-o inducea șocul, un lucru era limpede. Nu putea să se căsătorească cu Michael. Trebuia să anuleze nunta. Și trebuia s-o facă acum.

Ahmaud, șoferul de Uber, tresări vizibil în oglinda retrovizoare când Ola explodă, cu stropi de salivă, într-un șuvoi de înjurături pe bancheta din spate. Michael tot nu răspunsese; nici Fola. Ola le lăsase cel puțin unsprezece mesaje amândurora, iar potopul de comunicări nu ajunsese la destinație. La un moment dat se gândise s-o sune pe Ruth sau chiar pe Celie, dar hotărî că, dacă acum nu credea că situația putea să se înrăutățească, prietenele ei aveau să-i dovedească în mod sigur că se înșală.

Se uită panicată la ora estimată a sosirii pe aplicația de Uber a lui Ahmaud, de pe bancheta din spate. Mai aveau doar nouă minute, dar repetiția începea în patru. Cu o jumătate de oră înainte sprintase, pe picioarele ei ca de Bambi, până la Priusul gri-închis, după multă bâjbâială în căutarea locului unde parcase mașina și după ce părăsise fluturașii cu programul ceremoniei pe blatul de bucătărie al lui Michael. Când Ahmaud intră în parcare, Ola se prăvăli practic din mașină și se repezi spre destinație. Chiar și în graba momentului, frumusețea bisericii o impresionă când se apropie de ea și detaliile care o atrăseseră mai demult deveniră din nou vizibile. Cât de splendid arăta turla albă, luminoasă, cu cerul senin, fără nori, în spatele ei, cât de maiestuos era vârful ei împodobit cu o cruce! Ferestrele înalte, bogat împodobite, încadrate de mușchi, și gardurile verzi, atent tunse, care înconjurau aleea până la ușă... intrarea era o ogivă impresionantă,

cu o friză delicat sculptată, îmbrăcată în pete de umezeală, reprezentându-l pe Iisus pe un deal, rostind Fericirile, înconjurat de discipoli. În fața ei se afla Fola, care tocmai trăgea un fum lung și însetat dintr-un joint, cu degetul arătător împodobit de un inel cu piatra-lunii și cu un turcoaz pe degetul mare.

— Mi-am uitat uleiul CBD, spuse ea în timp ce Ola se apropia, apoi suflă fumul peste umăr. Și Celie a zis să-ți zic că e bolnavă, dar vine mâine sigur, deci să nu-ți faci griji.

Trebuie că-i era foarte rău, își spuse Ola, sau absența ei avea alt motiv. La școală, Celie fusese atât de renumită pentru punctualitate și lipsa absențelor încât, la sfârșitul fiecărui semestru, primise o diplomă laminată care să-i consemneze performanța. În clasa a opta venise la școală a doua zi după ce i se scoseseră amigdalele, pentru că nu voia să-și strice reputația.

— De ce dracu' nu răspunzi la telefon? întrebă Ola, gâfâind epuizată.

— Alo! se răsti și Fola. Nu țipa la mine, da? Ne-a pus pastorul să le lăsăm în genți, pentru că *anumite* persoane stăteau pe Snapchat la rugăciunea de deschidere. Și când zic anumite persoane, vreau să spun Ruth.

Fola o măsură din ochi pe sora ei, ducând din nou jointul la buze.

— Ce s-a întâmplat, Ola, tremuri?

— Trebuie să vorbesc cu Michael.

— E înăuntru, cu toată lumea. Stai așa, ai pățit…

— Trebuie să vorbesc cu el, Fola. Acum.

Sora ei mai trase un ultim fum grăbit, apoi aruncă jointul și-l stinse cu talpa papucilor Birkenstock.

— Mă duc eu să-l chem.

Era gata să împingă ușa, când Ola o trase înapoi.

— E vreun loc pe-aici unde să putem sta de vorbă? Singuri? În niciun caz să nu afle mama că sunt aici. Nici ea, nici nimeni altcineva.

— E un oficiu aici, în stânga, unde ne-am lăsat lucrurile. Îi zic să te caute acolo.

Fola îi mai aruncă o privire îngrijorată.

— Sor-mea, ce se întâmplă? Totul bine?

— Îți explic mai târziu, promit, spuse Ola. Dar am nevoie să vorbesc cu Michael.

Deasupra ușii oficiului era atârnată o cruce mică de lemn; Ola se strădui să păsească pe lângă mormanul de genți de sub ea. Lângă fereastră era un birou mare, din lemn de arțar, cu un computer Dell mătăhălos pe el și un scaun rotativ din piele ruptă, în spatele lui. Celelalte două scaune din încăpere erau de plastic, joase și roșii, un model pe care nu-l mai văzuse din clasele primare. Se lăsă pe unul și îi căzură ochii pe o plăcuță de lemn de pe peretele opus, gravată cu cuvintele „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile".

Câteva minute mai târziu, când intră pe ușă, Michael era deja agitat.

— Salut, zicea Fola că vrei să vorbești cu mine? Ai adus fluturașii?

Picioarele scaunului roșu scârțâiră pe podea când îl trase spre el; așezat, arăta comic de uriaș. După ce se făcu comod pe scaun, o privi serios pentru prima oară de când intrase. Ridică sprâncenele.

— Mamă! Arăți nemaipomenit.

Ola își atinse absent cu degetele vârful cozii împletite. Și ea avusese același gând despre el; arăta mai slab și mai obosit decât de obicei, dar era impresionant ce diferență pot să facă o tunsoare și un pic de îngrijire. Complimentul lui o descumpăni pentru o clipă. În ultima vreme, rarele lor conversații oscilau haotic între schimburi de informații fade prin mesaje și explozii emoționale spectaculoase. Ultima oară se

văzuseră cu doar o săptămână înainte, dar parcă trecuseră ani de atunci, parcă era cineva față de care se simțea tot mai distantă, zi după zi.

— Trebuie să vorbim.

Michael gemu, lăsându-și capul să cadă.

— De câte ori spui asta înseamnă că s-a întâmplat ceva nasol. Acum ce mai e?

Olei începu să-i tremure piciorul drept — îi vibra telefonul. Îl scoase din buzunar. Mesaj de la Luke.

Sună-mă imediat

Nu asta, nu acum. Luke n-ar fi reușit să-și aleagă un moment mai prost decât dacă i-ar fi scris când era la altar. Dacă era atât de urgent, își spuse ea, poate îi trimitea printr-un mesaj ce avea de spus. Înălță o rugăciune tăcută, puse telefonul pe birou astfel încât să-i vadă ecranul și observă că avea mâinile umede de transpirație. Le șterse pe tricou și avu senzația certă că-și simțea în palme bubuitul inimii. Dacă exista un Dumnezeu, acum era momentul s-o asculte și bănuia că avea mai multe șanse într-o biserică.

— OK, spuse Ola, adunându-și curajul. O zic și gata. Michael, știu că știi cine te-a pus pe Listă. Am văzut mesajul pe care i l-ai trimis lui mirrorissa92 pe Ceai.

Pe fața lui Michael se citi groaza; rămase cu gura căscată.

— Înainte să începi, da, m-am uitat în laptopul tău, continuă ea. Aveam nevoie să știu că am făcut tot ce s-a putut, înainte de ziua de mâine, că am epuizat toate posibilitățile. Tocmai din motivul ăsta. Deci vreau să-mi spui imediat. Cine…

O întrerupseră vibrațiile de pe masă. Acum îi suna telefonul; numele lui Luke umplea ecranul. Ce găsise, de nu putea să-i povestească într-un mesaj? Încercă să acopere zgomotul cu vocea ei.

— Cine e mirrorissa92? insistă Ola. Ce ai făcut? Și răspunsul pe care ți l-a trimis, „Pentru că pot, Mikey“ — asta ce înseamnă? Te șantajează cineva? Spune-mi adevărul, măcar o dată.

Michael se încruntă.

— Mikey?

— Tu răspunde la întrebare!

Ola se opri puțin, în încercarea de a-și ajusta tonul. Mai avuseseră probleme și înainte, sigur, dar niciodată nu fuseseră genul de cuplu care să nu fie în stare să-și explice lucrurile fără să ridice vocea sau fără lovituri sub centură. Nu se coborâseră la așa ceva.

— Spune-mi, Michael.

Michael ridică mâinile în aer.

— Nu... nu înțeleg ce crezi că ai găsit, se bâlbâi el. Da, am trimis un mesaj cuiva de pe Ceai, voiam să văd dacă știe ceva despre acuzații...

— Cuiva? Sau cuiva care întâmplător folosește exact același nume ca persoana care te-a pus pe Listă?

— Cum adică?

Era sincer derutat, se vedea.

— Cine ți-a spus asta?

Ola își potrivi mai bine decolteul bluzei, ignorând vibrațiile frenetice ale iPhone-ului ei — Luke o suna din nou.

— Mi-a spus femeia de la care a pornit Lista, răspunse ea. Jurnalista care a lansat-o pe Google Docs. Mi-a făcut Kiran legătura cu ea, ne-am întâlnit.

Michael făcu ochii mari.

— Oau! Deci te-ai întâlnit cu persoana care a lansat lista care mi-a nenorocit viața și nu mi-ai zis nimic?

Lăsă să-i scape un râs șocat, scurt și aspru.

— Mda, mă rog, răspunse Ola, trăgându-și umerii înapoi. Nu e ca și cum ea te-a pus acolo. Și unul din noi tot trebuia să facă ceva, din moment ce tu

practic nu mi-ai dat nicio garanție. Dar cred că faptul că ai mințit că nu știi cine te-a pus acolo e marea problemă în momentul ăsta.

Ochii lui Michael se îndreptară spre telefonul ei care vibra și rămaseră ațintiți asupra lui până se termină apelul. Se uită din nou la Ola, cu pleoapele mijite.

— Cineva cu numele de utilizator mirrorissa92 mă hărțuiește în secțiunea de comentarii de la *Tasted* de câteva săptămâni, spuse el. Spune că sunt abuziv și căcaturi din astea. Am văzut același cont spunând aceleași lucruri pe Ceai, sub același nume, așa că am încercat, să văd dacă-l fac să scape ceva. M-am gândit că poate divulgă ceva sau se sperie de poliție și se oprește. Nici nu știam că a răspuns.

Acum, că spunea asta, suna aproape rezonabil. Era plauzibil că provocase persoana din spatele contului să-i dea informații, fără să-i cunoască altceva decât numele de utilizator. Ola începu să clipească mărunt.

— D... dar nici nu mi-ai spus. De ce nu mi-ai spus, dacă n-aveai nimic de ascuns?

Michael nu apucă să răspundă, pentru că telefonul începu să vibreze din nou, zgomotos. Amândoi îl priviră lung.

— Nu răspunzi? întrebă Michael.

Ola ridică ochii spre el.

— Avem o discuție destul de importantă, nu crezi?

— Și aia pare destul de importantă.

Înainte să apuce să-l oprească, Michael se repezi la telefon. Odată ce-l trase spre el, încercările ei disperate de a i-l smulge fură în zadar; deja se uita la ecranul deblocat. Îl întoarse spre ea.

— Cine e Luke?

Ola își continuă încercările de a-l lua înapoi, deși Michael îl ținea la piept, cu ochii scânteietori.

— Dă-mi telefonul!

— Spune-mi cine e Luke. Din cauza lui ești mereu pe telefon și te ferești așa?

Încercările de a ajunge la telefon îi răsturnară scaunul Olei; se întinse peste birou, ca o pisică. Teroarea și disperarea din ochii ei păreau să-l încurajeze pe Michael să țină telefonul și mai strâns.

— Ola, mă înșeli?

Logodnica lui se opri și scoase un râs sardonic.

— *Pardon?*

— Mă înșeli, da sau nu?

— Întrebi dacă *eu* te înșel pe *tine*?

Cu toată panica, reușea să se simtă jignită.

— Cum îndrăznești măcar să mă întrebi așa ceva?

— Te întreb pentru ultima dată. Cine e Luke?

Ola se repezi pentru ultima oară peste masă, în încercarea de a i-l smulge dintre degete. Michael se ridică și începu să deruleze sub privirile ei neajutorate; își auzea pulsul în urechi. Fața lui rămase neclintită în timp ce căuta și citea, fără să clipească.

— Ola, spuse el, studiind în continuare telefonul. Ce e asta?

— Michael…

— Poze cu mine în pauza de prânz. Cu mine, când mă întorc de la muncă. Ce se întâmplă?

— Dacă mă lași să…

— De ce are ăsta cazierul meu? Și capturi de ecran de pe Instagramul meu… Ola?

Ola își fixase privirea pe suprafața biroului; nu putea nici să se gândească la cât de devastat trebuie să fi arătat el.

— Îți explic, dacă mă lași.

Ola deschise gura, apoi o închise; închise și ochii.

— Luke e detectiv privat. L-am pus să te urmărească.

Sprâncenele lui Michael se apropiară una de alta treptat, pe măsură ce înțelegea situația; fața lui exprima perfect o inimă frântă.

— Să mă urmărească?

Ola aprobă din cap, cu privirea îndreptată în continuare în jos.

— L-am găsit acum o lună. L-am plătit să te urmărească, să obțină date despre tine de la instituții. Lucruri care sunt deja în spațiul public, știi? Și pe urmă să-ți verifice trecutul și din astea, pentru că Lista spunea că ai ordin de restricție și... În fine, mă ținea la curent în fiecare zi — n-a găsit nimic. Dar trebuia să continui, Michael, ca să fiu sigură. Nu puteam să las lucrurile așa, nu? N-am știut ce să fac. Pur și simplu n-am știut ce altceva să fac.

Scaunul scârțâi sub greutatea lui Michael, care se lăsă pe spate foarte încet și îi dădu Olei iPhone-ul înapoi. În oficiul bisericii nu se clintea nimic, dar Ola auzea vocea pastorului Oyedepo din biserică, proclamând răsunător ceva în fața prietenilor și familiilor lor. Michael lăsă capul în jos.

— Până la urmă, de ce facem asta? spuse el după o vreme, cu vocea gâtuită. N-are cum să meargă, nu? Băi, deci nu suport că a trebuit să faci asta. Nu suport că din cauza mea am ajuns amândoi aici. Nu vreau să te pierd, dar nu meriți asta.

Începură să-i tremure umerii; încerca să-și înăbușe suspinele.

iPhone-ul vibra. Michael nu se clinti când Ola îl trase încet-încet spre ea și deschise mesajul de la Luke.

> Am încercat să te sun. Trebuie să închei contractul nostru începând de azi. A trecut o lună fără niciun progres și mi-a venit alt proiect. Succes cu nunta

Ola știa că erau puține șanse să găsească ceva, indiferent dacă Michael ar fi fost nevinovat sau nu. Majoritatea infracțiunilor de acest gen nu lăsau nicio urmă oficială. În fond, nici *ea* nu avea vreo dovadă pentru toate dățile când fusese hărțuită sexual sau intimidată. Asta însemna că experiențele ei din timpul stagiului nu fuseseră reale? Că toate serile când fusese pipăită în club erau rodul imaginației ei? Prefăcătorie, pentru că nu făcuse plângere la poliție împotriva bărbatului fără chip care-și împinsese șoldurile în ea într-un tren plin ochi? Orice soție amenințată de soț, orice femeie care-i strigase bărbatului cu care ieșise să se oprească, dar el continuase — fantome. Era improbabil să găsească vreun act autentificat, cu data și locul pe el, dar își dorise măcar să știe dacă judecata ei cu privire la omul acesta, singurul om pe care-l iubise vreodată, era complet greșită. Dacă îl cunoaște măcar puțin.

Michael își șterse ochii umezi; la fel și Ola. De-a lungul relației lor, îl văzuse plângând doar o dată, când primise vestea că-i murise bunicul, și, la fel ca atunci, îi simți durerea pulsând în pieptul ei. Iubirea pentru el n-avea cum să dispară pur și simplu, oricât ar fi încercat. Suferise ceva avarii în ultimele săptămâni, dar îi era infiltrată până în oase, instinctual. Pentru o clipă, simți că nu contează nimic altceva în încăperea aceea decât să-i amintească asta, cum îi amintise și el ei de atâtea ori când suferea.

Ola lăsă telefonul pe birou și își cuprinse logodnicul în brațe, lăsându-și capul pe umărul lui zguduit de tremur. El îi acoperi mâna cu o mână șovăitoare și rămaseră îmbrățișați, plângând în tăcere.

---

[7] Activistă americană albă, care s-a declarat afro-americană în anii 2010, fără a avea vreo ascendență africană.

[8] Prima pereche a omorât și abuzat sexual cinci copii în anii 1960; a doua a torturat și ucis a cel puțin nouă femei în anii 1970 și

1980.

17

Nunta

Patul de la Marriott rămase neatins toată noaptea, impecabil și aranjat ca în clipa când intrase în cameră. Era frumoasă, deși lipsită de originalitate; parcă trasă la indigo după altele, cu o temă coloristică inofensivă, bej-cafenie. Nu închisese un ochi, nici măcar nu ațipise, doar se plimbase de colo-colo și, din când în când, se trântise în fotoliu, când nu mai rezista. Își potrivi mai bine floarea de la butonieră, aruncă o privire spre minibarul de sub televizorul cu ecran mare și simți o atracție dureroasă spre el. Era prima dimineață, de câteva săptămâni, în care nu punea gura pe alcool și asta îl agita, dar nu putea să riște. Deja era foarte obosit, doar adrenalina îl mai ținea în picioare. De dimineață se bărbierise într-o stare de zombi, își legase șireturile pe pilot automat, iar acum încerca să-și prindă butonii cu degete stângace — erau de sidef, cu margini de aur alb.

În curând avea să vină Kwabz să ia inelele și să-l ducă la biserică. Bănuia că motivul pentru care i se potolise respirația rapidă era acela că momentul pur și simplu nu părea real. Era ca și cum s-ar fi privit pe el însuși aplicându-și parfum după urechi, din afara ferestrei camerei de hotel, ca și cum s-ar fi urmărit cu un vag interes. Din când în când își dădea seama că ținea pumnii încleștați și își înfigea unghiile în pielea palmelor, ca să mențină contactul cu realitatea. Cum să se concentreze pe restul zilei, pe restul vieții lui, când nici acum nu înțelegea ce se întâmplase cu o zi înainte?

Repetițiile continuaseră, cine știe cum, tensionate și robotice de la cap la coadă. Poate că prietenii și rudele își explicaseră atmosfera ca fiind un rezultat al „emoțiilor“, dar nu știa. Detaliile erau confuze, mulțumită celor câteva fumuri pe care le trăsese din jointul Folei. Ajunsese la biserică deja zguduit de propunerea lui Lewis: o declarație comună, semnată de ei doi, însoțită de 15 000 de lire, donații separate către patru ONG-uri. Intenționa chiar să-i ofere Olei un comentariu exclusiv cu privire la mișcarea aceasta, pentru un articol. Sugestia declanșase în mintea lui un cor de alarme stridente și un stol întreg de steguleț roșii de avertisment; îi inundase simțurile cu o panică încinsă ca fierul roșu. Își făcea griji și pentru el, și pentru Lewis. Pe lângă convingerea că planul avea să se întoarcă împotriva lor, Michael se temea că urma să atragă și mai multă atenție asupra lui.

„Eram sigur că o să reacționezi așa!“, se strâmbase Lewis în fața scepticismului lui. „Să mor eu, eram sigur c-o să desființezi ideea până să apuc eu să spun ceva! Da' ascultă aici: o dată la o zi-două, apare câte unul care se scuză pentru ceva ce a făcut sau neagă că a făcut ceva, cu o declarație filmată cu iPhone-ul, nu? Și pe urmă ce se întâmplă? Câteva articole scrise pe fugă de niște muiști de la *The Sun* sau *The Daily Mail*. Da' atât. Pe urmă vine reacția și apoi toată lumea trece la povestea următoare, spune tu că nu, zici că sunt vulturi hoitari. Dacă lași treaba să coacă, ea crește și tot crește.“

Era singura cale, spusese Lewis, să recapete controlul asupra poveștii. „Donațiile le fac eu, evident — stai liniștit“, continuase el. „Nu strică niște PR pozitiv, după toate căcaturile care se spun despre noi. Mai primești și niște scutiri de impozite!“

Și Michael se gândise, pentru scurt timp, la o declarație. Dar, dacă de obicei faptul că prietenii

lui erau de acord în unanimitate însemna că indicat ar fi fost să facă opusul, de data asta era convins că aveau dreptate: era o idee proastă. Când se despărțise de Lewis, sperase ca fotbalistul să se liniștească și să vadă mai clar punctele slabe ale planului lui. Conversația cu el îl tulburase; nu putea spune că pentru Lewis Hale, tocmai pentru el, ar fi fost simplu să declare în fața publicului că e gay, dar oricum nimic n-o împiedica pe sora lui Cris să facă același lucru. Crezuse că terminase cu agitația pe ziua aceea, dar apoi ajunsese și Ola la repetiții, cu întârziere. De cum intrase în oficiu, logodnica lui se repezise la el fără niciun avertisment. Cu toată bateria de artilerie, bombă după bombă, iar într-o zi obișnuită, oricare dintre bombe ar fi fost colosală. Îi umblase prin computer, se întâlnise cu persoana care fusese în spatele Listei și nu-i spusese — încerca să le proceseze pe toate. Apoi îi dezvăluise că trimisese un detectiv privat să-l urmărească. Realitatea întrecea imaginația; parcă era un personaj dintr-un talk-show de-al lui Jeremy Kyle sau dintr-o revistă ieftină pentru femei. Ar fi trebuit să se simtă ușurat pentru că nu descoperise nimic despre Jackie, dar adevărul adevărat era că-i părea rău că nu aflase.

Michael nu reușea să se consoleze cu sentimentul de sfântă indignare pe care îl trăiește de obicei cel nedreptățit; da, se simțea trădat, dar în același timp era conștient că Ola nu avusese de ales. Acum îi era de două ori mai rușine, pentru că ea măcar își recunoscuse greșelile. În ziua anterioară fusese cel mai aproape de a-i mărturisi și el totul. La un moment dat, Ola îl întrebase direct de ce nu-i spusese despre @mirrorissa92. Era momentul să dea cărțile pe față și îi era servit pe tavă. I-ar fi spus, dacă n-ar fi sunat detectivul chiar atunci? În orice caz, momentul trecuse, iar adevărul rămăsese nespus.

De aceea era azi acolo, în frac, privind absent la propria reflexie, de parcă ar fi fost transparentă. În seara dinainte, el și Ola poate nu se împăcaseră, dar ajunseseră la o decizie tacită. După mărturisiri și lacrimile care le urmaseră, o întrebase sincer ce vrea să facă. Ea își trăsese nasul în tăcere o vreme, cu capul încă rezemat ușor de umărul lui. Apoi, într-un târziu, își desprinsese brațele din jurul lui și întinsese mâna după iPhone-ul de pe masă.

— Trebuie să mergem la repetiție, spusese ea, uitându-se în obiectivul camerei, ca să vadă dacă i se umflase fața de la plâns.

Se ridicase, se scuturase, trăsese aer în piept lung și adânc și dăduse din cap aprobator, aparent mulțumită de propria stăpânire de sine. Expresia îi era calmă, hotărâtă, ca a unui om de stat.

— Hai!

Și atât. Îl luase prin surprindere, dar nu insistase să primească alte clarificări. Ola o spusese fără s-o spună: se căsătoreau. Aveau să încerce să meargă înainte, în ciuda a tot ce se întâmplase: minciunile scoase la lumină și cele rămase în întuneric, paranoia și neîncrederea reciproce. Dar el nu se împăcase cu tot ce-și spuseseră în ziua dinainte; printre altele, nu-i era clar dacă era mai rău că „celălalt bărbat" era de fapt un detectiv privat. Luke nici măcar nu fusese cea mai mare descoperire a serii. Lucrul care-l zguduise pe Michael fusese răspunsul la mesajul lui, despre care nici nu știuse până atunci.

Pentru ca pot, Mikey x

Mikey. Asta era. Fără alte întrebări, fără dezbateri. Ea trebuia să fie. @Mirrorissa92 era Jackie. Nimeni altcineva nu folosea apelativul acela dulceag, penibil. Îl provoca. Probabil de aceea îi și fusese scris numele greșit pe Listă — Jackie rareori îi spunea Michael. Asta s-ar fi

acceptat ca probă? La tribunal, în fața poliției? Un asemenea act de hărțuire online trebuia să atragă după sine o anchetă, cât de cât, o încercare de a depista adresa IP. Cu norocul lui, probabil n-avea să fie suficient.

Pe parcursul întregului chin, uneori își dorise să dea peste ea întâmplător undeva, să vorbească față în față. Nu-i înțelegea comportamentul. Pe vremuri, Jackie părea că-l dorea cu orice preț. El era pentru ea ce era Ola pentru el; cineva cu care voia să fie, cu orice preț. Cum putea să-i facă așa ceva? Și unde avea să pună punct? Nimic nu o oprea să-i trimită într-o zi un mesaj Olei, în care să spună adevărul despre ce se întâmplase între ei. Pericolul putea să planeze asupra lui pentru tot restul vieții alături de Ola. Avea să se frământe la nesfârșit, întrebându-se care ar putea fi picătura care să-i umple paharul lui Jackie: fotografiile de la nuntă? Primul lor copil? În orice caz, relația dintre el și Ola atârna de un fir de păr, era conștient de asta. Dar nu putea să nu spere că, dacă până atunci răscumpără totul, dacă dovedește că merită, poate vor reuși măcar să pornească de la zero curat. Așa ar fi avut amândoi o șansă minusculă la fericire, pentru o vreme.

O bătaie în ușă îl trezi din reverie. Kwabz intră stângaci, cu codițele legate la un loc la ceafă și un *kente* cu imprimeu geometric multicolor, drapat peste umerii fracului. Îi aruncă o privire peste rama ochelarilor stil aviator.

— Ia uite, omul zilei, spuse el cu o undă de tremur în voce. Toate bune, da?

— Toate bune.

— Da?

Kwabz îi puse o mână pe umăr și o mișcă blând într-o bătaie liniștitoare.

— Ești pregătit?

Michael se frecă la gură cu dosul palmei.

— Mai pregătit de-atât nu se poate, *bro*.

Scoase din buzunar o cutiuță bleumarin și i-o dădu lui Kwabz.

Cavalerul lui de onoare o luă cu grijă.

— Ai tot? Portofel, telefon?

Michael se bătu peste buzunare și confirmă cu o înclinare din cap. Mai stătură o clipă, comunicându-și prin priviri ceva nespus, după care Kwabz îl trase într-o îmbrățișare cu un singur braț.

— Așa, frate, spuse el, frecându-și palmele și făcând un pas în spate. La treabă!

Cu ceva timp în urmă, navigând printr-o gaură de vierme a internetului, Michael ajunsese să citească despre fobii și, pentru scurtă vreme, căpătase o pasiune pentru a le căuta pe Wikipedia pe cele mai de nișă. Una care-i rămăsese în memorie era eclesiofobia, frica de biserici, care poate unora le-ar fi sunat ciudat, dar pentru el avea sens. La fel și azi: capela era magnifică, asta era cert, dar și impunătoare în grandoarea ei. Era ceva inerent acuzator în coloanele și vitraliile încapsulate în plumb, înalte de șase metri, care lăsau să pătrundă lumina tăiată în felii psihedelice. Și în stejarul scârțâitor al stranelor. Toate erau solemne. Îndemnau la sobrietate.

Din foaier auzea murmurul aton al invitaților dinăuntru și vedea o mare de culori compuse din textile africane. Un curcubeu de turbane *gele*, imprimeuri *ankara* și costume împodobite cu simboluri *adinkra*. Ici-colo, uniforme *aso-ebi* ale populației yoruba și rochii din materialul vărgat, țesut de populația gonja. Parcă tocmai fuseseră îndesați în biserică toți cunoscuții lui; mătușa Abena venise cu avionul special pentru această ocazie și stătea mai în spate, cu verișoara lui, Gifty. În dreapta o vedea pe partenera ocazională a lui Seun, Rachel, care-și tot făcea de lucru cu

voaleta. Apoi, dintr-odată, imnul se încheie, mulțimea se puse pe șușotit și începu *Ave Maria*.

Porni cu mers șovăitor spre altar, întâmpinat din strane de o galaxie de blițuri. Îi era rușine: de faptul că slăbise, de fotografiile făcute pe nepregătite care aveau să populeze #famKoranteng19, hashtagul nunții, pe care insistaseră să-l creeze Ruth și Celie. Când se apropie de altar, o zări pe bunica lui, cu mama și tatăl lui alături — femeile, în rochii evazate din *kente*, tatăl lui, într-o togă de *kente* care îi trecea peste un umăr și îi înfășura trunchiul. Toți purtau la gât și la încheieturi mărgele multicolore.

Michael ajunse în față, unde pastorul Oyedepo (care arăta mai degrabă a contabil, în costumul lui gri-lucios) îl salută cu o înclinare a capului. Părul alb îi strălucea, în contrast cu fața brună, iar ridurile adânci îi erau accentuate de expresia crispată de solemnitate. Michael aruncă o privire peste umăr și îi văzu intrând pe domnișoarele și cavalerii de onoare. Celie, Ruth și Fola purtau rochii de croială diferită, în aceeași nuanță de smarald. Amani, Seun și Kwabz arătau ca niște bodyguarzi, cu ochelarii de soare negri ridicați pe creștet. Celie era la braț cu Amani și nu arăta tocmai încântată de situație. Fola mergea la brațul lui Seun, un cuplu bizar din toate punctele de vedere. Ruth trăgea cu o mână de decolteul rochiei, iar cu cealaltă îl strângea de biceps pe Kwabz, care arăta foarte mândru de el însuși. Michael râse în sinea lui, convins că Kwabz era încordat tot, și îi privi cum își ocupă locurile. Urmă o pauză, în care toată adunarea aștepta marele moment. Apoi apăru de după colț mama Olei.

Intră cu pas vioi, cu șoldurile legănându-i-se într-o rochie trandafirie, brodată, cu un model complicat de mărgele, cu poșetă și tocuri asortate. Eșarfa *ipele* de pe umărul stâng și turbanul *gele*

înfășurat în jurul capului erau pline de paiete și broderii. Cu un zâmbet senin, își ducea fiica la altar. Ola mergea grațios, măturând podeaua cu rochia de mătase albă, iar voalul lung îi era prins de o coroniță cu strasuri. Cu fiecare pas pe care-l făcea spre el, Michael era tot mai sigur că niciodată n-o văzuse mai frumoasă. Chiar și după dantela voalului, îi vedea genele negre, grele și pielea sclipitoare și sidefie. Părul strâns în coadă i se unduia în mers; observă că-și înlocuise inelul tip tortiță din nas cu unul foarte mic, cu diamant. Michael se frecă la ochi cu mâneca și clipi, ca să risipească lacrimile născute din emoțiile copleșitoare. Iubirea pentru ea îi străpunse frământarea și neliniștea ca un cuțit.

Când cele două ajunseră la el, mama Olei luă cu blândețe mâna dreaptă a fiicei sale și o puse în mâna lui stângă. Palmele lor erau umede. Celie îi evită privirea lui Michael când înaintă, nesigură pe picioare, spre mireasă, cu brațele întinse, iar Ola îi pasă buchetul. Acum Ola era întoarsă spre el, îi ținea mâinile în mâinile ei și, în clipa aceea, parcă nu mai era nimeni acolo, în afară de ei. Cu grijă, îi ridică voalul, dezvăluindu-i ochii scânteietori.

Pastorul Oyedepo își drese glasul.

— Aleluia, începu el, cu un accent puternic de Lagos. Ne aflăm aici împreună, în prezența Tatălui ceresc, ca să sărbătorim și să fim martori la căsătoria acestor doi copii ai Lui, Olaide și Michael. Azi împărtășim bucuria lor și ne rugăm la Domnul Dumnezeul nostru să reverse asupra lor binecuvântările și mila Lui nesfârșite. O, Tată al Nostru, ce ai unit Tu niciun om să nu desfacă.

Făcu un semn spre congregație.

— Am să vă rog să vă ridicați, ca să încredințăm ceremonia de astăzi mâinilor Lui.

Invitații se ridicară încet, umplând biserica de un murmur slab. Pastorul Oyedepo închise ochii

strâns și ridică, teatral, o mână spre cer.

— Părinte Atotputernic, spuse el, împrăștiind stropi de salivă. În mila Ta veșnică, mă rog Ție să-ți reverși și de acum înainte privirea strălucitoare asupra acestei perechi. Doamne, cum am pornit noi, pornește alături de noi. La încheierea acestei adunări de unire a robilor tăi credincioși, îți vom înălța slavă și închinăciune. Acum: să ne rugăm.

Michael crezuse că discursul în asta consta, în rugăciune, dar pastorul avea încă multe de spus. Se auziră mormăieli, plesnete din limbă. Apoi o binecuvântare care suna ca mesajele-rugăciune pe care i le trimitea mama de ziua lui, presărate cu rugăminți slab voalate de a-i aduce nepoți, mascate sub cuvinte ca „roditor", „seminție" și „să se înmulțească". Se întreba cum vedea toate astea Ola, care era mai degrabă agnostică. Întoarse capul spre ea și văzu că și Ola îl privea, cu colțurile gurii tresărindu-i puțin. Nu-și dădea seama dacă se abținea să râdă sau să plângă.

— În numele lui Iisus Hristos, amin, încheie în cele din urmă pastorul Oyedepo, ștergându-și transpirația de pe frunte după o binecuvântare chiar mai exaltată decât celelalte. Iar acum ne va citi un scurt pasaj din 1 Corinteni 13:4-8 cel mai vechi prieten și cavalerul de onoare al lui Michael, Amani Best.

Atenția mulțimii se întoarse asupra prietenului său, care înaintă țanțoș spre locul de lângă pastor, de parcă urma să primească un premiu. Afecțiunea pentru el învinse agitația minții lui Michael. Amani își păstrase farmecul strengăresc din școală, unde era puștiul care te făcea să râzi în momentele cele mai nepotrivite. Tuși puțin, introductiv.

— Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, începu el.

Michael o simțea pe Ola foindu-se în fața lui.

— Dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă

necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr…

Michael începu și el să se agite, conștient că stătea în picioare în fața murmurelor de aprobare ale mulțimii. Dumnezeu face mișto de mine, își spuse el. Momentul îi amintea de celălalt lucru pe care nu-l suporta la biserici: aveau darul de a-l face să se simtă expus, ca și cum secretele și sufletul îi erau plasate pe un piedestal, în văzul tuturor.

— … acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

Amani făcu o plecăciune discretă, dar ceremonioasă, zâmbind radios și binevoitor către invitații din strane. Se întoarse la locul lui, iar pastorul Oyedepo păși înainte.

— Spunem toți amin?

— Amin, repetă mulțimea la unison.

Trecură câteva momente chinuitoare, apoi buzele i se depărtară din nou.

— *Oya* — momentul pe care l-am așteptat.

Pastorul Oyedepo înclină capul spre el.

— Michael, o iei pe Olaide Deborah Adebimpe Olajide să-ți fie soție după lege? Te legi să o iubești, să o alini, să o cinstești și să o aperi la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în boală și în sănătate, mai presus de oricine altcineva, câte zile veți avea de trăit?

Cu orice preț, în fața oricărui obstacol: la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în boală, în sănătate, în orice altceva. În cei trei ani de când erau împreună, nu o pusese întotdeauna mai presus de oricine altcineva, dar, câte zile mai avea de trăit, indiferent dacă multe sau puține, voia s-o iubească, s-o aline, s-o cinstească, s-o apere. Cu toate câte se întâmplaseră, nu existase vreodată alt răspuns. Își trecu degetul mare peste degetul ei.

— Da.

Pastorul Oyedepo dădu din cap aprobator, cu un zâmbet larg, și își întoarse atenția către Ola, care tremura. Mireasa era însăși imaginea dezorientării, având o privire hăituită. Strălucirea machiajului ei avea acum luciul suplimentar al transpirației. Îl privea fix pe pastor, deși Michael încerca, rugător, să-i atragă privirea pentru o ultimă dată. Neliniștea lui devenea atât de vizibilă, încât acum era convins că devenise imposibil ca cei adunați să-i mai interpreteze atitudinea drept simplu trac în fața altarului. O strânse mai tare de mână, înălțând o rugăciune tăcută.

— Iar tu, Olaide, spuse pastorul Oyedepo. Îl iei pe Michael Kweku Koranteng să-ți fie soț după lege?

18

Nunta

Cu grijă să nu-și desfacă turbanul *gele*, Ola își rezemă atentă fruntea de geamul mașinii care se îndepărta de biserică. Îl simțea rece pe tâmplă; interiorul luxos, de piele roșie, făcea ziua fierbinte de nesuportat. Pe bancheta din spate domnea între ei o tăcere de cremene, iar ea se întreba ce înțelege șoferul din toate astea. Se cocea într-o fustă petrecută *iro* și o bluză *buba*, roz cu strasuri, cu eșarfă *ipele* pe deasupra, și se răcorea cu un evantai din pene de struț. Cât despre Michael, ai fi jurat că e un prinț african, cu boneta triunghiulară *abeti aja* și o robă *agbada* de aceeași culoare. Stăteau cu spatele unul către celălalt, privind absent la peisajul care se perinda pe lângă ei, fiecare pe fereastra lui.

Cu câteva ore înainte, îndrăznise să se simtă optimistă. Ea și Michael trecuseră prin repetiții cu o seară înainte, fără ca nimeni să pună întrebări, în afară de Fola, care se ținuse de promisiunea de a nu judeca în niciun fel, după ce Ola îi povestise, înlăcrimată, ce se întâmplase. Spionatul prin laptopul lui Michael. Acuzațiile că l-ar înșela. Expresia agonizantă a lui Michael în clipa în care Ola îi mărturisise că-l angajase pe Luke. Remușcarea zdrobitoare pe care o simțise când îl văzuse plângând în oficiul bisericii era greu de îndurat. Când ridicase privirea spre ea și o întrebase „Ce vrei să facem?“, Ola își dăduse seama că voia să spună „cu viitorul nostru“. Dar nu știuse să răspundă la o întrebare atât de colosală. În clipa aceea nu fuseseră în stare să facă altceva decât să meargă mai departe cu repetiția.

Agitația care s-ar fi iscat dacă ar fi intrat în biserică și și-ar fi adunat oamenii cei mai dragi doar ca să le explice că aveau îndoieli cu privire la căsătorie era prea mult pentru o zi și așa plină de evenimente. În plus, cum să anuleze totul tocmai Ola, când ea era cea care-și băgase picioarele în situație în asemenea hal? Luke nu reușise să scoată la lumină altceva decât nesinceritatea de care dăduse dovadă Ola când îl angajase. Michael părea să-i înțeleagă argumentele, dar asta nu o făcea să se simtă mai puțin groaznic. Mai ales că nici asul din mâneca ei, mesajul de la @mirrorissa92, nu dovedea nimic. Mai mult tulbura apele. În retrospectivă, suna batjocoritor, dar Ola nu-și dădea seama nici acum care era motivația din spatele lui. Ceva era în neregulă. Dar, chiar și așa, rămânea adevărat faptul că ea se ascunsese și-l mințise pe Michael săptămâni la rând, după care nu dovedise nimic.

Ola se cazase la Hiltonul din apropiere în aceeași seară, în continuare nesigură în legătură cu ce ar fi fost mai bine să facă — ce *avea* să facă — a doua zi. Înainte să adoarmă, mângâiase absentă azuritul pe care Fola i-l pusese în mână pe post de „ceva albastru“ la repetiție. Pantofii, Manolo Blahnik închiriați de pe o aplicație de modă sustenabilă, erau „ceva împrumutat“, iar Rolls-Royce-ul vintage în care mirii aveau să se topească în drum spre petrecere era „ceva vechi“. Tot restul de lucruri, pentru care erau acum datori vânduți, constituia „ceva nou“, hotărâse ea. Ola se întinsese pe patul moale, cântărind în minte toate aceste pregătiri superstițioase în timp ce o lua somnul, în speranța că aveau s-o ajute cu ceva. Avea nevoie de tot norocul din lume.

În dimineața aceea se mirase să descopere că se bucura de ceea ce, spera ea, avea să fie ziua nunții ei. Sosise și coșul-cadou comandat de Michael, fără bilet (ce mai era de spus?), și Ola parfumase

camera de hotel cu spray-ul de casă Seychelles. În timp ce Ruth îi retușa machiajul proaspăt aplicat de cosmeticiană, savurase un pahar de prosecco sau poate trei cu sora ei și cele mai bune prietene. Chicotiseră ca niște școlărițe, în halate de mătase identice, în camera în care domnea o dezordine de obiecte de toaletă, printre versuri stâlcite, din cântece răcnite cât le țineau plămânii. Fola încerca să arate cât mai netedă și proaspătă, aplicându-și luciu pe buze și dându-și membrele cu ulei pentru bebeluși. Ruth dădea mereu la maximum playlistul „AFROPOP BOPS“ pe Spotify, în timp ce Celie dădea ochii peste cap de fiecare dată când Ruth scotea câte un „Aiiiiiii“ prelung la începutul „cântecului ei preferat“ (oricare se întâmpla să vină în rotație).

— De-abia aștept petrecerea, spusese Ruth, legănându-se pe ritmul melodiei *Options* de la NSG. Am nevoie să mă frec toată noaptea pe ring de băiatul vreunei tanti. Aplicațiile astea nu sunt bune de nimic — m-am săturat să salvez în telefon numerele unor băieți cu numele de familie „Tinder“, ca și cum ar fi cel mai toxic arbore genealogic din lume! N-ai idee ce noroc ai că scapi din junglă, Ola.

Zâmbi strâmb.

— L-ai văzut la repetiții pe viitorul tătic al copiilor mei? A băgat sală la greu în ultima vreme.

— Kwabz? întrebă Ola, ridicând din colțurile gurii.

Ruth dădu din cap a confirmare.

— Încerc să sar și eu pe valul ghanez, ca tine.

— N-ai zis că e prea scund pentru tine?

— Ce să zic: recuperează puncte la corp. Și-n fond, ce să fac eu, dacă Michael a confiscat toată înălțimea din Ghana?

— De-aia te-ai costumat azi în țâțe umblătoare? întrebă Fola, gesticulând spre pieptul lui Ruth cu palmele făcute căuș.

Pe sub halat, pieptul lui Ruth sălta în rochia de domnișoară de onoare, mulată, din material verde creponat, fără bretele. Era și greu să nu te uiți.

— N-ai să vezi! pufni ea, potrivindu-și pieptul rochiei. Am scos fetele la aer pentru că mai nou moda le favorizează pe-astea cu țâțe mici. Toate alea sunt fără spate, fără bretele, scurte, cu decolteu adânc. Cu V în față, cu barete încrucișate în spate *și* în față sau cu plasă... Nici măcar colecția XXL de la Pretty Little Thing n-are ceva care nu e gândit să fie purtat fără sutien. Și nu toate putem, *Fola*, spuse ea, uitându-se cu subînțeles la bustul ei mic. Și *Ola*.

Ola chicoti și mai luă o gură din paharul înalt.

— Ce zice la scriptură, Celie? rânji Fola în direcția prietenei ei. „Cei cu sâni mici vor moșteni pământul“ sau cum scrie la Psalmi.

Se puseră toate pe hohotit. Camera de hotel începu să se zguduie de la bașii melodiei *Sweet Like Puff Puff* de Papi Danks, iar Ruth chiui de încântare când auzi măsurile de început.

— Aiiiiiii!

Ruth sorbi cu paiul din prosecco, să nu-și întindă rujul.

— Să-mi bag picioarele, asta e melodia *mea*!

Celie își ondulase părul în bucle mari și elastice cu ocazia evenimentului, dar dintr-odată renunță să-și mai umfle coafura afro. Reflexia ei îngheță în oglinda măsuței de toaletă.

— De ce ascultăm asta?

— Șșșș, că vine acum celălalt viitor tătic al copiilor mei! spuse Ruth, dând mai tare, ca să-l audă pe Danks. Auzi, n-ai fost la facultate cu el?

— La școala de duminică, o corectă Celie. Nu înțeleg de ce consideri că e în regulă să asculți melodia asta? A fost pe Listă și acuzat de niște chestii chiar grave.

— Ăă, n-am căzut de acord că mergem pe „nevinovat până la proba contrarie“?

Ruth se opri din dansat, iar cuvintele ei atârnau în aer. Ola simțea cum se face mică-mică; bula din jurul ei se spărsese definitiv. Nu prea avea cum să intervină, când era vorba de Ruth, în fond.

Celie făcu un gest involuntar.

— Asta ați decis *voi*. Nu eu. Uite ce e, Ola, am tot vrut să-ți spun.

Se răsuci cu fața la ea.

— Știu că e ziua ta cea mare. Dar sper că nu te aștepți la prea multe de la mine în legătură cu Michael. Gen, n-am de gând să stau cu el la povești sau ceva.

— Putem să nu facem asta? gemu Ola. Acum?

Bănuise deja că domnișoara ei de onoare nu ratase repetiția din ziua anterioară pentru că-i fusese rău, iar acum avea confirmarea. Nunta era cea care-i întorcea stomacul pe dos.

Celie se întoarse din nou spre oglindă și continuă să-și facă de lucru cu buclele. Muzica optimistă bubuia în continuare, dar strica atmosfera, iar Ola exagerase puțin cu sprayul de cameră, așa că încăperea dădea o senzație de claustrofobie.

— Ziceam numai, spuse Celie. Pe tine te sărbătoresc cu drag, Ola, dar cu el n-am de gând să discut.

— Doamnelor, spuse Fola aspru. Azi mergem numai pe *vibe* bun, da? Nu mă faceți, că scot salvia, să vă purific energiile.

— Exact, spuse Ruth, cu ochii în oglinjoara de mână. Hai să lăsăm cearta măcar pentru o zi, vă rog eu.

Celie se uită urât la ele.

— Nu vreau să fac figuri, Ruth, dar nu vorbeam cu tine, știi ce zic?

— OK, răspunse Ruth, lăsând jos oglinda și ridicându-se. Dar eu cu *tine* vorbesc, Celie, deci care-i faza?

Așa fuseseră încă din școală: Ruth versus Celie, uneori Ruth versus Ola, dar rareori Ola versus Celie, cea mai bună prietenă a ei încă din clasa a șaptea. Grupul lor de la Școala de Fete St. Augustine, alcătuit din încă alte șase, începuse inițial sub forma „africanele“. Cele două nigeriene se mai aliau împotriva lui Celie, de origine din Mozambic, în false războaie de diasporă în curtea școlii, dar Ruth era excepția din grupul lor marginal. De obicei apăra un punct de vedere sau o persoană problematică. Însă în ultima vreme „persoana problematică“ pe care o susținea Ruth era aproape exclusiv Ola.

Ola simți mâna soțului ei pe genunchi.

— Ești bine?

Se întoarse spre el pe bancheta din spate a mașinii și îi adresă un zâmbet fad. Ceremonia de dimineață fusese un vis febril, în care apăruseră aproape toate rudele, prietenii și cunoștințele ei. Fusese atât de suprarealist încât, când întorsese spatele altarului și se îndreptase spre ieșire, nu fusese în stare să se gândească decât că era cea mai fastuoasă plimbare a condamnatului pe scândura piraților, din toată istoria. Agățată de brațul mamei ei, care era în al nouălea cer, Ola se simțea ca un copil. Încerca să nu se gândească la tatăl ei, deoarece știa că ar fi izbucnit în plâns. De parcă ar fi simțit, mama ei o strânsese tare de braț, chiar la timp ca să-i împiedice lacrimile să i se rostogolească pe obraji. Ola se bucura că o avea alături, în ciuda dezacordurilor dintre ele. Erau foarte diferite, atât ca temperament, cât și ca aspect. Curbele generoase ale mamei ei erau accentuate de rochia-peplum roz, iar în rândul întregii congregații se propagase un murmur despre cât de frumoase erau amândouă, când intraseră în biserică. Ola avea un farmec mai degrabă izbitor, de prezentare de modă, în comparație cu aerul atrăgător comercial, de

catalog de comandă, al mamei ei, cu fața aceea plăcută, în formă de inimă. Femeia avea glas domol și un comportament blând, iar pe vremea când îl cunoscuse pe tatăl Olei, mai în vârstă și mai umblat prin lume, pe când ea era doar o proaspătă și naivă absolventă de universitate, probabil că fusese chiar mai inocentă. Era evident că mama ei trăia acum un moment dulce-amărui, când o conducea altar, dar arăta mândră de fiica sa, cum Ola n-o mai văzuse niciodată. Zâmbetul îi era mai larg decât când îi intrase copila la facultate, decât când absolvise sau când se angajase la *Womxxxn*. În timp ce pășea alături de mama ei, Ola se simțea copleșită de amestecul de emoții. Nu putea ghici nimeni câtă voință îi trebuia ca să pună un picior înaintea celuilalt, ca să nu se prăbușească sub lumina orbitoare a blițurilor telefoanelor din mulțimea transformată în paparazzi. Se stăpânise, în ciuda provocărilor trimise de Dumnezeu. Dumnezeu o făcuse pe trolul cu ea; citatul din Biblie ales de Amani se oprise exact înaintea unui atac personal: dragostea „crede totul".

Până când o întrebase pastorul Oyedepo dacă „îl ia pe Michael Kweku Koranteng să-i fie soț după lege", Ola nu știuse ce urmează să facă. Crezuse, cu naivitate, că avea să găsească putere în Michael, când ochii li se vor întâlni la altar, însă și el arăta la fel de tulburat. Dar chiar și așa: Michael spusese „da". Ea n-ar fi fost în stare să spună sincer ce avea de gând, când, după o clipă care durase parcă o viață, îi căzuse și ei de pe buze un „da". Acel unic cuvânt îi schimba viața și totuși, odată ce-l rostise, nu-i explodase lumea, ci se întâmplase mai degrabă opusul. Restul ceremoniei se terminase cât ai clipi, dar ziua în sine de-abia începea.

Ola nu știa sigur ce se așteptase să se schimbe. Sau dacă sperase ca „da" să fie cuvântul magic care

să ridice un blestem ori să activeze o vrajă protectoare. Dar, când zburaseră în jurul ei confetti, pe treptele bisericii, se simțise la fel ca înainte. Numai că acum era posibil să fie „căsătorită cu un monstru", mireasa lui Frankenstein. Și totuși asta nu părea să deranjeze pe niciunul dintre invitați, cu excepția lui Celie. Toți erau suspendați în trecut, sărbătoreau o versiune a ei și a lui Michael de mult dispărută. Mulți spuneau lucruri de genul „internetul nu e viața reală", iar între pereții bisericii chiar așa păruse. Ola se simțea un mesager din viitor, singurul care înțelegea cu adevărat ce se întâmplase și ce urma să vină.

Toți ceilalți erau prinși în teatrul evenimentului, în costumele și pompa obligatorii la nunțile africane. În fața bisericii, invitații se adunaseră pe iarbă, în caniculă, vorbind cu oameni pe care nu-i mai văzuseră de mult și așteptând ocazia să se fotografieze cu însurățeii. Domnișoarele ei de onoare erau mai organizate ca niciodată, în timp ce fotograful le instruia să-și țină buchetele la aceeași înălțime. Cavalerii de onoare se bătuseră cu palmele pe spate la unison. Mama Olei și mama lui Michael se îmbrățișaseră în fața obiectivului, cu un aer satisfăcut. Ola ar fi trebuit să se bucure de faptul că totul era perfect, ca într-un album, înainte ca ziua și machiajul ei să înceapă să se descompună și să dispară. Dar ședința foto era un chin, iar mâinile lui Michael stăteau suspendate în jurul ei în timp ce pozau, de parcă i-ar fi fost frică să n-o spargă.

Adunarea ori nu le observase disconfortul, ori îl ignorase. Probabil la fel ar fi trebuit să facă și ea. Acum faptul e consumat, își spuse Ola. Cum își așternuse, așa avea să doarmă; nu câștiga nimic dacă se plângea.

Pe bancheta din spate, Michael o mai bătu o dată ușor pe genunchi, ca reacție la expresia ei

impenetrabilă. Ola își strânse degetele peste ale lui.

— Sunt bine, scuză-mă, spuse ea, mângâind mineralul albastru din poșetă.

Teoretic, era bun pentru intuiție, dar ei îi trebuia ceva de care să se agațe, atâta tot.

Ola încercă să evite să cadă în spirala deznădejdii, amintindu-și de situația reală. Se căsătorise cu iubirea vieții ei. Nu exista nicio dovadă că el făcuse ceva greșit. Pășea într-un capitol nou. Avea să încerce să-l înceapă așa cum își dorea să continue.

Mașina oprise în fața sălii de evenimente (o vilă impunătoare, în stil neo-paladian, din Bromley, înconjurată de un parc de câteva hectare), iar Ola observă că locul era aproape de limita de capacitate de 400 de persoane, iar invitații se răspândiseră din sala mare în cort. Era o imagine amețitoare: din tavan picurau ca lichidul liane de lumină. În colțuri erau îndesate arcade din baloane roz, albe și aurii, iar la tot pasul vedeai aranjamente florale din bujori, trandafiri albi și Gypsophila. Cei adunați să le ureze casă de piatră pozau cu buzele țuguiate în fața unui perete mare de flori, cu litere de aur caligrafice, care formau hashtagul #famKoranteng19, în timp ce un proiector le prezenta imaginile, mărite, pe un ecran uriaș, în timp real. De cum puse piciorul în cort, Ola văzu tortul: un mamut format din șase etaje de aluat pufos, cu caramel sărat, din ale cărui niveluri se revărsa o dantelărie de zahăr și foiță roz, comestibilă.

— Uaaau, îl auzi pe Michael. S-au întrecut pe ei decoratorii.

Ola aprobă din cap; era năucită de cât de bine arăta totul. Îi creștea inima când se gândea la domnișoarele ei de onoare și la cât efort

investiseră ca s-o ajute să le organizeze pe toate. Nu erau de față când ea și Michael intrară pe hol; doar cavalerii de onoare stăteau într-un cerc strâns.

— Fix la timp, spuse Kwabz când se apropiară.

Acum purta un caftan alb, iar codițele îi ieșeau în toate direcțiile de sub boneta *kufi* roz.

— Tocmai și-au făcut intrarea și părinții voștri — mă duc să le chem pe fete și să-i spun lui David că sunteți gata.

Plecă grăbit prin mulțime, iar Seun îi luă locul și-l bătu pe Michael pe spate.

— Mike cel Mare! Încă o dată felicitări, *fratello*! Să știi c-am văzut că era cât pe ce să-ți dea lacrimile în biserică.

— Lasă că nici tu nu mai ai mult, *bro*, făcu Michael, zâmbind cu gura până la urechi. Acuș-acuș.

Seun se trase în spate.

— Neah, eu eram cât pe ce să plâng de stres, băi! Știu eu că Rachel e la vânătoare și că avea idei.

Amani se trase mai aproape de Ola și îi înconjură umerii cu brațul.

— Doamna Koranteng! Dumneavoastră sunteți, nu?

Ola spera că zâmbetul îi era suficient de convingător. Nu era cea mai mare admiratoare a prietenilor lui Michael, mai mult din cauza a ceea ce reprezentau ca grup, decât ca indivizi. Kwabz părea cu capul pe umeri, dar nu putea să uite ce-i auzise pe Amani și pe Seun spunând în podcast. Păruseră mai entuziasmați de petrecerea de burlac a lui Michael decât el, iar inițial voiau să-l ducă în Miami, „să facă o aroganță“. Până la urmă, umblaseră tot weekendul prin Birmingham, din bar în bar, dar Ola tot nu dormise prea bine în noaptea aceea, întrebându-se cu teamă ce făcea Michael.

— Și cum e să fii în sfârșit nevestică? Cea mai frumoasă zi din viața ta?

Tare-și dorea să n-o mai întrebe toată lumea același lucru.

— Normal.

Din sală se auzi un cor de „amin“, care marca sfârșitul rugăciunii de deschidere. Când mulțimea tăcu, Kwabz se întoarse la grupul lor, urmat de domnișoarele de onoare, acum îmbrăcate în rochii *aso-ebi* roz identice, care îi făceau cu mâna entuziaste.

— Începe, mișcă el din buze, deși nu-i mai auziră vocea.

Sala se umplu de glasul lui David Aidoo, comediant, fost prezentator la Choice FM și, dacă-l plăteai suficient, MC la nunți. Mai nou, era cunoscut mai mult pentru scheciurile virale de pe Instagram, în care își punea peruci și geci umflate și imita diverse categorii de oameni pe care-i vedeai prin centru: lucrători la drumuri, fete din sudul Londrei, femei „rele de muscă“ de la patiseriile jamaicane.

David strigă ceva incoerent, care generă un ropot de aplauze, apoi începu melodia *Able God* de la Chinko Ekun. Era semnalul stabilit: prietenii Olei și ai lui Michael intrară în sală în pași de dans, în perechile de la procesiune, întâmpinați de ovațiile încântate ale invitaților care îi așteptau cu nerăbdare. Seun și Amani săltau și se unduiau cu brațele întinse în lături și degetele imitând pistoale, cu ochelarii de soare pe nas. Kwabz îi ținea pe ai lui atârnați de gulerul caftanului, cu ochii pe mobilitatea impresionantă a șoldurilor lui Ruth, singura parte a corpului ei care se mișca. Un-doiul timid al lui Celie părea conservator pe lângă *twerking*-ul frenetic al Folei.

— Bagă, bagă! se auzea David improvizând, subliniind fiecare cuvânt cu un „eii“ încurajator. Prietenii miresei și ai mirelui, doamnelor și

domnilor, spuse el la microfon odată ce aceștia își ocupaseră locurile, făcându-i semn DJ-ului să dea muzica mai încet.

Sala se potoli.

— Acum, aceia dintre voi car' nu sunteți în picioare, *chola*, 'ai vă rog, ridicarea.

Adoptase un accent ghanez, ca în numărul lui popular, „Părinți africani".

— Vă prezint cel mai nou cuplu al anului 2019, excelența neagră la pătrat — domnul și doamna Koranteng!

DJ-ul butonă la laptop și, în câteva clipe, se auziră primele acorduri din *Yori Yori*. Ola îngheță: parcă mergea din nou spre altar, runda a doua din acest marș al morții. Neajutorată, se uită la Michael, care îi masă umărul liniștitor și îi făcu semn că e cazul să intre în sală.

Porni primul, cu Ola în spatele lui, clătinându-se puțin, cu gândurile sufocate de zgomot și blițuri.

— *Oya*, dă din ele! îi somă David de undeva din față, iar invitații începură să se adune.

Pe Ola o încurca ținuta grea, așa că-și sumese fusta *iro* până la coapse, ca să-și poată îndoi genunchii mai tare. De mult nu mai dansase așa; la Afro Bar and Brunch, la petrecerea burlăcițelor, într-un iureș de palmieri gonflabili, blugi tăiați scurți și alcool din cupe roșii, fără limită. Ola se străduise să țină pasul cu Ruth, care se legăna ritmic, împingându-se în spate, până când era genunchi la genunchi cu tipi care le cumpărau tuturor fetelor băuturi, în speranța unui act sexual mimat. Nu-și putu ascunde zâmbetul când o văzu pe prietena ei împingându-se în Kwabz.

Cineva o apucă de mână și Ola se simți răsucită în spate. Ajunse față în față cu Michael, unduindu-și șoldurile lipite de ale lui, ca pe vremuri, când ieșeau în cluburi. Nu mai fuseseră atât de apropiați de mult timp.

— Eii! Uui, ce dulce e dragostea, exclamă David. Îi vedeț' cum dansează? Vor s' facă copii înainte de luna de miere, mami, închide ochii!

Mulțimea izbucni. În același moment, o mătușică în rochie *aso-ebi* înaintă spre ei în pași de dans, cu poșeta deschisă, și puse o bancnotă de zece lire mototolită pe fruntea leoarcă de sudoare a Olei. Continuă să pună bani pe oriunde se lipeau; obraji, claviculă, piept. Îi urmă o alta, care apăsă bancnote roșii și mov pe gâtul lucios de umezeală al lui Michael. „Ploaia" continuă până când pe podea se adună o pătură de bani, deși Fola și Seun erau ghemuiți pe lângă gleznele lor, să adune bancnotele călcate de picioarele dansatorilor.

Într-un târziu se termină *Yori Yori* și începu *Assurance* de la Davido, care anunța finalul intrării mirilor împreună cu grupul lor și accesul liber al tuturor pe ringul de dans.

— Vreau să văd pe toată lumea în picioare, *oo*, lătră David, gesticulând spre cei câțiva invitați rămași pe scaune, ca să fie clar.

Mătușica dinainte o trase pe Ola spre ea cu o forță surprinzătoare.

— Olaide! De când nu te-am mai văzut! Mă ții minte? Tușica Korede?

— Da, mătușică, minți Ola, cu o reverență.

— Ehen! Când te-am văzut ultima oară erai în scaun cu rotile! strigă tușica Korede peste umăr, către cineva din mulțime. Emmanuel! O ții minte pe vară-ta Olaide, *shebi*? Vino s-o saluți! *Kai*! o interpelă ea pe Ola, întorcându-se din nou spre ea. Ce mândru ar fi taică-tu!

Ola fu atrasă în îmbrățișări și pupături de la veri pe care nu-i mai văzuse din școala primară, apoi încolțită de felicitările unor prieteni cu care nu se mai întâlnise din clasa a șasea. Rude în vârstă, pe care nu le mai văzuse niciodată, o întrebară pe când un bebe și o acostară oameni pe

care nu-i cunoștea defel și care călătoriseră cu avionul, să participe la eveniment. Toți aveau în mâini accesorii cu fețele mirilor imprimate pe ele: evantaie, cutii de plastic pentru mâncare, ceasuri de perete, baterii externe; Ola se simțea încercuită. Toate îi aminteau de afișele pe care scria „căutat viu sau mort"; era imposibil să te ascunzi la propria nuntă.

I se părea că n-o să mai scape în veci, până când David anunță deschiderea bufetului, iar mulțimea se risipi în țăcănit de tocuri și scrâșnet de scaune pe podea. Nu trecu mult și trei sferturi dintre invitați se așezară la coadă pe lângă tăvi pline cu vârf de *kelewele* și *bofrot, jolof* și banane, „dumicați" de aluat însoțiți de supe groase și picante.

Pielea umedă i se răcori când ieși din sală în aerul proaspăt din cort. La intrare stăteau și bârfeau Fola și Ruth, Ruth cu câte un pahar în fiecare mână, Fola, legănându-se pe ritmul unei melodii de la Sarkodie.

— Okeeeeei, regina africană! o întâmpină Ruth. E cea mai bună prietenă a mea, cea mai bună prietenă a mea!

Fola își trecu degetele peste mâneca Olei, admirând decorațiunile din mărgele mărunte ale dantelei.

— Ți-am zis că arăți incredibil? Dumnezeu e o femeie și e neagră, pe bune!

— Mi-ai zis, cam de cinze'ș'opt de ori, zâmbi Ola dezarmant. Dar nu mă plâng!

Ruth dădu noroc în aer, cu paharul din mâna stângă.

— De-abia aștept să-ți văd următoarea ținută. Să te văd megaaranjată, *ohemaa*[9]!

— Chiar așa, confirmă Fola. Când ne binecuvântezi cu ținuta de marele final?

Ultima era preferata ei: o rochie *kente* din mătase țesută manual, cu turban tradițional, iar

Michael avea să poarte o togă asortată. Optaseră pentru ținute tradiționale în locul unei nunți tradiționale. Să facă două nunți, cum obișnuiau mulți ghanezi și nigerieni din a doua generație, ar fi însemnat și mai multă planificare, și mai mulți bani pe care nu-i aveau. În plus, Olei nu-i plăcuse niciodată ideea de zestre, care făcea parte din obiceiul ceremoniilor tradiționale, fie ea și simbolică. Și așa simțise ca pe o trădare faptul că lua numele lui de familie.

— Stai, că în asta am stat abia jumătate de oră, spuse Ola, făcând semn spre ce purta. Dar nu mai durează mult, dacă-mi dă șansa să mă ascund puțin undeva în spate.

Fără o vorbă, Ruth îi pasă paharul din mâna dreaptă, iar Ola îl goli dintr-o singură înghițitură lacomă.

— Mersi. Aveam nevoie. Nu știu cât mai sunt în stare să stau de vorbă despre copiii pe care nu-i am, cu mătușici pe care nu le cunosc.

Fola clătină din cap.

— Mor de grija tuturor păsăricilor, numai de a lor, nu!

— Credeam că ai parte măcar de o perioadă de grație, acum că „ți-ai găsit și tu bărbat“, spuse Ruth, cu un accent scos parcă dintr-un scheci de-al lui David Aidoo. Dar te simți bine, da? Ești fericită? E un megabairam!

— Tu și Celie vă pricepeți să organizați petreceri, spuse Ola, cercetând din priviri interiorul cortului. Chiar, ai idee pe unde e?

— Celie? Nah, habar n-am. Probabil face ore suplimentare de studiul Bibliei cu pastorul.

Ola râse, dar tot scoase telefonul și căută numele lui Celie în lista de WhatsApp.

Hei, pe unde ești?

Ea și Celie vorbiseră tot mai rar de când apăruse Lista. Ola știa că, în parte, era vina ei, pentru că încetase să răspundă la mesajele primite de la mai toată lumea. Dar, pe măsură ce se apropia nunta, nici Celie nu mai dăduse vreun semn. O ținuse pe Ola la curent cu organizarea nunții, dar în rest fusese distantă. Era ocupată, ce-i drept; editura la care lucra tocmai câștigase o licitație foarte strânsă pentru *Puncte, puncte*, o antologie de eseuri scrise de autori celebri cu pistrui („Asta se cheamă diversitate pe piața de carte", bombănise ea pe grup). Dar azi era nunta Olei și abia dacă-și văzuse domnișoara de onoare, în afara ceremoniei. Ola puse telefonul la loc în poșetă și deveni conștientă de schimbarea subtilă care se petrecuse în atmosfera dintre prietenele ei, înainte să-i observe cauza. Se apropia Kwabz, care ciugulea de pe un platou pe care avea orez prăjit, cu pește la grătar alături. O trase pe Ola spre el și o îmbrățișă.

— Doamna Michael! Casă de piatră!

Ruth se trase în grabă de tivurile laterale ale rochiei și își netezi creștetul perucii, de parcă încerca să stingă un mic incendiu. Kwabz se întoarse spre ea.

— *Frumoză fata*, făcu el, cu un accent nigerian afectat.

Ola își înăbuși zâmbetul.

— Salut, Kwabena.

Vocea lui Ruth avea un ton plictisit, deși mai toată dimineața le descrisese celorlalte, în detalii grafice câtuși de puțin necesare, ce avea de gând să-i facă lui Kwabz și pentru cât timp.

— Îmi place rochia, spuse Kwabz, măsurând-o din ochi câteva momente, puțin cam multe, într-un fel care le făcu pe Fola și Ola să strângă din umeri jenate.

Dar Ruth și Kwabz erau atât de concentrați unul asupra celuilalt, încât era clar că nu

observaseră.

— Îți stă bine în ținută tradițională, să știi.

Ruth ridică dintr-o sprânceană pensată ireproșabil, dar deja îi scăpase un zâmbet.

— Mie îmi place mai mult cum îți stă cu părul desfăcut, spuse ea, aruncându-și pletele peste umăr.

— Altceva n-ai să-mi spui?

Kwabz se întoarse spre Ola, cu mâinile adunate teatral la piept, de parcă vorbele lui Ruth l-ar fi rănit fizic.

— Vezi ce rele sunteți voi, nigeriencele? Pe cuvântul meu, anul ăsta mă las de voi de tot.

Capul Folei pivota de la unul la celălalt ca un yo-yo, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

— Ăștia fac mereu așa? o întrebă pe sora ei.

Ola dădu din cap a confirmare. Dansul avea să se încheie, probabil, în patul lui sau al ei, ca de obicei.

Ruth se pregătea să arunce riposta când, dintr-odată, întoarse capul spre partea îndepărtată a cortului.

— Stai așa — cine e *oyinbo*[10] de colo? Pare pierdută.

Ola îi urmări privirea, până localiză o brunetă agitată, lângă masa cu darurile, și fu convinsă că are vedenii. Întinse gâtul în față, scanând atent mulțimea de invitați, în încercarea de a o vedea mai bine. Nu avusese timp de micul-dejun, așa încât ar fi pus pariu că e un miraj dat de starea de amețeală.

— Aia e… e *Frankie*?

Într-adevăr, ea era; trăgea de un prosecco alături de Kiran, care arăta profund nemulțumită, iar ochii îi fugeau de colo-colo, derutați. Sprâncenele i se urcaseră mai sus ca niciodată pe fața de obicei atât de limitată ca expresie. Era imposibil de ratat în marea de fețe cafenii, în rochia-sacou scurtă, care-i scotea în evidență

silueta atletică subțire, modelată de ani de pilates și veganism intermitent.

— Cine? întrebă Ruth, mijind ochii. Stai, stai, stai: aia e *șefa ta*? Războinica de supermarket în carne și oase? Neaaaah, OBLIGATORIU trebuie să fac cunoștință cu femeia albă care scoate untul din tine de trei ani de zile!

Tocmai când începea să creadă că avea șanse să termine ziua cât de cât întreagă. Ce putea fi mai rău decât să-i apară Frankie la nuntă? În timp ce Ola înainta spre ea cu picioare de plumb, Kiran, din spatele șefei lor, încerca să spună „scuze", mimând cuvântul din buze, pe tăcute.

— Ola! exclamă Frankie, ridicându-se s-o îmbrățișeze.

Niciodată nu fuseseră atât de aproape; îi simțea în respirație mirosul de prosecco amestecat cu tutun.

— Vai, dar arăți *fabulos*! Sper că nu te deranjează că m-am cam invitat la petrecere, dar azi am făcut un brainstorming cu Kiran, pentru numărul următor. Și mi-a zis că după aceea vine la tine la nuntă și, îți dai seama, nu *puteam* să nu-ți urez personal casă de piatră!

— Eu i-am zis că e numai pe bază de invitație, murmură Kiran, întoarsă spre Ola.

Frankie nu era atentă; ochii ei erau ațintiți asupra mesei cu daruri.

— Deci care din voi iese mai câștigat? Eu credeam că indienii fac nunți enorme, dar asta zici că-i *My big fat Nigerian wedding*! A înnebunit lumea cu hashtagul ăla — pe care, pentru binele nostru, al tuturor, mai bine nu încerc să-l pronunț.

Ola o văzuse pe Frankie beată de suficiente ori încât să-și dea seama când e cazul să schimbe subiectul, așa că începu să facă prezentările, strigând, ca să acopere muzica.

— Ea e Ruth, domnișoara de onoare principală, și ea e Fola, sora mea, spuse ea. Ruth, Fola, ele sunt Kiran și Frankie, de la *Womxxxn*.

Ruth o trase pe Frankie într-o îmbrățișare de stâncă.

— Am auzit *o grămadă* despre tine!

— Serios? întrebă Frankie. Eu n-am auzit *nimic* de tine. Ola nu ne spune absolut nimic despre viața ei!

Kiran o trase repede pe Ola mai aproape de ea, apucând-o de cot; arăta elegant ca întotdeauna, într-o cămașă *kurta* largă, de mătase, cu pantaloni până deasupra gleznei și pantofi cu toc cui.

— Îmi pare AȘA de rău! șopti ea șuierat. Credeam că am reușit s-o pierd pe la metrou, dar când am ajuns era deja aici! Doar i-am menționat în treacăt în ce zonă e petrecerea. Probabil s-a dus acasă, s-a schimbat și pe urmă a căutat pe Google toate sălile de evenimente de pe-aici și a comparat lista cu storyurile postate de invitați pe Insta.

Kiran clătină din cap.

— Colonizarea n-a murit!

— E în regulă, serios. Mă bucur că ai venit tu. Nu eram sigură că ajungi…

Ochii Olei spuneau și ce trecuse sub tăcere.

— Păi, na, e ziua *ta* cea mare, spuse Kiran, foindu-se de pe un picior pe celălalt, apoi zâmbi strâmb. Mireasa e personajul principal, nu?

Ola dădu vag din cap, apoi ezită.

— Frankie a… hm? De Michael?

— Știe că tu și cu Michael tocmai sărbătoriți nunta anului. Atât.

Ola răsuflă ușurată.

— A fost un coșmar, gemu Kiran. O dădăcesc de când am ajuns, n-am reușit să arunc și eu un ochi în jur! Oricum, când o vezi, ți se răcește din prima.

Ola ridică sceptică o sprânceană.

— Kiran. Ce puii mei înseamnă „ți se răcește“?

— Îți place? zâmbi șmecherește prietena ei. E alternativa mea neutră la „ți se culcă“. Dar, serios, e pericol public! A confundat-o pe fata aia cu FKA Twigs și tot încerca s-o convingă să apară pe coperta numărului următor.

Kiran făcu semn din cap spre o femeie de rasă mixtă, care, în afară de asta, nu mai prezenta nicio altă asemănare cu FKA Twigs.

— Ba N-AM făcut așa ceva.

Capul lui Frankie apăru între ele ca al unei suricate, dar roșeața jenată din obrajii ei confirma că exact asta făcuse.

— Am zis că *seamănă puțin* cu FKA Twigs, de unde stăteam noi, și că *ar putea* să apară pe copertă! E prea mult zgomot aici, pufni ea exasperată.

Dar, chiar când părea pe punctul de a face o criză de copil mic, ochii lui Frankie se făcură mari cât farfuriuțele de cafea, privind peste umărul Olei, iar colțurile gurii îi împinseră pometii atât de sus, încât Ola se temea să nu audă cum îi pocnește ceva.

— E cine cred eu că e?

Michael se apropia, traversând cortul, anunțat de un iz de oud, parfumul lui pentru ocazii speciale. Ola își ținu răsuflarea.

— Doamnă Koranteng, spuse el, venind spre ea cu pași mari și oferindu-i o brioșă din aluat roșu pufos, cu chipurile lor pe ea. Arăți așa delicios, de-mi vine să te mănânc.

Ola gemu de exasperare când văzu că ia o gură exagerată din brioșă și se întinde spre ea pentru un sărut, pe care ea avu grijă să-l păstreze la nivel de pupic nevinovat. Era al doilea de când spuseseră „da“ la altar, de când începuse tot chinul. Trecuse atâta timp, încât aproape uitase cât îi plăceau buzele lui.

— De când aștepți s-o spui pe asta?

— În mașină mi-a venit.

Brioșele le primiseră de la o cofetărie, în schimbul promovării pe rețelele de socializare; la fel făcuseră economii și în privința altor produse și servicii. Ola se întreba câtă validitate legală are un DM pe Instagram, pentru că nici ea, nici el nu aveau de gând să posteze ceva. Ca urmare, probabil erau buni de plată — alte costuri. Deși nu-i stătea mintea la asta, Ola se întrebă cum se simțea Michael la gândul că nu-și putea posta fotografiile cu cel mai mare potențial din istorie pe Instagram. Indiscutabil, orice instantanee făcute de ei doi la nuntă ar fi ajuns virale. Dar, chiar dacă n-ar fi apărut Lista, Ola nu era sigură dacă ea le-ar fi postat pe ale ei. Mai ales având în vedere agitația pe care o cauzase fotografia cu care-și anunțaseră logodna. Pe Michael, validarea primită de la necunoscuți pe internet îl făcea să se simtă remarcat, îi confirma că e cu adevărat acolo. Era ca zicala cu copacul care cade în pădure, fără să-l vadă nimeni: se consideră că te-ai căsătorit, în fond, dacă nu poți să dovedești asta cu o postare virală? După câte avuseseră de suferit de pe urma comunităților online, după ce văzuseră cât de repede se pot transforma admiratorii în dușmani, ce părere mai avea Michael acum?

— Tu trebuie să fii ginerică! spuse Frankie, întinzându-i mâna.

În timp ce Michael primi strângerea de mână, capul lui Frankie se înclină, ca să-l măsoare de la bonetă până la tivul robei *agbada*.

— Mda, acum înțeleg de ce te-a ascuns Ola de fetele de la *Womxxxn*! Unde v-ați cunoscut, pe vreo aplicație de dating exclusiv pentru fotomodele?

Michael râse stânjenit.

— Mersi…

— Bine, Ola n-a zis nimic, dar…

— Dar eu oricum nu zic *nimic* despre viața mea la serviciu, o întrerupse Ola. Îmi pare rău că n-am

adus vorba despre ce piesă e logodnicul meu la discuțiile de la cafeaua de dimineață; m-am gândit că poate nu e relevant?

La auzul cuvintelor ei, Michael zâmbi larg, iar Frankie se bosumflă. Ola simțea că nu va înțelege niciodată nevoia viscerală a colegelor ei de a avea impresia că sunt prietene cu ea.

— Păi, așa faci, spuse Frankie tăios. Dar, *Doamne*, cum arătați! Deci vă dați seama ce copii o să aveți? Modele din scutece! Asta nu sună nasol, nu? adăugă ea, întorcându-se din nou spre Michael. Știi, odată am zis că bebelușii de rasă mixtă sunt cei mai adorabili (compliment și pentru albi, *și* pentru negri, dacă-mi permiți) și Ola s-a supărat rău de tot pe mine. Dar, na, ea se supără rău de tot pe mine din aproape orice.

Michael îi oferi un zâmbet plat și își împleti degetele cu ale Olei.

— Ne iertați un pic? Trebuie să vorbesc puțin cu soția mea.

— A, nu vă deranjați din cauza mea.

Frankie mai luă o gură de alcool.

— Sunteți însurăței! Iubire tânără, alea-alea! Bucurați-vă de ea! La mine n-a fost cazul, băga-mi-aș. Deci, când aruncați buchetul ăla, pe mine să mă săriți, mersi!

Plecară împreună, respingând mâinile invitaților care încercau să se agațe de ei, ca actorii principali dintr-un film cu zombi. În timp ce Michael o îndruma prin mulțime, Ola își aminti unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult. Îi dădea senzația că are cineva grijă de ea, că e protejată. Se străduia mereu să-i fie ei bine, fie că asta însemna s-o răpească de lângă nebunia șefei ei sau s-o ferească de invitații excesiv de prietenoși. Pentru prima oară după o lună, parcă erau din nou în aceeași echipă.

Michael se așeză pe o masă liberă de lângă intrare și lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

— Auzi, zise el cu ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă. Știu că ai zis că ai o șefă nebună, dar, băi, serios?

— Băi, serios! *Acum* înțelegi ce ziceam? Nici măcar n-am invitat-o!

Michael izbucni în râs și îi puse o mână la baza spatelui, de parcă se pregătea s-o tragă spre el, ca s-o sărute din nou, dar peste umărul ei observă ceva care îi întinse pe față un zâmbet atât de larg, încât i se vedea rozul gingiilor.

— Aha, deci Ruth și Kwabz iar fac de-ale lor.

Arătă din cap spre cei doi, care se unduiau într-un colț pe *Mad Over You,* de la Runtown.

— Dap.

Ola arătă spre dreapta, unde Seun tocmai o încolțise pe șefa ei.

— Iar „Sean" face cunoștință cu Frankie. Săraca Rachel.

— E una dintre puținele femei albe de la nuntă, oftă Michael. Era inevitabil.

— Cine-i spune și lui?

Michael aruncă o privire într-acolo, examinându-i pe cei doi.

— Ce, ea e tipa gay? Dar la *Womxxxn* nu sunt toate gay?

— Kiran e pan, Sophie e lesbiană, spuse Ola, încrucișând brațele. Frankie e o microagresiune ambulantă.

— Aș vrea să pot spune că asta l-ar opri, dacă ar ști.

Michael privi în jur prin cort. Cei mai mulți dintre invitați trecuseră la a doua farfurie cu mâncare și aveau deja câteva pahare bune la bord. Copiii alergau printre mese în ținute formale, elegante și pline de volănașe, acum pătate sau rupte de atâta hârjoneală.

— Chiar, Celie unde e? Voiam să văd dacă pot să stau puțin de vorbă cu ea. Să reglăm neînțelegerile dintre noi.

— Nu sunt sigură, răspunse Ola, apoi tăcu un moment. Dar poate e mai bine să stați de vorbă altă dată. Când nu e ziua nunții noastre?

— Bun, dar ce zici, pe prietena ta, Kiran, s-o salut?

Ola privi peste umărul lui. Kiran îi urmărea atent, de lângă Frankie și Seun, care se uitau la trei fete ce dansau *zanku* atât de agresiv, încât parcă se luptau cu atacatori nevăzuți. Era convinsă că șefa ei n-avea s-o mai bată niciodată la cap să-i trimită invitație la vreun eveniment.

— Hai să lăsăm chestiile astea azi, bine? spuse Ola, punându-i un braț în jurul taliei și trăgându-l mai aproape de ea.

— De acord.

Michael zâmbea, dar nu și cu ochii. Făcu un pas în spate și o strânse de mână.

— Știi ce, acum vin discursurile. Am vrut să-ți spun, înainte s-o spun în fața tuturor… Știu că n-am fost întotdeauna bărbatul pe care îl meriți. Dar te iubesc, Ola. Mult, mult de tot. Nici nu poți să-ți imaginezi cât sunt de recunoscător că mă lași să-ți arăt cât, pentru tot restul vieții.

Se trase mai aproape, s-o sărute pe obraz, iar în clipa aceea Ola se simți copleșită. Sinceritatea de pe fața lui, durerea din ultima lună, toate se prăvăliră peste ea dintr-odată. Poate că le lipseau multe (și individual, și ca pereche), dar dragostea, nu. Iubirea era un lucru pe care Lista nu li-l luase.

Își reținu lacrimile și trase adânc aer în piept, în timp ce Ruth și Kwabz se apropiau legănându-se pe picioare, cu un pumn de bancnote de cinci lire, câștigate la dans.

— Retrag ce-am zis, spuse Kwabz, cu o mână pe după talia lui Ruth. Încep să-mi placă nigeriencele, încet-încet.

Se întoarse spre Michael.

— Vezi că în zece minute sunt discursurile, da?

— Calm, răspunse el, luând-o pe Ola de mână.

Împreună, cei doi își croiră drum printre petrecăreți. Vremea era mai răcoroasă, vântul ușor era proaspăt și binevenit. Odată ajunși la ieșirea din cort, Ola rămase în urmă.

— Vin imediat. Vreau să verific ceva repede de tot, bine?

Michael aprobă din cap și o sărută din nou pe obraz, apoi se îndreptă spre masa înălțată, împodobită cu tul, unde stăteau pe scaune ca niște tronuri părinții și bunica lui, și mama Olei.

Ola scotoci prin geanta ei, lăsată la intrarea în cort, până își găsi telefonul, apoi ignoră notificările care se tot adunau. Avea să citească urările de bine trimise de toată lumea mai târziu, dar deocamdată merse direct la conversația cu Celie, ca să citească răspunsul prietenei ei la mesajul pe care i-l trimisese.

A trebuit să fug, mă doare capul. Seară frumoasă

X

Ola îl studie, încercând să înțeleagă ce însemnau de fapt cuvintele lui Celie. Fola și Ruth fuseseră măcar amabile cu Michael, făcuseră conversație. Celie nici nu-l băgase în seamă toată ziua; era singurul om pe care-l trata mai rece decât pe Ola însăși. Nu azi, își spuse ea, punând telefonul la loc. Începe așa cum vrei să continui. Nu putea să se blocheze în toate astea tocmai azi. Se presupunea că întorcea o filă nouă. Intră și îi văzu pe Michael și pe cavalerii de onoare prosternându-se la picioarele mamei ei — cu tot corpul pe jos, cu pieptul la podea. Un obicei yoruba pe care ea îi spusese că poate să-l ignore liniștit, dar el insistase.

Tipic pentru Michael. Ola era atât de ocupată să zâmbească la el fermecată, încât aproape că n-o observă pe Frankie apropiindu-se. Acum era practic camuflată de culoarea de fildeș a cortului,

cu pielea ei de un alb fantomatic. Șefa ei tresări când o văzu, de parcă se mira s-o întâlnească pe Ola la propria nuntă.

— Ola? spuse ea. Ești bine? Îmi pare sincer rău, iubita.

— Rău? Pentru ce?

Ola era exasperată; se pregătea pentru ce e mai rău. Nu se înșelase când bănuise că prezența șefei ei la nuntă avea să provoace haos din start, fără măcar să încerce ea ceva. Își dorea ca Frankie să treacă odată la subiect. Ce stricase? Pe cine confundase cu John Boyega[11]?

— Ah, făcu Frankie, dându-și la o parte o șuviță de păr de pe față. Cre... credeam că ai văzut, că erai pe telefon și... mă rog, aveai o figură de parcă...

— Frankie, ce e? oftă exasperată Ola.

Încerca să n-o repeadă pe șefa ei, dar n-avea timp de așa ceva.

— În câteva secunde încep discursurile.

Frankie se uită la telefonul pe care-l ținea în mână. Pe Ola o zgudui instantaneu panica; sirenele imaginare de alarmă înecau orice alt sunet. Nu, își spuse ea. Te rog, Doamne, nu! Te implor. Nu azi. Văzu cum șefei ei îi căzu fața și mai tare când observă cât era ea de afectată. Cumva reuși să vorbească.

— Arată-mi.

Frankie îi pasă telefonul, cu o mișcare încetinită de reținere. Avea deschis Instagramul pe hashtagul #famKoranteng19. Dedesubt nu se vedea nici urmă de selfie-uri din cabina foto închiriată, nici urmă de filmări panoramice cu încetinitorul, făcute de camera cu unghi de 360 de grade. Filmări cu marea intrare a mirilor, fotografii cu ea în rochie de mireasă — nicăieri. Postările respective fuseseră împinse în jos de rând după rând și pătrat după pătrat cu aceeași imagine:

fotografia cu care își anunțaseră logodna, cu un text scris cu litere negre și groase peste ea:

Michael Koranteng = Abuzator
Ola Olajide = Acoperitoare
#famKoranteng19
#CoupleGoals
#Lista

Ola derulă și derulă și tot derulă: oricât de mult parcurgea din pagină, nu găsea altceva. Când ridică ochii din telefon spre invitații care șușoteau de jur-împrejurul ei, își dădu seama că nici ei nu vedeau altceva. Înainte să i se încețoșeze privirea, îi văzu pe cei din jur, cu gurile căscate, uitându-se la telefoane șocați. În jurul proiectorului din sala mare se adună o mulțime îngrozită: feedul de pe ecranul de 120 de țoli afișa imaginile cu hashtagul nunții. Ola vedea turbanul mamei ei, de la ceafă: femeia se uita și ea în sus, la imagini, iar verișorul ei, Emmanuel, își ducea mâinile la gură, în același timp cu tușica Korede. Toată sala era martoră la deturnarea hashtagului.

Ola simți cum i se întoarce stomacul pe dos într-un mod violent și cum îi aduce pe cerul gurii gustul amar de fiere și prosecco. Căzu în genunchi. Urmă o agitație de mâini și picioare și zgomote în jurul ei, dar pentru o clipă nu auzi și nu simți nimic. Parcă ar fi leșinat și totuși ar fi rămas conștientă. Ca și cum corpul și mintea i s-ar fi deconectat, inutile pentru moment, dar i-ar fi permis să asiste la scena în desfășurare. Era amorțită. Ce proastă fusese să creadă că, gata, a scăpat. Dacă nu se gândise la altceva mai rău decât prezența lui Frankie la nunta ei, asta era doar fiindcă n-avea imaginație.

---

[9] „Regină" sau „regină-mamă" în dialectele akan din Ghana.
[10] Persoană de origine caucaziană, în limba yoruba și altele înrudite.

[11] Actor și producător britanic negru, cunoscut pentru rolurile din seria *Războiul stelelor* post-2015 și *Femeia rege*.

PARTEA A TREIA

19

Ola nu-și dădu seama din prima clipă că avea un atac de panică; nu era obișnuită cu zumzetul din urechi și îngustarea câmpului vizual. Simțea că se sufocă, chiar și după ce apăru Fola, la câteva secunde după ce căzuse la podea, și o luase în brațe și o ajutase să traverseze momentul acela dificil. Fola și Ruth aproape o duseră pe sus prin cort, sub privirile uimite, perplexe ale invitaților. După ce reușiră s-o târască suficient de aproape de o stradă, cât să cheme un taxi, o îndesară pe bancheta din spate.

— Ce dracu' e asta, Nunta Roșie din *Urzeala tronurilor*? o auzi pe Ruth. Ce pana mea facem?

— Nu știu, răspunse Fola, deschizând ușa și intrând în spate, alături de Ola, apoi o cuprinse cu un braț pe sora ei zguduită. Jumătate din invitați au văzut deja hashtagul, din câte se pare. Zi-le și tu că a făcut Ola toxiinfecție sau ceva, să scăpăm de ei.

Ruth se prinse de marginea geamului coborât al mașinii, țăcănind cu ghearele lungi pe sticlă.

— Băi, nu, nu mă pune să spun asta! strigă ea către ele. Doamne ferește de rău! O să creadă toți că se îmbolnăvesc și ei! Mătușicile care au adus mâncare or să sară la ceartă și știi că, dacă încep, eu, una, n-am nicio reținere să…

— RUTH! Gândește-te la ceva, bine?

Când mașina se puse în mișcare, Ola începu să respire și mai greu. Se simțea amețită, slăbită; coborî geamul la maximum, sorbind cu lăcomie aerul care se năpustea înăuntru. Încercă să-și scoată turbanul și să lărgească brâul strâmt din talie, dar tot simțea că plămânii abia făceau față.

Parcă stresul din ultimele câteva luni i se cuibărise în piept și i se încolăcise strâns în jurul coastelor. Habitaclul părea prea mic, prea înghesuit pentru sfârșitul de lume care se derula pe bancheta din spate. Cu cât se străduia mai mult să-și controleze respirația, cu atât simțea că-i e mai greu, până când ajunse să gâfâie atât de zgomotos, încât Fola îl rugă pe șofer să intre în parcarea unui hotel Ibis din apropiere și sună la numărul de urgență. Până să vină ambulanța, Ola începuse să respire normal, dar în rest totul era haos.

Senzația de déjà-vu îi dădea o stare de neputință. Simțea aceeași teroare și confuzie ca atunci când citise prima oară Lista, la serviciu. Mâinile îi erau transpirate și reci, amorțiseră și o furnicau. Capul îi zvâcnea sub noua lovitură emoțională pe care nu era în stare s-o proceseze. Fola îi smulse din nou telefonul din mână, ca să nu citească șuvoiul de comentarii răutăcioase, dar Ola își pierdea capul în tăcere. Mama ei și Michael o sunau încontinuu, iar când Fola pomeni ceva despre „Instagram“ și „troli“, în ideea de a-i lămuri, rămaseră și mai derutați. O somară să le-o dea pe Ola la telefon, ca să le spună cine sunt trolii și de ce fac asta, dar Ola nu știa ce le-ar putea spune.

Când ajunseră în apartamentul Olei, sora ei o duse la pat, unde se prăbuși grămadă și de unde nu se mai mișcă zile întregi. Perioada aceea scurtă în care sora ei avu grijă de ea trecu într-o învălmășeală înlăcrimată de analgezice și beznă completă; Ola ba luneca într-un somn agitat, ba se trezea. Fola trebuia să ia avionul în seara următoare, dar își amână zborul cu două zile, stătu întinsă lângă Ola, care plângea până adormea, și o hrăni cu lingura. Se rugase de ea din tot sufletul să-i permită să mai stea, fiindcă îi era groază s-o lase singură. Ola era vizibil slăbită de stres. Dar, când se gândea că Fola pierduse

aproape o mie de lire fiindcă ratase zborul spre Panama (și că urma să piardă și mai mult, pentru că lipsise de la muncă), Ola se simțea și mai rău. Ca s-o convingă pe sora ei, jurase pe mormântul tatălui lor că, după ce pleacă ea, avea să stea cu Ruth ori cu Celie sau, dacă nu cu ele, cu mama ei. Poate chiar cu Michael.

După ce plecă Fola, Ola începu să conștientizeze cu adevărat dimensiunile prăpădului. Sora ei nu-i mai dădu parolele noi pentru conturile de social media, dar faptul că i le dezactivase pe toate îi sugera Olei cât de rău trebuie să fi stat lucrurile online. Reacțiile erau și mai intense decât se așteptase, pentru că „Ceai cu mine" postase pe pagina de Instagram despre hashtagul #famKoranteng19, iar Ceai avea un număr de abonați ceva mai mare decât toată populația Bahamasului. Pagina Ceai distribuise fotografia ei de logodnă modificată, iar postarea primise mai multe like-uri decât originalul încărcat de ea anul trecut. Pe lângă imaginea respectivă, postarea mai conținea și o captură de ecran cu Lista; ambele erau marcate cu sigla cu ceașcă de ceai, iar deasupra aveau un titlu cu litere mari și groase:

> SUPERPERECHEA CELEBRĂ PE INSTA, MICHAEL ȘI OLA, SCANDAL CU HASHTAGUL NUNȚII
>
> Ai noroc dacă plouă în ziua nunții, dar nu cu comentarii! Se pare că Michael Koranteng, pe care-l știți de la Caught Slippin, a fost prins și el cu niște „slippin" •• El și noua lui soție, jurnalista Ola Koranteng (născută Olajide) au devenit ținta criticilor după ce numele lui Michael a apărut pe o listă de largă circulație, cu numele unor bărbați abuzivi din mass-media. A fost acuzat de abuz fizic, hărțuire și comportament amenințător — victima lui a obținut chiar și un ORDIN DE PROTECȚIE! 😱😱😱

Ola, deși jurnalistă feministă, și-a susținut bărbatul și a spus DA stresului, la o nuntă luxoasă, cu sute de invitați. Dar activiștii au organizat o deturnare a hashtagului nunții, #famKoranteng19, și le-au umplut feedul cu acuzații! Se pare că ne-am pierdut cuplul Beckham negru 😬

Voi ce-ați face dacă ați păți așa ceva în ziua nunții? Comentați mai jos!

Iar urmăritorii lor nu se abținuseră deloc de la comentarii. Popularitatea în creștere a contului atrăgea și mai multă atenție nedorită. Spre deosebire de forumurile de pe site, platforma de Instagram „Ceai cu mine" nu era un sălaș al „războinicilor de tastatură" morocănoși, ascunși după nume de utilizator și avataruri hazlii. Era greu să ignori oamenii pe ale căror conturi apăreau fotografiile lor reale (iar pe unii îi și recunoștea), etichetându-i drept „troli". Comentariile abuzive erau publice și, din câte se părea, acceptabile în societate. Autorii lor nu se ascundeau sub mantia anonimității ca să împroaște cu ură și să emită judecăți din cele mai aspre. Domnea impresia că, dacă ai ajuns pe pagina respectivă, ți-o meriți.

Nuuuu, nu Michael și Ola? Bgpl, n-avem și noi parte, eu nu mai cred în iubire, gata, mai bine nu mai zic nimic

Uite, de-asta trebuie să terminați toți cu veneratul de cupluri pe insta. În spatele ușilor închise, Ola e fix Maxine Carr[12] 😱😱😱

LMAO zdrentele dracu s-au ars fix cu hashtagu lor, asa Doamneee 🙏

Asta e regele vostru? Si regina voastra?

Ola nu suporta să citească comentariile, dar deacum obiceiul făcea parte din rutina ei de zi cu zi, ca un medicament oribil, pe care ar fi fost nevoită să-l înghită. Sub postare, comentatorii menționau despre ea lucruri pe care nu le observase niciodată. Pe lângă faptul că „susținea un abuzator", Ola nu se pricepea deloc să vorbească în public, avea o voce care te zgâria pe timpane și făcea „ăăă" prea des. Era luată în râs pentru faptul că avea fruntea ca personajul din *Megamind*, iar comentariile cu cele mai multe like-uri o făceau, aproape toate, „uscată" sau „fără țâțe". Când o acuzau de ipocrizie și de feminism prefăcut, parcă erau mai furioși pe ea decât pe Michael, uneori. În paralel, Michael merita, se părea, șuturi în cap, pe care mulți se ofereau să i le administreze. Era penibil, „disperat după putere": relația cu Ola era singurul lucru care-i dădea importanță; le cânta în strună urmăritorilor lui, majoritatea femei negre, postând excesiv despre asta.

Cât avusese grijă de ea, Fola insistase în mod repetat că toate astea erau „doar pe internet". Că nu e „real". Olei îi venea să spună: „Băga-mi-aș picioarele, mie mi se pare real rău de tot". Oamenii aceia *chiar* o urau. Frankie *chiar* avea de gând s-o dea afară. Ola (și, în fond, și Michael) *chiar* își datora locul de muncă internetului. Era adevărat că nu ceruse ea să aibă atâția urmăritori, dar era conștientă că nici nu-i picaseră tocmai rău când negocia onorarii pentru a vorbi la evenimente din viața reală.

Cine ar fi fost ea fără internet? Probabil că ar fi aflat de feminism mai devreme sau mai târziu, dar internetul accelerase procesul. În facultate descoperise Tumblr și, prin el, pe Audre și Gloria și Angela și bell[13], după cum demonstra tricoul devenit viral, care îi domina pe atunci feedul. Îi atrăseseră atenția comentariile cu miez, numai bune de distribuit, și citise mai mult pe subiect.

Înainte s-o inspire să-și facă și ea unul, blogurile îi arătaseră imagini care ilustrau frumusețea corpului negru și îi prezentaseră hashtagul #BlackGirlMagic, lucruri care o făceau să se simtă validată. Pe de altă parte, odată ce descoperise feminismul, începuse totuși să se întrebe dacă era cazul să se respecte pe ea însăși mai mult sau mai puțin, în funcție de aspectul fizic.

Oare avantajele internetului compensau răul, când răul putea fi groaznic? Citise, neputincioasă, mesajele încântate postate pe Ceai după nuntă, în care comentatorii jucau pe mormântul ei digital. Utilizatorii anonimi ai forumului își asumau răspunderea pentru deturnarea hashtagului, asemenea unei organizații teroriste, și își sărbătoreau victoria cu emojiuri cu pahare de șampanie. Oare știau ce efect aveau toate asupra ei? Dacă pentru ei era un fel de joc online bolnăvicios, Olei îi distrusese viața. Relația îi atârna de un fir de păr. Locul de muncă îi era incert. Sănătatea mintală îi intrase în cădere liberă aproape imediat după ce apăruse Lista. Dintre sutele de întrebări care-i bântuiau în continuare gândurile, zi după zi, una anume ieșea în evidență. Ce făcuse, în viața asta sau în oricare alta, să merite așa ceva?

Ola se încruntă la ecranul telefonului, plin de imagini cu leziuni supurânde și iritate. Stătea întinsă pe o parte și derula rezultatele căutării după cuvintele „cât durează până apar escarele“, întrebându-se dacă nu cumva începea să i se formeze una pe interiorul coapsei. Locul începuse s-o deranjeze de la o vreme, iar pe pagina Ministerului Sănătății scria una-două ore; pe WebMD, două-trei ore. N-avea energia să se ridice în capul oaselor, să dea pătura la o parte și să examineze, dar, la ce noroc avea, nu s-ar fi mirat să fie o escară.

Trecuseră cinci zile de la nuntă și trei de la plecarea Folei. Cel puțin nu mai plângea; la un moment dat se întrebase dacă avea să se mai oprească vreodată din plâns. Cu o zi înainte, încetase puțin, dar apoi sosise, cu întârziere, un cadou de nuntă mare și superb împachetat. Avusese un colaps chiar acolo, la ușă, în fața curierului, care se înroșise la față. Azi, sub ochiul atent al Mayei Angelou, Ola stătea întinsă pe pat, ca o greutate inertă, cu ochii uscați, și urmărea în buclă, la nesfârșit, montajul imaginar al scenelor de la nunta ei — film de groază, creație proprie.

Se auzi soneria, iar Ola îi răspunse cu un geamăt. Stătuse în aceeași poziție atâta timp, încât era convinsă că lăsase o groapă în saltea. Nu avea de gând să răspundă, nu imediat. O asigurase pe mama ei că se simte bine, dar femeia venise la ușa ei de cel puțin două ori, seara. Ambele dăți, Ola îi scrisese pe WhatsApp că a rămas la serviciu până târziu, când de fapt era la ea în dormitor, în poziție fetală. Ruth și Celie veniseră, și separat, și împreună, din când în când, după ce plecase Fola; la un moment dat și-au așezat tabăra în fața ușii ei timp de aproape o oră. Inițial se prefăcuse din nou că nu e acasă, dar până la urmă le scrisese că nu se simte în stare să primească vizite, iar acum, ori de câte ori auzea soneria, Ola aștepta cel puțin o jumătate de oră, înainte să se dea jos din pat și să trimită înapoi pe cine era la ușă. Ruth înțelesese mesajul, dar Celie mai apăruse de două ori și îi lăsase în prag tăieței cu pui de la Itsu, ca un curier personal. Nu vorbiseră despre ce se întâmplase, în ciuda mulțimii de apeluri ratate și de mesaje. Știa că prietenele ei credeau c-o ajută, dar, pentru Ola, autoconservarea lua această formă: izolare. Să stea închisă în camera ei, fără a lua contact cu nimeni, era singura metodă imaginabilă de a supraviețui situației.

Jumătate de oră mai târziu, când se ridică cu greu, doar mișcarea o făcu să simtă ce miros degajau, și ea, și întreaga cameră. Transpirația amestecată cu tikka masala veche de două zile formase un melanj intens, acru, cu iz de ceapă. Profită de ocazie să se uite pe interiorul coapsei, să vadă dacă are escara pe care i se părea că o dezvoltase; absența ei nu o liniști cu nimic. Coborî greoi scările într-un tricou XL decolorat, scămoșat, cu sigla *Womxxxn*. Când deschise ușa, nu găsi pe nimeni. Doar un coș mare, împletit, căptușit cu material de culoarea lavandei și cu un bilețel cu un scris de mână elegant, așezat cu grijă deasupra. Îl deschise cu atenție în dormitor; aproape că se aștepta să fie ceva dezgustător, de la un trol care reușise să-i afle adresa. Dar era un fel de trusă de supraviețuire: ceai de la Twinings, o sticlă sclipicioasă pentru apă fierbinte, cu mască pentru ochi asortată, un spray de pernă cu aromă de lavandă și o ciocolată Galaxy uriașă. Când citi biletul, i se umplu inima.

Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune.
Epistola către romani, 12:12

la zilele una câte una
— Celie x

Probabil i-l lăsase în drum spre serviciu. Ola își notă în minte să-i trimită un mesaj de mulțumire, în care să sublinieze excesiv cât de bine îi făcuse cadoul. Se simțea foarte singură de când cu nunta, iar gestul frumos al lui Celie venise la momentul ideal. Dar, în același timp, își dădu seama, tristă, că sperase să fie de la Michael. Îi spusese Folei să-i transmită să n-o contacteze — o alegere despre care avea îndoieli, dar spera că era cea mai bună pentru amândoi. Simțea că o discuție cu el n-ar fi

făcut decât să-i tulbure sentimentele. Împinse gândurile despre Michael în colțul dormitorului ei dezordonat și hotărî să se culce la loc, cuibărindu-se în adânciturile lăsate de forma trupului ei. Un contur cu cretă personal.

În mai puțin de o oră avea să fie nevoită să se ridice din nou și să se aventureze dincolo de ușă, pentru prima oară în ultimele câteva zile, pentru a da ochii cu Frankie. În mod surprinzător, șefa ei lăsase să treacă un timp, înainte să-i trimită un e-mail în care o chema „să mai stăm de vorbă". Ola optase să lucreze de acasă (adică să zacă nespălată în firimituri de chipsuri), dar Frankie ceruse s-o vadă față în față în după-amiaza aceea. În mod cert, scopul era s-o descoasă în legătură cu evenimentele de la nuntă, pe care Ola nu le procesase încă, și s-o concedieze oficial pentru un comportament care nu se putea descrie altfel decât ca „abatere gravă". Considera de la sine înțeles faptul că avea să-și piardă locul de muncă, judecând după cât de mult minți se. Voia ca totul să se termine odată, să audă de la Frankie în ce hal o dăduse de gard, ca să închidă capitolul acesta. Frankie putea să nici nu se obosească, își spuse Ola. Zi-mi ceva ce nu știu.

Se ridică din pat cu ultimele rămășițe de forță vitală patruzeci de minute mai târziu și se îndreptă spre baie, să facă primul duș din ultimele cinci zile. Genele îi erau în continuare încleiate de lipici întărit și de la fiecare mână îi lipseau câte două unghii false. Ocoli oglinda cu privirea și deschise robinetul. Apa rece o făcu să tresară violent. O lăsă să curgă, în speranța ca șocul să-i dea energie.

Când intră în redacția *Womxxxn* în după-amiaza aceleiași zile, colegele ei o priviră lung. Parcă ar fi stat cu ochii pe ușă, așteptând-o să intre, cu respirația tăiată; în încăpere se lăsase

tăcerea aceea care apare doar odată cu persoana care face obiectul discuției.

Ola nu știa unde altundeva să se uite, așa că se uită și ea lung la ele. Unele aveau ochii mari, sinceri și îngrijorați, altele stăteau cu gura căscată și nici nu-și dădeau seama. În cele din urmă, Ola fu nevoită să întrerupă contactul vizual; începea să se îmbujoreze de rușine. Umilința era cu atât mai acută cu cât multă vreme încercase să țină echipa *Womxxxn* departe de viața ei privată. Își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor de trening când întâlni privirea lui Kiran. Nu-i spusese prietenei ei despre întâlnirea cu Frankie, iar Kiran o urmări trecând prin birou cu ochii pierduți, de parcă se uita la o fantomă. Când își dădu seama că Ola chiar era acolo, în carne și oase, Kiran mimă frenetic niște cuvinte, mișcând doar buzele.

Când închise ușa de sticlă a biroului șefei în spatele ei, Ola simți zeci de priviri înfipte în ceafă. Se oțeli, refuzând să le ofere un spectacol.

— Vai, Ola, scumpa mea, spuse Frankie de cum intră. Te rog, ia loc. Cum reziști? Să-ți aduc un pahar cu apă?

Ola clătină din cap.

— Nu. Mulțumesc, dar nu. Vreau doar să terminăm, dacă e OK?

— Sigur că da.

Frankie aruncă peste umărul Olei o privire care spunea „treceți la muncă". Când întoarse din nou ochii spre ea, avea o expresie ca și cum ar fi fost gata să cedeze în fața unei emoții indescifrabile. De parcă era prinsă într-o încrâncenare tăcută cu botoxul, luptând ca fața să-i exprime aceeași îngrijorare ca limbajul corpului.

— Ola, spuse ea în cele din urmă.

Frankie vorbea cu o voce pe care Ola nu o auzise până atunci decât prin crăpătura ușii biroului ei. La telefon, cu fostul ei soț, după ce se

domoleau țipetele. Era tristă și sinceră, blândă. Nu era tonul la care se așteptase.

— *Așa* rea sunt ca șefă?

Ola clătină din cap.

— Deloc, răspunse ea cu o voce firavă.

— Atunci de ce nu mi-ai spus? Încerc să înțeleg, dar nu prea-mi dai indicii…

Ola ridică scurt ochii spre tavan și oftă. Scena era definiția însăși a expresiei „să dai în om când e căzut la pământ". Oricât i-ar fi repugnat ideea de a se arăta vulnerabilă în fața șefei ei, nu mai avea energia să mintă. Deja pierduse totul: ce mai avea de pierdut fiind sinceră cu Frankie măcar o dată?

— Am intrat în panică, Frankie, spuse ea. I-am văzut numele lui Michael pe Listă, am cedat psihic la toaletă, am încercat să mă adun, dar cinci minute mai târziu mi-ai zis să scriu despre subiect. Mi-a fost frică. Însă nu încercam să opresc articolul; jur. Doar că voiam să câștig puțin timp. De-asta am rugat-o pe Kiran să stea de vorbă cu tine, să te convingă să mai aștepți. Nu știam ce altceva să fac. Îmi pare sincer rău.

— Dar îți dai seama că, dacă-mi spuneai, îți luam articolul imediat, nu-i așa? continuă Frankie. Pe lângă evidentul conflict de interese, ce om sănătos la cap ți-ar fi cerut să-l scrii? Puteam să discutăm.

— Sinceră să fiu, încercam să mai amân articolul, indiferent cine l-ar fi scris. Tu voiai ceva consistent, documentat. Asta presupune nume, identități. Aveam nevoie ca lucrurile să meargă puțin mai încet.

— Da, dar, Ola, spuse Frankie, clătinând ușor din cap, poate aș fi fost și eu în poziția de a ajuta la încetinitul lucrurilor, dacă aș fi știut de la început ce se întâmplă, ce zici?

În momentul acela, Ola se simțea chiar foarte proastă. De parcă povestea cu Lista n-ar fi fost și așa destul de rea, era evident că ea însăși înrăutățise situația prin felul în care gestionase

lucrurile. Atunci, la început, să stea de vorbă cu Frankie despre ea păruse cel mai rău scenariu imaginabil. Dar puține lucruri puteau să fie mai rele decât conversația prezentă, urmarea tuturor deciziilor ei neinspirate. Se mușcă de interiorul obrazului.

— Înțeleg, spuse Ola. Te rog să mă crezi că Kiran s-a opus complet amânării articolului — a vrut doar să mă ajute. Am pus-o într-o situație foarte dificilă, deci sper să n-o dai afară și pe ea.

Auzind asta, Frankie clipi mărunt, cu un aer puțin năuc.

— Când am zis eu că dau pe cineva afară? întrebă ea. Știu că tu mă vezi ca pe un fel de monstru, dar măcar *vorbesc* omenește. N-au fost tocmai ideale alegerile tale. Dar au fost de înțeles.

— Ah, făcu Ola, zăpăcită.

Acum se simțea complet pierdută. Venise la birou pregătită să-și ceară scuze și să plece cu fluturașul de salariu pe ultima lună. Dar primea noi și noi dovezi că poate o judecase prea aspru pe Frankie. Revelația, deși binevenită, nu făcea decât să scoată în evidență cât de nesăbuită fusese în ultimele săptămâni.

— Uau! OK. Nu prea știu ce să spun. Mulțumesc, Frankie.

— Cu plăcere, răspunse șefa ei, cu un zâmbet satisfăcut. Sincer, dacă te-aș da afară, mi-aș tăia singură creanga de sub picioare. Nu-mi imaginez unde altundeva ți-ai putea spune povestea mai bine decât la *Womxxxn.*

Ola îngheță, ca sculptată în marmură, incapabilă de mișcare.

— … Povestea?

— Da! ciripi Frankie. Cum a fost să te trezești și să-ți vezi jumătatea pe Listă. Cu atât mai mult ca feministă — ba mai mult, ca *jurnalistă* feministă — și cu nunta programată în mai puțin de o lună. Cum te-ai hotărât să rămâi cu el?

Când? De ce? Presupun că e nevinovat, altfel n-ai fi luat decizia asta. Dacă nu cumva...

Frankie scoase un mic suspin întretăiat.

— N-ai fost *forțată*, nu?

— Nu! țipă Ola.

Direcția conversației se schimbase cu o viteză amețitoare, iar ea se lupta să proceseze ce spunea Frankie.

— Nu, nu. Dar, Frankie, nu... nu cred că pot... adică n-aș fi în stare să...

Frankie se lăsă pe spate în scaun, urmărind-o calmă pe Ola în timp ce se împiedica în cuvinte.

— Păi, Ola, spuse ea pe un ton stăpânit, adevărul e că îmi ești datoare cu un articol. Și înțeleg de ce n-a mers să scrii un reportaj direct, dar un material confesional, la persoana întâi, ar avea un impact incredibil. De asemenea, ar compensa cu vârf și îndesat lipsa de activitate din ultima lună. În plus, ai văzut hashtagul: toată povestea e deja publică de-acum, nu? Sigur cititoarele noastre vor vrea o explicație — ești una dintre autoarele fondatoare de la *Womxxxn*. Uite, adăugă ea, aplecându-se din nou în față, cu o scânteie în ochii verzi. Indiferent ce perspectivă vrei să abordezi, eu sunt de acord.

Corpul Olei se cufundă în scaun; i se scurgea toată energia din membre.

— Dar credeam că... începu ea.

— Ce credeai?

Vocea lui Frankie era exasperată.

— Înțeleg, dacă te puneam să scrii despre acuzații serioase la adresa soțului tău, dar ce-ți cer eu e exact opusul! Ai ocazia să-ți spui povestea din perspectiva ta, să-ți reconstruiești reputația.

Strânse din buze pentru o clipă.

— Acum, na, sigur ai văzut și tu ce spune lumea, Ola.

Și iat-o. Iat-o pe Frankie pe care o cunoștea și, adesea, o detesta Ola. Când venea vorba de

Womxxxn, era lipsită de scrupule. Adevărul era că asta o făcea să fie foarte bună în munca ei, iar brandul să prospere. Cum își putuse Ola închipui că discuția ducea altundeva decât aici? Credea că fusese proastă că o subestimase pe Frankie cu o lună înainte, dar, în ultimele cinci minute, Frankie îi amintise exact cine era. Ola simțea că nu mai are oxigen în timp ce stătea acolo și se uita, amuțită, la șefa ei zâmbitoare.

— Nu-ți pasă? reuși să spună în cele din urmă, cu vocea răgușită de oboseală. De nimic altceva decât de clickuri și trafic și vizualizări?

Frankie scoase un râs găunos, forțat, scuturând din cap. Arătă spre Ola cu o unghie atent pilită, roz-piersică.

— Întrebarea e dacă-ți pasă *ție*, spuse ea. Tu plătești ca să citești știrile, Ola? Ai *măcar* abonament la *Womxxxn*? Nu e ca și cum nu te plătesc suficient încât să ți-l permiți. Tuturor ne-ar plăcea să scriem despre cupe menstruale toată ziua, dar realitatea e că alea nu plătesc factura la curent. Nici aici, nici la mine acasă. Și nici la tine. Fără „clickuri și trafic și vizualizări", am fi șomere amândouă. N-ar exista nimic din toate astea.

Flutură din brațe spre biroul din jurul lor. Dintr-odată, Ola redeveni conștientă de privirile colegelor ei de dincolo de peretele din sticlă al acvariului în care era.

— Eu conduc o firmă, Ola, continuă Frankie. Și nicio secundă nu m-am prefăcut că aș face altceva. Deci răspunsul la întrebarea ta e nu. Nu, nu-mi pasă.

Bătu în birou cu nodurile degetelor, ca pentru a sublinia un fapt argumentat decisiv.

— Bine, nu mă aștept să-l livrezi imediat, bineînțeles. Îți dau niște timp, să te gândești cum îl abordezi și… hopa! Ia stai, ce e asta?

Îi bâzâia telefonul. Studie ecranul preț de câteva secunde, apoi trase aer în piept cu un

șuierat, acoperindu-și gura cu mâna.

— Măi, măi, măi, hai că ai noroc azi! O știi minte pe Morgan Briggs? Au apărut niște poze cu ea în facultate, cu fața vopsită în negru.

Îi flutură Olei telefonul sub nas: Morgan avea un fond de ten considerabil mai închis decât pielea ei și purta o perucă roz — putea doar să presupună că era vorba de un costum de Halloween menit să arate a Nicki Minaj. Pupilele lui Frankie erau atât de dilatate, încât ochii îi păreau aproape negri.

— Ce prăbușire, făcu ea, țâțâind din buze. Anul trecut am avut-o pe lista de „noi celebrități de urmărit"! Dar acum e iar acuzată de *blackface,* iar tu câștigi câteva zile pentru articolul despre Listă. Ce zici? întrebă Frankie, mișcându-și colțurile gurii în sus. Ai putea să scrii un material despre Morgan, semnat „echipa *Womxxxn*", cât îl așteptăm pe cel despre povestea ta. Sună bine luni?

Ola se ridică și se uită din nou prin birou. Azi, nuanțele pastel păreau și mai respingătoare, grețos de dulci. Aici se afirmase ca jurnalistă, pentru asta își dedicase ultimii trei ani din viață. Aici scrisese, fără îndoială, texte care schimbaseră vieți. Aici dăduse tot ce avusese mai bun.

— Frankie, spuse ea, îndreptându-se spre ușă și oprindu-se, ca să se răsucească brusc pe călcâie. Demisionez.

Apoi merse drept spre ușa redacției *Womxxxn,* fără să se uite înapoi, ignorând toți ochii care o urmăreau.

Ola ar fi preferat să fie dată afară, acum, că se gândea. Să fie împinsă, nu să plece ea. Atunci ar fi avut senzația că nu mai depinde de ea. Să demisioneze de la *Womxxxn* fără alt loc de muncă și fără plan B părea o mișcare radicală, dar alternativa era de neimaginat. Părea un coșmar

care nu se mai termina — dacă nu citea despre ea însăși pe forumuri, citea pe Instagram. Dacă nu citea pe Instagram, citea în propriul editorial. Bineînțeles, demisia n-avea să împiedice povestea să se rostogolească tot mai departe și mai departe. Asta era viața ei de-acum încolo, presupunea. Ea era fata care se căsătorise cu abuzatorul ăla. Fata a cărei nuntă ajunsese virală din același motiv. Când avea să înceapă din nou să meargă la interviuri, probabil că revistele urmau să încerce s-o angajeze cu speranța că avea să scrie despre asta.

Ca de obicei, își simțea capul pulsând sub presiunea mai multor gânduri decât îi încăpeau în creier. Cine era acum, că nu mai lucra ca redactor de actualități la *Womxxxn*? Când ieșise pe ușa redacției, se simțise mai degrabă speriată decât liberă. În drum spre casă încercă să se concentreze asupra alinării și izolării pe care avea să i le asigure patul ei. Jumătate de oră mai târziu, în timp ce trecea fără vlagă prin turnicheții stației Tooting Broadway, scoase telefonul din geantă și deschise pagina principală a forumurilor Ceai cu mine. Se opri pe stradă să citească ultima postare de sub titlul L1st@. Îi aparținea utilizatorului @cicely_bye_son și era un link spre ceva, prefixat doar de un „Daaaaaaaaa!“

Când apăsă pe link, ajunse la un tweet de la colega ei, Sophie Chambers, vechi de doar șase minute.

> Sunt încântată să anunț că de mâine îmi voi prelua noul rol de redactor de actualități la revista Womxxxn! 💃🏻

Dedesubt se adunau deja mormane întregi de felicitări de la alți jurnaliști.

Ola micșoră fereastra de Twitter și reîncărcă pagina forumului, unde @incog_negro comentase:

[12] În 2002, Carr i-a furnizat un alibi fals partenerului ei, care s-a dovedit vinovat de uciderea a două fete de zece ani.

[13] Audre Lorde, Gloria E. Anzaldúa, Angela Y. Davis și bell hooks (Gloria Jean Watkins), personalități influente în popularizarea și teoretizarea feminismului; la începutul anilor 2010, un designer din San Francisco a creat un tricou cu numele lor, devenit viral după ce a fost purtat de Willow Smith.

20

Sufrageria lui Michael era cufundată în întuneric de zile bune, cu draperiile groase trase bine și becurile stinse. Singura lumină venea de la ecranul televizorului, la care „se uita“ la serialul *Billions*. Mai precis, era cu ochii în direcția lui, absent; nu reușea să se concentreze. Era noaptea târziu și Michael nu reușea să doarmă. Era greu de spus de când zăcea acolo, întins pe diagonala canapelei, într-o pereche de boxeri negri decolorați, de când afară încă nu era noapte, cum făcuse mai toată săptămâna. Lipsa luminii lunii, blocată de draperii, făcea încăperea să arate și mai sumbru.

Telefonul îi vibră pentru a nu știu câta oară, dar Michael îl ignoră. Bâzâia aproape fără încetare, anunțând mesaje de pe grupul „The List Eleven“, pe care bărbații își exprimau în grabă părerile despre nebunia care explodase mai devreme. Lui Michael nu-i venea să creadă că nu terminaseră încă. De dimineață, Lewis postase o declarație despre Listă și, câteva ore mai târziu, nimeni nu mai vorbea despre altceva decât despre dezastrul care urmase. Michael nu se putea implica — avea deja prea multe pe cap. Pe ecran, complotul răzbunător al protagonistului malefic și roșcat se apropia de final, dar Michael nu se vedea decât pe el însuși cu ochii minții. Cum stătea acolo, neajutorat, la propria nuntă, în timp ce lumea i se năruia în jur. Cum Ola se prăbușea și cum era scoasă de-acolo. Închise ochii strâns în fața amintirii chinuitoare și se gândi la soția lui, care poate făcea același lucru în camera ei: urmărea

filmul tragediei din marea lor zi, derulat iar și iar în mintea ei, și se simțea umilită de fiecare dată.

În ziua aceea, când știrea despre ambuscada asupra hashtagului făcuse valuri în sala de evenimente, era convins că auzise cum îi cade efectiv microfonul din mână lui David Aidoo, în liniștea mormântală care precedase murmurul. Nu trecuse mult și șoaptele crescuseră în intensitate, până ajunseseră un vuiet panicat în toată regula. Ola fusese dusă spre ieșire de Ruth și Fola, asta își amintea. Apoi nu mai ținea minte altceva decât că se trezise și el afară, în stradă, și o vedea îndepărtându-se într-un taxi. Nici nu era sigur cum ieșise de-acolo, dar, odată ieșit, mersese și tot mersese, până ajunsese pe o străduță lăturalnică, unde chemase un Uber. Din fericire, mașina venise în câteva minute, dar fuseseră cele mai lungi și mai dureroase din viața lui. Telefonul începuse să i se supraîncălzească. Vibra nonstop: mesaje de la mama lui, pe care nu suporta să le citească, grupul cu băieții, care luase deja foc. Apeluri de la numere cu prefix de Marea Britanie, pe care nu le recunoștea. Își folosise ultimele procente ale bateriei ca să trimită două mesaje pe fugă, unul lui Kwabz și unul mamei lui, în care să le spună că a trebuit să plece de la petrecere, dar că era în regulă. Înainte să-i moară telefonul, o sunase pe Ola, dar nu se mirase când nu-i răspunsese.

Pe drum spre casă, bateria îi cedase în fața potopului de notificări. Nu se deranjase să pună telefonul la încărcat când ajunsese — ce să spună? Ce să-i spună lui alții? Doar se chircise și, pentru prima oară de când începuse chinul, plânsese cu adevărat, până începuse să tușească dureros. Era scuturat de suspine zguduitoare, pe care învățase să le înăbușe încă din copilărie. În atmosfera sărbătorească a nunții, aproape că uitase de tot iadul acela. Nu complet, firește. Dar fața

zâmbitoare a bunicii, năzbâtiile prietenilor, faptul că Ola era Ola pentru prima oară după o lună de zile... o parte din petrecere, Lista nu mai fusese singurul lucru care-i ocupa mintea. Măcar o dată sperase că nu-l va ține treaz în noaptea următoare.

Își lăsase telefonul oprit tot restul serii. În casă nu mai era alcool, așa că găsise niște rămășițe de iarbă și fumase până nu mai știuse de el, apoi se trezise a doua zi cu capul parcă plin de câlți, la 11 fără un sfert. Situația ideală ar fi fost să nici nu-l mai pornească, dacă somnul nu i-ar fi fost întrerupt de o bătaie bubuitoare în ușă, datorată lui Kwabz, care stătea în prag cu o figură rușinată.

— Scuze, *bro*, mormăise el când Michael deschisese ușa. Mama ta a zis că vine cu poliția dacă nu-i dai un semn în dimineața asta. Acuma, na, nici nu poți să te superi pe tușica, dacă te gândești la ce a fost la petrecere.

Kwabz îl mai văzuse atât de distrus în facultate. Michael recunoștea îngrijorarea de pe fața prietenului lui și o detesta. Nu-l lăsase să intre, spunând că apartamentul arată în ultimul hal, ceea ce era adevărat. În cele din urmă, Kwabz plecase, dar numai după ce Michael îi promisese să-i trimită câte un mesaj mamei lui în fiecare dimineață, până se simțea în stare s-o sune. Michael știa că promisiunea era menită în egală măsură pentru ea și pentru prietenul lui. Când îl vizitase, în cursul aceleiași săptămâni, mama lui venise fără poliție, din fericire, dar tot nu înțelegea proporțiile reale ale celor întâmplate și rezuma totul la „niște nesimțiți pe internet". „Nu-i băga în seamă", spusese ea, trebăluind prin bucătăria lui, ca să-i gătească mâncare pe care n-avea s-o mănânce. „Sunt invidioși, asta e."

Michael se trezi cu o tresărire din visare, când telefonul reveni la viață cu o vibrație zgomotoasă, în fața lui. Mesajele de pe grupul „The List Eleven" se succedau atât de rapid, încât era

imposibil să digere ceva din ce se scria, înainte să apară răspunsul. Inițial oprise notificările sonore pentru grupul respectiv, în care îl adăugase Lewis a doua zi după nuntă, dar, ori de câte ori arunca o privire la telefon, notificările tot mai numeroase îl stresau oricum. Cu un oftat greu, se ridică, luă telefonul și deschise conversația, care îi scăldă fața în lumina ei albastră, fantomatică.

„Să-mi bag pula în ei de războinicii dreptății sociale", scrisese Ben Abbassi, un individ celebru pe YouTube, într-unul dintre primele mesaje pe care le prinsese și Michael. „Băi, voi vreți să-i dați cu cancel lui Lewis Hale? De-aia nu e bine să-ți ceri scuze de la ăștia. Cu LGBTeroriștii nu se poate negocia."

„Vor toată atenția, nu sunt oprimați, au toată puterea", scria altcineva, ca răspuns la comentariul altuia. „Toată lumea trebuie să se închine la planurile gayilor, dar, când e vorba de un bărbat negru, uite cum sar pe el!"

„Toată ziua sunt cu «Black Lives Matter» în gură, până dau de-o viață neagră care nu e oaie", spunea altcineva. „Vine sfârșitul lumii, frate. Să vină Iisus să le rupă fâșu', aia zic."

Michael se întreba cum se simte Lewis când citește ce spun alții în numele lui. Presupunea că e obișnuit. Grupul de WhatsApp „The List Eleven" avea peste 50 de membri, toți bărbați, și creștea încontinuu. Inițial fuseseră unsprezece, din toate domeniile, sportivi, scriitori, podcasteri, muzicieni, actori; toți erau pe Listă și toți se declarau nevinovați. Pentru că din el făceau parte bărbați negri de pe Listă, primii membri îi dăduseră numele după „The Central Park Five"[14], ceea ce-l deranja și mai tare pe Michael. În primul rând, pentru că mulți dintre ei erau vinovați fără îndoială. Unul, pe care îl numise și Ola în #MCsToo, fusese dat în judecată pentru acte de violență fizică în formă agravată.

Cu timpul, în grup se infiltraseră și susținători, prieteni și fani din Marea Britanie și nu numai, care contribuiau cu sfaturi legale, când nu deplângeau „propaganda“ făcută de un grup minoritar sau altul. Lewis avea reținerile lui cu privire la chat, dar se gândise că lui Michael i-ar face bine sprijinul, după ce nunta devenise virală. Grupul se formase înainte de deturnarea hashtagului nunții, dar aceasta funcționase ca un catalizator pentru extinderea lui în ultimele câteva zile. Într-adevăr, la început mesajele de susținere îl ajutaseră. Apoi începuseră să-i facă scârbă, fiindcă vedea aceiași bărbați lansându-se în tirade în care dădeau vina pe victime și scuzau violul la fiecare rând. Se gândise de mai multe ori să iasă din grup, dar o parte din el simțea nevoia să-i dea o șansă.

În fond, el nu era vinovat, iar situația lui Lewis nu era chiar cum părea. Poate mai erau și alții ca ei? În plus, oricât i-ar fi displăcut să recunoască, prefera grupul față de alternativă. De când cu nunta, se simțea izolat cum nu se simțise niciodată de când începuse toată nenorocirea. De la petrecere, Ola îl evita; nu comunicase cu el decât o dată, prin Fola, și doar ca să-i spună s-o lase în pace. Nu-i răspundea nici la telefon, nici la mesaje. După catastrofa cu #famKoranteng19, se întorseseră de unde porniseră.

Ecranul telefonului continuă să clipească în camera întunecată, marcând revărsarea de mesaje pe WhatsApp. Acum cineva se plângea de faptul că bărbaților negri li se aplică „alt standard“ comparativ cu comunitatea gay, uitând (sau, mai probabil, ignorând) faptul că există și gay negri. Bărbați ca Lewis, care, bineînțeles, nu răspunsese nimic. Lewis nu postase nimic pe chat, din acea primă dimineață. Michael spera că era bine, după toate câte se întâmplaseră. Vorbiseră la telefon cu câteva ore înainte și fotbalistul nu părea deloc

bine. Totuși, oricât l-ar fi compătimit, Michael se simțea și furios pe el. Toate astea puteau fi evitate dacă Lewis l-ar fi ascultat. Dacă Michael ar fi reușit să-l oprească.

Lewis îi dăduse lui Michael o ultimă șansă de a i se alătura într-o declarație comună, înainte s-o posteze de dimineață. Scandalul cu #famKoranteng19 readusese Lista pe buzele tuturor în zilele de după nuntă și o răspândise în rândul unui public mai larg. Lewis își pierdea răbdarea în privința acestei situații. Michael îi spusese, pentru ultima oară, că nu i se părea o idee bună. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât suna mai rău.

„Bine, baiete, am inteles“, îi scrisese Lewis, catalogându-i reținerile ca nefondate. „Noroc in tot ce faci sau nu faci. In orice caz, o sa fim bine :)“

Mesajul, menit să-l ajute, îi dăduse stomacul peste cap, de parcă cineva îi scutura tot corpul, violent. Senzația de greață se domolise doar temporar, când păruse că planul lui Lewis fusese desființat. El trebuia să-și posteze comunicatul la 7:30 dimineața, dar cineva i-o luase înainte, la mustață. La 7:00 apăruse pe Medium o postare de blog scrisă de o femeie pe nume Nour El Masri, studentă la antropologie socială și lingvistică la Universitatea de Studii Orientale și Africane din Londra. Era intitulată „Ce aș vrea să fi spus atunci“, iar Ben pusese linkul pe grup, bombănind despre faptul că deja căpăta popularitate.

„Evident, nu-și verifică informațiile“, spusese el. „Fata asta poate să posteze orice și ia să vedeți cum o să sară toată lumea să-i ia partea.“ Bărbații din grup întorseseră pe toate părțile conținutul postării și o făcuseră în toate felurile pe autoare, ba mulți își anunțaseră părerile imediat după ce declaraseră că n-aveau de gând s-o citească.

Michael știa că risca să se simtă și mai rău după aceea, dar tot deschise linkul:

[Avertisment de trigger: abuz sexual] De la tine am primit primul sărut din viața mea. Un bărbat de patruzeci și trei de ani, căruia nu-i păsa dacă eu consimt sau nu. Mi l-ai furat în 2014.

În liceu, m-am dus la un curs special pentru elevii care își doreau o carieră în jurnalism. Voiam să învăț de la tine. Speram să-mi devii mentor. Așa că, după conferință, când m-ai chemat pe mine din toată mulțimea, m-am simțit observată. Mi-ai spus să vin afară, m-ai luat strâns pe după talie și m-ai condus în zona pentru fumat, care era pustie. Mi-ai cerut numărul de telefon, chipurile ca să „păstrăm legătura". Poate sună naiv, dar în momentul acela nu mi-a părut nimic nepotrivit — vedeam totul dintr-o perspectivă copilărească, pentru că, în fond, eram încă un copil.

Am stat de vorbă; puneai mâna pe mine ori de câte ori aveai ocazia. Eu mă întrebam dacă faptul că mă simt tot mai stingherită era un semn de imaturitate din partea mea. Când ți-ai luat la revedere, am făcut gestul de a da mâna cu tine, dar tu m-ai tras într-o îmbrățișare și mi-ai pus mâna pe fund, ca să-mi strecori cartea ta de vizită în buzunarul din spate al blugilor. Te-ai aplecat în față, să mă săruți; eu m-am străduit să fac din el genul de pupic dublu, în aer, pe care-l văzusem la atâtea personalități din mass-media, și am întors obrazul, ca să-l întâlnești cu buzele. Tu l-ai evitat și m-ai sărutat pe gură. Ai insistat să ne mai îmbrățișăm o dată și m-ai împins în zid, ca să fii sigur că-ți simt erecția pe coapsă. Nu mă puteam mișca, nu puteam spune nimic. Aveam 15 ani.

M-am întors acasă dezgustată, întrebându-mă ce făcusem de-ți lăsasem impresia greșită.

Între timp, deja mă găsiseși pe Facebook. Mi-ai trimis un mesaj, să-mi spui că nu-ți vine să crezi că am doar 15 ani și că e foarte periculos pentru tine să fii în apropierea unei fete ca mine. N-am răspuns, așa că mi-ai trimis o poză cu penisul tău și ți-am blocat contul. Ani întregi după aceea, când mi se refuza o cerere de stagiu, mă întrebam dacă motivul era faptul că te respinsesem. Dacă nu ar fi fost mai bine să ies la bar cu tine. Să ignor mâna pe care mi-o punea pe genunchi un bărbat care mi-ar fi putut fi tată. Mă simțeam ca o tâmpită, fiindcă nu dădusem curs invitației.

Dar tâmpitul din povestea asta e unul singur. Și numele tău e Matthew Plummer: un prădător care a acționat repetat și fără regrete. N-am vorbit în 2014, pentru că n-am putut. Dar azi spun ce aș vrea să fi spus atunci. Aș dori să le mulțumesc femeilor care au spus adevărul în fața celor puternici, ca să pot și eu să fac la fel. Prin cuvintele lor, prin textele lor, prin munca lor. Iar pentru cele care încă nu și-au găsit glasul: îl vom ridica noi în numele vostru.

Dacă era să fie sincer cu el însuși, scrisoarea lui Nour era primul lucru care-l făcuse pe Michael să se gândească serios la cum era să fii una dintre femeile care puseseră un bărbat pe Listă sau care își recunoscuseră abuzatorul acolo. Cum se simțeau în fiecare zi, când vedeau că bărbații care le-au agresat nu pățesc nimic? Și că poveștile lor, și așa greu de spus, sunt desființate?

Până să ajungă la ultimul rând, Nour și toate femeile despre care vorbeau ea și Ola deveniseră reale pentru Michael. Până atunci nu se gândise la ele decât în termeni abstracți, o masă fără chip și fără număr, care voia ca el să plătească pentru relele făcute de alți bărbați. Dar Nour avea o față, ba mai mult, era o față de copil. Imaginea din

postare, cu ea și Matthew la evenimentul respectiv, făcea postarea și mai șocantă. Ochi mari și umezi de cățel, încadrați de păr des și ciufulit și de urechi puțin clăpăuge de o parte și de alta a feței care încă nu crescuse îndeajuns cât să se potrivească cu mărimea lor. Alături, Plummer avea părul cărunt și lung, și aerul dezordonat al unui rocker îmbătrânit. Ai fi putut crede că-i era tată, dacă n-ar fi fost locul jenant unde își ținea mâna: mai jos decât ar fi trebuit, cu degetele strânse pe șoldul ei.

Postarea lui Nour apăruse de doar zece minute și deja avea 94 de semne de aprobare de la cititori. Până la prânz, aveau să se adune câteva mii sau mai mult. Michael își spunea că acum avea să fie evident și pentru Lewis faptul că era un moment nepotrivit pentru declarația pe care intenționa s-o publice. Ar fi fost un semn de ignoranță crasă să lansezi o negare a acuzațiilor în aceeași zi, un eșec abject de a percepe atitudinea publicului. Dar Lewis, după cum avea să-și dea seama Michael mai târziu, avea încrederea în sine a unei comori naționale veritabile, care înscrisese 14 hat-trickuri pentru Crystal Palace.

Lewis își postase declarația de dimineață. Două paragrafe scurte, captură de ecran direct din aplicația pentru notițe. Imediat ce apăruse, pusese un link spre ea pe grupul de WhatsApp, iar când o deschisese, Michael se strâmbase de jenă la propriu.

> Salut tuturor,
> Scriu această declarație pentru a răspunde unor acuzații urâte, dureroase și neadevărate formulate la adresa mea, care s-au răspândit prin intermediul social media. Pe 8 mai, o listă anonimă m-a acuzat de homofobie violentă și abuz. Nu aprob nici violența, nici homofobia și, în

ciuda faptului că în continuare nu știu de ce am fost acuzat de așa ceva, cred în responsabilitate.

Aduc în discuție subiectul nu doar pentru că, din cine știe ce motiv, numele meu a fost asociat cu comportamentele negative ale altor bărbați, ci și pentru că, în calitate de personalitate publică, soț și tată, am datoria de a avea grijă de cei din jur și datoria de a asculta. Aș vrea să fie absolut clar faptul că nu am nici cea mai mică atitudine negativă față de comunitatea gay și că niciodată n-am fost o persoană violentă, în niciun sens și în nicio privință. Tuturor celor care consideră contrariul, le cer scuze. Dar este important să oprim știrile false.

Sper că, în urma acestor acuzații fără fond și a donațiilor mele către Refuge, CALM, Cybersmile și Stonewall, care au primit fiecare câte 15 000 de lire, putem crea un spațiu pentru conversație civilizată despre aceste probleme care ne afectează pe toți #OprițiUra #TrăimÎnAceeașiLume

L.H.

Era evident că, de-a lungul anilor, Lewis prinsese din zbor de la echipa lui câte ceva despre cum se scrie un comunicat de presă. Postarea nu era atât de rea pe cât se așteptase Michael să fie, în lipsa unui editor. Dar momentul ales era unul îngrozitor. Michael derulă îngrijorat fotografiile încărcate de Lewis împreună cu postarea, temându-se sincer de ce avea să vadă. I se confirmară cele mai grave temeri: declarația era însoțită de un selfie la rezoluție slabă, cu el ținând în mână o pereche de ghete de fotbal cu șireturi în culorile curcubeului și zâmbind larg, să i se vadă toți dinții cu fațete orbitor de albe. Urmau capturile de ecran cu chitanțele pentru fiecare donație de câte 15 000 de lire. Michael înghiți în sec și deschise secțiunea de comentarii.

Dacă ai fi nevinovat, de ce ți-ai cere scuze pentru ceva ce n-ai făcut? 😕

Pe bune, tipul a dat o scuză gen #AllLivesMatter 🤦‍♂️În aceeași zi cu declarația lui Nour El Masri?

Boss, p-asta mai bine-o lasai in Drafts...

Si de unde știm că sunt pe bune screenshoturile cu donatiile? Umbla vorba ca e falit de ani de zile 👀

#OpritiUra? Tu primul, Lewis! @bbcsport @bbcone @bbctheoneshow — Nu vă dau bani pe abonament ca să văd un homofob!

Ca și cum nu era destul de rău, Lewis nici măcar nu se putea consola cu reacțiile celor care-l susțineau. Îi săriseră în apărare hoarde de microbiști care înfierau comentariile de la „fulgișori de zăpadă", „flăușați", „fătălăi" și „ghei" și le spuneau să nu mai intre pe pagina lui dacă-i deranjează așa de tare. De fiecare dată când reîncărca pagina, vedea o salvă nouă. Probabil că echipa lui nu mai prididea să reacționeze cu câte zece mâini la postările care-i menționau numele, ștergând comentariu după comentariu, dar în locul lor apăreau alte treizeci. Până să-l sune Michael în după-amiaza aceleiași zile, Lewis fusese și scuipat în drum spre Waitrose.

— Mare lucru, niște scuipat, îi spusese el cu o veselie neconvingătoare. Pielea-pulii ăla m-a nimerit pe mânecă și a fugit, de n-am apucat să dau cu el de pământ. Am văzut eu mult mai rele pe teren, crede-mă. Fabien Barthez mi-a tras-o în ochi o dată, să-l bag în pizda mă-sii de javră!

Adăugase, în glumă, că acum probabil aveau să sară pe el editorul, managerul și agentul lui care urmau să-i lase fecale la ușă, fiindcă nu discutase

cu ei înainte să publice declarația. Unele canale, mai multe decât se așteptase Lewis, publicaseră articole care povesteau în detaliu cum „a desființat acuzațiile de homofobie și violență într-o dispută online“ și „și-a atras represalii în urma scuzelor“. Lewis nu părea să le dea importanță, pentru el erau știri ca oricare altele.

Înainte de lăsarea serii, Lewis renunțase la orice încercare de a pretinde că situația era în regulă; îl sunase pe Michael să-i spună că-i fuseseră divulgate datele personale pe internet. I se aflase numărul de telefon mobil, cine știe cum, iar acum amenințările cu moartea pe care echipa lui nu mai prididea să le șteargă din secțiunea de comentarii i se trimiteau direct pe numărul personal, apoi drept la ușă. Se pare că nu era prea greu să afli unde locuiește Lewis Hale, având în vedere faptul că ziarele publicau în continuare articole despre vila lui de 3,2 milioane de lire, când făceau speculații despre situația lui financiară. Hărțuirea online la adresa fiicelor lui (pe care avusese grijă să le ferească de atenția presei și de asocierea cu conturile lui de pe canalele de socializare) îl îngrozea. Lui Melanie îi trimisese cineva un mesaj pe Snapchat, prin care i se transmitea că, în noaptea următoare, tatăl ei avea să se aleagă cu gâtul tăiat; fuseseră nevoiți să sune la poliție.

Lewis era obișnuit cu atenția, și cea pozitivă, și cea negativă, sub formă de minciuni și jumătăți de adevăr, de bârfe și zvonuri. Dar așa ceva nu văzuse de când trăia. Se simțea ca un extraterestru într-o lume în care scuzele lui publice puteau duce la așa ceva.

— De mult nu m-a mai afectat așa de tare un lucru, îți spun sincer, îi povestise el lui Michael la telefon, cu teama răsunându-i în voce. Eu am pielea groasă. Mie n-au decât să-mi facă ce vor, dar fetele? Dacă ai ști ce le trimit. Întotdeauna am făcut tot posibilul să nu ajungă la ele căcaturile pe

care le primesc eu de la lume și acum uite ce se întâmplă. Sunt traumatizate. Și Sam dă vina pe mine, normal. Zice că puteau să mă acuze și de altele mai rele, că trebuia să ignor. Dar am obosit, Michael. Vreau să se termine, atât.

— Îmi pare sincer rău, frate, îi spusese Michael.

Îl compătimea din tot sufletul și știa că nimic din ce putea să-i spună nu avea șanse să-i aducă vreo alinare.

Prin comparație, Michael scăpase ușor. Pe el nu-l scuipase nimeni. Nu i se aflase adresa de acasă. Din nou, lipsa „celebrității reale" la care aspirase înainte de asta îl ajuta. Dar simțea în continuare că se afla în mijlocul unui vârtej de priviri acuzatoare și de rușine. Un cotlon întunecat din mintea lui își dorea ca cineva să se ia de el data viitoare când ieșea din casă. Doar ca să-i poată da cuiva un pumn și să primească un pumn în față. Să facă rău și să fie rănit. Își dorea ca ieșirea din situație să stea în mâinile altcuiva și să fie certă.

Lewis se străduise să nu plângă la telefon, îl auzise cum începea propoziții și le lăsa neterminate, când vocea i se gâtuia. Michael îl ascultase cum se mira, disperat, de faptul că încercările lui de a acționa corect merseseră într-o direcție atât de rea. Îl devasta gândul că o va pierde pe mama copiilor lui; apoi îi povestise că în februarie îi murise mama. De leucemie. Fusese un an greu, îi mărturisise el lui Michael. Numai de asta nu avea nevoie acum. Nu făcea față. Iar Michael nu se gândea decât că era cazul ca Lewis să evite cu orice preț să vorbească despre doliul lui în public. În cel mai bun caz, avea să fie acuzat că încearcă să schimbe subiectul. În cel mai rău caz, publicul avea să se folosească de asta ca să-l flageleze.

Lewis îi mai spusese și că nu avea să mai trimită niciun mesaj pe grupul de WhatsApp. La

sfatul agentului, urma să „dispară din online“ până se liniștea apele și să fie discret, cum îl rugase echipa încă de la început. Nu avea să găsească nicio liniște în discreție, indiferent ce spunea echipa; de asta Michael era sigur. Știa că, dacă dispari de pe internet, e ca și cum ai fugi de lege. Nu contează că nu te caută poliția. Nu te poți relaxa niciodată. Nu poți decât să aștepți să te prindă din urmă gloata.

---

[14] În 1989, cinci adolescenți negri și latino-americani au fost condamnați la executarea a 7 până la 13 ani de închisoare pentru violarea unei femei în Central Park, din New York; la peste un deceniu de la comiterea faptei, a fost descoperit adevăratul vinovat. Patru dintre ei au fost exonerați în 2002, iar al cincilea, în 2022.

21

— Cobor în două secunde!

Ola strigă vag în direcția holului, sperând ca vocea sa, cu veselia prefăcută din tonul ei, să ajungă până la etajul inferior. Era pe toaletă când auzise soneria, urmată de o serie de bătăi rapide și zgomotoase. Era Celie. Știa, pentru că o aștepta și pentru că ea era singura persoană, cu excepția curierilor, care încă încerca soneria, în loc s-o sune când ajungea la ușă.

Se ridică, se șterse, se spălă pe mâini și mai aruncă o privire în oglindă. Niciodată, în cei peste douăzeci de ani de prietenie cu Celie, nu-și făcuse probleme legate de cum arată în fața ei, dar azi avea nevoie s-o convingă pe prietena sa că rezistă și că e bine. Ola nu o mai văzuse de la nuntă, doar îi întrezărise silueta prin geamul mat, cu model, al ușii de la intrare de câteva ori, când venise să-i lase mâncare. Spera ca Celie să se lase convinsă de numărul de actorie.

Întâlnirea cu Celie îi permitea să dea mai departe vorba că Ola supraviețuiește, chiar dacă puțin lipsea ca nici asta să nu fie adevărat. Reușise să facă un duș de dimineață și se schimbase în pijamale curate. Mușcase dintr-o pară și reușise să înghită. Făcuse ordine în apartament, dar nu prea multă, pentru că și asta ar fi dat de bănuit. Ferestrele le lăsase deschise toată dimineața, ca să iasă duhoarea de fast-food, și primenise așternuturile de orice iz rămas, cu ajutorul sprayului de cameră.

Acceptase să se vadă cu Celie în ziua dinainte, după ce pe parcursul mai multor zile revenise treptat pe grupul lor de WhatsApp. Trebuia să

vină și Ruth, dar nu mai ajunsese, pentru că făcuse o toxiinfecție alimentară urâtă.

— Să-i spui soră-tii c-am zis că-i vrăjitoare, mormăise ea într-un mesaj vocal. Eu am încercat să-i explic la nuntă: cu puterea cuvântului nu glumești.

— Îi transmit, dar o să se entuziasmeze și mai tare, crezând că are „puteri", răspunsese Ola, sperând ca prietenele ei să observe cât de repede răspunsese și că încercase să facă și glume.

Încetul cu încetul, reușea să comunice mai bine cu cei dragi. Vorbea mai des cu Fola și trecuse de la mesaje scrise la convorbiri pe Skype. În ultimele zile vorbise la telefon de câteva ori cu mama ei, ceea ce le liniștise pe amândouă, iar când femeia trecuse pe la ea neanunțată, cu o seară înainte, Ola o primise în casă. De cum deschisese ușa, văzuse pe fața mamei ei că plânsese. De dimineață cedase și vorbise la telefon cu Kiran, pentru prima dată de când plecase de la *Womxxxn*. Prietena ei îi promisese, în mai multe mesaje vocale, că n-avea să sufle un cuvânt despre nuntă și că avea să se limiteze la bârfe nemulțumite despre fostul ei loc de muncă, așa că Ola cedase, din curiozitate. Când răspunsese la telefon, Kiran îi spusese în detaliu pe cine intenționează să pună Frankie pe coperta următoare.

— Nu știu dacă ai văzut, dar o ții minte pe fata aia pe care am cunoscut-o la evenimentul de la Iwosan Group, Nour? A postat o scrisoare deschisă despre ce s-a întâmplat cu Matthew Plummer și a ajuns virală. E peste tot.

Bineînțeles că Ola văzuse postarea, imediat înainte de nonscuza egoistă a lui Lewis Hale pentru acuzațiile de homofobie și abuz. Chiar dacă evita canalele de socializare, tot dăduse peste ele, pentru că, așa cum spusese și Kiran, toată

lumea distribuia scrisoarea lui Nour. Dar nu o citise; nu fusese în stare.

— Frankie e disperată să-i iau un interviu, spusese Kiran. S-o fi văzut când i-am zis că o și cunosc.

Se lansă într-o imitație tulburător de precisă a fostei șefe a Olei.

— „Cum arată? Merită fotografiată? Hai măi, Kiran, nu te uita la mine *așa* — n-am întrebat dacă e drăguță, de fapt chiar ar fi preferabil să fie puțin supraponderală, neconvențională. Clar ar face articolul principal mai radical. Are vreo dizabilitate vizibilă, ai idee?“ … Cuvânt cu cuvânt, asta a zis, Tuși. Aș vrea eu să exagerez.

Încă o bătaie în ușă. Ola percepu enervarea din spatele ei și dădu fuga pe scări în jos. Când deschise ușa, o văzu pe Celie stând exact cum se aștepta: cu brațele încrucișate, cu umerii ridicați pe lângă urechi, tremurând teatral, cu sacoșele de cumpărături pe lângă picioare. Purta o rochie petrecută, roșie cu buline, colanți negri opaci pe dedesubt, o geacă denim și balerinii ei negri. Părul până la umăr, creț, cu bucle mici, îi era adunat în vârful capului în două cocuri enorme, iar firele fine de la perciuni erau netezite atent cu gel spre vârful urechilor, unde lăsau loc unor ciufuri dese, luxuriante. Era singurul mod în care își trăda vanitatea. Coafura ei afro era mai îngrijită decât a majorității, cu un regim pe bază de ulei de cocos luxos și cel mai fin unt de shea și totuși 90% din timp își purta părul prins într-o coadă simplă. La ocazii speciale îl lăsa liber și se mândrea în secret cu agitația pe care o trezea coama ei, dar la serviciu o evita, respingând preventiv degetele curioase.

Ola zâmbi. Celie arăta ca o Minnie Mouse mărunțică și enervată. Celie se încruntă și rămase neclintită pe prețul mic de la intrare.

— Stă să plouă, știi.

— Și totuși nu plouă, spuse Ola, mulțumită de cât de convingător îi era optimismul prefăcut. Nu ne iubește pe noi Dumnezeu?

— De șapte minute stau aici.

Celie își strânse geaca pe lângă corp, pășind peste prag.

— Păi, na, trebuia să vii și tu cu zece minute mai târziu.

Ola era ușurată. Faptul că prietena ei făcea mare caz de orice, ca întotdeauna, semnala un grad de normalitate la care nu se așteptase.

— Știi că eu întârzii întotdeauna.

— Mmm, mormăi Celie, aplecându-se în față, s-o îmbrățișeze, deși cu reținere. Chiar și la tine în casă.

Celie se îndreptă spre bucătărie și începu să scoată cumpărăturile din cele două pungi de la Tesco. În ele adusese două pachete de fursecuri Maryland, trei caserole cu felii de măr și boabe de strugure, o sticlă de un litru de Evian, o cutie de pesmeți crocanți Ryvita, șase pachete de snacksuri cu aromă de barbecue și o cutie de plastic cu capac, care părea să conțină macaroane cu brânză. Toate erau mâncărurile preferate ale Olei.

— Am adus, în caz că n-ai luat de mâncare, spuse ea, punând sticla, cutia de plastic și caserola cu fructe în frigider.

În timp ce o urmărea pe prietena ei, cea mai enervantă și cea mai apropiată, cum își face de lucru prin bucătărie, Ola începu să se simtă copleșită de emoție. Grija pe care i-o purta Celie era uneori exasperantă — motiv pentru care se ciondănea atât de des cu Ruth. Dar ea fusese cea care organizase petrecerea-surpriză când împlinise Ruth treizeci de ani, cea care crease un playlist de melodii consolatoare, neo-soul și R'n'B, ale unor artiști britanici, ca s-o consoleze pe Ola ultima dată când Michael călcase în străchini. Muzica spunea de multe ori ce nu se simțea Celie capabilă

să spună cu gura ei. De aceea, la biserică, fie că participa la rugăciunea comună sau cânta ca soprană în cor, părea să se însuflețească așa cum rar o vedea Ola în alte locuri.

Simți că i se pune un nod în gât și tuși.

— Mulțumesc, Celie.

— Mmm, repetă Celie, urcând scările.

În mod clar, n-avea de gând să pretindă că nu o deranja cât de tare speriase Ola pe toată lumea în săptămâna dinainte.

Se așezară, țepene, să se uite la *Friends*. Ola stătea turcește pe pat, iar Celie, instalată cât de școlărește putea ea pe fotoliul-puf din fața ei, urmărea serialul cu o atenție aproape didactică, de parcă urma să dea din el un test-surpriză. Văzuseră toate episoadele, deci în ultima vreme serveau mai mult drept coloană sonoră pentru conversațiile dintre ele. Dar de unde să înceapă? Celie părea să se întrebe ce subiect riscă să-i declanșeze prietenei ei o nouă cădere emoțională și să conchidă că cel mai sigur era să nu spună nimic.

Apoi Celie o întrebă șovăitor despre muncă — întrebarea la care Ola se aștepta deja, ca introducere pentru tot restul.

Dar, oricum, îi răspunse.

— Am demisionat, spuse ea pe un ton degajat, cu ochii la ecran.

— Ai demisionat?

Ola aprobă din cap, imaginându-și expresia dezaprobatoare care tocmai cuprindea, în mod sigur, fața lui Celie.

— Îhî! Frankie încerca să-mi bage pe gât o mizerie și mi s-a luat. A pus-o pe Sophie redactor de actualități în aceeași zi în care am plecat eu.

Celie se întoarse spre ea, strâmbându-se, după cum se așteptase Ola.

— Sophie? Heterofoba?

— Păi, na, ea e fata care a lansat hashtagul #Hetero TrebuieCastrați, spuse Ola.

În mod normal, i-ar fi amintit lui Celie că heterofobia nu era ceva real, dar atmosfera era și așa încordată. Se întrebă dacă Celie o vedea la fel și pe ea: o caricatură milenială prefăcută, total dispusă să-și ascută furca demonică virtuală, până când respectiva furcă se întorcea împotriva ei.

— Mă rog, continuă Celie. Michael lucrează în continuare acolo?

După expresia de pe fața lui Celie, Ola își dădu seama că știa deja răspunsul. Era formidabil: Frankie n-o concediase, dar tot ea rămăsese șomeră înaintea lui. Și ea se întrebase ce scandal ar fi fost necesar pentru ca Michael să fie dat afară. Nu era vorba că și-ar fi dorit să pățească asta, dar faptul că nici el, nici altcineva dintre cei de pe Listă pe care-i cunoștea ea nu își pierduseră locurile de muncă demonta, până la urmă, afirmațiile care susțineau că Lista îi costase pe unii pâinea cea de toate zilele.

Ola continuă să urmărească ecranul din spatele lui Celie, alegând să se concentreze asupra Monicăi Geller.

— Și-a luat liber.

Celie dădu din cap încet, ca să arate că o auzise, apoi se întoarse din nou cu fața spre televizor.

— Ai mai vorbit cu el?

— Nu, încă nu.

Era ciudat că, de la nuntă, nu-l mai văzuse pe cel care acum îi era soț. Poate de-asta îi evita apelurile. Situația părea ireală, iar ea spera că totul avea să se dovedească a fi o halucinație cauzată de epuizare. Dar o trăda strângerea de inimă pe care o simțea ori de câte ori se gândea la el. Era ultima persoană cu care voia să vorbească, dar și singura cu care simțea că ar putea vorbi. Nu doar pentru că și el trecea prin aceleași lucruri, ci pentru că îl iubea. Își făcea griji pentru el. Iar Michael știa s-o consoleze ca nimeni altcineva, îi dădea senzația

că, cine știe cum, într-un mod inexplicabil, totul avea să fie în regulă.

Nu știa sigur dacă să continue, dar decise să pună pe tapet ceva ce-și dorise să-i spună lui Celie încă de la nuntă.

— M-am căsătorit cu el pentru că mare parte din mine e convinsă că e nevinovat, spuse Ola. Dar cumva simt atâta suferință și atâta durere și nu știu ce să fac cu ele, așa că până la urmă i le pun lui în cârcă. Îl evit, îl pedepsesc.

Planul era ca în șase zile să plece în Barbados, să se bucure de luna de miere. În unele privințe, asta i se părea și mai ridicol decât nunta. Prosoape răsucite în formă de lebădă și petale de trandafiri pe pat, într-o situație ca asta. Să stea la spa, când experimentase un colaps total.

— Oricum, trebuie să termin cu atitudinea asta în care pare că n-am luat nicio decizie, continuă Ola. Puteam foarte bine să nu spun da la altar.

— Da, chiar puteai, bombăni Celie.

Ola se foi pe pat, jenată.

— Hai, măi, Celie.

— Îmi pare rău, dar e adevărat.

Ola trase aer în piept, scurt și zgomotos. De ce ar face Celie asta tocmai acum? Când era clar că Ola de-abia se ținea pe picioare? Chiar și luând în considerare cât de radicală era Celie, reacția ei părea neobișnuit de rece.

— Celie, te rog eu, apreciez faptul că ai venit, dar nu pot să discut despre asta acum.

— Nu pot să cred, spuse Celie, cu o voce mai tremurătoare decât de obicei.

— De-asta ai venit? Să mă faci să mă simt și mai rău?

Conflictele începuseră mai repede decât sperase. Nici nu știa de ce se mai deranjează să facă eforturi. Niciodată nu-i era ușor să stea de vorbă cu Celie despre Michael — de fapt, despre nicio relație romantică. Sfaturile ei rareori treceau

de „părăsește-l, sora mea“, iar părerea Olei era că, în parte, motivul îl reprezenta lipsa ei de experiență. Celie însăși glumea în privința faptului că mulți bărbați o trimiteau direct în „sister zone“. Ea identifica trei tipuri de „sister zone“ și spunea că se înscrie în toate. Întâi era zona „daaaa, sor'mea ★semnul victoriei★“, în care bărbații nu mai conteneau să-i spună cât de mult le place părul ei afro natural, o numeau „regină“, dar ieșeau exclusiv cu femei albe. Apoi era zona „soră întru Hristos“, în care bărbații de la biserică, suferinzi de complexul madonă/desfrânată, o desexualizau complet. Și, în final, evident, zona „ce semeni cu soră-mea“, în care bărbații îi spuneau că le amintește de o rudă. De când o cunoștea Ola, Celie nu avusese niciun partener serios, așa încât avea senzația că aspectele mai complexe ale relațiilor îi cam scăpau prietenei ei.

Celie se răsuci pe fotoliul-puf, ca să revină cu fața spre Ola, iar expresia ei exprima o dezamăgire clară.

— Eu încerc să te aduc cu picioarele pe pământ, spuse ea. Ola pe care credeam că o cunosc n-ar desființa din start acuzații atât de serioase ca cele care i s-au adus lui Michael.

Ola era conștientă de poziția lui Celie față de ce se întâmplase, dar rămase surprinsă de formularea atât de directă. Simțea că începe să se agite.

— Cum poți să spui că le-am „desființat din start“? Am făcut tot ce-am putut, Celie. Nici nu-ți imaginezi.

Nu voia ca situația să degenereze, dar furia i se cuibărise deja în piept și îi făcea inima să i se zbată între coaste.

— A, da? Și ce ai făcut *efectiv*?

— Am angajat, în pana mea, un detectiv privat să-l urmărească! spuse Ola, ridicând tonul. Ce, e

vina mea că n-a găsit nimic?

Imediat după aceea, închise gura ferm, ca și cum spera să poată înghiți la loc ce spusese. Nu intenționase să-i spună, dar avea nevoie ca Celie să înțeleagă. O privi ținându-și respirația pentru o clipă, apoi clătină din cap solemn.

— Uită-te și tu la tine, Ola, spuse ea. Michael te pune iar în situația s-o faci pe Miss Marple, cu minciunile lui. Detectiv privat? Serios? Și ți se pare normal?

Olei i se strânse stomacul de rușine. Mai demult, când se simțise mai nesigură ca niciodată, le pusese pe Ruth și pe Celie să spioneze cu rândul like-urile de pe pagina de Instagram a lui Michael, de pe unul dintre numeroasele conturi comune, de unică folosință, create de Ruth. Odată fuseseră distribuitor de extensii de păr, altădată, companie de catering; pentru unul folosiseră ca imagine de profil chiar fotografia unei foste colege de școală, de la St. Augustine.

Încercă să se liniștească. Cum ajunseseră aici? Celie venise doar ca s-o sprijine, iar acum se certau.

Prietena ei se aplecă puțin în față, să fie mai aproape de Ola.

— E imposibil să cunoști cu adevărat un om, continuă ea. Michael te-a mințit și în trecut și probabil că acum minte din nou, altfel n-ar fi apărut pe Listă.

— Bine că știi tu, spuse Ola, exasperată. Niciuna din noi n-are cum să știe ce e adevărat și ce nu e adevărat din ce scrie pe Listă!

— Uite că eu am cum! spuse Celie.

Tremurul din vocea ei era slab, dar Ola îl sesiză și încremeni.

Se aplecă în față, pe pat.

— Asta ce se presupune că înseamnă?

Celie nu spuse nimic. Se răsuci încet cu spatele la ea și își ațintи ochii asupra ecranului, nemișcată.

— Celie. Serios.

Ola își descrucișă picioarele și îl întinse pe unul din ele spre prietena ei. O împunse ușor pe Celie în curbura spatelui cu degetul mare; asta o convinse să se întoarcă spre ea.

— Ce se întâmplă?

Celie coborî privirea în pământ și nu răspunse. Ola simți cum i se încleștează gâtul.

— OK, acum mă sperii. Ce s-a întâmplat?

— Las-o baltă, spuse Celie peste umăr.

— Deci s-a întâmplat ceva?

Liniște.

Ola se prăbuși pe spate, învinsă.

— Nu știu ce vrei să fac, spuse ea cu glas blând. Vrei să te aud, dar nu vrei să vorbești cu mine. Știi că te-aș crede pe cuvânt, indiferent ce-ar spune oricine altcineva, dar ce vrei să-mi zici, mai precis? Îmi spui să nu am încredere în cineva cu care sunt într-o relație de ani întregi, dar nu-mi…

— Am fost agresată, spuse Celie încet.

Deși era culcată pe spate, Ola simți că stă să cadă.

— Ai fost… Celie, ce?

O auzi pe Celie respirând agitat, înainte să vorbească din nou.

— S-a întâmplat acum doi ani.

Celie se ținea de laturile fotoliului-puf, de parcă altfel n-ar fi reușit să stea dreaptă.

Ola scuturră din cap. Pur și simplu nu avea niciun sens. Se ridică în capul oaselor și o văzu pe Celie tremurând din tot corpul; o apucă greața când începu să înțeleagă gravitatea a ceea ce tocmai spusese prietena ei.

— Doamne… Celie!! Îmi… îmi pare foarte, foarte rău.

Ola sări din pat și se repezi spre prietena ei, dar o simți cum tresare, așa că se opri înainte s-o îmbrățișeze și se mulțumi să-i pună o mână pe braț și să i-l strângă. Copleșită de vinovăție,

înecată de remușcări, nu găsea nimic de spus. Nu existau cuvinte potrivite.

— Să-mi bag picioarele, îmi pare rău, rău de tot, repetă ea, în lipsă de altceva. Nici nu știu ce să spun. Căcat. Sunt o cretină. Îmi pare rău.

Își întoarse fața, ca să n-o vadă Celie, și încercă să-și rețină lacrimile. Expresia prietenei ei era în continuare neutră, nu era corect ca ea să fie cea care suspina.

— Nu. Nu ți-am spus, e vina mea, zise Celie cu voce stăpânită. Asta e vina mea. Nici n-aveam de gând să-ți spun, de fapt. Dar de-asta am... Lista. Am tot încercat să...

— Nu e nevoie să-mi explici, interveni Ola. Nici nu pot să-mi închipui ce trigger trebuie să fie...

— Nu înțelegi, Ola.

Celie scutură din cap, cu ochii fixați înainte.

— Încerc să spun că tipul care a... E... Nu te-ai întrebat de ce sunt așa convinsă că bărbații de pe Listă sunt niște animale? De ce n-am putut să-l consider pe Michael nevinovat până la proba contrarie?

În capul Olei se învârtea ceva ca lava fierbinte. Durerea lăsă locul groazei, când auzi numele soțului ei. Când încercă să rostească vorbele, își simți limba umflată.

— O, Doamne!

Nu era în stare să-și termine propoziția.

— Celie, nu. Nu nu nu nu nu nu nu. N-a fost Michael...

— Nu. NU. Michael nu mi-a făcut nimic, spuse Celie, rostind fiecare cuvânt cât mai clar posibil.

Instantaneu, corpul Olei fu inundat de un val de ușurare care se risipi repede.

— Duro a fost. Sau „Danks", cum îi spuneți voi. Știi că ne cunoaștem din copilărie. Am fost la aceeași școală de duminică, pe vremuri, înainte să lanseze *Sweet Like Puff Puff*, spuse ea, cu un râset deloc vesel. Știu sigur că ce se spune despre Duro e

adevărat. Deci când am văzut numele lui Michael…

Ola nu îndrăznea nici să respire.

— S-a întâmplat în seara în care am mers la petrecerea aia organizată de casa de discuri, în barul de pe Old Street, spuse Celie.

Acum își făcea de lucru cu degetele, concentrându-se asupra lor și nu asupra ecranului televizorului. Ola își amintea de eveniment — genul la care mergea doar pentru sacoșele textile personalizate, pline cu bunătăți gratis.

— N-ai vrut să vii, spuse Ola, mai mult pentru ea.

Îi promisese lui Celie că face ea cinste cu băutura („Ola, e un eveniment open-bar. Și eu nu beau mai deloc, știi?“) Până la urmă, o convinsese cu insistența ei.

— Nu știu dacă mai ții minte, dar spre sfârșitul serii ne-au întrebat unii de la companie dacă nu vrem să mergem la *afterparty*.

Ochii lui Celie reveniseră asupra televizorului. Se uita la orice, numai la Ola, nu.

— Era la doar câteva străzi distanță și s-au oferit să ne ducă ei cu mașina.

Bineînțeles că Ola nu-și amintea; băuse mult prea mult în seara aceea. Nu ținea minte niciun drum cu mașina, la niciun *afterparty*. Teleportarea la beție era superputerea ei: ca o vrăjitoare dintr-un serial ieftin din anii 1960, clipea, ținea ochii închiși puțin prea mult și se pomenea într-un loc complet diferit, înconjurată de alți oameni. Știa că Celie trebuie s-o fi însoțit doar ca să se asigure că e ea în siguranță. Ori de câte ori ieșeau și Celie voia să pună capăt petrecerii, Ola o implora să se ducă acasă înainte, fără ea. Celie insista să plece împreună, după care ceda și rămânea cu Ola, pentru că prietena ei nu era într-o stare adecvată pentru a fi lăsată singură.

Ola își amintea totuși că, atunci când ajunseseră, pereții vibrau pe ritmul unei melodii

afroswing care dominase întreaga vară: *Sweet Like Puff Puff*, a lui Papi Danks, în care sânii unei femei erau comparați cu un deșert nigerian. „Baby, ești dulce ca puff puff, știi că lui Danks îi place *rough*.“ Mai departe, cântecul spunea ceva despre încălțări Balenciaga și rima „o fac joagăr“ cu „Arsène Wenger“. Își aducea aminte cât de stupide i se păruseră versurile, dar acum nu-i ieșea din cap cât de sinistru sunau. Nu avea decât niște amintiri vagi despre cum le abordase Danks. Nu ținea minte cât de ușurată se simțise, la beție, că un vechi prieten de familie o scăpa de dădaca ei, Celie.

— Când am ajuns acolo, am dat peste Duro.

Celie vorbea cu ochii în continuare îndreptați spre televizor.

— Tu i-ai văzut pe unii pe care-i cunoșteai și, cât ai fost tu plecată, am stat de vorbă cu el de una, de alta.

Ola începu să simtă o durere acidă în stomac. În egoismul provocat de beție, își părăsise prietena.

— M-a întrebat unde lucrez, ce mai face frate-miu, spuse Celie. Nu ne mai văzuserăm de mult.

Oftă lent.

— A zis că vrea să-i trimită o compilație, știi că și frate-miu face muzică, și să merg afară, până la mașina lui. L-am însoțit în parcare și m-a rugat să intru cu el în mașină, să caute CD-ul, că era un frig de speriat, ții minte? Îmi tot spunea că e un Mercedes G-class nou-nouț, cu încălzire în scaune. I-am zis că nu e problemă, stau afară, nu durează decât câteva minute. Dar tot insista și insista.

Începuse să vorbească mai repede, iar frica i se distingea clar în tonul vocii. Ola nu o mai văzuse niciodată așa.

— Nici nu m-am gândit, Ola. Îți jur. Nu-l văzusem de ani de zile și, mă rog, pe la biserică

mai făcea prostii și acum băuserăm amândoi, dar n-am…

Își ținu răsuflarea, ca să nu intre în hiperventilație. După ce se mai liniști, continuă cu glas egal. Parcă se scursese din ea toată adrenalina.

— Când am intrat în mașină, s-a schimbat cu totul. Și limbajul corpului, tot. A început să mă atingă și să spună tot felul de lucruri. Eu cu Duro n-am avut niciodată din astea. Dar niciodată. Am încercat să ies, dar mă ținea de brațe. Și-mi povestea că el „nu e niciodată nepregătit" și că întotdeauna are la el ceva să se protejeze, în cazul în care face cineva figuri cu el. Și practic… practic mi-a spus c-o să-mi facă rău dacă nu… dacă nu-i fac… M-a forțat să-i fac sex oral.

Dură ceva până să pronunțe cuvintele, dar, când în sfârșit veniră, sunau lipsite de emoție, plate, clinice.

— Când s-a terminat, l-am rugat din suflet să nu-mi facă rău și mi-a spus că nici măcar nu are vreo armă la el. Că glumea. A reacționat de parcă eram eu nebună pentru faptul că-l luasem în serios. Dar, dacă i-ai fi văzut ochii când a spus asta, Ola…

Cele două prietene rămaseră în tăcere preț de o clipă; râsetele înregistrate din serialul *Friends* sunau discordant în liniștea dintre ele. Tot ce credea Ola că știe despre Celie se năruise. Era atât de șocată, încât simțea că i se face greață. De când erau prietene, aproape că nu vorbiseră despre sex, cu atât mai puțin despre așa ceva. Celie nu-și discuta niciodată experiențele, așa că ea și Ruth presupuseseră pur și simplu că se păstra pentru căsătorie.

— La început, nici nu m-am gândit că asta se califică drept viol. Abia după ce m-am dus la poliție mi-au spus că definiția include și… știi tu… pe…

Trase aer în piept.

— Penetrarea orală forțată.

— Te... te-ai dus la poliție? reuși Ola să întrebe.

Celie confirmă cu o mișcare din cap.

— Mi-a trebuit jumătate de an. Și polițiștii chiar au fost de treabă. Nu m-au întrebat de ce m-am dus cu el la mașină sau cu ce eram îmbrăcată sau lucruri din astea. Dar n-au făcut nimic, Ola. Absolut nimic. Când îmi luau declarația, parcă scriau doar de dragul de a scrie. Mă simțeam mai mult ca la confesiune — chiar în timp ce le povesteam, eram conștientă că n-o să se întâmple nimic.

Strânse din pleoape, ca pentru a se asigura că nu-i curge nicio lacrimă.

— Trei luni mai târziu m-au anunțat că se pusese capăt anchetei. Că „mărturia nu are suficientă forță probantă". N-o să uit în viața mea. „Nu are suficientă forță." O să zici că sunt nebună... dar m-am simțit ușurată. Nu voiam să trec iar prin tot ce se întâmplase, să retrăiesc seara aceea. Și mai ales cu cineva ca Duro. Dacă se afla de proces? Uneori mă mir și eu că-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru faptul că povestea s-a oprit acolo.

O privi pe Ola pentru prima dată, cu ochi mari și umezi de lacrimi.

— Probabil crezi că am luat-o razna, știu. Nu mă aștept să înțeleagă cineva.

În tot haosul din mintea ei, Ola începu să pună piesele la locul lor. Când Celie nu se mai dusese la biserică, la câteva săptămâni după petrecere, deși înainte reprezentase o parte atât de importantă a vieții ei, Ola fusese prea ocupată cu propria viață, să se întrebe de ce. În dimineața nunții, Ruth pusese o melodie a lui Danks, iar Celie se încordase toată și făcuse mare caz. Iar faptul că-i întorsese spatele lui Michael cu atâta hotărâre... imaginea prindea contur. Pe atunci, Ola nu se gândise că ar putea exista un motiv mai

profund. Dar se simțise abandonată de prietena ei. Simțise că nu o sprijinea. Fusese supărată pe Celie pentru că o considera incapabilă să înțeleagă nuanțele situației ei. Dar Celie își purtase martiriul în tăcere și se luptase cu propria traumă încă o dată, ca să fie alături de prietena ei. Niciodată nu răsucise povestea în așa fel încât să fie despre ea. O ascultase pe Ola făcându-și griji despre nuntă, despre căsnicie, despre reputația ei. O privise cum pune la îndoială iar și iar validitatea acuzațiilor și a persoanelor care le formulaseră. Și în tot acest timp, știuse că cineva care o abuzase era exonerat prin aceleași cuvinte. Când Celie îi trimisese mesajul, în ziua aceea fatidică în care apăruse Lista, și o întrebase dacă e OK, tocmai văzuse numele agresorului ei.

— Te-am lăsat cu el, spuse Ola cu voce gâtuită.

— Nu.

Celie aproape o certa.

— Ola, să nu îndrăznești să faci asta. N-a fost vina ta.

— Dar așa a fost, Celie. Te-am lăsat cu el în seara aia. Și tu mă asculți de nu știu când, cum mă plâng de Michael. Băi, mi-ai adus și mâncare. Și eu te-am lăsat cu el. Nici măcar nu voiai să vii, Celie. Nici măcar nu voiai să vii.

Se străduia din răsputeri să nu lase să se reverse tot ceea ce simțea. Cum putea, când Celie era lângă ea, cu ochii umezi, dar fără lacrimi pe obraz? Și îi era cu atât mai greu să nu cedeze, deoarece știa că, dacă o făcea, prietena ei n-ar fi ezitat să o aline.

22

Apartamentul de lux al lui Ben arăta ciudat, plin cu atâția bărbați. Locul avea o reputație la fel de mare ca celebritatea pe Instagram a proprietarului, care îl folosea și pe post de platou de filmare pentru emisiunea lui, difuzată pe YouTube, deci de obicei pe acolo mișunau femei îmbrăcate sumar. Se înțelegea de ce filma Ben în locul acela: era un fel de vilă Playboy modernă, în sudul Londrei. În cartier locuiau mulți alți influenceri și creatori digitali, dar apartamentul lui Ben era de departe cel mai luxos. Înăuntru, totul era plat, lucios și nou, plin de spoturi LED pe tavan și suprafețe albe, elegante. Michael rămăsese în picioare, în zona de primire/bucătărie spațioasă, deschisă, care dădea într-o terasă privată, de pe acoperișul clădirii. Spre stânga se distingea London Eye, dacă te uitai cu atenție, iar spre dreapta, verdeața din Dulwich Wood. Din toate camerele se vedea conturul orizontului londonez — și erau multe camere. Mare parte din tavanul etajului era dedicat unui luminator enorm.

Erau prezenți aproximativ 15-20 de oameni. În aer pluteau un fum gros, parfumul 1 Million de la Paco Rabanne și testosteronul. După efectele declarației lui Lewis, Ben (autodeclarat purtătorul de cuvânt al grupului) hotărâse să ia măsuri și să-i adune față în față.

„Suntem în război și n-avem niciun plan de acțiune", anunțase el printr-un mesaj. „Trebuie să ne adunăm. Să ne organizăm. Altfel cum învingem feminazistele?"

În după-amiaza aceea alesese pe sprânceană câțiva membri ai grupului „The List Eleven“, care să meargă la el acasă și să „facă o strategie“, printre ei și pe Michael și pe Lewis. Michael nu-și explica ce caută el acolo; nu spusese nimic pe chat. În orice caz, nu avea de gând să meargă. Lewis era în continuare offline și nu murea de dorință să iasă din casă nici măcar să cumpere mâncare, cu atât mai puțin să „facă o strategie“. Dar Amani nu-l lăsase în pace. Deja era de trei zile în grup, care ajunsese să numere peste o sută de persoane; îl inclusese un alt realizator de podcasturi, și el acuzat. La început, Michael se simțise aproape ușurat că era și el în grup. Apoi primise invitația pentru seara aceea, iar Amani îl somase să-l ia cu el. Era convins că ar fi bine să știe planul de acțiune. Și că avea să-i facă bine să mai iasă din casă. Aveau să participe niște oameni influenți. Oameni cu bani de avocați, oameni care *erau* ei înșiși avocați.

„Nu stiu de ce ai impresia ca sunt dusmanii tai, bro“, îi scrisese Amani pe WhatsApp. „Nu ei posteaza cacaturi despre tine online.“

Prin urmare, erau acum acolo. Michael anticipase o întâlnire la care toată lumea urma să stea jos și să vorbească. Dar se trezise la o petrecere cu băutură; Cîroc și Hennessy în frapiere, baloane cu heliu trecute din mână în mână. Amani făcea conversație relaxată, în timp ce Michael bea coniac nediluat și evita contactul vizual cu toată lumea. Abstinența din ziua nunții nu durase; de cum avusese ocazia, pusese mâna pe sticlă, de parcă nici nu i-ar fi dat drumul vreodată. Conversația relaxată dintre bărbați făcea atmosfera să pară tulburător de jovială, dacă te gândeai la ce-i adusese pe toți acolo. Nu era vorba că Michael se așteptase la un aer de înmormântare, dar parcă ajunsese la o petrecere

organizată la cineva acasă, când de fapt nu prea aveau motive de sărbătorit.

Ben își întreținea invitații într-un trening verde-mentol de la Aries Arise, încălțat cu Yeezys albi, și era mult mai scund decât pe YouTube. Acum, că se gândea la asta, Michael nu-l văzuse niciodată filmat din cap până-n picioare; camera era întotdeauna înclinată puțin în sus. Spectacolul lui Ben, la fel ca el însuși, era popular și problematic. Se promova ca „XXX Factor" al YouTube-ului, în care diferite influencere concurau într-o serie de provocări pentru adulți, în speranța de a câștiga o poșetă Birkin de 18 000 de lire. Supraviețuise ani în șir acuzațiilor de misoginism, dar gazda intrase în încurcătură după ce Lista susținuse că „pipăie femeile".

— Suntem în epoca OnlyFans, spunea el acum, din centrul semicercului format de invitați. Fătucile astea pun singure poze cu ele dezbrăcate pe net, în numele *empowerment*-ului. Cum să fie „politic incorect", dacă eu fac același lucru, dar pe canalul meu?

Avea tenul relativ palid, iar părul șaten-închis părea negru de la gel și era dat pe spate în trepte ondulate. Fanii care-l cunoșteau mai mult după vocea nazală, distinctivă din podcastul lui despre ținute de stradă comentau adesea cu surprindere pe YouTube, când vedeau că era alb. Sau, așa cum amintea cu înverșunare oricui avea o pereche de urechi, cel puțin arăta alb. Nu trecuse nici măcar o zi de când făcuse referire la moștenirea lui iraniană, de la bunicul din partea mamei, de trei ori pe grup, când un alt membru îl întrebase de ce se considera inclus în categoria „bărbați de culoare".

— Toată povestea cu *empowerment*-ul îmi face greață, pe cuvânt.

Un bărbat cu barbă deasă, ochelari cu ramă groasă și fes gri clătina din cap spre Ben.

— Gen, fără nicio lipsă de respect pentru treaba pe care o faci, dar instapanaramele astea sunt duse cu capu'. Dezbină comunitatea neagră, familia nucleară neagră.

Odată cu băutura care începea să i se infiltreze în sistem, Michael devenea tot mai conștient de faptul că nu avea să se aleagă cu altceva de pe urma serii în curs, decât cu o criză de nervi serioasă. Și că „să facem o strategie" fusese folosit într-un sens foarte vag. De când ajunsese el, niciunul dintre bărbați nu făcuse altceva decât să-și enumere nemulțumirile personale față de femei, practic identice cu ale celui dinainte. Nu era vorba despre nevinovăția lui sau a altcuiva, iar faptul că asta era singura invitație pe care o primise de săptămâni întregi îl deprima și mai tare. N-ar fi trebuit să vină. Dar cumva faptul că-și îneca necazurile alături de niște necunoscuți părea mai puțin trist decât dacă ar fi făcut același lucru acasă, singur. Excesul de alcool înceta să fie tragic și devenea „o băută cu băieții" în contextul potrivit: la un grătar, acasă la un prieten, în club.

Michael își aminti brusc de tatăl lui. Pentru prima oară în viață, îi părea rău de el. Nu era bun de nimic, asta era adevărat, dar se întreba ce demoni îl mânau să meargă la bar. Poate, la fel ca Michael, nu era bun de nimic, deși se străduia să facă și el ceva. Oare și el eșuase în tot ce încercase? Michael continua să încerce să facă ce trebuia, deși știa că nu avea să fie suficient. Trecuse o săptămână de la ultima lui discuție cu Ola, dar continua să o sune și să-i trimită mesaje în fiecare zi. Ceea ce probabil că o scotea din sărite. Știa că nu vrea să stea de vorbă cu el, dar faptul că nu putea vorbi cu ea făcea o situație și așa oribilă să devină de nesuportat. Nu era nevoie să discute despre ce se întâmplase: nunta, petrecerea, Lista. Voia doar să-i audă vocea. Îi era dor de ea.

Amani îl bătu pe umăr și îi făcu semn din cap spre colțarul masiv.

— E și Danks aici, să știi, spuse el, nereușind să-și ascundă entuziasmul. Băi, deci nu cred.

Michael se uită într-acolo. Îl recunoscu imediat și nu doar după anturaj — avea o față greu de uitat. Buze groase, întunecate de fumatul unor cantități copioase de iarbă; cea de sus — vizibil proeminentă. Nări mari, ochi închiși la culoare, aproape negri, cu corneea de un galben lăptos. Arăta la fel ca întotdeauna: părul ras pe lateral și lung și ridicat în creștet, cu barba atent tunsă, în trening, cu bijuterii extravagante. Azi purta un hanorac Balmain alb, cu fâșii negre la tivuri, cu pantaloni în culori inversate. Brățară masivă cu diamante la încheietura stângă și Rolex la dreapta. De câte ori vorbea, un dinte de aur strălucea în lumină, iar la gât purta același lanț cu pietre prețioase ca întotdeauna, un colier cu literele „DANKS“, care îi ocupa jumătate din piept. Îl flancau mereu aceiași trei-patru tipi, indiferent că apărea într-un videoclip sau într-o filmare pe Instagram. Michael l-ar fi recunoscut și dacă ar fi trecut pe lângă el singur pe stradă, dar, când grupul era împreună, îi identifica pe fiecare, după detalii separate. Cel cu codițele-spic dezordonate, cel cu dinții mari, cel care nu apărea niciodată fără ochelari de soare. Își pasau un joint și se uitau la un videoclip de-ale lui Danks pe televizorul cu ecran plat.

— Se mișcă omul, nu stă, adăugă Amani. Compilația lui a ajuns în Top 40 săptămâna trecută.

Michael auzise mai multe despre el, de când cu acuzațiile, decât înainte. Papi Danks era genul de artist care dăduse lovitura cu un singur hit, de obicei menționat în chatul de grup cu prietenii lui doar în legătură cu cine știe ce ceartă măruntă pe Twitter, care ajungea pe paginile de bârfă. Dar

săptămâna trecută ajunsese pe lista preliminară de candidați la premiile BBC Sound of 2019. Michael avea o presimțire neplăcută despre toată situația aceea, despre el. Pe Listă fusese acuzat de lucruri oribile (viol, răpire, violență sexuală) și îi făcea greață viteza cu care totul fusese măturat sub preș.

Dar nu-și putea exprima reținerile față de Amani, fără să-l audă cum îi ia apărarea. Pentru că, pe hârtie, ce diferență era între ei doi? Avea la fel de multe dovezi despre vinovăția lui Danks ca și despre a lui. Ola spusese de mai multe ori că, pentru majoritatea bărbaților de pe Listă, viața avea să continue la fel ca până atunci, indiferent dacă erau vinovați sau nu. Nu înțelesese niciodată cum putea să spună așa ceva, având în vedere cât îi afectase pe el și pe alții dintre cei menționați. Un alergător olimpic, prezent în seara aceea, pierduse un contract cu o firmă de echipamente sportive. Un alt bărbat, critic de film independent, pur și simplu nu mai primise răspunsuri de la editorii publicațiilor pentru care scria. Dar realitatea era că aceștia reprezentau minoritatea. Carierele celor mai mulți rămăseseră neatinse. Iar Michael își dădea seama că, în unele cazuri, precum cel al lui Danks, lucrurile nu continuaseră la fel ca întotdeauna. Acum le mergea chiar mai bine.

— Sincer, nu mă omor după el, spuse Michael, cu un aer nepăsător. Hitul ăla al lui, singurul, era zaharisit rău. Și tot timpul se bagă în certuri online, zici că e ultimul ratat.

— Frate, dacă nu te omori după ăștia care se bagă în certuri online, rezultă că nu te omori după niciun artist din țara asta.

Michael mimă un zâmbet și se întoarse din nou spre restul grupului. Toți erau cu ochii pe Tipul cu Fes, care părea să fi acaparat conversația, în timp ce Ben stătea bosumflat lângă blatul de bucătărie.

— La ce nebunie s-a ajuns, spunea Tipul cu Fes în fața tuturor, cu brațele masive încrucișate. E de groază, am ajuns să mă uit mereu peste umăr și să mă întreb: mesajul ăla privat o să ajungă într-o plângere la poliție?

— Exact, nu? răspunse Amani. Doar n-o să ajungem să ne dea în judecată pentru vrăjeală. Și am citit despre chestia aia de care spuneai tu, *bro*, continuă el, făcând semn spre Tipul cu Fes. Știi, The Central Park Five? E de groază. Cinci băieți închiși șase-șapte ani, în anii 1990, pentru c-a zis o tipă albă că au violat-o.

— Da, băi, da, întări Tipul cu Fes. Și să nu uităm de The Cardiff Five. Cinci negri acuzați că au omorât o tipă albă în anii 1980. Fără dovezi. Aici, în Marea Britanie. Să fie clar: e același căcat, se schimbă doar timpul și locul. Nu vedeți cum încearcă să-l scoată vinovat pe Bill Cosby? Nu mă interesează ce zice lumea, ce i-au făcut a fost linșaj modern.

Michael simți cum i se încleștează mandibula. Privi în jur; nimeni nu părea deranjat de comparație.

— De ce au deschis gura toate tipele alea, după o viață întreagă, frate? continuă Tipul cu Fes. Și toate în același timp? La fel și cu R. Kelly... Bag pula, cum ajunge să aibă succes un negru, cum ajunge la un anumit nivel, e clar că n-o să-l lase în pace.

Era cazul să spună ceva? Majoritatea bărbaților prezenți se dovediseră a fi niște caractere infecte, dar nu era posibil să fie el singurul care observa cât de bolnavă era paralela. Cum puteau să pună pe același palier niște bărbați negri închiși pe nedrept, cu niște agresori sexuali în serie, care întâmplător erau negri? Dar conversația trecuse deja mai departe.

— Toată faza ține de emascularea bărbaților negri, știți ce zic? spunea acum Tipul cu Fes. Vor

să ne facă femei. Bărbatul și femeia sunt făcuți să fie diferiți. Fiecare rege are nevoie de o regină. Femeile trebuie să se folosească de grație și feminitate ca să se impună când intră undeva. Dar bărbatul, lăsați-l să fie bărbat.

Ceilalți dădeau din cap aprobator, cu un aer înțelept.

— Adevăr, frate! strigă Amani.

Michael simți cum îi crește nodul din stomac în clipa în care se uită la prietenul lui.

— Fetele astea umblă ca apucatele, și-o trag de nici nu mai știu cu câți și pe urmă, când au bărbați la activ de nu mai pot să-i numere pe degete, zic că ele merită „un bărbat de calitate". Făi, da' tu măcar știi să fierbi apă?

Camera se zgudui de tropăitul picioarelor: bărbații se repeziră prin colțuri, râzând în hohote, apoi se adunară din nou, să se bată reciproc pe spate.

— Da' nu e așa? continuă Amani, cu un chicotit răutăcios. Gen, fată, tu cu ce vii în ecuația asta? Când eram eu mic, maică-mea avea două servicii și *tot* îl aștepta pe tata cu masa pusă.

Michael se crispă de rușine. Discursul era ceva mai veninos, dar nu le mai lipseau decât microfoanele și ar fi putut fi un episod din *Caught Slippin;* în rest, aveau deja paharele roșii, de unică folosință, și misoginismul nonșalant. Așa se comportau el și băieții când vorbeau despre femei în podcastul lor? Atât de înapoiați și de autocontradictorii? Bărbații erau dezgustați de trăsăturile pe care le considerau feminine, dar aveau oroare de femeile care „se poartă ca bărbații". Le criticau pe cele care alergau după bani, dar, în același timp, afirmau că rolul bărbatului e să pună pâinea pe masă. Nu avea niciun sens.

Amani nu spusese nimic din ce Michael să nu fi auzit și înainte. De la el, de la Seun, la frizerie, la

meciurile de fotbal, online. Amani gândea așa de când îl știa, dar azi Michael simțea că arde de rușine și pentru el, și pentru prietenul lui.

Din fericire, Amani tăcu și rămase cu ochii pironiți undeva în capătul opus al încăperii. Michael îi urmări privirea și îl descoperi pe Danks, care se depărtase de prietenii lui și ieșea pe ușile glisante mari, care duceau pe terasă.

— Mă duc să vorbesc cu el, spuse Amani, plecând hotărât în aceeași direcție. Să văd dacă-l conving să vină la sală, să ne facă niște promovare.

Michael nu-l mai asculta. Îi vibra telefonul în buzunar, iar când se uită la ecran, văzu numele la care sperase toată săptămâna.

Apel de la: OH LA LA…

— Aha, super, ies și eu cu tine, spuse el, urmându-l. Trebuie să răspund.

— Cine e, Ola? întrebă Amani. Zi-i că nu-mi place ce face. Nu suntem în anii 1990; bărbații nu mai stau să se roage de femei în ploaie.

Michael îi făcu semn să tacă și răspunse în timp ce ieșea împreună cu el în aerul răcoros al nopții. Încercă să se adune.

— Salut, ești bine?

— Scuze că te sun așa târziu.

Avea vocea răgușită, de parcă plânsese mult. Ușurarea de moment pe care i-o adusese apelul de la ea lăsă rapid loc îngrijorării.

— Am vrut să te sun mai devreme, dar…

Ola se opri.

— Ești undeva afară? întrebă ea pe un ton ceva mai sigur. Nu te aud bine.

Muzica dată tare în sufragerie se auzea și de afară. Michael își acoperi urechea stângă cu mâna, în încercarea de a atenua zgomotele. Asta îi mai trebuia, să creadă Ola că a ieșit la petreceri, când în balanță atârna viitorul relației lor.

— Da, sunt afară. Dar plec acum, pot să te sun când ajung acasă? E totul în regulă?

— Unde?

— Sunt cu Amani.

— Dar unde sunteți? întrebă ea.

Aproape că o auzea încruntându-se.

— Zici că sunteți la un rave.

Michael mimă din buze un „futu-i" mut și se strânse de rădăcina nasului, într-un gest frustrat. Probabil Ola ar fi preferat să-l știe la un rave decât acolo. Nu așa voia să se desfășoare prima lor discuție de după nuntă.

— Îți explic mai târziu, când te sun. Dar ești bine?

— De ce nu poți să-mi explici acum? întrebă Ola, cu o notă de enervare în voce.

Michael ridică ochii spre cerul nopții.

— Pentru că e complicat.

Știa că ce urma să spună avea toate șansele să-i atragă alte câteva zile de tăcere din partea ei. Nu era ușor să fie mereu sincer cu ea, așa cum promisese, dar măcar putea să încerce. Se frecă pe frunte.

— Nu ți-am mai povestit, pentru că s-a întâmplat toată nebunia aia, dar... să vezi, acum ceva timp am intrat în vorbă cu Lewis Hale. Știi că și el e pe Listă.

Nu avea altă idee, decât să vorbească repede, ca să nu-și piardă curajul. Prin urmare continuă, ca să nu-i dea timp să-l admonesteze.

— Și știu la ce te gândești, dar chestia asta nu e deloc cum pare. Chiar nu pot să-ți explic la telefon, dar, când vorbim, o să vezi cum a fost manipulată Lista. Cel puțin în cazul meu și al lui Lewis. Mi-a mai prezentat câțiva tipi pe-aici și ne-am întâlnit. E și Amani.

Michael lăsă aerul să-i iasă din plămâni în clipa în care termină de vorbit. Oricum avea de gând să-i spună de Lewis până la urmă, de grupul de WhatsApp, de toate. Dar povestea cu repetițiile, dezastrul de la nuntă... nu fusese timp. Iar acum

era prea târziu. Așteptă să fie certat, dar nu auzi de la capătul celălalt al liniei decât respirația ei accelerată.

— Papi Danks e și el acolo?

Ola vorbea în șoaptă, atât de încet, că de-abia o auzea din pricina muzicii. Enervarea pe care o simțise mai devreme în vocea ei suna acum a alarmă. Mai întrebă o dată:

— Rapperul?

Michael se uită spre dreapta, unde Amani râdea în hohote de ceva ce spusese Danks și îl bătea entuziast pe spate.

— Da, e aici, spuse el, surprins. De ce?

— Michael. Dacă e Papi Danks acolo, trebuie să pleci. Acum.

Părea agitată, panicată. Michael era surprins, dar încercă s-o liniștească.

— Uite. Știu ce-o să spui și te înțeleg. Plec acum, îți promit. Știu ce spune Lista despre el. Crede-mă, n-o fac pe prietenul cu el...

Ola scoase un geamăt exasperat.

— Nu mă asculți. Nu e un zvon, Michael. I-a făcut rău unei persoane pe care-o cunosc.

Lui Michael îi stătu inima în loc pentru o clipă. De ce părea Ola atât de speriată? Atât de implicată? Nu-i plăcea direcția în care-l ducea propria minte.

— Cum adică?

— Nu contează, poți să pleci de-acolo? Te rog?

Michael se întorsese deja spre Danks. Dintr-odată își simțea fața fierbinte ca un cuptor și pumnul i se strânse involuntar. Parcă i se contractau în tandem și pieptul, și gâtul.

— Ți-a... ți-a făcut ceva? întrebă printre dinții încleștați.

— Mie? Michael, nu! răspunse Ola, aproape strigând.

— Ola, dacă te-a atins, să mor dacă nu...

— Nu m-a atins!

Dar Michael nu o auzea. Era alimentat exclusiv de furie și de alcool.

— Îl nenorocesc, mai spuse, repezindu-se spre capătul celălalt al terasei.

— Michael, nu e vorba despre mine! țipă vocea îndepărtată a Olei, la capătul celălalt al firului.

Apoi se opri.

— Jură-mi că n-o să spui nimănui. Jură.

— Ola, jur. Ce se întâmplă?

Ola mai așteptă o clipă, înainte să reînceapă să vorbească.

— Despre Celie era vorba, înțelegi?

Michael se opri brusc din mersul agitat de colo-colo, pe terasă. Parcă ar fi oprit cineva muzica, brusc.

— Nu pot să intru în detalii, spuse Ola pe un ton repezit. Dar acuzațiile pe care i le aduce Lista sunt adevărate. Trebuie să pleci, m-ai înțeles?

Michael rămase încremenit un moment, apoi îi apăru în fața ochilor Lista pe care o studia cu religiozitate zi de zi, de o lună întreagă, cu tot cu acuzațiile din dreptul numelui lui Danks: viol, răpire, violență sexuală.

— Când ieși de acolo, sună-mă imediat, mai spuse Ola, ca reacție la tăcerea lui.

Michael rămase nemișcat, cu telefonul la ureche, chiar și după ce Ola închise. În cele din urmă, îl lăsă jos și se întoarse spre Danks și Amani, care râdeau la capătul celălalt al terasei. Se simțea dezorientat, parcă avea nevoie de ceva de care să se rezeme. Dar șocul informației îl trezise. Contururile începătoșate ale serii lăsaseră loc unei dureri ascuțite de cap. Ca posedate, picioarele îl duseră spre Danks, fără să știe ce are de gând să facă, odată ce ajunge la el.

Danks rula absent un joint, când Michael îl bătu pe umăr, atât de violent încât aproape că-i dădu un brânci. Se dezechilibră pe moment, dar, când își regăsi stabilitatea, îi aruncă o privire

arzătoare ca fierul încins, ca și cum l-ar fi scanat pe Michael cu două lasere.

— *Bro*, vezi, ai grijă cum mă împingi, mârâi el, apropiindu-se un pas, apoi se întoarse spre Amani. Ce-a luat prietenul tău?

— Avem o cunoștință comună, se auzi Michael vorbind, înainte ca Amani să apuce să răspundă.

Fața lui Papi Danks se relaxă când înțelese, sau cel puțin așa credea, că are de-a face cu încă un fan cu exces de zel.

— A, da? spuse el, lingând marginea foiței. Cum îl cheamă?

Avea o voce atât de groasă, încât în înregistrări ai fi zis că e procesată, dar și în persoană vorbea cu același ton jos, mârâit.

— E prietenă cu iubita mea, spuse Michael, scoțând cu greu cuvintele care-i stăteau în gât. Celie.

Danks își aprinse jointul și trase un fum nonșalant.

— Neah, nu-mi sună cunoscut, spuse el după ce dădu fumul afară.

— Celestina?

Lui Danks i se umflară nările și i se încleștă mandibula. Deși fusese discret, Michael observă cum, chiar și ametit, rapperul se uită în jur pe terasă, pentru a vedea cine altcineva i-ar mai fi putut auzi. Nu erau afară decât ei doi și Amani, așa că zâmbi și mai făcu un pas către el.

— Aha, Celestina? întrebă. Mda, o țin minte. Ne știm de mult de tot.

Clătină din cap, râzând sarcastic.

— Fată mișto, Celestina, mda. Ce mai face? Tot mincinoasă sau?

— Mincinoasă? întrebă Amani, care părea ușurat că tensiunea se risipise, cel puțin aparent. Pe bune?

— Da, da. Am fost cu ea la școala de duminică demult, când eram mici. O știa toată lumea pe

Celestina, că mănâncă căcat. Că înflorește lucrurile.

Zâmbi cu subînțeles.

— Și zi, tot așa face și-acum?

Deși la exterior era în continuare calm, Michael vedea cum pe gâtul lui Danks pulsează o venă.

— Ia uite, băi. N-o credeam genul, comentă Amani. Eu ziceam că e creștină din aia convinsă, „mireasa lui Hristos“ și alea-alea.

— Astea sunt cele mai rele, *bro*, spuse Papi Danks, râzând sănătos. Ultima oară când am văzut-o, la ceva petrecere dată de o casă de discuri, acum câțiva ani, parcă era o fată de preot scăpată din lesă în prima săptămână de facultate. Frate, deci era în focuri, spuse el, zâmbind, iar dintele de aur îi scânteie în norul întunecat de pe terasă.

Lui Michael începură să-i țiuie urechile.

— Fraaaaaate! *Celie*? făcu Amani, tușind cu mâna peste gură. Lasă-mă, băi, 'jnebun?

— N-ai să vezi. Da' mi-a supt-o în parcare, pe fugă. Pe urmă, na, când ai încurcat-o și vrei să scapi de focurile iadului, zici orice, ca să pară că altfel a stat treaba.

Lui Michael i se umeziseră palmele de transpirație. Nu mai suporta situația, dar nici nu era în stare să spună ceva, chiar dacă ar fi vrut. Rămăsese fără cuvinte, amuțit de nonșalanța cu care vorbea Danks despre abuz și de ușurința cu care îi înghițea prietenul lui minciunile.

— Băi, deci, jură-te, Celie e bagaboantă? făcu Amani, înecându-se din nou cu pumnul la gură. Deci m-ai dat jos, pe cuvânt. Astea cuminți sunt întotdeauna cele mai nebune!

Se întoarse spre Michael.

— Și eu care credeam că Ruth e aia perversă. Kwabz umblă după cine nu trebuie!

Danks aruncă peste balustrada balconului ce mai rămăsese din joint.

— Fetele astea își fac de cap, p'ormă a doua zi fac pe nebunele, spuse el. Când a fost mizeria aia cu Gully TV, au încercat niște admiratoare și foste să mă bage și pe mine în de-astea, să mă acuze de toate cele. Da' evident că am ieșit curat la tribunal. Păi, ce, am eu nevoie să forțez pe vreuna? Sunt celebru, bro. Sunt bogat, ce pula mea.

Amani întinse pumnul spre Danks pentru un *fist-bump*, apoi se întoarse din nou spre Michael.

— Și încearcă să te dea jos de pe treabă, nu, să te acuze că bați femei? Nu le băga-n seamă, frate. Știi cum sunt curvele astea.

Zâmbetul larg îi dezvelea dinții strălucitori.

Michael dădea în clocot, cu tot corpul zguduit de o furie de nestăpânit.

— Băi, ești un violator, spuse el.

Într-o clipă, Danks se repezi spre el, îndepărtându-se de balustrada balconului, de parcă metalul tocmai ar fi fost cuprins de flăcări. Erau aproape nas în nas.

— Ce pula mea ai zis?

— Am zis că ești un violator, în pula mea, scuipă Michael, făcând încă un pas spre el.

Nici nu apucă să se gândească la ceva, că se și repezise la Danks și încerca să-l lovească cu pumnii oriunde nimerea. Amani îi despărți, cu brațele în lături, înainte să apuce să facă ceva.

— Alo, Michael, chill, chill, chill. Ușor, frate.

Amani se întoarse spre Danks, cu palmele ridicate, ferindu-se de mișcările brațelor lui.

— E spart, nu vorbește serios.

Îl împinse pe Michael spre ușă.

— Băi, hai, hai să mergem.

— Ești cretin? strigă Danks, căutând ceva la talia pantalonilor și lăsându-se ba în jos, ba într-o parte, în încercarea lui de a ajunge la Michael. Crezi că nu te fac în sânge? Te omor acum, pe loc, băi!

— Ia să te văd! răcni Michael și aproape că-l lovi pe Amani în cap, țintind spre falca lui Danks.

Nu-i păsa dacă-l lovește pe prietenul lui. Nu-i păsa dacă e lovit el. Nu voia decât să dea de pământ cu Danks.

— Jeg de violator!

Între timp, ieșise și Ben; se băgaseră între ei alți câțiva, iar restul încercau să-i țină pe loc pe băieții lui Danks. Michael strângea flegmă, s-o scuipe spre el, dar nu apucă, fiindcă îl trase de-acolo Amani, care de-abia mai răsufla.

— Dau eu de el și-l fac de nici mă-sa nu-l recunoaște, coaie! îl auzi pe Danks zbierând în urma lor. Te crezi mare și tare, hă? Vezi că n-am terminat, băiatu'. Când dau cu ochii de tine, nici n-o să știi ce te-a lovit, băi lache!

Michael încă se zbătea în timp ce Amani îl trăgea pe coridor, apoi în jos pe scări, spre ieșirea de incendiu. Faptul că prietenul lui aproape îl sugruma nu-l împiedica să se lupte cu el ca un animal prins în sac. Era conștient de faptul că Danks vorbea serios. Avea de gând să trimită pe cineva după el. Dar teama nu ajunsese încă la suprafață. Până să iasă din clădire, Michael se epuizase și îl epuizase și pe Amani; amândoi gâfâiau, abia respirând, cu mâinile pe genunchi. Atunci observă sângele de pe cămașa lui; își atinse buza și văzu că vârfurile degetelor lui arătau de parcă le-ar fi înmuiat în vin. Nici nu-și dăduse seama că Danks îl nimerise.

— Bro, ce pula mea ai în cap? întrebă Amani, încă încovoiat, trăgându-și răsuflarea. Ți-a cășunat pe Danks? Tocmai când era cu mine? Știi că ăștia sunt mereu pregătiți. Jumate din versurile lui sunt despre cum l-a tăiat pe ăla și pe ăla, ce pula mea, e și-n refrenul de la ultima melodie!

— Mai taci, frate, lătră Michael spre el.

Gâfâia și mergea de colo-colo, tot mai agitat.

— E un căcat cu ochi.

— Cum adică?

Michael se uită lung la Amani, de parcă nu-i venea să creadă ce aude.

— Cum adică „cum adică“? A fost acuzat de viol, în pula mea.

— „Acuzat“?

Fața lui Amani se strâmbă a derută.

— Acuzat, gen, ca tine? Și ca jumate din oamenii ăia de-acolo?

Michael nu găsi pe loc niciun răspuns coerent, așa că se mulțumi să clatine din cap.

— *Bro*. Nu m-asculți, spuse el, respirând greoi. Chiar a făcut căcaturile alea.

Se opri o clipă, încercând să-și adune gândurile.

— Trebuie să mă crezi. E un violator, *bro*, e ultimul om.

— Sincer să fiu, spuse Amani, îndreptându-se de spate acum, că reușea să respire. Nu știu, toate chestiile alea de s-au zis…

— Frate, ești cu capul? Tu n-ai auzit ce-am spus?

— Michael, făcu Amani serios. *Bro*, ai grijă cum vorbești. Te-am auzit. Îmi zici că Lista e pe bune, mai puțin când zice că dai tu în femei?

— A, deci așa o dăm acum?

Nu-i venea să creadă ce auzea. Începură să i se strângă în ochi lacrimi fierbinți de furie, dar știa că nu era o idee bună să le lase să curgă. Strânse din pleoape.

— Amani, ai fost fratele meu de la unșpe ani. Cum poți să compari una cu alta?

— Nu compar, băi, nimic. Dar cum poți să-i sari ăluia la gât, când și ție ți se întâmplă același lucru? N-are niciun sens.

Michael se opri din mersul nervos de colo-colo; gâfâia în continuare.

— Știi ce, las-o așa.

Și se îndepărtă de cel mai vechi prieten al lui, fără să se uite în urmă. Nu suporta să-l vadă, nu

suporta să rămână lângă el. Îl îngrozea faptul că Amani nu înțelege ceva ce ar fi trebuit să fie clar.

— Îmi bag pula, spuse el. Să-mi bag pula în voi toți. Am plecat.

— În mine, ha? strigă Amani după el. În mine, care tocmai ți-am salvat viața, da? Foarte bine, super, ne-am înțeles. Căcat cu ochi ce ești.

Michael merse mai departe, încercând să-și limpezească gândurile. Știa ce are de făcut. Se terminase. Din momentul în care se încheiase apelul cu Ola, puțin mai devreme, înțelesese că data următoare când avea să stea de vorbă cu ea, întreaga lui viață va sări în aer. Îi expirase de mult timpul; minciunile îl prinseseră din urmă și trebuia să se oprească din alergat. Nu mai avea unde să se ducă. Toată luna trecută se ferise de momentul acesta, dar el tot venise.

Scoase telefonul din buzunar. Deschise WhatsAppul și îi trimise Olei mesajul pe care sperase să nu fie nevoie să i-l trimită vreodată.

Trebuie să vorbesc cu tine față în față. Despre cum am ajuns pe Listă.

23

Ola nu reușea să-și imagineze ce avea să se întâmple odată ce va auzi totul de la el. Poate că urma să se spargă în bucăți, ca sticla, sau să ia foc, prin combustie spontană. În gama emoțiilor umane nu exista o reacție suficientă. Nu era genul melodramatic, dar o parte din ea chiar credea că e posibil să pice moartă pe loc, odată ce va auzi cuvintele din gura lui. Simțea că nu-i mai rezistă inima; bubuitul din piept îi pulsa deja în gât, în încheieturile mâinilor, prin brațe în jos. Și avea să fie și mai rău. Dacă învățase un lucru în ultima lună, acela era că, oricât de groaznic s-ar fi simțit acum, era posibil să se simtă și mai rău, ba chiar garantat.

Își imaginase scena de mai multe ori, dar știa că nu avea să simtă că e real, până nu-l vedea pe Michael. Cu o seară înainte, îi scrisese înapoi imediat și îl rugase s-o sune, să vină la ea — nu o interesa că era două noaptea. Dar el îi răspunsese că trebuia să se trezească din beție. Egoist, ca întotdeauna. Era în stare să-i trântească așa ceva pe cap în toiul nopții, fără să se gândească la cum o să reziste ea între timp.

Acum era aproape nouă dimineața și Michael era pe drum spre ea. Ola nu știa ce să facă să treacă timpul. Cum să-și petreacă ultimele câteva minute, înainte de sfârșitul lumii? Retrăind ultima lună, frământându-se pentru un viitor de neconceput. N-avea să mai aibă încredere în nimeni, niciodată, n-avea să depășească niciodată evenimentele. Cum să le depășească? Fusese atât de proastă încât să rămână cu Michael. Se căsătorise cu el. Săptămâni întregi stătuse alături

de el — sau mai degrabă în fața lui, ca să-l ferească de gloanțele pe care, o asigurase el, nu ar fi trebuit să le încaseze, după care îi mărturisea că le merita.

Numai că Michael nu ar fi recunoscut asta niciodată, ca un narcisic expert în autocompătimire ce era. Nu până la capăt. Avea să găsească el o explicație. Să susțină că Lista definea în mod greșit hărțuirea. Că urma să se pronunțe un ordin de restricție împotriva lui, dar asta nu însemna că era justificat. Olei i se întorcea stomacul pe dos când se gândea la victima lui, @mirrorissa92, indiferent cine ar fi fost ea sau el. Apoi îi apărură în minte, în străfulgerări, figurile lui Celie, Nour, apoi Rhian și Kiran. Mulțimea de femei fără chip pe care ea însăși le redusese la tăcere. Indiferent cum făcea mărturisirea, Michael avea să-i confirme inimaginabilul. La fel ca Danks, Matthew Plummer și toate celelalte jeguri umane de pe Listă, Michael era vinovat.

Se auzi soneria. Ola era deja la ușă, iar când o deschise, îl surprinse pe Michael frecându-se la ochi în grabă. Erau roșii și injectați. Îi venea să-l plesnească acolo, pe loc, pentru că avea tupeul să plângă. Numai Michael ar fi fost în stare să se scoată tot pe el victima în toată povestea. Cum îndrăznea să stea acolo, suferind și suspinând?

Ola intră în sufragerie fără un cuvânt, urmată de Michael, și nu se așeză, intenționat; nu voia ca discuția să dureze mai mult decât minimul necesar. Deja îi irosise atâta timp din viață. Voia doar să-l audă mărturisind: fără echivocuri, fără rugăminți. Adevărul, după care n-avea decât să iasă din apartamentul și din viața ei pentru totdeauna. Rămaseră amândoi locului pentru o clipă, Ola, cu brațele încrucișate, incapabilă să se uite la el, Michael, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp și umerii încovoiați. Avea buza de jos spartă, iar în crăpătură se închegase sângele.

— Înainte să încep, vreau să-ți spun doar că-mi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat la nuntă, spuse el cu voce sugrumată. Îmi pare rău pentru Celie. Îmi pare rău pentru tot, Ola. Chiar îmi pare rău.

În ea se închegă ceva dur. Nu spuse nimic și nici el nu aștepta să vorbească. Măcar o cunoștea suficient încât să facă ce era de făcut și gata. Michael strânse pleoapele și oftă, ca pentru a-și alina o durere. Fiecare cuvânt părea să-i facă un rău fizic când ieșea dinăuntrul lui. Le scotea pe gură cu toată forța de care era în stare.

— Ți-am spus de mai multe ori că nu știu cine m-a pus pe Listă. Nu e corect față de tine să continui să spun asta, când nu e adevărat.

Pe obrajii Olei se rostogoliră lacrimi, în tăcere. Acum, că îl avea în față, simțea că nu e în stare să audă ce are de spus.

Michael se șterse pe frunte cu dosul palmei.

— Nu prea știu cum să-ți povestesc, spuse el.

Rămăsese unde se oprise inițial, nemișcat.

— Dar, înainte să ne logodim… O perioadă… am avut noi diverse faze. Ții minte că am avut probleme când am rămas fără serviciu.

Ola era gata să izbucnească în râs. Nici nu intrase în casă de cinci minute și deja punea vina în cârca ei. Scuze și iar scuze, cum era de așteptat. Responsabilitate aruncată cât colo, înainte să fie asumată. Ce încerca să spună? Că, pentru că avuseseră ei doi probleme în relație, fusese constrâns să abuzeze o altă femeie?

— Nu prea comunicam, continuă el. Și vina a fost a mea. Recunosc. Recunosc totul.

Ola abia se abținu să dea ochii peste cap. Ce voia, să-l bată pe spate și să-l felicite pentru că-și asuma în sfârșit răspunderea pentru ceva? Era tentată să-i întoarcă spatele și să iasă, dar știa că avea nevoie să audă totul, ca să accepte că se înșelase atât de mult în privința lui.

— Dar, în perioada aia…

Michael lăsă ochii în podea și coborî tonul.

— Am început să vorbesc din nou cu Jackie.

Pe loc, Ola simți că o lasă genunchii. Îi fremătă tot corpul când auzi numele celeilalte femei. N-avea să uite niciodată momentul în care înțelesese ce spunea Michael. Ce recunoștea *de fapt*. Nu-i trecuse prin minte că Michael avea să mărturisească altceva decât adevărul acuzațiilor. Dar normal. Normal, morții mamei lui de nenorocit.

— Nu m-am culcat cu ea, spuse el, controlându-și din nou vocea.

Se șterse la nas și la ochi cu poalele tricoului, ca un elev de școală primară.

— Nu ne-am întâlnit. Nimic de genul ăsta. Dar a fost o lipsă crasă de respect. Înainte să te cer în căsătorie, am terminat-o cu ea, definitiv. Am rupt legăturile complet, n-am mai avut niciun contact. Dar pe Jackie a deranjat-o. Ai avut și tu faze nasoale cu ea. O știi cum e. Și cred că…

Clătină din cap, apoi începu din nou, mai convins.

— Ola, *știu* că ea m-a pus pe Listă. Știu că ea a fost. Niciodată n-am amenințat-o, niciodată n-am lovit-o, nimic. Îți jur. Dar știu că ea m-a pus acolo, ca un fel de răzbunare, pentru că…

Ola îl vedea cum se luptă literalmente să scoată cuvintele pe gură. Arăta de parcă era gata să vomite.

— … pentru că m-a amenințat. M-a avertizat că o să facă ceva, după ce am rupt-o cu ea. Nu eram sigur ce — a spus câte și mai câte. Dar mă gândesc că asta a decis să facă.

Bineînțeles. Încă de la început, Luke căutase unde nu trebuia. Michael mințea în legătură cu ceva, dar așa era soțul ei: plin de surprize. Atât de previzibil și totuși atât de imprevizibil. De data asta nici măcar nu-l bănuise de infidelitate. Ca o

tâmpită, crezuse că n-avea să mai audă niciodată numele lui Jackie.

— Știu că probabil n-o să mă ierți niciodată, continuă el cu glas slab. Și nici nu-ți cer asta. Nu merit iertarea ta. Am vrut doar să-ți explic totul. Când m-am dus la poliție, am declarat că ea a fost. A avut grijă să știu că a fost ea. Mă hărțuiește de mult de pe contul ăla, mirrorissa92. De-asta am trimis mesajul ăla pe Ceai.

În tăcerea care se lăsă, Ola mai completă o piesă din puzzle.

„Pentru că pot, *Mikey*“, îi răspunsese @mirrorissa92. Ola își aminti de capturile de ecran pe care i le trimisese Jackie cu ani în urmă, mesaje pe care le schimbase cu Michael. Îi salvase numele ca „Mikey“, urmat de un emoji cu inimă roșie și o maimuță cu labele peste ochi. Amintirile o năpădiră dintr-odată. Cum o dezgustase numele de alint. Cât de dureros fusese să citească totul.

În ziua în care aflase despre Jackie și Michael, cu atâția ani în urmă, Ola nu avusese de gând să-i caute prin telefon. Nu avusese niciun motiv să nu aibă încredere în el. Dar decisese s-o facă după ce văzuse în mod repetat numele „Jackie“ în notificările care-i apăreau pe ecranul de blocare și îl recunoscuse din secțiunea de comentarii de pe pagina lui de Instagram. „@jackie_ayyx“ era greu de uitat. Trăsături șterse (lucru care îi inspirase Olei și ușurare, și furie, în proporții egale), dar cu un corp ca într-o fotografie „după“, cu care s-ar fi lăudat un chirurg plastician după un lifting de posterior tip brazilian. Însă totul natural, după cum nu rata Jackie nicio ocazie să le amintească urmăritorilor ei, cu diverse hashtaguri.

Michael își lăsase telefonul pe pat cât intrase la ea în baie, iar sentimentul care nu-i dădea pace ori de câte ori vedea numele lui Jackie pe pagina lui o îmboldise, până când îl luase în mână. În scurt timp, ajunsese să deruleze prin mesajele private

dintre ei, pe Instagram. Citise aceleași texte care-i treziseră fluturi în stomac în primele săptămâni în care ieșiseră ei doi împreună, doar că acum îi dădeau noduri în stomac. Era flirt, dar nimic care să sară calul pentru un ochi neantrenat, greu de cuantificat în lipsa contextului de glume intime, din conversații anterioare. Însă pozele nud pe care le găsise pe WhatsApp nu mai lăsau loc de îndoială. Ultima fusese trimisă cu doar câteva ore în urmă.

N-avea să uite niciodată fața lui ofensată când îl întrebase ce era cu mesajele acelea, de parcă se aștepta ca ea să fie cea care se scuza pentru faptul că-i umblase în telefon. Prima lui tactică fusese negarea; susținuse că el și Jackie erau doar prieteni, că Ola reacționa exagerat. După ce-l strânsese cu ușa, mărturisise până la urmă, dar negase că ar fi făcut ceva greșit. Pe vremea când începuse povestea cu Jackie, el și Ola nu erau împreună „chiar oficial". Asta era versiunea lui. Se vedeau de șase luni „exclusiv", deși era clar că fiecare dădea termenului o altă definiție. Ola nu mai fusese cu altcineva în perioada aceea, dar Michael afirma că, teoretic, ar fi putut să fie. De la început, îi spusese Olei că se vedea numai cu ea, ceea ce mai târziu susținuse că ar fi însemnat că „se vedea numai cu ea la modul serios". Lăsând la o parte semantica, cel mai tare o duruse de fapt impertinența lui când îi ceruse socoteală. De parcă sentimentele pe care le dezvoltaseră până atunci nu erau ratificate decât dacă purtau ștampila de „pereche". De parcă nu i-ar fi spus cu gura lui că se îndrăgostise de ea în prima lună după ce se cunoscuseră, de parcă nu i-ar fi prezentat-o pe mama lui.

Michael o liniștise, susținând că povestea dintre el și Jackie era ceva trecător, „neînsemnat". Era „diferit" de relația dintre ei; chiar o iubea pe Ola. În plus, Ola nu-l întrebase dacă se mai culcă

cu cineva. Ceea ce tehnic era adevărat, dar fiindcă avusese impresia că Michael nu făcea sex decât cu ea. De aceea nici nu se protejase cu el. Prudentă din fire, Ola aplica personal sfaturile pe care le administra altora pe blogul ei. Îl întrebase pe loc dacă făcuse sex neprotejat și cu Jackie, iar el îi răspunsese cu privirea, coborând ochii în podea.

După ce o implorase cu cerul și pământul prin intermediul lui Kwabz și după ce trecuse un timp, depășiseră întreaga poveste. Nu ar fi făcut aceeași greșeală dacă ei doi ar fi fost într-o relație oficială, continuase Michael să afirme, așa că o oficializaseră din secunda în care se împăcaseră. Dar Ola nu mai coborâse complet scutul defensiv. I se strângea pieptul ori de câte ori îi vibra lui telefonul. Noaptea târziu, când nu reușea să adoarmă, se întreba ce altceva ar mai fi găsit în telefonul lui, câteva săptămâni mai târziu, în cursul relației lor. Ar fi pus capăt legăturii cu Jackie, dacă n-ar fi găsit ea mesajele? Răspunsurile posibile o îngrijorau.

Din moment ce justificarea lui fusese aceea că situația dintre ei ar fi fost una vagă, de atunci înainte Ola fusese limpede ca cristalul. Michael reacționa la atenția din partea femeilor într-un mod care-i demola mândria de nigeriană. Îi prezenta situații ipotetice; îl întreba cum i-ar fi plăcut lui dacă, de exemplu, un bărbat ar fi făcut un comentariu sugestiv despre corpul ei, ca acela pe care-l făcuse o femeie necunoscută, sub selfie-ul lui de la sală. Nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi răspuns cum răspunsese el, cu un smiley sfios și un pupic? Pentru că pe ea o deranja și nu o interesa dacă asta însemna că pare posesivă și nesigură pe ea. Pentru că poate asta era ea acum. Michael riposta, spunând că el n-ar fi reacționat niciodată cum o făcea ea. Iar Ola nu putea invoca nicio dovadă în acest sens; Michael avea mereu

avantajul acesta față de ea, pentru că ea nu-l punea niciodată în situația de a afla.

Știa că incapacitatea ei de a avea încredere în el îi dădea lui Michael senzația că e pedepsit permanent. Știa că îi era dor de Ola de pe vremuri, dar era vina lui că Ola aceea nu mai exista. Lui Celie și lui Ruth le era greu să-și amintească vremurile când respectul de sine al celei mai puternice prietene a lor coborâse până la minimul din adolescență din cauza unui bărbat care lor nu le plăcuse încă de la început. După „incident", Ola avusese grijă ca nici în cele mai rele izbucniri de furie să nu le mai divulge prietenelor ei proporțiile reale ale abaterilor lui. Le povestea doar în linii mari, fără detalii, fără culoare. Ele îi foloseau cuvintele ca să-l desființeze ori de câte ori călca pe alături, iar reacțiile lor îi răsunau în urechi Olei de fiecare dată când se împăca cu el. Dacă Celie și Ruth n-ar fi văzut Lista înaintea ei, poate că la început ar fi încercat să-i facă față fără sprijinul lor.

Toate astea se întâmplaseră în 2016, iar acum, trei ani mai târziu, iat-o în aceeași situație. Măcar Michael era constant.

— Deci ai venit aici să-mi spui că m-ai înșelat, spuse Ola cât de clar putea, cu umerii trași în spate și fața întunecată ca un nor de furtună.

Michael nu ridică privirea de la podea.

— N-ai hărțuit-o sau lovit-o pe Jackie și pe nimeni altcineva, dar ea te-a acuzat din răzbunare. Și nu mi-ai spus. Mi-ai spus că habar n-ai cine te-a pus pe Listă și m-ai lăsat să merg mai departe cu nunta. Știind ce-mi ascunzi, știind cât de vinovată mă simt pentru tot...

Simțea fiecare repetare a actelor lui de trădare înjunghiind-o ca un cuțit pe măsură ce le enumeră, dar, după atâtea săptămâni de înșelătorie și confuzie, Ola avea nevoie de transparență totală. Michael părea că se chircește

cu fiecare propoziție, retrăgându-se din fața urâțeniei acțiunilor lui, scoasă acum la lumină.

— Îmi pare teribil de rău, spuse el răgușit.

— M-ai mințit. În legătură cu tot. Din nou, Michael.

— Vreau doar să știi că am…

— M-ai *acuzat*, în pula mea! răcni Ola, atât de tare încât Michael se trase înapoi. Te-ai uitat drept în ochii mei și m-ai întrebat dacă te înșel *eu* pe *tine*.

— Ola, spuse Michael, cu genunchii îndoiți și mâinile împreunate a rugă.

Arăta ca și cum o implora să-i cruțe viața.

— Știu că nu am ce să spun ca să repar lucrurile…

— După tot ce s-a întâmplat, te-ai întors la Jackie, continuă Ola.

O mistuia o furie pură; flutura din brațe.

— Tocmai la ea. La Jackie. La singura persoană de care te-am implorat să nu te mai apropii. Singura persoană cu care mi-ai promis că n-o să mai vorbești.

Michael depărtă mâinile și le împreună din nou la spate, de parcă era pregătit să fie biciuit.

— Îmi pare așa de rău. Ola.

Ola simțea că-și pierde mințile. Încercă să respire adânc preț de câteva momente, să-și liniștească furia. Avea în continuare întrebări. Îi trebuiau răspunsuri.

— Ce-ai făcut? întrebă ea după ce inspiră lung de câteva ori.

Pe fruntea lui Michael apăru o cută care-i trăda confuzia.

— Cum adică?

— Păi, ai zis că nu v-ați futut, spuse Ola franc. Deci ce-ați făcut?

Fața lui Michael reuși să se prăbușească și mai tare.

— Mai mult mesaje. Și Facetime. Poze nud. Nimic fizic.

— Ce drăguț din partea voastră, și a ta, și a ei, spuse Ola, cu vocea îngreunată de sarcasm.

Se uită în altă parte. Nu voia să-i permită s-o vadă plângând.

— Cât timp?

— Ap... aproape două luni, se bâlbâi el. A început pe la Crăciun și am pus eu stop în februarie.

— Și sexting? întrebă Ola, simțind cum i se ridică fierea în gât.

Michael își apăsă podul palmelor peste ochi și gemu.

— Uneori ajungeam și acolo, da, spuse el în cele din urmă. Dar n-am dat curs la nimic în viața reală. Și-așa era rău, dar n-am vrut să fiu atât de lipsit de respect încât...

Atunci Ola se apropie de el și-l împinse cu o asemenea forță, încât Michael fu pe punctul să cadă.

— Să nu ÎNDRĂZNEȘTI, Michael! îl avertiză ea tunător. Respect? Serios?

Pentru câteva momente, Ola nu mai auzi altceva decât țiuitul din urechile ei. El se uita din nou la podea, cu lacrimile în ochi, gata să i se reverse pe obraji.

— Și despre ce vorbeați?

Michael nu spuse nimic; ea râse sec.

— A, *acum* ești timid. Hai, Michael. Ai zis că vrei să-mi spui adevărul!

— I-am zis că sunt probleme între mine și tine, spuse Michael fără vlagă. Că nu sunt sigur dacă o să meargă relația. Nu eram sigur dacă... dacă ne potrivim.

Ola resimți șocul ca pe un nod în gât. Nici măcar furia ei nu putea masca impactul puternic al vorbelor lui. Într-o clipă și-i imagină pe Michael și Jackie în pat, unul în brațele celuilalt, chicotind.

Disecând defectele Olei și relațiile fiecăruia din ei în conversații postsex. Trebui să se adune puțin, înainte să continue.

— Și vorbeai serios?

— Nu, spuse Michael imediat, întâlnindu-i privirea. Nu în sensul ăla... adică, na, uneori vorbeam serios, când ne mergea rău. Nu știu, Ola, uneori cred că ți-ar fi mai bine făr...

— Și mai ce?

Michael își acoperi ochii cu mâinile din nou, evident zdrobit de ce era nevoit să spună. Când își depărtă palmele de față, dezvălui o expresie contorsionată de agonie.

— Așa, lucruri sub impresia momentului, spuse el. Ola, îmi pare așa de rău...

— Arată-mi mesajele.

Își dădu seama din felul cum îi căzură umerii că le șterse. „Normal", își spuse Ola.

Dintr-odată, încăperea fu scăldată în roșu; Ola luă telecomanda și i-o aruncă în piept. Michael rămase nemișcat, tăcut. Ola arunca insulte în aer, sub privirile lui, și își dorea să-l zdrobească fizic, mental, spiritual. Cu cât reacționa el mai puțin, cu atât mai tare se înfuria și, cu cât mai tare se înfuria ea, cu atât mai puțin reacționa el.

— Cum mai pot să fiu sigură acum că ea te-a pus acolo? spuse ea, sperând să-l determine să spună sau să facă ceva. Sau că n-ai făcut ce a zis ea? Că tot ce faci e să minți și să le faci rău femeilor. Poate chiar ai hărțuit-o. Poate ai lovit-o, pe ea sau pe alta. Eu de unde să știu?

Nu era o întrebare nerezonabilă, chiar dacă Ola nu vorbea serios. Bineînțeles că era posibil ca Michael să fi și făcut toate lucrurile de care-l acuzase Jackie. Faptul că recunoștea aventura cu ea nu dovedea nimic în afară de faptul că fusese cu Jackie. Jackie, a cărei obsesie romantică îngrijorătoare față de el o observase și ea la prima mână. Când ea și Michael începuseră să se

împace, după despărțirea inițială, Jackie reacționase intens. Ce nu văzuse Ola în ziua în care-i căutase prin telefon lui Michael, descoperise mai târziu, în capturi de ecran. Jackie i le trimisese Olei în mai multe rânduri, în tirade de mesaje private. Fusese oribil să citească tot ce-i scrisese Michael, tot ce făcuseră ei doi. Dacă făcea un istoric și analiza datele, rezulta că fusese cu amândouă în aceeași zi. Dar Ola întrezărise și frânturi din ce ar fi fost în stare să facă Jackie, în mesaj după mesaj în care-i spunea că e un căcat cu ochi, o cârpă, o zdreanță, o curvă. Că ea și Michael sunt penibili și că se merită unul pe celălalt. Că speră, pentru binele Olei, că știe să se bată. Jackie era mereu prima care-i vedea storyurile pe Instagram, iar când o blocase în cele din urmă (și pe ea, și conturile prietenelor sale care începuseră să se strângă pe pagina ei), Ola fusese nevoită apoi să identifice și să blocheze și numeroasele conturi-fantomă care, fără îndoială, tot ale ei erau.

Ola se chirci pe dinăuntru când își aminti. Fusese prinsă într-un joc meschin de „ba e-al meu — ba e-al meu“, pentru un bărbat care nici măcar nu era vreun Mekhi Phifer al anilor 1990. Femeile nu răsăreau din pământ nebune, cu spume la gură și răzbunătoare, ca în miturile grecești. Ola știa asta. Dar, având în vedere istoricul lor, faptul că Jackie îl hărțuia pe Michael părea mai ușor de imaginat decât opusul. Își dorea să fi tras concluzia că e nevinovat pentru că avea încredere în el. În realitate, motivul fusese acela că avea încredere în ea însăși, în intuiția ei.

Michael ridică puțin capul și îi susținu privirea.

— Vreau doar să fiu sincer.

— Și pe urmă ce? întrebă Ola. Te aștepți să mai cred vreodată ce spui? Ce aveai de gând să obții cu asta? Ne despărțim, evident. Deci care era ideea?

Chiar nu-și dădea seama dacă ar fi preferat să știe sau nu.

— Știu că n-o să mai vrei să mă vezi în viața ta, spuse Michael, trăgându-și nasul. Și n-o să mă iert niciodată pentru că te-am făcut să suferi. Nu știu ce e defect la mine. Nu știu de ce nu pot să fiu bărbatul pe care-l meriți, când te iubesc așa de mult, că nici nu pot să-ți spun cât. Dar am nevoie să știi că... cu Jackie n-am... adică n-am...

Se opri.

Capul Olei se ridică brusc, în căutarea sfârșitului frazei lui în tăcere.

— Că n-ai ce?

Michael se trase puțin înapoi.

— Aveai de gând să spui că nu v-ați futut, nu?

— Chiar nu, spuse Michael tremurat. Și nu spun asta ca să te supăr, dar am vrut să fie clar.

Acum furia îi urla în urechi. Ola ridică mâna să-l plesnească, dar, cât ai clipi, Michael o apucase de încheieturi. Se eliberă și se repezi din nou la el, așa că Michael o înconjură cu totul, apăsându-i dureros brațele de piept, în timp ce ea se zbătea într-o parte și-n alta.

— Dispari, BĂGA-MI-AȘ! strigă Ola.

Îl lovi cu călcâiul în fluierul piciorului și se eliberă. Poate că Michael merita toate lucrurile oribile care se întâmplaseră în ultima lună. Poate karma chiar era o curvă și se numea Jackie Asare.

— Ți-e că nu ești suficient de bun pentru mine pentru că nu ești, morții mă-tii, spuse ea, trăgându-și puloverul la loc. Niciodată n-ai fost și niciodată n-o să fii. Pleacă și gata!

Michael se îndreptă spre ușă. Cu capul plecat, arăta și mai mic decât când intrase. O deschise și, în secunda în care piciorul lui atinse pragul de afară, Ola trânti ușa în spatele lui, cu toată forța corpului ei.

Deși în public jura că pentru ea căsătoria era o formalitate și atât, avusese tupeul să se simtă

mândră când le spusese celor dragi că se căsătorește. În secret, se simțea satisfăcută că era prima din grupul de prietene care se logodea cu *regele* ei. Mama ei ar fi spus că jurămintele dintre ei erau, în continuare, singurul lucru care conta. Că Ola reacționa exagerat, pentru că, indiferent ce ar fi făcut Michael cu Jackie, dă-o dracului de treabă, nu era așa de rău cum ar fi fost dacă s-ar fi culcat cu ea. Cel puțin Ola nu trecuse prin ce trecuse ea, ba chiar și atunci mama ei reușise să-și repare relația cu tatăl ei.

Dar cât de diferită era Ola de mama ei? Chiar și în copilărie, furia care ar fi trebuit îndreptată spre tatăl care își înșela soția era canalizată spre mama ei. Iar acum furia care ar fi trebuit îndreptată spre soțul ei care o înșela, o canaliza spre ea însăși. Când Michael stătea în picioare în sufrageria ei, cocoșat și trăgându-și nasul, simțise cum se ridicau la suprafață curenții compătimirii. Iubirea făcea din ea, altfel o femeie inteligentă și capabilă, o toantă grămadă. Și-l închipui acum povestindu-le prietenilor lui propria versiune asupra evenimentelor și pe ei spunând că „ea strică", așa cum spuneau întotdeauna. Michael avea să dea vina pe inconștientul său, despre care nu discuta decât ca să-și scuze greșelile. Ola era personajul negativ, fiindcă nu înțelegea cât de rău îi fusese când rămăsese fără serviciu.

Într-un fel, Ola își dorea să se fi culcat cu Jackie. Pentru că Michael credea că faptul că nu mersese până la capăt cu greșeala îl făcea cumva onorabil, dovedea că nu era laș. Îi permitea să spună că „nu e ca alții". Se credea darul făcut de Dumnezeu femeilor, pentru că-și aducea aminte de aniversarea relației lor. Îi era „fidel" fizic, ceea ce nu se putea spune despre toți bărbații. Era un partener „bun" în linii mari, lucru ușor de făcut, dacă puneai sinceritatea pe planul doi.

Așa văzuse Ola dintotdeauna relațiile cu bărbații. Suferință compensată de mândria de a avea un partener. Văzuse asta și la mama ei, pentru care toate jignirile și secretele erau considerate un preț acceptabil pentru titlul de „soție". Jurase că ea n-avea să ajungă niciodată așa. Și totuși. Și totuși iat-o, penalizată pentru încrederea pe care i-o acordase lui Michael, din nou. Ușurată că soțul ei nu ataca femei și nu le intimida, doar o înșela cu ele. Ba chiar și când fusese acuzat de abuz, rămăsese cu el, nu-i așa?

— Vreau să-mi petrec tot restul vieții făcându-te fericită, spusese el odată, într-o efuziune, după una dintre primele lor întâlniri.

— Vrei să mă faci fericită? repetase ea, rumegându-i cuvintele. E ușor. Doar să nu mă faci de rușine.

Michael râsese.

— Nu poți să-i pretinzi omului să fie responsabil pentru faptele lui, când a băut niște rom și începe *Pow!* la televizor.

— Vorbesc serios, spusese Ola, strâmbând din buze. Să nu mă faci să arăt ca ultima proastă pe stradă.

Michael îi luase mâna într-a lui și o sărutase delicat.

— Cum să fac așa ceva?

Cum să facă așa ceva? De ce *făcuse* așa ceva? Pentru că Ola se simțea de multe ori ultima proastă. Povestea cu Lista nu era prima dată când bănuise că lumea o vorbește pe la spate. Ar fi trebuit să fie obișnuită, aclimatizată cu durerea surdă, inevitabilă, a trădării pe care Michael i-o provocase de multe ori. Dar percepea fiecare lovitură la fel de intens ca pe prima, îi străbătea tot corpul ca o boală care o lăsa neputincioasă; îi lua pofta de mâncare, puterea de concentrare. Pentru prima dată, era absolut sigură de nevinovăția lui. *Sper că Michael spune adevărul,*

zisese Kiran. *Și că o să fie în stare s-o dovedească*. Ei, uite că dovedise.

Telefonul, care o apăsa greu pe picior, începu să vibreze și Ola simți cum crește în ea un nou val de furie. Cum îndrăznea Michael s-o sune la câteva minute după ce plecase, patetic și mieunând? Îl scoase grăbită din buzunar, dar nu era el. Era Kiran.

Ola se uită la ceasul de pe ecran. Era trecut de zece dimineața, deci Kiran trebuie să fi fost la muncă, așa că n-avea cum s-o sune pentru o bârfă mică, în pauza de prânz. Poate că era ceva important. Dar, la fel ca Michael, *Womxxxn* nu mai era problema Olei. În plus, în ultima vreme nu se alegea cu nimic bun când răspundea la telefon. Îl lăsă pe blatul din bucătărie și urcă nonșalant la etaj. Nu știa ce voia Kiran, dar n-avea decât să aștepte.

24

Până să ajungă Michael la sensul giratoriu de la Elephant and Castle, în cursul aceleiași zile, era deja ora de vârf. Se împiedică în timp ce se apropia de bordură; trecătorii dădeau atenție doar pe jumătate pașilor lui dezordonați și faptului că bea din când în când dintr-o sticlă, cu o figură mohorâtă.

Asta nu suporta la Londra, printre altele. Dezinteresul acela rece, tipic metropolitan, față de ceilalți, dublat de dispreț. Felul cum erau în stare londonezii să-și ferească privirea (dând ochii peste cap) de mâna întinsă a unui om fără adăpost într-un metrou plin ochi și să țâțâie dezaprobator din buze, de parcă *ei* erau cei deranjați. Odată văzuse o femeie într-un vagon de metrou, plângând în gura mare, cu ochii și obrajii roșii și pătați de lacrimi. El fusese singurul care o întrebase dacă se simte bine. Nu era vorba că și-ar fi dorit să vină lumea la el, în timp ce stătea acolo, cu fața udată de lacrimi și tremurând la semafor, dar lipsa de atenție a oamenilor care treceau pe lângă el în drum spre serviciu avea în ea o notă de exasperare, de parcă le stătea în drum. Se citea din felul cum își strângeau pe lângă corp gecile și exemplarele din *The Evening Standard*, cu trupurile încordate, în alertă.

Michael privea autobuzele și mașinile trecând în viteză, ținându-se de stâlpul rece, ca să-și păstreze echilibrul. Cu mâini tremurătoare, duse gura sticlei la buze și mai luă o înghițitură din lichidul care-i arse gâtul, așteptând să se încețoșeze contururile lumii. Ce era mai jos de cel mai jos punct în care puteai să ajungi? Iadul?

Dedesubtul iadului, probabil într-acolo se îndrepta. Nu suna corect, iar whiskyul îl făcu să râdă tare la gândul acesta.

De câte ori se simțise așa în ultima lună? Când apăruse Lista, parcă toată lumea știa. Apoi, în ziua nunții lor, hashtagul #famKoranteng19 le arătase că-i mai așteaptă încă multe necazuri. Postarea lui Lewis îl făcuse cunoscut unui public nou-nouț. Iar acum o pierduse pe Ola definitiv. Punctul cel mai de jos era mereu altul și altul. Parcă lucrurile mergeau tot mai prost, săptămână de săptămână.

La scurt timp după ce plecase de la Ola, de dimineață, primise primul mesaj despre articol. Nu mai era la curent cu știrile de când ieșise din grupul „The List Eleven", dar Lewis, care nu mai dăduse niciun semn de câteva zile, îi trimisese linkul, urmat în mod nonironic de un „:(" Revista *Womxxxn* publicase un material lung, varianta definitivă. „Bărbații dintre noi. Momentul #metoo din mass-media britanică" era titlul, iar numele autoarei era Sophie Chambers. Michael nu se simțise în stare decât să-l parcurgă pe diagonală, să vadă dacă menționează numele lui, dar nu apărea. Articolul vorbea însă despre deturnarea hashtagului nunții lui, făcând referire la mire drept un „fost podcaster angajat de CuRated după un scandal rasial intens mediatizat". Descrierea, precum și includerea acuzațiilor, permitea oricui să-l identifice fără îndoială. Citatele extinse și exacte din postarea lui Nour, care apăreau în revistă, readuseseră Lista în atenția tuturor, înainte de orele după-amiezii.

Deci Ola renunțase, probabil, la a mai încerca să-și convingă șefa să amâne articolul. Michael era conștient că merita asta. O rănise iar și iar, până când, în cele din urmă, cedase. Se săturase să-l tot apere, se săturase de prăpastia dintre ei. El era mereu pe picior greșit în relația lor, mereu trebuia să compenseze, mereu încerca să se revanșeze față

de ea. Apoi o comitea din nou și distanța dintre ei creștea. Nu știa câte greșeli ar fi trebuit să facă ea, ca să egaleze scorul.

Articolul din *Womxxxn* nu era cel mai devastator lucru care i se întâmplase în dimineața aceea. Efectele lui se resimțiseră rapid. Făcuse referire la acuzații care, deși larg răspândite, puteau fi date la o parte ca bârfe meschine de internet și le transformase într-un material jurnalistic veritabil și legitim, pornind de la o sursă credibilă. Până să ajungă la ușa apartamentului lui, deja se scurgea pe ea gălbenuș de ou, iar prețul de la intrare era acoperit de șrapnelul cojilor. Când începuseră mesajele abuzive, se uitase pe Ceai și, printre postările care sărbătoreau evenimentul, își găsise adresa și numărul de telefon publicate alături de alte câteva zeci. În mai puțin de o oră, Beth îi trimisese un e-mail, anunțând o ședință de urgență și, la circa 40 de minute după aceea, Michael era în fața ei și a lui Seb, în biroul CuRated din Camden.

— Michael, spusese șeful lui. Te rog, ia loc.

Era dezarmant cât de încordată era vocea lui Sebastian când din propozițiile lui dispăreau „frate“ și „deci“. Azi era copia la indigo a primului polițist cu care vorbise Michael despre Listă, având aceeași expresie epuizată. Interiorul biroului lui Seb era generic și prin nimic remarcabil, mult mai minimalist decât restul spațiilor CuRated. Nici urmă de firme de neon în culori vii sau de postere și foarte puține elemente personale. Parcă decoratorii s-ar fi oprit în prag. Singurul lucru notabil era etajera înaltă până în tavan din spatele lui, plină cu șiruri de premii Netty fără număr.

— Mulțumesc că ai venit atât de repede, continuă el. Ne-am gândit că, după evenimentele de azi-dimineață, ar fi bine să stăm de vorbă față în față.

Își culese o scamă invizibilă de pe blazerul bleumarin.

— Ne-am mai gândit cât ai fost tu în pauză, am încercat să găsim o cale de a merge înainte cu... situația ta. Una care să asigure în continuare un mediu de lucru sigur pentru noi toți, cei de la CuRated.

Michael se chirci pe dinăuntru la auzul cuvântului „sigur".

— Din păcate, după publicarea unui articol care enumeră acuzații grave privind comportamentul tău la alte locuri de muncă, mai mulți colegi și-au exprimat în mod repetat disconfortul. Asta, împreună cu absența ta în mare parte din prima lună după angajare...

— Absența? îl întrerupse Michael, știind că era inutil. M-ați trimis acasă. Beth a sugerat soluția.

Se uită la Beth, care coborî privirea în pământ.

Sebastian se oprise, așteptându-l pe Michael să termine.

— ... considerăm că poziția ta a devenit nesustenabilă, continuă el, revenind la viață cu o tresărire, ca și cum o mână nevăzută ar fi apăsat pe un buton de „play" și Michael n-ar fi spus absolut nimic între timp. Din păcate, îți vom rezilia contractul, cu aplicare din momentul acesta.

— Dar ordinul de restricție nici măcar nu există, spuse Michael pe un ton rugător. Știți și voi. N-am făcut nimic rău.

— Ne pare rău, Mike, spuse Beth în șoaptă; obrajii i se îmbujoraseră de jenă până într-atât încât rivalizau cu rujul, azi într-o nuanță de roșu-cireașă.

— Deci stați să văd dacă am înțeles bine, spuse Michael. Mă dați afară ca să vă protejați reputația? De parcă nu de-asta am fost angajat de la bun început?

Sebastian se uită pe furiș la ceas, apoi la Beth.

— De-aici te ocupi tu, mda? spuse el, fără măcar să se uite înspre Michael.

— Eu am făcut tot ce a ținut de mine, spuse Beth când ușa se închise în spatele lor, cu o voce disperată acum, că nu mai era prezent șeful ei. Știu că nu te ajută cu nimic să auzi asta, dar e adevărat.

Michael își frecă tâmplele.

— Dar vă ajută pe voi să vă simțiți mai bine că mi-ați tras-o, spuse el.

— Îmi pare rău, spuse Beth și ridică privirea spre el. Michael, încă ne luptăm să revenim pe poziție după fiascoul cu „Not Rated". Pur și simplu nu ne permitem să ne considere lumea sexiști, după ce ne-a considerat rasiști.

Michael nu găsi alt răspuns, decât o clătinare din cap.

— O să procedăm discret, continuă ea. Fără declarații de la PR, fără răsucit cuțitul în rană. Nu anunțăm concedierea, am eu grijă de asta.

Nisipurile albe ale vinovăției albe de la CuRated ajunseseră în sfârșit în jumătatea de jos a clepsidrei. Nu fusese nicio problemă când îi ajutase să-și rezolve criza de PR. Acum, că trecea și el printr-o criză, devenise un factor de risc. N-ar fi trebuit să-l mire, dar grija cu care-l trimisese Beth în concediu, devotamentul de care dăduse dovadă în încercarea de a-l ajuta… toate îl momiseră să se instaleze într-o iluzie a siguranței. Se luptase mult și greu ani întregi, să obțină un job pe care chiar să și-l dorească. Michael nu avea părinți care să lucreze în mass-media, ca atâția alții, deci nu-și permitea să facă stagii neplătite pentru experiență. Angajarea la CuRated fusese ceva colosal. Ceva pentru care se străduise dintotdeauna, iar acum totul dispăruse într-o clipă. Și revenise de unde plecase. Era din nou băiatul falit pe care Ola îl iubea, dar nu-l respecta. Numai că acum o pierduse și pe ea.

După întâlnirea din dimineața aceea se oprise la un chioșc de ziare și tutun, să cumpere o sticlă de Jack Daniel's, după care mersese pe jos prin aerul cald, văratic, până la stația de metrou Camden Town. Când intră poticnit în agitația de la ora de vârf prin turnicheți și în jos pe scări rulante, o femeie în hijab, cu respirația tăiată, îl bătu pe umăr și-i dădu cheile lui de la casă — nu le auzise când îi căzuseră din buzunar. Bău pe toată durata călătoriei, imun la strâmbăturile navetiștilor. Când ieși din stație, se dezechilibră puțin și se împiedică, după care își dădu seama că nu-și mai găsește cardul, așa că își croi drum cu greu înapoi pe peron, în caz că-l scăpase și pe acela. În timp ce scotocea prin rucsac, pe scara rulantă, îl găsi la fund de tot.

Michael ajunse la Elephant and Castle transpirat, beat și convins că era îmbrăcat într-o peliculă subțire de mizerie de la metrou. Întotdeauna îi plăcuse zona; pe vremuri mergea cu Ola la Mercato Metropolitano în fiecare săptămână și cumpărau de fiecare dată alte alimente, de la alți vânzători. Cât de lipsiți de griji erau pe atunci, cum mâncau împreună cannoli și kebab, fiecare din furculița celuilalt. Și-l închipui pe Lewis în tinerețe, mergând și el pe aceleași străzi, și se gândi să-i trimită un mesaj, dar renunță la idee. Singura persoană cu care își dorea să vorbească îl ura. Îl considera un străin. Nu se așteptase să fie iertat, dar își dădea seama după privirea Olei din dimineața aceea că îi era scârbă de el.

Michael înțelegea, ba chiar simțea și el același lucru. Însă Ola părea să creadă că-i răspunsese la mesaje lui Jackie pentru că-și dorise să fie cu ea. Parcă numai el își mai amintea cum stăteau lucrurile între ei pe atunci. În zilele acelea întunecate, de-abia dacă-și vorbeau; el se lupta să se dea jos din pat și nu era în stare să meargă pe

jos până la Agenția de Ocupare a Forței de Muncă. La început, Ola spusese că nu o deranja faptul că Michael încă se aduna, să vadă ce dracu' face cu viața lui. Înțelegea; ea făcuse o facultate mai bună, pentru că luase note mai bune, așa că avea o diplomă mai bună, care dusese la un job mai bun, cu un salariu mai bun, în fond și la urma urmei. Dar, când el fusese dat afară (de la un loc de muncă pe care nu și-l dorise, dintr-o poziție pe care ea n-o valorizase niciodată), sprijinul ei începuse să semene uneori a batjocură, soră cu cea pe care o primea de la părinții lui cu limba ascuțită. „De fapt, ce poți să faci cu o diplomă în managementul afacerilor?", spunea Ola critic, în timp ce scanau site-urile cu anunțuri de angajare.

Pe atunci, se simțea excesiv de sensibil și penibil când împunsăturile ei îl deranjau. Dar nu-și amintea ca vreodată, în relația lor, să nu se fi simțit emasculat. Lucrurile care-i plăceau la ea (că era educată, că avea o carieră de succes, că avea o viață sexuală intensă) nu-l făceau neapărat să se simtă bine în propria piele. Când Ola îi spusese cu câte persoane se culcase, nu-și lăsase fața să-i trădeze groaza la auzul faptului că numărul era doar cu puțin mai mic decât al lui, care era colosal. Era complicat să exprime toate astea fără să sune tâmpit și tocmai de aceea renunțase să mai încerce. În orice caz, o jignise, o mințise, o rănise. O iubea într-un mod cu care ea nu avea ce să facă, într-un fel de care mai bine s-ar fi lipsit. Dacă-i spunea că o iubește mai mult decât propria viață, asta nu însemna mare lucru, pentru că Michael nu iubea viața. Dar o iubea pe Ola într-un mod care dădea sens vieții lui. Care îl făcea să creadă că merită trăită. Nu merita, bineînțeles, dar asta nu era vina ei. Ci a lui.

Începea să i se încețoșeze vederea, când măsură din priviri structura masivă, în stil brutalist, din centrul sensului giratoriu — un cub de oțel

inoxidabil, lucitor. Ola îi spusese odată că era un monument sau așa ceva. Nu fusese prea atent la el, dar azi nu mai scăpa de gândul că semăna cu o navă spațială. Michael privea cum luminile din trafic se răsfrângeau de pe suprafața ca de oglindă și își imagina unde i-ar lăsa lumea flori după moarte. Aș putea să termin cu toate, își spuse el, chiar acum. Nu-l oprea nimic. Putea să dea pe gât ce mai rămăsese în sticlă, să strângă pleoapele și să iasă în drum. Probabil nici n-ar fi durut. Jack Daniel's-ul îi amorțise tot corpul; de-abia își mai simțea membrele.

Gândurile îi plutiră în derivă spre propria înmormântare. Și toți oamenii pe care-i dezamăgise în viață, care aveau să fie nevoiți să se prefacă, în doliul lor, că fusese un om mai bun. Mama lui, pe care n-o vizita nici pe departe atât de des cât ar fi trebuit, avea să fie zdrobită de durere. Avea să jelească incontrolabil. Îi părea rău că nu putuse să aibă mai mulți copii sau nepoți. Cum putea să-i facă asta, după cât se chinuise să-l nască? Singurul ei copil, să moară înaintea părinților și a bunicii? Își dorea să fie în stare să meargă mai departe, măcar de dragul ei.

Kwabz avea să facă tot posibilul s-o consoleze, avea s-o țină în brațe cât plângea. Cel mai responsabil dintre băieții lui, cel mai bun, deși îl mai luau în râs pentru asta. De fapt, asta spunea totul. El era fratele pe care și-l dorise și de care avusese nevoie mereu. Una peste alta, prietenii lui fuseseră buni cu el. Frăția lui îl susținea la nevoie. Seun avea defectele lui, dar Michael nu le avea și el pe ale sale? Întotdeauna avea să existe iubire între ei; la fel și cu Amani.

Mai era și Ola. Ea avea să meargă la înmormântarea lui? O iubea atât de mult încât, în clipa aceea, singurul motiv pentru care se temea de moarte era acela că n-avea s-o mai vadă, s-o

mai facă să râdă. Dar ea nu mai voia să-l vadă niciodată în viața ei, așa că ce avea de pierdut?

Intensitatea gândurilor îl făcu să scuture din cap, ca pentru a le da la o parte. Michael ridică sticla în dreptul ochilor și o studie; o golise pe trei sferturi. O îndesă în buzunarul gecii și scoase telefonul, pe care începu să compună cu degete tremurătoare un mesaj pentru Ola. Chiar și prin ceața beției, avea grijă să încerce să corecteze greșelile de ortografie, deși ecranul ba se defocaliza, ba se limpezea sub ochii lui. Voia să se exprime clar.

A-m atâtea de spus dar nu știu cum. Tu le ai cu cuvintele. Dar vreau să-ți spun că îmi pare foarte rău pentru durerea pe care ți-am cauzato. Chiar no meriți.

Aș vrea să pot să explic cât de rău îmi pare, Ola. Pentur tot. Știu că e greu de crezut, dar îți promit că nu am vrut altceva decât să te fac fericită. În adâncul inimii știam că n-o să fiu niciodată în stare. Nici eu nu ram fericit. Dar nam vrut să te pierd și pentru asta eram dispus să pierd tot. Asta a-m făcut și a fost numai vina mea.

Vreau ce e m-ai bine pentru tine și cred că suntem de acord că ce e mai bine pentru tine nu sunt eu. Dar o să te iubesc întotdeauna.

Michael reciti mesajul înainte să-l trimită, apoi scoase sticla din buzunar. O goli și aruncă încă o privire peste drum, la construcția scânteietoare și pătrățoasă. Era foarte mare și foarte stranie; se întreba dacă nu cumva are vreo inscripție pe ea, o placă, ceva care să-i explice prezența. Își șterse cu dosul mânecii șuvoiul de lacrimi și începu să traverseze drumul la întâmplare, în timp ce pe lângă el treceau în viteză mașini și curieri pe bicicletă, de la Deliveroo. Michael nici nu tresărea

când îl claxonau; îl cuprinse o stare de calm când își dădu seama că nu-l deranjează dacă-l lovește cineva. Mai făcu apoi câțiva pași lenți și târșâiți spre pata de un roșu moale a semaforului.

Ce urmă se întâmplă rapid. Auzi claxonul mașinii și țipetele, înainte să vadă farurile. Văzu cum clădirile de vizavi se transformă în cer. Apoi nu mai văzu nimic.

Michael nu-și amintea momentul impactului, iar când încerca să și-l imagineze, nu-i apărea în minte decât o beznă totală. Ultima amintire de când ieșise pe carosabil era încercarea de a se ridica de pe asfalt, apoi o voce îndepărtată, care-i spunea să nu se ridice, pentru că imediat ajunge și ambulanța.

În clipa următoare se trezise pe un pat de spital, cu gâtul într-un colar, cu o perfuzie în braț și cu un tub îndesat pe gât. Ce-i povestiseră doctorii în timp ce zăcea acolo inconștient i se infiltrase în minte și țesuse acolo amintiri; i se părea că vede mașina încercând o eschivă, că își amintește bara din față izbindu-l în lateral și aruncându-l prin aer pe banda următoare. Apoi cum șoferul se freca pe ceafă, după șocul smuciturii — ar fi putut s-o pățească mai rău, conform paramedicilor. Verdictul li se aplica amândurora; Michael se alesese cu un plămân perforat, cu o fractură de mandibulă, cu un umăr dislocat și cu opt coaste rupte.

Când deschise pleoapele ezitant, prima față pe care o văzu fu a Olei, aplecată peste trupul lui frânt, de parcă ar fi fost un bebeluș în pătuț. În spatele ei era mama lui, care se șterse grăbită la ochi când îl văzuse recăpătându-și cunoștința. Îl strângea de picior de la capătul celălalt al patului, cu un aer obosit și ușurat. Cele două femei pe care le iubea cel mai mult pe lume se agitau la picioarele lui ca Mariile biblice.

— Nu încerca să vorbești, spuse Ola, atingându-i ușor mâna.

Era recunoscător pentru faptul că avea tubul de gavaj pe gât; nu știa ce să spună. După câte necazuri îi făcuse, iar strângea mizeria după el. Bineînțeles că nu se așteptase s-o vadă în salonul de spital; nici *el* nu se așteptase să ajungă acolo. Dar iat-o. Vinovăției de după ultima lor conversație îi luă locul vinovăția momentului prezent. Dar amândouă erau, la rândul lor, eclipsate de rușinea copleșitoare pe care o simțea.

Dacă Ola credea că Michael făcuse gestul într-o încercare disperată de a-i atrage atenția, de a o manipula, determinând-o să-i vorbească? Își amintea foarte puțin din ce se întâmplase în sensul giratoriu, dar era absolut sigur că fusese un accident. Da, fusese foarte beat și foarte nefericit și gândul sinuciderii îi apăsase greu mintea. Dar nu ieșise în stradă cu intenția de a fi rănit. Sau? Mai degrabă încetase, pur și simplu, să-i pese ce se întâmpla cu el. Ca și cum ar fi fost dispus să lase natura să urmeze orice cale considera ea de cuviință.

Nu le-ar fi făcut pe Ola și pe mama lui să treacă prin asta, dacă ar fi gândit limpede. Cu atât mai puțin, după toate câte se întâmplaseră. Trebuia să-i spună asta. Încercă să ridice brațul, ca să tragă de tub, dar parcă era imobilizat. Când îi văzu efortul chinuit de a se mișca, Ola puse mâna mai sus de branulă, ca să-l oprească. Apoi își drese glasul.

— Michael, spuse ea blând.

Deschise gura, după care strânse din buze de câteva ori la rând, înainte să vorbească din nou. Sprâncenele îi erau împreunate la mijloc, ca ale unui doctor care se pregătește să-i dea unui pacient vești groaznice.

— Michael, repetă ea. S-a întâmplat ceva.

PARTEA A PATRA

25

În sângele lui Lewis Hale se găsise un cocktail de alcool, cocaină și antidepresive, spuneau rezultatele departamentului de toxicologie. Secția de poliție Orpington dăduse un comunicat de presă în care confirma faptul că agenții fuseseră chemați la o adresă din Keston Park, în Kent, puțin înainte de ora 17:30, pe 14 iunie 2019. Lewis fusese găsit inconștient în dormitor. Medicul legist formulase ca primă ipoteză de cauză a decesului sufocarea prin spânzurare. Presa nu avea permisiunea de a intra în detalii despre sinuciderea în sine, dar se raportase că în ultima perioadă lua sertralină și că se pregătea să-și declare falimentul.

A doua zi dimineață, în ziare apărură articole despre moartea mamei lui, despre problemele din căsnicie și fusese publicat biletul său de adio, în care scrisese pe larg despre toate, inclusiv despre frământările legate de propria orientare sexuală. Ultima lui postare pe canalele de socializare fusese un story pe Instagram, cu versuri din cântecul lui Adele, *Million Years Ago*, despre prietenii și mama cântăreței.

Reacțiile se revărsaseră imediat și copleșitor. Ultima lui postare fusese inundată de emojiuri cu mâini împreunate în rugăciune, cu inimi și cu porumbei. Conturi care în trecut îi spuseseră „omoară-te“ lăsau acum comentarii cu condoleanțe la postarea prin care Samantha îi anunțase moartea. Diverse celebrități încărcau imagini alb-negru în care apăreau îmbrățișându-l și compuneau elogii de câte o pagină, ca legende la postările pe Instagram.

„Mă tot gândesc când am ieșit ultima oară la un pahar, Lewis“, scrisese un prezentator sportiv sub o imagine cu sigla Getty pe ea, care îi prezenta pe ei doi îmbrățișându-se pe un covor roșu. „Ai fost ceva special, un adevărat gentleman și o legendă în adevăratul sens al cuvântului. Nu pot să cred că e adevărat.“ În aceeași dimineață, același om distribuise articolul din *Womxxxn* despre Listă, care făcuse referire la acuzațiile aduse lui Lewis, deși între timp șterse postarea. Apăruseră sute de mesaje asemănătoare, de la oameni care își aminteau momente cu el și îi vorbeau direct, de parcă ar fi putut răspunde. Michael se întreba ce îi spuseseră lui Lewis când avusese nevoie de ei, asta dacă îi spuseseră ceva.

Pe peretele lateral al mallului din Elephant and Castle fusese creat un graffiti reprezentându-l în echipamentul de la Crystal Palace, dar de-abia dacă se mai vedea de atâtea flori, steaguri-curcubeu și tricouri ale echipei. La stadionul de acasă al echipei, Selhurst Park, se ținuse un moment de reculegere, iar monumentul Michael Faraday din cartierul lui fusese inundat de pancarte și bilețele adezive. Mulțimea îndurerată privise suspinând procesiunea funerară de pe margini, cu lumânări și baloane în mâini. Hashtagul #RememberLewis ajunsese viral imediat, iar postările atașate îi avertizau pe utilizatori să se gândească la plecarea lui prea timpurie, înainte să posteze comentarii negative online. Din el rezultase o campanie numită #GândeșteÎntâi, al cărei nume apăru în curând imprimat pe tricouri și ca titlu de postări pe Twitter. Într-o săptămână, campania de strângere de fonduri menită să sponsorizeze înființarea unei fundații care să-i sprijine pe tinerii negri LGBTQ+ și care să-i poarte numele își depășise de patru ori obiectivul de 250 000 de lire.

Apoi intrară în joc și parlamentarii. A doua zi după moartea lui, petiția pentru „Legea Lewis“, cu scopul de a combate defăimarea online, aduna peste 100 000 de semnături, ceea ce însemna că avea să fie luată în discuție în Parlament. Săptămâna următoare, Paul Moore, reprezentantul conservator al zonei Orpington în Parlament, o supunea atenției primului-ministru.

— Domnule președinte al Camerei Comunelor, spusese el, potrivindu-și ochelarii pe nas și citind din notițe. Lewis Hale, cetățean al zonei pe care o reprezint, a fost o comoară națională, distins cu Ordinul Imperiului Britanic, o legendă a fotbalului. A fost tată, soț și fiu. Și el, ca prea mulți locuitori ai Marii Britanii, a căzut victimă sinuciderii. Sinuciderea constituie în prezent principala cauză a morții în rândul bărbaților cu vârsta de până la patruzeci și cinci de ani în Regatul Unit. Lewis avea patruzeci și doi de ani când și-a luat viața, după publicarea unor acuzații nefondate, formulate anonim în mediul online. Dorește domnul prim-ministru să solicite, alături de mine, acțiuni urgente în acest sens, susținând „Legea Lewis“ așa cum a fost ea propusă?

Până să-i dea voie doctorul lui Michael să mănânce din nou hrană solidă, legea deja devenise subiectul unei dezbateri aprinse pe tema libertății de exprimare. Nu avea cum să evite discuțiile iscate în jurul morții lui Lewis; erau în toate ziarele, pe toate canalele. Asistentele și doctorii discutau despre eveniment în timp ce-i completau fișa. Țâțâiau din buze, oftau și dădeau din cap cu îngrijorare. „Ce urât pot degenera lucrurile în social media“, spuneau ei, în timp ce lui i se strângea pe braț manșonul tensiometrului.

În continuare nu i se părea real, nici măcar după zile bune: moartea lui Lewis, urmările, întâlnirea lui de gradul trei cu moartea. Când îi spusese Ola, nu înțelesese de la început. Dar șocul

accidentului și fentanilul îi dăduseră o stare de oboseală și de dezechilibru. Când se trezise la spital, totul i se păruse instabil, ca într-un vis. Adormise imediat după aceea și aproape că uitase ce-i spusese ea, până când văzuse știrile a doua zi de dimineață, la micul-dejun. Când pornise televizorul, îl întâmpinase o prezentatoare de la *Sky News* cu părul blond și înfoiat, care citea pe un ton neutru titlul despre sinuciderea lui Lewis, iar amintirea îl făcuse să tresară violent din tot corpul. Salonul începuse să i se legene în fața ochilor, i se întunecase vederea periferică. Se bucurase că mama lui dormea. Că nu fusese nevoită să-l aline în momentul acela de conștientizare. Când îi căzuse inima în stomac, când îi curseseră lacrimile în tăcere.

Treptat, știrile terminară cu elogiile și dezbaterile războaielor culturale se concentrară asupra morții lui Lewis și a Listei. Subiectele fură abordate în talk-showul *Loose Women*, apoi inundară postul LBC, când asistenta porni radioul. De dimineață se discutau la *Good Morning Britain*, seara, la *Question Time*. Când i se permise să-și folosească din nou telefonul, YouTube îi recomandă clipuri cu titluri de genul „Feministele l-au OMORÂT pe Lewis Hale?“ și episoade de podcast intitulate, printre altele, „Procesul vrăjitoarelor din Salem în ziua de azi. Cum l-a condamnat Twitterul pe Lewis Hale la moarte prin spânzurare“. Odată, într-un episod pe care inițial îl luase drept o halucinație cauzată de analgezice, auzise vocea nazală a lui Ben Abbassi, neînsoțită de imagine, autorulând pe un astfel de canal, un podcast libertarian binecunoscut, pe nume „Woke flaușați“.

„Frate, deci câte fete au mai mințit acolo?“, spunea el, în timp ce prezentatorul își exprima aprobarea cu câte un „mhm“. „Despre câți alți bărbați s-a mai mințit? Lewis era membru activ al

mișcării noastre, The List Eleven, și n-o să ne oprim până nu obținem dreptatea. Pentru el și pentru toți bărbații."

La fel ca înainte, când era pe grupul „The List Eleven", Michael se întrebă ce ar fi crezut Lewis despre tot ce se spunea și se făcea în numele lui. Își închipui ce i-ar fi pus în gură și cadavrului lui, ca păpușii unui ventriloc, dacă nu ar fi supraviețuit accidentului. Lewis devenise o minge de fotbal în terenul politic, pasată de la o tabără la cealaltă. Un sfânt, un martir, un simbol, un hashtag, nu ființa umană în carne și oase care era. Sau fusese. În fiecare zi, Michael se gândea la cât de mult și-ar fi dorit să-i fi trimis mesajul lui Lewis, când îi venise ideea, în sensul giratoriu de la Elephant and Castle. Când stătuseră de vorbă în casa fotbalistului, situația lui păruse de-a dreptul imposibilă; Michael tocmai se convinsese singur că lumea era mai înțelegătoare și mai progresistă de atât. Îl scârbise revărsarea bruscă de empatie față de Lewis, o empatie de care avusese disperată nevoie când era în viață. Dar Michael nu se vedea nici pe el însuși prea diferit de ipocriți. Și el ar fi putut să spună ceva, să vadă cum se mai simțea omul. Să-i întindă o mână lui Lewis, așa cum îi întinsese și el lui, cu câteva săptămâni înainte. Când toată lumea îi întorsese spatele, el încercase să-l ajute. Remușcările zdrobitoare pe care le năștea propria inerție îi tăiau pofta de mâncare. Dădea vina pe mâncarea de spital, care era groaznică, și ignora vinovăția care-l consuma pe dinăuntru. Stătea acolo culcat, singur, și simțea lacrimile curgându-i de o parte și de alta a feței, udând perna.

Michael rămase în Spitalul Guy's timp de trei săptămâni, cu mama lui și cu Ola lângă patul său în fiecare zi, fără excepție. Făceau cu rândul: îi citeau, îi vorbeau, în timp ce el se uita absent pe fereastră. După ce reuși să se ridice în capul

oaselor, Ola îi spuse că veniseră să-l viziteze și Kwabz, Seun și Amani, ba chiar și tatăl lui. Ideea că bărbații din viața lui se învârtiseră în jurul corpului lui inconștient, cu relatările doctorilor răsunându-le în urechi, îl tulburase. De cum i se scosese tubul de gavaj, îi zisese asistentei că nu voia alți vizitatori. Timp de aproape o lună, nu le primi decât pe mama și pe soția lui, acum înstrăinată, zi după zi. O privea pe Ola ațipind pe un scaun lângă el și nu-i venea să creadă că-i trecuse vreodată prin minte că femeia aceasta l-ar putea trăda. Oare Lewis crezuse că Samantha l-ar fi abandonat, dacă ar fi aflat adevărul? Ori de câte ori o auzea în câte o explozie emoțională la radio, se chircea pe dinăuntru. Durerea din glasul Samanthei era viscerală. Era devastată, nu doar pentru că aflase despre orientarea sexuală a lui Lewis și despre infidelitatea lui. Ci pentru că-și pierduse cel mai bun prieten. Pe tatăl copiilor ei.

În ziua externării, Ola și mama lui îl duseră cu taxiul acasă la părinții săi. Când se apropie de portbagaj cu geanta lui, Ola îl strânse ușor de mână. O strângere care îi spunea că toate celelalte pot aștepta, deocamdată. Că nimic din tot restul (nunta, minciunile, durerea) nu contau în momentul acela. Că vor avea timp și pentru ele, mai târziu. Cu bruma de putere pe care și-o recăpătase, Michael îi strânse și el mâna. Se simțea consolat, dar copleșit de o tristețe adâncă. Ce bine ar fi fost dacă Lewis ar fi trăit să simtă strângerea liniștitoare a mâinii Samanthei, își spuse el, intrând în taxi; sau greutatea liniștitoare a capetelor fiicelor lui, rezemate de piept. Știa că familia lui Lewis, ca și a lui, ar fi dat orice să-l poată asigura că tot restul putea să aștepte, cel puțin deocamdată.

26

— Așa, întrebă Ola, și cum te simți?

Michael ridică dintr-un umăr.

— Nu știu. Tu?

Se plimbau umăr la umăr în vântul blând al toamnei, Ola cu brațele încrucișate în față, Michael, cu mâinile în buzunare. Era ceva distanță între ei, dar simțea o urmă din parfumul lui, Tom Ford, plutind în aer.

— Simt că am dat-o în bară, spuse ea.

Michael se opri în loc.

— Că ai dat-o în bară?

Ola merse mai departe, sperând să-i transmită astfel că nu voia să se oprească. Nu voia să-l audă cum o asigură că nu fusese vina ei, că n-ar fi putut face nimic. Cuvinte pe care le știa adevărate, într-un fel, dar care tot sunau găunos. Trebuie să fi înțeles și el asta, pentru că în scurt timp îl auzi pășind în urma ei.

Se auzi cum trage aer în piept, apoi Michael schimbă subiectul.

— Mișto lookul ăsta de Beyoncé în perioada *Lemonade*, să știi, spuse el după câțiva pași în tăcere, făcând semn din cap spre părul ei împletit în codițe de culoarea mierii. Îți stă bine.

Olei îi plăcea mult cum contrasta auriul cu pielea ei. Aproape că se simțea prost din pricină că arată atât de bine, deși toată dimineața se străduise cu migală să arate așa. Ținuta era una dintre cele care o avantajau cel mai mult; o rochie-pulover mulată, cu crăpătură adâncă, și cizme lungi până la coapsă. Considera că e mai bine să nu se gândească prea mult dacă se îmbrăcase așa ca să-i facă în ciudă lui Michael sau

mânată de același sentiment care încă îi dădea fluturi în stomac când era în preajma lui.

— Păi, na, blondele au parte de mai multă distracție, nu? Și după anul trecut…

Lăsă restul propoziției să se piardă.

Michael aprobă din cap.

— Numai să nu-mi ataci lucrurile cu bâta de baseball, ca în videoclip, da?

— Ce, ți-ai luat în sfârșit permisul? întrebă ea pe un ton prea drăgălaș ca să nu fie sarcastic. Că, dacă-mi amintesc eu bine, Beyoncé asta spărgea, geamuri de mașină.

Michael gemu.

— Doamne, tot sălbatică ai rămas.

Râseră ca în vremurile bune. Tensiunea de la început, imediat după ce se revăzuseră și încercau să-și traseze noile limite, se risipise destul de repede. Trecuse un an și ceva de când Ola primise un telefon de la Spitalul Guy's, fiindcă Michael o avea trecută în acte drept contact de urgență. Ultima oară îl văzuse la câteva săptămâni după externare. Rapiditatea cu care trecuse de la furie oarbă la frică zdrobitoare în ziua accidentului o lăsase într-o stare de șoc emoțional. Nu se putea spune că evenimentul o făcuse să-și dea seama că-l iubește; asta știa deja. Dar, când îl văzuse întins în pat, înțelesese că nu voia să-l vadă mort, ceea ce n-ar fi putut spune cu certitudine în aceeași dimineață, în focul certei. Săptămânile petrecute în salonul de spital, alături de soacra ei, cu care făcea cu schimbul (una pregătea ceai, cealaltă ieșea pe coridor, să aibă o cădere nervoasă), îi întăriseră convingerea că avea să-l iubească pe Michael tot restul vieții. Dar și certitudinea că acesta nu era un motiv suficient de puternic pentru a-și petrece viața alături de el.

În ziua în care Michael îi spusese despre el și Jackie, Ola înțelesese că, odată ce știa asta, nu mai exista cale de întoarcere. Cel puțin, nu o

întoarcere la felul în care relaționaseră pe vremuri. Nu la domnul și doamna Koranteng, tineri însurăței, modelul de urmat pentru iubirea neagră, devenit fără voie fabulă-avertisment. Cei a căror casă de piatră era construită pe temelia unei neîncrederi reciproce. Cu timpul, ajunsese să creadă că Michael nu era un om rău. Știa că, deși nu se pricepea s-o arate, chiar o iubea. Dar iubirea, de una singură, pur și simplu nu era de ajuns; cu atât mai puțin o iubire care o făcea să se îndoiască de iubirea ei față de ea însăși. Îl iertase, dar nu puteau să treacă peste Jackie, după toate cele întâmplate ulterior. Iar asta era în regulă. Ola se simțea uneori învinsă, o ratată, dar refuza să facă din dragostea ei ceva ce trebuie îndurat. Ceva care ia din ea și o micșorează. Ajunsese la revelația că, într-o lume paralelă în care Lista nu ar fi existat, ei doi tot s-ar fi despărțit în cele din urmă. Poate ar mai fi durat câteva luni, chiar câțiva ani, până să afle de Michael și Jackie. S-ar fi bucurat unul de celălalt puțin mai mult, înainte să survină inevitabilul. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi ajuns în biroul unui avocat.

— Michael, vei avea la dispoziție opt zile să-ți formulezi răspunsul, îi explicase avocatul în după-amiaza aceea. Dacă ești de acord, pasul următor va fi să solicitați hotărârea provizorie, care confirmă faptul că instanța susține anularea căsătoriei.

De la cap la coadă, procesul avea să dureze aproximativ șase luni. Nunta costase peste 30 000 de lire, iar anularea ei — doar 550.

— Tot nu-mi vine să cred că nu ne-am tras-o, glumise Michael la plecare.

Ola solicitase divorțul pe baza neconsumării căsniciei.

— Sexul marital e singurul fel de sex pe care nu l-am încercat împreună.

Trăncăneala aceasta degajată era un mecanism de adaptare bun pentru amândoi. O adoptau fără

efort; cu cât mai serios era subiectul, cu atât mai mari erau șansele să-l discute în glumă. Ziua aceea fusese una grea, dar devotamentul cu care urmărea Michael să-i răpească un chicotit involuntar sau câte o încruntătură dezaprobatoare o ușurase. Ola se mira că-i făcea o oarecare plăcere plimbarea lor care respecta regulile de distanțare socială, prin aerul rece din parcul Battersea, scăldați într-un soare abundent, dar înșelător, ale cărui fâșii subțiri de raze se strecurau printre frunze. Îi fusese dor de el. Era pregătită să vorbească. Pentru că Michael renunțase la alcool, planul era să meargă pe jos până la o cafenea unde să încerce să proceseze începutul anulării căsătoriei lor și anul care-i adusese acolo.

Un an pe care de-abia acum începea să-l înțeleagă, în privința efectelor pe care le avea asupra ei și asupra lui Michael. Înainte de accident, încercase să-și înăbușe accesele de simpatie, în caz că destinatarul lor se dovedea a fi un bărbat abuziv. Apoi, când ieșise la lumină adevărul, orice compasiune îi fusese înecată de furia trezită de minciunile lui. De-abia când primise telefonul de la spital fusese nevoită să conștientizeze cât de mult îl costase și pe el, în cel mai rău fel imaginabil. Își dorise să-i spună atâtea lucruri și nu avusese ocazia, lucruri care până acum parcă nu trebuiau rostite. Ola se întoarse spre el cu tot corpul.

— Dar, serios acum, cum ești? Mai mergi la cursuri?

Nu știa, pentru că Michael nu mai era prezent pe canalele de socializare; fusese șters până și contul lui vechi de Facebook, de mult inactiv. Adevărul era că — încă un motiv pentru care nu-și mai lua ochii de la el azi în parc — trecuse multă vreme de când nu-l mai văzuse pe cel care în curând avea să-i devină fost soț. Acum arăta exact ca un lector universitar, cu geaca semielegantă,

semicasual și pantalonii de stofă, cu părul mai lung și adunat în bucle groase și texturate, cu un volum ordonat în creștet și laturile rase. În ele apăruseră câteva șuvițe cărunte, de la stres, dar arăta atrăgător, ca întotdeauna.

Și ea renunțase la prezența de pe internet aproape complet, ștergându-și permanent și profilul de Instagram, și pe cel de Twitter. Majoritatea celor care o urmăreau fuseseră atrași de mirajul unei relații care acum nu mai exista, deci era momentul să dispară și conturile respective. În cele din urmă își făcuse unul nou de Instagram, privat, pe care nu dădea și nu primea follow decât la și de la persoanele pe care le cunoștea personal și al cărui simbol cu lacăt, care ținea restul lumii la distanță, îi oferea o stare de siguranță. Uneori, când primea o cerere de la un necunoscut, își vizualiza propriul profil și încerca să-și închipuie cum trebuie să fi arătat în ochii altora. Cum era percepută când nu o definea relația ei cu Michael, fie că asta însemna un plus sau un minus.

— Acum am trecut la fără frecvență, deci mai am un an și ceva, răspunse el. Era solicitant rău de tot și Marcia a zis că e cazul s-o iau ușor, să nu mă grăbesc cu nimic.

Ola dădu din cap aprobator. Marcia, iată un nume de femeie pe care chiar se bucura să-l audă rostit de Michael. Spitalul îl trimisese la ea la terapie, pentru tulburarea de stres posttraumatic de după accident, dar în primele câteva săptămâni se ocupaseră mai mult de trauma cauzată de Listă. Terapeuta fusese cea care-i spusese să facă ceva util cu diploma în managementul afacerilor și-l încurajase să-și ia masterul cu modul pedagogic, cum făcuse Kwabz. Se pare că Michael îi amintea de băiatul ei cel mic; Michael îi spusese Olei că, în nopțile în care simțea că se strâng pereții în jurul lui și se frământa de teamă că noii lui colegi aveau

să descopere vreun articol sau vreo postare pe Twitter care să-l incrimineze, Marcia îi răspundea la telefon și după orele de program.

Amândoi se miraseră cât de ușor îi fusese să-și găsească un post de profesor la clasa a șasea. Ola nu reușea să nu se gândească la bărbații vinovați care avuseseră ocazia să-și ducă viața mai departe în același ritm, de pe aceleași poziții de putere. Michael renunțase la cariera de prezentator, deoarece știa că avea să-i fie greu să-și găsească de lucru. Majoritatea bărbaților de pe Listă își păstraseră însă locurile de muncă, deci n-aveau motive să-și facă griji. „That Guy Abe" de pe YouTube nu făcuse altceva decât să-și schimbe specificul canalului. Mulți bărbați care inițial susținuseră într-un mod răsunător Lista făcuseră pași în spate pe tăcute, în timp ce alții se răzgândiseră mai sonor. Rapiditatea cu care făcuseră stânga-mprejur o convingea pe Ola că speraseră ca atitudinea de condamnare față de cei acuzați să-i plaseze automat în rândul „celor buni", să-i protejeze de orice posibile afirmații. Și nu erau singurii care se răzgândiseră. Când descoperise că fusese ștearsă pagina „L1st@" de pe Ceai cu mine, Ola se simțise nu ușurată, ci nedreptățită. Toți ceilalți aveau șansa să meargă mai departe, după o curățenie generală pe server. Dar câteva persoane — Lewis, familia lui, Michael — purtau toate cicatricile cu ele.

În săptămânile de după accident, Michael nu se simțise în stare să vorbească despre Lewis, dar, ori de câte ori îi întrezărea ecranul telefonului, Ola vedea că citește comentarii despre moartea lui. Nici ea nu se putea abține să citească despre el. Simțea că poartă și ea o parte din vină; nu putea să alunge gândul. Deși cu privire la Michael nu fusese sigură, presupusese automat că Lewis era vinovat și nu se îndoise că merita felul în care fusese tratat decât când era prea târziu. Se simțea

și mai rău la gândul că, în ciuda tuturor titlurilor din presă, în ciuda angajamentelor și a promisiunilor, moartea lui nu schimbase nimic. Cam din două în două săptămâni, Ola vedea cum un mesaj pe Twitter neglijent compus sau un clip de prost-gust degenera într-un scandal online întins pe zile întregi. Mai vedea câte un zvon care distrugea o viață, înainte ca faptele să fie sau nu dovedite. Iar lucrul care o înfuria cel mai tare și pe care nu-l suporta era faptul că nu exista nicio diferență între cei care cereau să li se aplice acuzaților pedeapsa cea mai gravă și cei care insistau că e nevoie de mai multă îngăduință pe internet. Erau toți o apă și-un pământ, se considerau drepți și fără pată în fiecare scenariu, arătau cu degetul spre toată lumea, mai puțin spre ei înșiși. Gândul că aceleași conturi care-l hărțuiseră pe Lewis foloseau acum același semnal wifi ca să-i deplângă moartea îi făcea sângele să clocotească. Vedea roșu în fața ochilor ori de câte ori se gândea la cei care foloseau hashtagul #GândeșteÎntâi imediat după ce împinseseră pe cineva să dispară complet de pe canalele de socializare. Internetul nu uită niciodată, mai puțin atunci când vrea să uite.

Din obișnuință, vizita în continuare pagina Ceai din când în când, de parcă s-ar fi așteptat ca subiectul cu pricina să reapară. Nu-l găsea niciodată, dar era doar o chestiune de timp până să apară o altă tragedie; trolii continuau să folosească site-ul în același fel. Uneori, Ola își dorea să poată acuza și ea un utilizator pe nedrept. Să aleagă un cont la întâmplare, apoi să-i facă viața praf, doar ca să arate cât de ușor e. Și că, la fel ca ei, și ea și Michael fuseseră oameni în carne și oase, considerați puternici pentru că beneficiau de vizibilitate și de bifa albastră alocată.

Ola zdrobi o frunză ruginie sub călcâi, cu un trosnet satisfăcător.

— Ce bine, Michael, spuse ea, având grijă să nu-i spună „iubitu'". Felicitări!

— Și tu? întrebă el. Cum merge cu *freelancing*-ul?

— Merge bine. Chiar ieri am avut o întâlnire cu o agentă. I-a plăcut propunerea de carte — știi, aia pe care mă gândeam s-o scriu, despre femeile din rap. Cred c-o să închei contractul cu ea.

Singurul regret al Olei era acela că nu plecase din *Womxxxn* mai devreme; acum câștiga mai mult și avea mai puține bătăi de cap, scria despre orice voia. În plus, nu întârzia niciodată la serviciu, fiindcă avea biroul în dormitor.

— Moaaamă! Ola, ce tare. Băi, deci sunt supermândru de tine, spuse Michael, scărpinându-se în barbă. Și acum o să scrii sub numele Ola Olajide?

— Păi, da, numele cu care semnez oricum n-aveam de gând să-l schimb nici înainte. Olaide Olajide sună nemaipomenit. Tata chiar putea s-o ia mai ușor cu numele sonore, când m-a botezat.

— Știi ce, eu zic că e de bine. Asta înseamnă că n-o să-ți dea alt bărbat numele lui de familie. Să vedem partea plină a paharului, alea-alea.

Ola ridică spre el un deget mijlociu, cu unghie roz-țipător.

— Știi că Ruth și Kwabz sunt împreună pe bune? întrebă ea, schimbând rapid subiectul.

— Mi-a zis el. A dus-o la Hakkasan[15] la prima întâlnire, făcu Michael, pe un ton glumeț critic. De ce s-o fi răzgândit Ruth? Că, ultima oară când l-am văzut, nu se făcuse mai înalt.

— I-a făcut Fola astrograma și cică e în regulă că el e Fecioară, că are luna în Berbec. Sau în Vărsător? Nu știu.

— Deci perfect, nu? râse el. Da' noi doi suntem compatibili, nu? Pești cu Taur?

— A, *acum* crezi în zodii? făcu Ola, răsucindu-și jucăuș o codiță pe vârful degetului. Parcă ziceai că sunt tâmpenii…

— Păi, nu-ți spun eu tot timpul că m-am schimbat?

Michael râse din nou, scurt și brusc, după care se îndepărtă de subiect.

— Și Celie? Cum mai e?

Adevărul era că Celie era la fel ca întotdeauna. Stoică, mereu calmă, mergea înainte. Ola nu voise să riște prietenia dintre ele a doua oară, așa încât nu insistase când Celie îi spusese că nu vrea să meargă la terapie, dar fusese ușurată când auzise că participa din nou la un grup de studiu al Bibliei pentru femei. Ola se bucura că prietena ei găsise ceva care s-o ajute în acele prime luni, după ce abuzul împotriva ei fusese reactivat într-un mod atât de traumatic prin publicarea Listei. Era insuportabil să audă cum Papi Danks se folosea de moartea lui Lewis ca dovadă a faptului că Lista era o „făcătură“ și cum prietena lui scria furioasă pe Snapchat despre „disperații după atenție“ și „zdrențe“. Fusese atât de dureros când remixul după *Sweet Like Puff Puff* ajunsese pe locul 11 în Top 40 și se auzea chiar mai des decât originalul, dominând luni în șir interioarele magazinelor și cluburile. Îi dăduse un nou avânt un dans insuportabil, „Puff Puff Challenge“, făcut viral pe TikTok de adolescente cu membrele flexibile, așa încât acum practic nu mai scăpai de el nicăieri. Dar Celie nu voia să vorbească despre asta, așa că nu vorbeau.

Ola încerca să găsească o consolare în partea plină a paharului: Matthew Plummer fusese concediat și toată lumea se ferea de el. După o anchetă internă, fusese unul dintre foarte puținii bărbați de pe Listă care-și pierduseră locurile de muncă. Dar strângerea de fonduri lansată de el atenua orice victorie: lansase o campanie menită s-o dea în judecată pe Nour El Masri. Ea strânsese mult mai mulți bani pentru cheltuielile de judecată (donase și Ola, dar de data asta nu se mai

simțise atât de dornică s-o declare public), însă faptul că existau oameni care donau pentru el i se părea sub orice critică. Asta era ironia: bărbații se temeau de acuzații false, dar victimele erau cele defăimate pe nedrept. Oricât de multe dovezi susțineau o acuzație, luni de-a rândul după aceea, acuzatorilor li se spunea #GândeșteÎntâi și #RememberLewis.

— Celie e în regulă, spuse Ola. Ocupată cu munca, cu activitățile de la biserică. În noiembrie, de ziua ei, ne-am luat bilete să mergem la Bruxelles. Ruth deja întreabă de ce nu plecăm în Dubai.

Michael zâmbi.

— Super, super. Cred c-o să fie mișto.

Încetini puțin pasul și își îndesă mâinile mai adânc în buzunare.

— Și… ieși cu cineva?

Ola răspunse cu o tuse înecată; o luase pe nepregătite. Nu ieșea cu nimeni, spre marea nemulțumire a lui Kiran. Fosta ei colegă îi crease profil după profil pe aplicație după aplicație și îi înălța în slăvi avantajele pansexualității și ale poliamoriei, de parcă deținea acțiuni în domeniu.

„Sunt martoră a Iehovaginului eliberat, aduc vestea cea bună", îi scrisese ea într-un mesaj, cu doar o zi înainte. „OMG! Să-i zic lui Soph că asta e religia mea??!! 😳"

La ora actuală, Kiran era într-o relație comună cu un actor distant emoțional, pe care-l cunoscuse pe Hinge, și cu iubita lui, designer grafic, pe care o prefera de departe.

> KIRAN: în calitate de cunoscătoare a cam tuturor genurilor care se există, îți zic eu, tuși: ieși cu femei. o să fii piesă de piesă. cu bărbații știi cum e? corect, ai de unde alege, dar cel mai probabil o să te alegi cu sentimente pentru un bou.

KIRAN: sau cu herpes.

KIRAN: și de fapt cred că herpesul ar fi mai puțin dureros.

Ola îi răspunse lui Michael așa cum îi răspunsese și prietenei ei.

— Acum mă concentrez pe mine și atât, sinceră să fiu, și lucrez la carte.

Încercă să folosească un ton cât mai nonșalant.

— Și tu?

Michael clătină din cap și Ola își dădu seama că își ținuse respirația.

— Neah! Dacă treci prin suficient de multe rezultate pe Google cu numele meu, încă îți apare Lista. Nu prea merge ca subiect de primă conversație pe aplicațiile de dating. „Ghici care dintre următoarele sunt adevărate: sunt alergic la brânză, m-am născut în Scoția, odată am fost acuzat pe nedrept de hărțuire și abuz fizic."

Nu se înșela: Marea Britanie nu era chiar atât de mare. Mai greu ai fi găsit pe cineva care să nu fi auzit de Listă, decât pe cineva care auzise de ea.

— Și-n plus, adăugă el, aruncând o privire spre Ola, dacă n-am fost în stare să țin de o relație cu tine, probabil n-aș fi în stare să țin de nicio relație.

Continuă s-o privească până când Ola încreți din nas cu o expresie sceptică.

— Eh, făcu Michael, chicotind. Merita să încerc!

Merseră mai departe, râzând și povestindu-și ce mai făcuseră. Apoi, după ce dădură un colț de stradă, pe când treceau pe lângă grădina zoo pentru copii, Ola o văzu. I se ridicară firicelele de păr de pe ceafă și gura i se deschise cu de la sine putere. O recunoscu imediat: nu aveai cum să confunzi mandibula proeminentă și profilul pe care le studiase de atâtea ori pe Instagram. Ochii adânciți în orbite, buzele generoase. De la distanță, se vedea că avea altă tunsoare (un bob cu

colțuri ascuțite, negru) și ținea de mână o fată cu pielea de culoarea caramelului, care țopăia de pe un picior pe altul pe alee. Cu cealaltă mână împingea un cărucior de copil, cenușiu cu argintiu.

Pe măsură ce se apropia, protuberanța abdomenului ei devenea tot mai pronunțată sub rochia uni creponată, rivalizând cu rotunjimea posteriorului. Ola nu o considerase niciodată drăguță, dar azi strălucea cu aura aceea inconfundabilă, de pe altă lume, a gravidelor. Văzând-o, simți dintr-odată foarte intens că i se răpise ceva.

Nu reuși să-și înăbușe icnetul de uimire. De atâta timp, Jackie Asare fusese o atacatoare pe ecran, ca bossul final dintr-un joc video. Iar acum iat-o, în carne și oase, flancată de copii, ca o zeiță a fertilității. Dar fără coarne, fără copite, fără trident ca accesoriu. Arăta ca orice alt om.

Se petrecu la fel de repede precum momentul recunoașterii: Ola o porni spre Jackie. Până să se prindă Michael și să-și dea seama pe cine pusese ochii, era cu mult în fața lui, care rămăsese locului, ca lovit de trăsnet. Ola îl auzea cum strigă după ea din fundal, cum se străduiește s-o oprească. Dar își croi drum prin mulțimea de oameni care-și plimbau câinii sau ieșiseră la aer în pauza de prânz de la birou, ca o femeie cu o misiune pe care încă n-o cunoștea. Ce urma să-i spună? Ce urma să-i facă? Ce avea de spus Jackie? Avea să nege totul? S-o ia prin surprindere pe Ola cu scuze înlăcrimate? Deja Ola fugea și vântul îi vâjâia în urechi.

— Hei! strigă ea în direcția lui Jackie. Hei!

Putea să jure că Jackie îi întâlnise privirea. În timp ce accelera, fără să-și ia ochii de la ea, se lovi de un adolescent pe o trotinetă electrică și-l doborî; se opri. Trecătorii încetiniră pasul și lungiră gâturile, ca să urmărească scena. Ola privi

în jos, îl văzu pe adolescent, nevătămat, cum se scutură de praf, apoi întoarse capul în direcția lui Jackie. Nu mai era acolo.

Rămase năucă o clipă, căutând în zadar cu privirea, din stânga în dreapta. În scurt timp, o ajunse din urmă și Michael, care spunea ceva ce nu înțelese. O trase spre o bancă, așa că Ola apucă strâns brațul metalic când se așeză și încercă să respire. Așezat lângă ea, Michael radia căldură.

— Ai văzut-o? gâfâi Ola.

Michael confirmă, dând din cap.

— Da, cel puțin părea să fie ea. Dar poate nu era, adăugă el, lipsit de convingere.

Ola se gândi puțin. Luă în considerare posibilitatea ca furia și ura ei să fi creat un miraj edificator. Ca Jackie să aibă o sosie straniu de asemănătoare, pentru care ea să fi dezvoltat o fixație maniacală.

— Ea era, spuse Ola în cele din urmă.

— Aha. Poate, zise Michael, cu o îndoială evidentă.

Își împinse ușor umărul în umărul ei.

— Ești bine?

— Nu. Nu, nu sunt, băga-mi-aș.

— Mda. Nici eu.

— Femeia aia ne-a futut căsnicia înainte să ne căsătorim, Michael, spuse Ola, cu vocea frântă.

Îi era greață de senzația asta, pe care o cunoștea foarte bine. Parcă s-ar fi întors în 2019 și i s-ar fi demolat din nou toată viața.

— Partea cu înșelatul — OK, acolo ați fost de vină amândoi. Asta știu. Dar toate minciunile, toate căcaturile alea de pe Ceai… mai aveau puțin și te omorau. Și acum am coșmaruri despre nunta noastră.

— Știu ce zici.

— Ne-a futut tot, s-a spălat pe mâini și pe urmă a trăit bine-mersi. Fără să plătească, fără o anchetă.

Nici măcar nu și-a cerut scuze. Și noi ce să facem, să tragem linie și să mergem mai departe?

— Da, știu.

— Ce căcat! răcni Ola.

Strigătul ei sperie un setter irlandez, care reacționă cu un lătrat zgomotos.

— Nu se poate să scape basma curată. Nu se poate.

Ola așteptă ca Michael să-și exprime acordul, dar el rămase tăcut.

— Michael?

Michael se lăsă moale pe spătarul băncii și oftă.

— Băi, nu știu. Pe undeva, m-am cam obișnuit cu ideea că o să scape. M-a avertizat Marcia că s-ar putea să nu am parte niciodată de un eveniment care să pună punct la toată povestea asta. Și, dacă ai fi ajuns la ea azi, probabil n-ar fi recunoscut. Iar atunci ar fi fost și mai rău. Te vedea lumea că bați o femeie însărcinată în parcul Battersea. Și știu că nu-ți dorești să fii văzută așa. Ca să nu mai zic că…

— Ca să nu mai zici că *ce*?

— Ca să nu mai zic *că* deja ne-a luat atât de multe, Ola.

Michael oftă din nou.

— Mie mi-a luat jobul, sănătatea. Mi-a risipit șansele cu singura femeie pe care am iubit-o în viața mea. Cu singura femeie pe care o s-o *iubesc* vreodată.

Ola simți cum îi stă inima în loc.

— Să nu mă înțelegi greșit — știu că am dat-o de gard. Dar nu pot s-o las să-mi ia și fărâma asta de pace care mi-a mai rămas. Nici tu să n-o lași. Înțelegi ce zic?

Ola se lăsă pe spătarul băncii, alături de el, obosită până-n măduva oaselor, și oftă.

— Cam da.

Rămaseră așa o vreme, ascultând foșnetul frunzelor în vânt, cu piepturile ridicându-se și

coborând în încercarea de a-și calma respirația.

— Dar a fost destul de sexy faza aia când te-ai repezit să-i spargi fața, spuse Michael în cele din urmă.

Ola se mușcă de interiorul obrazului, ca să-și înăbușe râsul.

— Nu e amuzant.

— Cine a zis că glumesc?

Michael se trase mai aproape de ea.

— Băi, deci ce le pun în mâncare fetelor din sudul Londrei? Ziceai că ești Suge Knight!

— Văd că mai are Marcia de lucru la tine.

— Nu, dar serios. Erai gata să dai nas în nas cu burtica de graviduță. Poate nu ești așa burghezită cum credeam eu — la faza asta erai bună să apari în *Love and Hip Hop*.

— Aha, mai vorbește tu mult așa. Crezi că nu găsesc până la urmă o bâtă de baseball?

— Vezi? Tot la violență tragi! râse Michael, apoi se frecă pe ceafă. Mai bem cafeaua aia? Înțeleg dacă vrei să renunți, nu pun presiune.

Ola rămase cu privirea în pământ, gândindu-se la vorbele lui Michael. Rămăseseră atârnate în aer, în tip ce uguitul porumbeilor care le treceau pe lângă picioare umplea tăcerea dintre ei. Pufnind, se ridică de pe bancă și își netezi rochia cu palmele.

— Pentru un latte cu curcuma am timp, spuse ea și nu reuși să-și mascheze zâmbetul când îl văzu pe Michael zâmbind și el cu gura până la urechi.

---

15 Primul restaurant chinezesc din Marea Britanie distins cu o stea Michelin.

27

După ce intră în casă, Jackie încuie ușa după ea și cu cheia, și cu zăvorul. Se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul (nu voia s-o îngrijoreze pe Amiyah, care și așa era agitată), dar îi tremurau mâinile în timp ce stătea rezemată de balustrada scărilor, ca să-și păstreze echilibrul. Măcar așa nu cădea din picioare.

Aaron ieși în hol când auzi ușa trântită, cu un prosop de bucătărie aruncat pe umăr. Dintr-o singură privire, își dădu seama că ceva nu era în regulă.

— Iubita? întrebă el cu vocea plină de îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

Jackie îi căzu în brațe, tremurând. Îi aruncă privirea aceea care voia să spună că nu putea vorbi cât era pe aproape fiica ei vitregă: „Nu în fața copiilor“. Amiyah împlinise patru ani, era la vârsta la care nicio conversație nu scăpa nerepetată de glasul ei strident, papagalicește.

— Amiyah, puiule, își chemă Aaron fiica. Du-te la tine în cameră și pune-ți *Peppa Pig*, bine?

Amiyah țâșni în sus pe scări, fericită. Tatăl ei se întoarse spre Jackie.

— O culc pe Danielle și pe urmă vorbim, bine?

Jackie dădu aprobator din cap, cu fața ascunsă în mâini, iar el o luă pe fiica lor din cărucior, adormită, și o duse în dormitorul de la etaj.

Când intră în bucătărie, Jackie era pe canapea, strângând în brațe o pernuță decorativă, cu privirea îndreptată înainte și mintea în altă parte. Aaron se așeză și îi strecură o mână pe după ceafă, masând-o.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai i-am văzut pe Michael și pe Ola, spuse ea cu voce slabă. În parcul Battersea.

Aaron nu suporta să audă numele lui Michael din gura lui Jackie și nici să și-o imagineze chiar și cât de cât aproape de individ. Strânse din dinți și din pumn în același timp, dar încercă să-și păstreze aparența tipică, veselă și fără griji. Furia rămânea pe planul doi, în fața dorinței de a auzi ce avea Jackie să-i povestească.

— Mamă, făcu el. Tot împreună sunt?

Jackie dădu din umeri.

— Nu știu. Dar a fost de groază. M-a văzut Ola și în secunda doi a rupt-o la fugă spre mine prin parc, parcă era nebună, și striga nu știu ce căcaturi. Michael era după ea, alerga și el spre mine. Și acum tremur.

Pe Aaron îl străbătu un fior fierbinte; era atât de furios, încât simți nevoia să se ridice și să umble de colo-colo. Își acoperi gura cu mâna.

— Te-a atins? întrebă el răgușit. Sau pe Amiyah? Jur pe ce-am mai sfânt, dacă v-au…

— Nu, nu, nu, spuse Jackie, ridicându-se ca să-l apuce de brațe.

La atingerea ei, Aaron lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Am reușit să scap de-acolo înainte să se întâmple ceva. A fost doar șocul și… na, a fost ciudat, știi?

O trecu un fior.

— După atâta vreme, după toate chestiile care s-au aflat despre Michael anul trecut, despre tot dezastrul cu nunta lor, tot la *mine* se repede tipa? Eu mi-am văzut de viața mea. Credeam că le-a trecut și lor.

Îl strânse pe Aaron de umăr, ca pentru a sublinia ce spune.

— N-am mai vorbit cu el de mai bine de doi ani. Nu l-am mai contactat deloc, de când am terminat-o cu el. Nici pe el, nici pe ea.

Aaron privi în altă parte și dădu din cap țeapăn, ca să arate c-o auzise. Atmosfera din încăpere se schimbă.

— Știu că am făcut tâmpenii în trecut, dar aia a fost demult.

Jackie clătină din cap.

— Dumnezeu știe ce i-a zis el, de era așa pornită.

Jackie lăsă mâinile să-i cadă și se mușcă de buză, făcând încă un pas spre el. Aaron o luă în brațe și o mângâie pe păr, simțind cum lacrimile ei îi udă pieptul.

— Îmi pare așa de rău că povestea asta ne afectează și acum, suspină ea. N-am vrut altceva decât să le scot pe fete la plimbare, dar parcă nu mai scap de căcatul ăsta.

Aaron oftă și îi făcu semn să tacă.

— Nu spune prostii, iubita. Toți facem greșeli. Nu mai ești cine erai. Așa, spuse el, ștergându-i blând cu degetele mari obrajii imediat sub ochi, hai, încearcă să nu te stresezi. Nu-i face bine lui Jordan.

Jackie își trase nasul.

— Te iubesc mult, mult de tot, baby, spuse ea, îngropându-și iar capul în pieptul lui și înăbușindu-și cuvintele în îmbrățișarea lui.

Aaron zâmbi, o apucă de bărbie și îi ridică fața spre el, apoi o sărută ușor.

— Și eu te iubesc.

Apoi se retrase, depărtă degetele și își lipi amândouă palmele de curbura abdomenului ei.

— Și pe tine, băiețel.

Jackie adormi pe canapea la scurt timp după aceea. În timp ce ea moțăia, Aaron intră pe furiș în bucătărie, ca să pună apa pe foc, s-o aibă ea fierbinte când se trezește. Era cea mai puțin neobișnuită dintre poftele ei de gravidă (printre care se numărau lămâile și gheața) și spera s-o liniștească. Îi urmări pieptul și stomacul cum se ridică și coboară și simți un impuls copleșitor s-o

ia în brațe cu tot cu burtica ei și să-i acopere pe amândoi cu sărutări. Îi iubea enorm. Ce zi oribilă îndurase biata lui iubită! Fusese așa de zguduită când intrase, se agățase de el cu toată puterea. Nu putea spune că nu se simțise puțin vinovat când o privise cum se odihnește. Jackie era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o rănească. În fond, pentru ea făcuse totul.

Pusese numele lui Michael pe Listă dintr-un impuls. Nu era ca și cum se dăduse peste cap să găsească un Excel cu abuzatori, ca să-l adauge acolo — nu era nebun. Pur și simplu sesizase ocazia și profitase de ea, exact cum făcuse Michael cu iubita lui. Lista i-o trimisese sora lui, care se ocupa de recrutări pentru o casă de producție și care nu fusese șocată de prezența fostului ei client, Papi Danks, printre celelalte nume. Când își dăduse seama despre ce era vorba, Aaron înțelesese ce poate face o asemenea listă cu viața unui om. În mâinile lui, era un mod anonim și imediat de a regla o răfuială. De a pedepsi un rău care-l rodea de mult. Când îi tastase numele lui Michael în tabel, își dăduse seama că era posibil să nu reușească să treacă niciodată peste aventura lui Jackie. Își aminti de nopțile fără somn. De umilință. De ziua când dăduse peste postarea în care Michael își anunța mândru și plin de el noul loc de muncă, cu o săptămână înainte de apariția Listei. De postarea care făcea publică logodna, mai înainte, prin care el și iubita lui cea neștiutoare se încoronau drept regele și regina hashtagului #BlackLove. Și de ziua dinainte, când boxa Bluetooth din sufragerie se sincronizase cu contul de Spotify al lui Jackie și-i dezvăluise că începuse să asculte episoade vechi din *Caught Slippin*. Simțise cum dă în clocot pe dinăuntru.

Aaron nu înțelesese niciodată ce vedea Jackie la Michael. Ce avea de-l dorea atât de tare. Era carismatic, asta recunoștea și el, cel puțin în

podcastul pe care-l urmărea ea obsesiv. Avusese tupeul să-l ia și pe Aaron la câteva spectacole live de-ale lor. Îi spusese că „îl ajută să se documenteze“ pentru podcastul lui, care nu mergea prea bine și care până la urmă nu ajunsese nicăieri. În retrospectivă, își dădea seama că motivația ei fusese să-l facă gelos pe Michael. Îl văzuse de câteva ori, și înainte, și după aceea, la workshopuri și evenimente organizate de prieteni comuni. Înalt, brunet și atrăgător, exact genul lui Jackie — care inițial îl respinsese pe Aaron pentru că nu-i plăceau „ăștia mai deschiși la culoare“. Dar de ce continuase să lupte pentru iubirea unui bărbat care, în mod cât se poate de evident, nu o respecta, asta nu reușea să înțeleagă; Aaron o iubea din facultate, deși era tipul de fată pe care cei mai mulți băieți n-o luau în serios. Văzuse în ea toate lucrurile pe care Michael nu le observa. Jackie era omul cu cel mai bun suflet din câți cunoștea; avea o energie molipsitoare. Suna ca un clișeu, dar zâmbetul ei chiar lumina camera când intra undeva. Când relația lor făcuse în sfârșit un progres decisiv în primăvara lui 2016, iar el se mutase la ea cu bagaje cu tot, părăsind „friend zone“-ul, simțise că prinde aripi. Asta până când Jackie se combinase cu Michael și-l ignorase complet. Bineînțeles, fusese acolo s-o ajute să se adune când Michael se descotorosise de ea, ca toți ceilalți. Îi șterse lacrimile, la fel ca azi.

Își reparaseră relația, cel puțin așa crezuse el. Dar, un an mai târziu, dintr-odată, ea începuse din nou să fie prost-dispusă și să vorbească monosilabic. Era pe la Crăciun. Își dăduse seama imediat că totul i se trăgea de la Michael și, imediat ce prinsese ocazia, i se uitase în telefon când dormea. Îi schimbase numele în agendă din „Mikey“ în „Cosmetică unghii“, dar, ca să vezi, apăreau acolo mesaje după mesaje, toate disperate, la care Michael nici măcar nu se

deranjase să răspundă. Derulase până la cele mai vechi și dăduse peste sexting explicit și fotografii cu penisul erect al lui Michael. Plus căcaturi evidente despre cât de dor îi era lui de Jackie și cum se gândea la ea. Apoi, și asta fusese cel mai dureros, fotografii nud cu corpul lângă care se culca el în fiecare noapte. Nu-i venea să creadă că Jackie își reluase aventura, după cât de ușor îi dăduse papucii Michael prima dată. Parcă ar fi preferat indiferența lui crudă, față de iubirea și înțelegerea lui Aaron. Se simțea ca un tâmpit, în timp ce stătea singur și îi citea declarațiile pasionale către un bărbat cu care el nu avea să semene niciodată.

Conținutul mesajelor îi întorsese stomacul pe dos. Descriau acte oribile, respingătoare, despre care Jackie susținea că și le dorea de la el, ba chiar îl implora să le facă. Dar Aaron și Jackie nu făceau niciodată sex în felul acela, deci de unde apăruseră? Probabil fusese presată, șantajată. Demnitatea îi fusese degradată complet de bărbatul acesta, de care își dorea să fie sugrumată și scuipată. În mod cert era acolo și o dinamică a puterii; una dezechilibrată. Nu era atât de naiv încât să-și închipuie că Jackie fusese forțată să-l înșele, dar trebuie să fi existat și un element de presiune.

Aaron acționase în baza primului instinct. Îl sunase pe Michael de pe telefonul ei ca să-i spună, în termeni fără echivoc, s-o lase în pace. Dar Michael nu răspunsese la apelul acela târziu în noapte, iar Aaron începea să-și dea seama că acela fusese norocul lui. Apoi, în timp ce Jackie dormea, îi scrisese lui Michael tot ce voia să-i spună, în mesaje trimise de pe numărul ei. Îi urase să moară, să-i moară mama, îi spusese că știe unde stă și că are de gând să-i nenorocească fața aia frumoasă cu acid. Îi promisese că avea să-i distrugă viața. Puțin cam mult, dar perfect plauzibil, având în vedere

comportamentul din trecut al lui Jackie. Tendințele ei autodistructive, lipsa de respect de sine, lipsa de prevedere. Michael nu avea să mai fie tentat s-o caute și nici să-i răspundă, dacă-i mai trimitea vreun mesaj, ceea ce probabil avea să facă, la cât era de slabă. Când apăsase pe butonul de trimitere, se minunase de magia tehnologiei moderne, care-i permitea să șteargă orice dovadă a ceea ce scrisese, dispărută pentru totdeauna din telefonul ei.

Inițial, când o întrebase pe Jackie ce era cu Michael, ea încercase să pretindă că nu era nimic serios, că doar făcuseră conversație prin mesaje. Căutase în mod penibil o scuză, foindu-se, și până la urmă susținuse că Michael o fermecase, o cucerise complet, că avea un fel de putere asupra ei. Ea o numea „legătură spirituală". După o noapte întreagă de certuri, Aaron cedase și adoptaseră împreună ideea că Michael se folosise de statutul lui social ca un lider de sectă care spală oamenii pe creier, iar asta făcuse în sfârșit posibilă iertarea. Asta și faptul că ea lăsase să-i scape faptul că era însărcinată în trei săptămâni.

Copilul era categoric al lui, pentru că Jackie îi jurase că ea și Michael nu făcuseră sex de când reluaseră legătura, de parcă asta ar mai fi reparat cumva situația. Iată deci adevărul: Michael profitase de ea. Nu spusese asta cu gura ei, dar Aaron o cunoștea mai bine decât oricine. Se pricepea să citească printre rânduri. Michael era celebru, puternic, iar Jackie era vulnerabilă, slabă. Se mai întâmplase ca bărbații să profite de ea — văzuse cu ochii lui. Relațiile ei dinainte erau exemple de codependență și autosabotaj.

Aaron știa că se lăsase dus de val în dorința de a o proteja pe Jackie. Nu-și dorise să distrugă viața nimănui: tot ce făcuse fusese ca să și-o apere pe-a lui. Urma să li se nască primul copil, Jackie îi era o mamă vitregă minunată lui Amiyah. Și, da, chiar

fusese abuzată. Oarecum. Mă rog, se folosise și el de un pic de licență poetică. Dar cine putea să spună dacă la mijloc fusese un abuz sau nu? În fond, nu existau toate șansele să se întâmple, cu unul ca Michael? Ajungea să te gândești la cum se purtase cu Jackie, la cum o făcuse să plângă în fiecare seară. Și la cât de mult îi afectase asta respectul de sine: partea asta era adevărată. Michael reprezenta o amenințare. Nu mai putea fi lăsat să umble liber, trebuia oprit să mai facă rău și altcuiva. Să-i mai facă rău lui Jackie, din nou. Aaron o proteja de un bărbat care n-avea s-o iubească niciodată, nu ca el.

„Mirrorissa92" fusese gândită să înceapă și să se termine odată cu Lista, plus ceva hărțuire ici-colo, ca să-l sperie pe Michael. Când își făcuse cont pe Ceai, scopul lui Aaron nu fusese atât să susțină o mișcare, cât să se răcorească. Adevărul era că-i procurase o mare plăcere să-i spună lui Michael exact de ce făcuse ce făcuse, când îi trimisese mesajul acela: „Pentru că pot, Mikey". Totuși după o vreme uitase de Listă, când nu mai fusese atât de mediatizată. Dar în adâncuri acuzațiile căpătaseră o viață proprie, crescuseră pe atâtea pagini de chat și forumuri online. Hărțuirea nesfârșită, publicarea de date private. Deturnarea hashtagului nunții — asta până și el își dădea seama că mersese prea departe. Ola fusese o victimă colaterală, iar celor de pe forum nu păruse să le pese. Femeile de pe Ceai erau atât de furioase pe bărbații de pe Listă, atât de dispuse să lupte!

Spunea „femei", dar în fond ar fi putut fi oricine. Își amintea că, în timp ce căuta un nume de utilizator pentru contul lui, se întrebase „Ce le place fetelor?" Jackie era înnebunită după serialul *Insecure*. Issa Rae. Până să ajungă la „mirrorissa", cochetase cu „ChampagneMami_" și „Dublura_Beyonce", scormonindu-și creierii în căutare de referințe din cultura pop prinse de la

sora lui și de la Jackie. „92“ era pur și simplu anul nașterii lui. Avea grijă să nu posteze niciodată de pe laptopul sau telefonul lui; folosea unul dintre computerele aflate în spațiul comun al firmei la care lucra.

Până la urmă, Aaron fusese chiar milos. Putea să-l acuze pe Michael de viol. Dar lăsase exprimarea vagă, în mod intenționat. Hărțuire: dar de care? Abuz: în ce grad? Adăugase detalii exact cât să sesizeze Jackie și restul lumii că Michael Koranteng nu era chiar ce pretindea că era. Nu fusese sigur că avea să fie luat atât de tare în serios. Nici măcar nu-i scrisese numele corect. Dar situația devenise groaznic de serioasă și asta foarte repede. Mersese de minune. Aaron nu se considera, în fond, cine știe ce deștept sau viclean. Pur și simplu se bazase pe internet, cum făcea toată lumea, în fiecare zi.

Și scăpase neprins. Asta nu însemna că nu-l surprinsese cât de departe merseseră lucrurile. Nu avea cum să mai pună stop, să încetinească evenimentele. Uneori derula pe forum, într-o stare mută de șoc, și se uita cum armata Ceai își plănuia următorul unghi de atac. Când ajunsese la el zvonul că Michael era în spital, lovit de o mașină, nu putuse să doarmă toată noaptea. Circulau bârfe cum că ar fi fost o tentativă de sinucidere, ca în cazul lui Lewis. Nu asta intenționase. Dar îi promisese lui Michael că avea să-i distrugă viața, așa cum i-o distrusese și el pe a lui. Și, spre deosebire de Michael, el se ținea de cuvânt.

Când ceainicul dădu în fiert cu un țiuit, o auzi pe Jackie cum începe să se trezească pe canapea.

— Iubitu'? îl chemă ea somnoroasă, în camera goală.

În bucătărie, Aaron închise ochii, până auzi cum se potolește bolborositul apei în ceainic. Privi absent în gol, în timp ce turna apa în cana preferată a lui Jackie, și lăsă aburii care se ridicau

să-i învăluie pentru o clipă fața. Când simți cum îi dispare tensiunea din ceafă, respiră adânc, liniștitor.

— Vin acum, iubita, strigă el și se îndreptă spre sufragerie.

Mulțumiri

Lista este o carte pe care a fost cât pe ce să n-o scriu. N-ar fi devenit realitate, dacă n-ar fi fost anumiți oameni formidabili, pe care sunt incredibil de norocoasă să-i fi cunoscut de-a lungul anilor și care m-au inspirat, încurajat, editat, împins înainte, susținut și iubit. Uneori, toate cele de mai sus în același timp!

Yem și Yinks: oamenii mei preferați de pe toată planeta și cea mai mare sursă de inspirație. De fiecare dată când părea imposibil, voi mi-ați dat putere să merg mai departe. Vă iubesc mai mult decât aș putea exprima vreodată, așa c-o să mă mulțumesc să vă dedic în continuare cărți.

Mamă și tată: vă mulțumesc că mi-ați permis întotdeauna să fiu eu însămi, bună, rea, cum am fost, indiferent ce însemna asta (oho, și ce ciudat a ieșit uneori!). Mamă, îți mulțumesc că ai fost persoana cea mai de încredere și mai altruistă pe care o cunosc. Tată, îți mulțumesc pentru darul imaginației — pentru poveștile spuse în drum spre școală, un drum la pas, care m-a dus până aici. Vă iubesc, dragii mei!

Michelle Blackman-Asante și Pamela Chinwe Nnajiuba: primele care au citit o carte care, pe atunci, era haos. Și totuși ați continuat să credeți în ea și în mine. Meech, prietena mea cea mai gangsta și original gangsta, încă din prima zi. Mă suporți de mai bine de douăzeci de ani! Și îți mulțumesc. Pam, eu te suport pe tine de peste zece ani. Să-ți fie de bine! Nu, dar serios acum, amândouă mă inspirați și sunt mândră să vă consider prietenele mele.

Elizabeth Uviebinené și Philippa Mensah; Polly, fără tine n-ar exista cartea de față, ca să nu mai vorbesc despre celelalte patru. Și așa aveam norocul să am surori, după care Dumnezeu mi-a mai trimis una, să fie cu vârf! Pip, îți mulțumesc pentru atitudinea ta, cu picioarele pe pământ, pentru rugăciuni și pentru că ești tu însăți. Toți cei care îi cunosc pe oamenii dragi mie spun cât de minunați sunt, iar voi sunteți exemplul care explică perfect de ce.

Bosun Lewis și Nels Abbey; informatorii mei de pe planeta bărbaților! Îți mulțumesc, Boss, pentru limbajul avocățesc și pentru că ai avut grijă să nu mă fac de râs cu referirile fotbalistice. Ești de nădejde ca o stâncă și te apreciez. Nelson, îți mulțumesc că ești fratele mai mare pe care eram sigură că nu mi-l doresc și de care eram convinsă că nu am nevoie. Îți mulțumesc că m-ai ascultat în nenumăratele discuții înlăcrimate la telefon, despre câte-n lună și în stele. Amândoi sunteți niște modele formidabile pentru jumătatea masculină a speciei.

Clarissa Pabi și Trim Lamba; sursele mele de inspirație fără voie pentru garderoba Olei, suplimentele mele ca pentru sala de forță. În continuare sper să reușesc să absorb prin osmoză măcar o frântură din inteligența voastră. Sunteți cel mai tare duet; vă mulțumesc că sunteți mereu sincere cu mine și îmi vreți numai binele.

Jochebed Fening, Amanda Regan și Sasha Bello; Joch, îți mulțumesc că ai spus că sunt „talentată lexical“ la cursul de politică de la facultate. Te-am luat foarte în serios! Mandy, îți mulțumesc că-mi faci galerie în continuare, la fiecare mișcare, de peste ocean, și că mă susții necontenit și fără ezitare. Sash, mulțumesc că mă cauți mereu și îmi transmiți iubirea ta, indiferent cât timp a trecut de când n-am mai vorbit și oricât de ocupată ai fi!

Silé Edwards, Helen Garnons-Williams, Alison May, „cetățencele-problemă din Devon“, și Debbie Flint; vă mulțumesc tuturor pentru că m-ați ajutat, în multe feluri, să schimb și să modelez cartea de față, ca să devină mai bună, fie citind-o când era în versiunea ei cea mai rea și încurajându-mă în cele mai frământate momente, fie asigurându-mi un mediu bine garnisit și idilic în care s-o scriu. (Și vin! Foarte mult vin!)

Thomas Mensah, Leticia Mensah, Peter Asante; tușile și unchii mei, vă mulțumesc că m-ați ajutat cu cuvintele twi din carte și că ați avut grijă să nu-mi insult semenii ghanezi!

Hayley Steed — n-aveam decât 30 000 de cuvinte și un vis. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să le sporesc atât de mult. Îți mulțumesc că ai avut curajul care mie uneori mi-a lipsit, curajul de a spune povestea aceasta. Îți mulțumesc că mi-ai schimbat viața. Kishani Widyaratna și Jessica Williams; voi ați făcut dintr-un miliard de gânduri pe jumătate formate și alandala o carte propriu-zisă. M-ați făcut să mă gândesc atent la cum pot spune povestea, ați avut grijă să o tratez la justa ei valoare și ați stat la baza creației unui lucru de care sunt enorm de mândră. Nu există cuvinte pentru cât de recunoscătoare vă sunt! Regina Naomi Mantin, Niriksha Bharadia, Matt Clacher, Liv Marsden, Jessica Thompson, Katy Archer, Nicole Jashapara, Essie Cousins, Martin Bryant, Amber Burlinson, Paul Erdpresser, Natasha Lanigan, Rochelle Dowden-Lord, Anna Derkacz, Bethan Moore, Michelle Kane, David Roth-Ey, Chris Gurney, Graham Holmes, Arthur Heard, Josie Freedman, Hannah Ladds, Jacqui Siu, Neil McSteen, Glenn Miller, Micheal Foster, Deborah Frances White, Nana, Amy Reed, moukies: vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Și voi, toți ceilalți: Tawanda Mhindurwa — m-ai susținut din clipa în care ți-am apărut pe

timeline-ul de Twitter, acum aproape un deceniu. Îți mulțumesc că ai fost acolo și la cele mai culmea culmi, și la cele mai adânci adâncuri. Bernardine Evaristo, îți mulțumesc că ești cel mai bun suflet dintr-o industrie care mai frânge suflete și că ești chiar atât de cool pe cât crede toată lumea că ești. Tonica Hunter, pentru că nu cred că ți-am mulțumit vreodată cum se cuvine pentru faptul că m-ai împins să profit de anul de pauză de la facultate scriind, iată florile binemeritate. Adjoa Kwarteng, îți mulțumesc, pentru că n-aș fi trecut de anul doi la sus-menționata facultate fără tine și, prin urmare, n-aș fi scris cartea de față. Tom Northover, mulțumesc pentru că m-ai implorat, din senin, să mă ocup serios de scris, pe Facebook Messenger, acum vreo zece ani, și eu nu te-am ascultat (și nici n-o să te ascult vreodată!) — poți să uiți!

Și ultimii, dar nici pe departe în ultimul rând: vă mulțumesc vouă, cititorilor, pentru că ați avut răbdare să-mi citiți primul roman (și aceste mulțumiri lungi).